

รวมเรื่องสั้นต่อต้านการทุจริต

สันติสุข ปลอดภัย มี ๐.๕๐

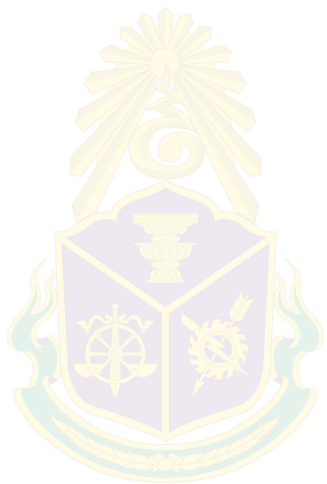
8/11/57

รวมเรื่องสั้นต่อต้านการทุจริต

สัมฤทธิ์ ผล เมื่อไร

สำนักงานคณะกรรมการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

ชื่อหนังสือ

ผู้จัดพิมพ์

เนื้อหาเรื่องสั้น

บรรณาธิการ

ภาพประกอบ

จำนวนหน้า

พิมพ์

จำนวนพิมพ์

ISBN

ออกแบบ/พิมพ์ที่

ฉันจะไม่ปล่อยมือเธอ

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
รณรงค์ป้องกันการทุจริต ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม
และเสริมสร้างทัศนคติค่านิยมในความซื่อสัตย์สุจริต

ประภัสสร เสวิกุล

ศักดิ์ดา วิมลจันทร์

228 หน้า

ครั้งที่ 2

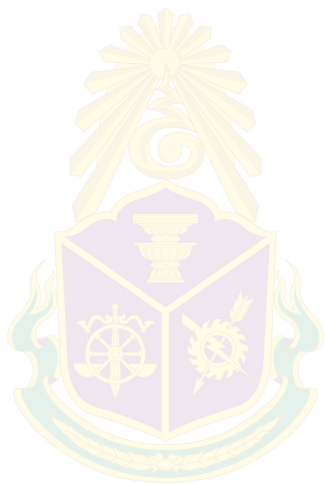
25,000 เล่ม

978-974-7644-85-2

บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0 2422 9000 โทรสาร 0 2433 2742

คำนิยม

หนังสือรวมเรื่องสั้น “ฉันจะไม่ปล่อยมือเธอ” เป็นการรวบรวมผลงานเขียนจากปลายปากกาของนักเขียนที่มีชื่อเสียงในแวดวงวรรณกรรมไทย ซึ่งทุกท่านต่างเห็นคุณค่าของความถูกต้องดีงาม ร่วมรังสรรค์ผลงานเรื่องสั้นด้วยความตั้งใจ เพื่อปลูกและปลูกคุณธรรมจริยธรรมขั้นพื้นฐานให้เกิดขึ้นในจิตใจของผู้อ่านทุกระดับชั้น โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่จะได้อ่านและใช้จินตนาการไปกับเนื้อหาวรรณกรรมสร้างสรรค์ป้องกันการทุจริตที่สะท้อนถึงความสำคัญและคุณค่าของการมีคุณธรรม จริยธรรม ในการดำเนินชีวิต

สอดคล้องกับหัวข้อคุณธรรมในบัญญัติ 10 ประการ สร้างคำนิยม “คนพันธุ์ใหม่” ประกอบด้วย สติ วินัย ซื่อสัตย์ จิตอาสา ความรักความเมตตา อ่อนน้อม กตัญญู ประหยัด พอเพียง ไม่ละโมภติตวัตฤ ขยัน และอดทนอดกลั้น ซึ่งคุณธรรมแต่ละข้อถูกนำเสนอผ่านตัวละครและเรื่องราวต่างๆ ที่ผูกเรื่องขึ้นมา เพื่อจรรโลงแง่มุมความคิด การตัดสินใจและการกระทำ สื่อให้เด็กและเยาวชนได้ซึมซับถึงผลดีของการเป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรมในการประพฤติปฏิบัติตน และตระหนักถึงในผลเสียหายร้ายแรงของการขาดคุณธรรม จริยธรรมที่มีต่อตนเองและสังคมรอบข้าง

คุณธรรมทุกข้อที่ถูกสอดแทรกลงในเนื้อหาเรื่องสั้น ล้วนเป็นคุณธรรมข้อสำคัญที่จำเป็นในการบ่มเพาะให้เด็กและเยาวชนเป็นส่วนหนึ่งของการยกระดับค่าความโปร่งใสของประเทศ เด็กและเยาวชนจะได้รับการเสริมสร้างทัศนคติคำนิยมในความซื่อสัตย์สุจริต และสามารถนำประโยชน์ในแง่มุมต่างๆ ที่ได้รับจากการอ่านหนังสือเล่มนี้ไปใช้ให้เกิดคุณค่าต่อตนเองและผู้อื่นได้อย่างยั่งยืน เพื่อประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวมตลอดไป

(นายปานเทพ กล้านรงค์ธำม)

ประธานกรรมการ ป.ป.ช.

คำนิยม

หนังสือรวมเรื่องสั้น “ฉันจะไม่ปล่อยมือเธอ” เป็นการรังสรรค์ผลงานจากนักเขียนที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ เพื่อเป็นสื่อวรรณกรรมสร้างสรรค์ป้องกันการทุจริต ที่ช่วยกระตุ้นให้เด็กและเยาวชนได้รับการปลูกฝังทัศนคติค่านิยมในความซื่อสัตย์สุจริต ตามภารกิจป้องกันการทุจริตของสำนักงาน ป.ป.ช. อีกทั้ง หนังสือเล่มนี้ยังจรรโลงให้ทุกคนได้เห็นถึงหลักคุณธรรมจริยธรรมในการดำเนินชีวิตที่ต้งามให้เกิดขึ้นในจิตใจของผู้อ่าน

เนื้อหาของเรื่องสั้นถูกบรรจุถ่ายทอดอย่างมีรสนรส ตามลีลาการเขียนของนักเขียนแต่ละท่านที่มีสไตล์โดดเด่นเฉพาะตัวในความลุ่มลึกของเรื่องราวต่างๆ ที่ถูกสร้างขึ้นตามจินตนาการ การผูกเรื่องให้ตัวละคร ตลอดจนการพรรณนาฉากต่างๆ ในเรื่องด้วยถ้อยคำและภาษาที่คัดสรรมาอย่างดี เต็มเปี่ยมไปด้วยการสอดแทรกแง่คิด คุณธรรม จริยธรรมที่ผู้อ่านต้องค้นหาและเติมเต็มจินตนาการส่วนตัวเข้าไปสอดผสมตามบริบทชีวิตและเลือกหยิบประโยชน์ที่ได้จากการอ่าน นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคมรอบข้างได้อย่างไม่รู้จบ

หนังสือรวมเรื่องสั้น “ฉันจะไม่ปล่อยมือเธอ” จะสามารถทำหน้าที่เป็นสื่อวรรณกรรมสร้างสรรค์ป้องกันการทุจริต เพื่อเสริมสร้างทัศนคติค่านิยมในความซื่อสัตย์สุจริตและคุณธรรมอันดีงามได้มากหรือน้อย ไม่ได้ขึ้นอยู่กับกาลเวลา แต่ขึ้นอยู่กับคุณค่าของหนังสือรวมเรื่องสั้นเล่มนี้ว่าจะยังคงอยู่ในทุกยุคทุกสมัยได้หรือไม่ อยู่ที่ผู้อ่านจะใช้ประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ปลูกจิตสำนึกให้เกิดความตระหนักและเห็นถึงความมีดีหม่นของสังคมที่ไร้ซึ่งคุณธรรม จริยธรรมในจิตใจ โดยเฉพาะ “ความซื่อสัตย์” ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการนำพาประเทศสู่ความมั่นคงสืบไป

(นายก้านรงค์ จันทิก)

ประธานอนุกรรมการเสริมสร้างทัศนคติ
ค่านิยมในความซื่อสัตย์สุจริต สำนักงาน ป.ป.ช.

คำนำ

หนังสือรวมเรื่องสั้นต่อต้านการทุจริต “ฉันจะไม่ปล่อยมือเธอ” เป็นวรรณกรรมชิ้นเอกของสำนักงาน ป.ป.ช. ซึ่งได้รวบรวมผลงานเรื่องสั้นที่มีเนื้อหาเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมวรรณกรรมสร้างสรรค์ป้องกันการทุจริต โครงการบัญญัติ 10 ประการ สร้างค่านิยม “คนพันธุ์ใหม่” ที่มีส่วนสนับสนุนให้การปฏิบัติงานด้านป้องกันการทุจริตของสำนักงาน ป.ป.ช. บรรลุเป้าหมาย เพื่อปลูกและปลูกคุณธรรม จริยธรรม ความซื่อสัตย์สุจริตในจิตใจ และสร้างวินัยให้เกิดขึ้นในทุกภาคส่วนของสังคม โดยอาศัยการสื่อสารกับเยาวชนคนรุ่นใหม่ที่จะก้าวไปเป็นอนาคตของชาติ และประชาชนทั่วไป ด้วยรูปแบบการนำเสนอเรื่องสั้น ผลงานด้านวรรณกรรมจากนักเขียนชื่อดังระดับแนวหน้า เพื่อเป็นการส่งเสริมการอ่าน และสนับสนุนการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต ที่สามารถนำไปสู่การรับรู้อย่างเข้าใจ ตระหนักและกระตุ้นให้เกิดการประพฤติปฏิบัติตนตามครรลองที่ถูกต้อง กอปรด้วยค่านิยมแห่งคุณงามความดี ความซื่อสัตย์สุจริต และมีระเบียบวินัยในการดำเนินชีวิตประจำวัน เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายร่วมเป็นกำลังสำคัญและมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนสังคมโปร่งใสให้เกิดขึ้นอย่างยั่งยืน

สำนักงาน ป.ป.ช.

บทบรรณาธิการ

ประภัสสร เสวิกุล

บัญญัติ 10 ประการ

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงานเพื่อป้องกันการทุจริต โดยเสริมสร้างทัศนคติและค่านิยมในเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต และดำเนินการให้ประชาชนหรือกลุ่มบุคคลเข้ามีส่วนร่วมในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

วรรณกรรมสร้างสรรค์ป้องกันการทุจริต เป็นส่วนหนึ่งของโครงการ “บัญญัติ 10 ประการ” สร้างค่านิยม “คนพันธุ์ใหม่” ที่จะพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต และสร้างวินัยให้เกิดขึ้นในทุกภาคส่วนของสังคม อันประกอบด้วย

1. สติ
2. วินัย
3. ซื่อสัตย์
4. จิตอาสา
5. ความรัก ความเมตตา
6. อ่อนน้อม
7. กตัญญู
8. ประหยัด พอเพียง ไม่ละโมภตดิวัตถุ
9. ขยัน
10. อดทนอดกลั้น

โดยได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากนักเขียนที่มีชื่อเสียง จำนวน 15 คน ประกอบด้วย กล้า สมุทวณิช, ประชาคม ลุณาชัย, จำลอง พึ่งชลจิตร, ไพฑูรย์ ธัญญา, ถวัลย์ มาศจรัส, อำนาจ เอ็นสบาย, ชมัยภร แสงกระจ่าง, ขจรฤทธิ์ รักษา, เรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์, นที ศศิวิมล, อนุสรณ์ ทิทยานนท์, จเด็จ กำจรเดช, วัชระ สัจจะสารสิน, ภาณุ ตรียเวช และนิรันดร์กิติ์ บุญจันทร์ ร่วมสร้างสรรค์ผลงาน

เรื่องในเล่ม มือของตุลย์

ใน “ฉันจะไม่ปล่อยมือเธอ” กล้า สมุทวณิช ได้ให้ภาพของตุลย์ อัยการหนุ่มผู้ยึดมั่นในความซื่อสัตย์ ความมีวินัยโดยไม่ยอมให้อามีสลินจ้างมาเมื่อมีอิทธิพลเหนือความถูกต้อง ขณะเดียวกันจิตใจที่เข้มแข็งก็แฝงไว้ด้วยความอ่อนโยน ทั้งในเรื่องของความกตัญญูที่มีต่อมารดา ความรักความเมตตาที่มีต่อน้องสาว นอกจากนี้ตุลย์ยังเป็นคนที่ขยัน ประหยัด และไม่ละโมภติดวัตถุ นับเป็นมือที่มั่นคงและควรแก่การภาคภูมิใจ

ไฟที่ไม่เคยดับ

ประชาคม ลุณาชัย สร้างตัวละคร ไว้ใน “ไฟของชายวัยหลังเกษียณ” ซึ่งเป็นข้าราชการบำนาญที่ประหยัดและมีจิตอาสา คอยขึ้นลงบันไดปิดไฟในอาคารที่พักซึ่งผู้เช่ารายอื่นเปิดทิ้งไว้ เพื่อช่วยประหยัดพลังงานและถนอมอุปกรณ์ เช่น โคมไฟและหลอดไฟ โดยยอมแบกรับภาระแทนผู้อื่น ทั้งที่ไม่มีผู้ใดขอร้อง และยิ่งเผื่อแผ่ไปถึงธรรมชาติและสัตว์ป่าที่จะได้รับผลกระทบจากการสร้างเขื่อน แม้ไฟฟ้าในอาคารที่ถูกเปิดทิ้งไว้จะถูกชายสูงอายุปิดมันทุกวัน แต่ดวงไฟแห่งจิตอาสาของแกก็ไม่เคยมอดดับลงเลย

สุขภาพของแมว

คนที่เลี้ยงสัตว์เลี้ยงนั้น นอกจากความรักชอบสัตว์ชนิดนั้นแล้ว ยังต้องมีความเมตตาเป็นอย่างสูง เพราะการเลี้ยงสัตว์มิใช่เพียงแค่การให้อาหาร ให้อยู่ที่นอน แต่ต้องให้ความเอาใจใส่ และดูแลสัตว์เลี้ยงไปตลอดชีวิตของมัน ดังเช่น สามีภรรยาคู่หนึ่ง ในเรื่องสั้น “สมุดบันทึกสุขภาพ” ของจำลอง ฝั่งชลจิตร ที่เลี้ยงดูแมวหลายต่อหลายตัวมาหลายต่อหลายรุ่น ประคบประหงม และประคับประคองแมวแต่ละตัวเป็นอย่างดี แม้ว่าตนเองจะมีฐานะที่ไม่ดีนัก トラบกระทั่งแมวตัวแล้วตัวเล่าที่ตายจากไป ความรัก ความเมตตา นั้น เป็นสิ่งที่มีคุณค่าเสมอ ไม่ว่าจะมอบมันแก่คนหรือสัตว์

ครูคงครา

ในวัยเรียนของเราคงเคยได้พบกับครูบางคนที่เป็นตัวตลกให้นักเรียนล้อเลียน ลับหลัง หรือเด็กที่แค้นแค้นน้อยก็อาจจะลองตีซึ่งหน้า แต่การที่ครูแสวงหาผู้ไปนาเอาตาไปไรมัน มีใช้ว่าครูจะไม่รู้ไม่เห็น หากแต่ครูคนนั้นมีความเป็นครูซึ่งเปี่ยมไปด้วยความเมตตาและความปรารถนาดีต่อศิษย์ ขณะเดียวกันบางครั้งครูก็มีวิธีที่จะถ่ายทอดคำสอนของตนอย่างแยบยล เช่นที่ครูคงครา ใน “แว่นตาของครูคงครา” ของไพฑูริย์ ธัญญา ถ่ายทอดเรื่องความซื่อสัตย์ ผ่านเรื่องหญิงหม้ายซื้อตัวรถไฟให้ลูกศิษย์ฟัง สิ่งที่เราเห็นอยู่ในเรื่องสั้นเรื่องนี้ก็คือการปลุกความคิดคำนึงของผู้อ่านให้ย้อนรำลึกถึงคุณครูและพระคุณของครู

เรื่องแสงดาว

เรื่องราวของชีวิตน้อย ๆ อย่างเด็กชายเบิร์ดที่เติบโตขึ้นมาในมุมมืดของเมืองหลวงท่ามกลางสภาพที่เลวร้ายรอบด้าน และการตื่นแบบตื่นตีบปากกัดเพื่อเอาตัวรอด รวมทั้งการตกเป็นเบี้ยล่างของรุ่นพี่ที่ทำตัวเป็นหัวโจกคอยข่มขู่ข่มเหงผู้ที่ด้อยกว่า แต่สิ่งที่เด็กชายตัวน้อย ๆ ในเรื่องสั้น “แสงจากดาวเหนือ” ของถวัลย์ มาศจรัส มีอยู่ ก็คือความขยันขันแข็ง และความกตัญญูต่อผู้เป็นยาย ซึ่งจะเป็นเสมือนแสงดาวที่นำทางให้ข้ามไปยังอีกฟากของฝั่งฝัน

คนละโลก

“เกินกว่าจะอยู่ร่วมโลกเดียวกัน” ของอำนาจ เย็นสบาย เป็นการสะท้อนบรรยากาศทางการเมืองในสังคมปัจจุบัน ผ่านตัวละครระดับชาวบ้านและคนสติไม่ดีคนหนึ่ง ที่อยู่ร่วมกันด้วยความเมตตาและเอื้ออารี แต่ต้องมาแปลกแยกทางความคิดเพราะแนวทางที่แตกต่างกันในเวลาเดียวกันก็แสดงให้เห็นภาพในมุมกลับของการขาดความเมตตาและความอดทนอดกลั้น จนสามารถที่จะทำให้ลายล้างชีวิตของคนที่ไม่รู้โอ้โหนอไหน เพียงเพราะเข้าใจว่าคนๆ นั้น อยู่ตรงข้ามกับตน แม้จะเป็นแค่คนสติไม่ดีก็ตาม

สุภาพบุรุษลูกผู้ชาย

ขมัยภร แสงกระจ่าง ให้นิยามความเป็นสุภาพบุรุษ ซึ่งประกอบด้วยความซื่อสัตย์ ความรักความเมตตา รวมทั้งความกล้าหาญ และเสียสละ ไว้ใน “เมื่อลูกเป็นสุภาพบุรุษ” ซึ่งเป็นภาพสะท้อนของมารดาที่มีความอดทนอดกลั้น เสียสละ และความเมตตา แม้แต่กับคนที่ทำลายความฝันอันงดงามของเธอลง

บ้านของเธอ

ใน “บ้านหลังสุดท้าย” ของจรรยาธิ์ รักษา แม้จะเป็นเพียงบ้านหลังเล็กๆ เก่าๆ ที่ไม่ได้ใหญ่โตหรูหราและงดงาม อย่างที่คนทั่วไปปรารถนา แต่เป็นบ้านที่อบอุ่นด้วยความสุขของหญิงสาวผู้เปลี่ยวเหงา เมื่อหัวใจของเธอถูกเติมเต็มด้วยความรักความเมตตาต่อผู้คน สัตว์เลี้ยง และสรรพสิ่งรอบข้าง

ชะตากรรมที่ถูกเขียน

มนุษย์ต่างเป็นเหยื่อของชะตากรรม แต่ขณะเดียวกันบางครั้งชะตากรรมก็เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างมันขึ้นมาเอง ดังเช่น เรื่องราวของสองครอบครัวในแพลตฟอร์มหนึ่ง ครอบครัวของชายวัย 35 ปี ที่มีชีวิตเรียบง่ายอยู่กับนกเขาตัวหนึ่งซึ่งเขาตั้งใจที่จะปล่อยมัน และภรรยาที่จิตใจดี กับครอบครัวของหญิงช่างห้องที่มีสามีเซื่องหงอย และลูกสาววัยรุ่น ชีวิตของทั้งสองครอบครัวถูก เรक्टर พันธุ์พิพัฒน์ จารึกไว้ใน “ผู้เขียนชะตากรรม”

เรื่องเด็กเล่น

นทธี ศศิวิมล เล่าถึงเรื่องเล็ก ๆ ของเด็กผู้ชายสองคนที่กลายเป็นเรื่องใหญ่โตของผู้ใหญ่ไว้ใน “ต็อกตอย” ได้อย่างน่าติดตาม และชวนให้ตั้งคำถามถึงความมีสติ และความรักความเมตตาที่เลือนหายไปจากสังคม เมื่อคนในสังคมต่างฝ่ายต่างตั้งแง่เข้าใส่กัน และตั้งหน้าที่จะเอาชนะคะคานากัน ในขณะที่เด็กๆ กลับรู้จักการให้อภัย และคุณค่าแห่งมิตรภาพมากกว่า

สวรรค์และนรกที่หายไป

อนุสรณ์ ติพยานนท์ ผูกเรื่อง “เตภูมิกถา” ด้วยลีลาที่ผสมผสานระหว่างเรื่องจริงกับเรื่องแต่ง เพื่อเล่าถึงกระบวนการปลอมสมมุติภาพเตภูมิกถาซึ่งว่าด้วยสวรรค์และนรกฉบับกรุงธนบุรี ที่ไปอยู่ในพิพิธภัณฑ์ต่างประเทศ ได้อย่างกลมกลืนและแยบยล และหักมุมจบอย่างงดงาม ด้วยความซื่อสัตย์ต่อตนเองที่ภัณฑารักษ์สาวยินยอมให้ชายหนุ่มปลอมสมมุติภาพและความซื่อสัตย์ต่อตนเองของชายหนุ่มที่ไม่น่าสมมุติภาพฉบับจริงไปจากพิพิธภัณฑ์

วันหนึ่งข้างหน้า

จเด็จ กำจรเดช เสนอ “อีกไม่กี่วันข้างหน้า” เพื่อให้แง่คิดในเรื่องของความกตัญญูที่ผู้หญิงคนหนึ่งมีต่อบิดา แม้ว่าสิ่งที่เธอทำจะไม่เคยได้รับความเห็นใจหรือการตอบสนองที่ดีจากผู้ให้กำเนิดเลยก็ตาม แต่เธอก็อดทนอดกลั้นจนวาระสุดท้ายของพ่อ

คืบแห่งการเปลี่ยนแปลง

เพื่อนเก่า และเรื่องราวสมัยเป็นนักศึกษา เป็นภาพในอดีตที่น่าประทับใจพอๆ กับความหลังที่อยากจะเริ่มไว้ในมุมที่ลึกลับ แต่จริงๆ แล้วก็ไม่มีใครจะหลงลืมวันเวลาเหล่านั้นได้ และยังคงรำลึกถึงมันอยู่เสมอ แม้กระทั่งรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ และในชีวิตของการทำงาน นอกัรร่วมหาวิทยาลัย ย่อมต้องเผชิญกับเรื่องราวอีกมากมายที่ถ้าโถมเข้ามา จนเหนื่อยล้า แต่สิ่งหนึ่งที่จะทำให้ยืนหยัดต่อสู้กับปัญหาต่างๆ ได้ ก็คือ ความมีสติที่มั่นคง ดังเช่นที่ วัชระ สัจจะสารสิน เขียนไว้ใน “คืบเปลี่ยน”

คำสาปอันหอมหวาน

เรื่องสั้นแนวแฟนตาซี “คำสาปอันหอมหวานของแม่ทองอิม” ของภาณุ ตรียเวช เป็นการประยุกต์ชนมไทยในอดีตกับสภาวะการณ์ของผู้คนในสังคมไทยปัจจุบันที่เต็มไปด้วยกิเลสตัณหา และความไม่รู้จักเพียงพอได้อย่างน่าสนใจ รวมทั้งแสดงถึงด้านสว่างและด้านมืด ที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคน เหมือนเส้นขนสีขาวและสีดำของหมาป่าสองตัวที่วิ่งไล่กัน

รอยยิ้มกลางความมืด

“รอยยิ้มกลางความมืด” เป็นจินตนาการในเรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ของ นิรันดร์ศักดิ์ บุญจันทร์ ที่ฉายให้เห็นถึงความมีจิตอาสาของหุ่นยนต์เสมือนจริงในโลกอันมืดมน แต่อย่างไรก็ตามโลกก็ยังมีแสงสว่างดวงเล็กๆ ด้วยความรักความเมตตาของเด็กตัวน้อยๆ ที่มอบให้หุ่นยนต์

คณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้อ่านจะได้รับบรรณาธิและแง่คิดที่ดีจากหนังสือรวมเรื่องสั้นต่อต้านการทุจริต “ฉันจะไม่ปล่อยมือเธอ” เล่มนี้

สารบัญ

คำนิยาม นายปานเทพ กล้าณรงค์ราญ ประธานกรรมการ ป.ป.ช.	5
นายก้านรงค์ จันทิก ประธานอนุกรรมการเสริมสร้างทัศนคติ	6
คำนิยามในความซื่อสัตย์สุจริต สำนักงาน ป.ป.ช.	
คำนำ	7
บทบรรณาธิการ ประภัสสร เสวิกุล	8
เรื่องสั้นต่อต้านการทุจริต	
• วันจะไม่ปล่อยมือเธอ / กล้า สมุทวณิช	15
• ไฟของชายวัยหลังเกษียณ / ประชาคม ลุนาชัย	29
• สมุดบันทึกสุขภาพ / จำลอง ฝั่งชลจิตร	39
• แว่นตาของครุคงเครา / ไพฑูรย์ ธัญญา	51
• แสงจากดาวเหนือ / ถวัลย์ มาศจรัส	63
• เกินกว่าจะอยู่ร่วมโลกเดียวกัน / อำนาจ เย็นสบาย	77
• เมื่อลูกเป็นสุภาพบุรุษ / ชมัยภร แสงกระจ่าง	87
• บ้านหลังสุดท้าย / ขจรฤทธิ์ รักษา	99
• ผู้เขียนชะตากรรม / เรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์	115
• “ถืออกต๋อย” / นทธี ศศิวิมล	135
• เตะภูมิภาค / อนุสรณ์ ติปยานนท์	147
• อีกไม่กี่วันข้างหน้า / จเด็จ กำจรเดช	159
• คืบเปลี่ยน / วิชระ สัจจะสารสิน	167
• คำสาปอันหอมหวานของแม่ทองอ้อม / ภาณุ ตรียเวช	183
• รอยยิ้มกลางความมืด / นิรันดร์กิติ์ บุญจันทร์	201
ประวัติย่อนักเขียน	211
คณะทำงานกิจกรรมวรรณกรรมสร้างสรรค์ป้องกันการทุจริต	220

Amir
4/10/17

ฉันจะไม่ปล่อยมือเธอ

กล้า สมุทวณิช

ในคราวนี้ ผมจะไม่ปล่อยมือเธอไปอีก...

เด็กหญิงวัยประมาณเจ็ดขวบหยุดร้องไห้ทันทีที่ผมสัญญาว่า คราวนี้จะพาเธอไปส่งบ้านให้ได้ ผมกระซิบเชือกผูกลูกโป่งสีแดงพิมพ์ลายรูปใบหน้ายิ้มกับข้อมือของเราค่อยๆ เดินออกจากตลาดนัดที่คับคั่งนั้น เลาะผ่านตรอกที่มีตแคบออกไป ผมจับมือเธอแน่นจนสัมผัสได้ถึงเหงื่อที่เปียกชื้น แสงสลัวในบรรยากาศรายรอบคล้ายย้อมด้วยสีส้มอมแดงของยามสนธยา ในเวลาเช่นนี้ หากไม่มีนาฬิกาให้ดู เราไม่อาจรู้ได้เลยว่า เป็นแสงสุดท้ายก่อนสิ้นวัน หรือแสงแรกของวันใหม่

เมื่อออกจากซอยมาได้ เราเลี้ยวขวาที่เดินที่ขายรถมือสอง คราวนี้ผมจะไม่ปล่อยมือเธอไปอีก ในครั้งแรกที่พาเธอกลับบ้าน ผมพลาดที่นี่

“เดี๋ยวข้ามสะพานลอยไป เดินไปอีกหน่อยก็ถึงบ้านแล้ว” ผมบอกกับเด็กหญิงเธอพยักหน้า ใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำมูก ท้องฟ้าเหมือนจะมีตกลงไปเมื่อสังเกตจากร้านรวงฝั่งตรงข้ามเริ่มเปิดไฟ

ผมเดินลงจากสะพานลอย ข้างล่างเป็นทางเท้าที่เต็มไปด้วยผู้คน คงเป็นเพราะนั่นเป็นเวลาเลิกงาน และถัดจากสะพานลอยนั้นไปไม่กี่เมตรเป็นป้ายรถเมล์ใหญ่และคิวรถตู้ที่เป็นจุดต่อรถ ผู้คนในเครื่องแบบคนทำงานเดินเบียดเสียดไปมาบนทางเท้าที่แคบนั้น และยังแคบลงไปอีก เมื่อถูกแย่งพื้นที่ไปด้วยแผงขายแผ่นเพลงและภาพยนตร์น้ำหอม เสื้อผ้ากระเป่า สินค้าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาที่กลุ่มเป้าหมายคือบรรดาผู้คนที่เดินสัญจรผ่าน คราวนี้เป็นเด็กหญิงที่หยุดยืนดูโทรทัศน์จอแบนของแผงขายหนัง DVD เกือบที่เปิดหนังการ์ตูนคนโรงเรื่องหนึ่ง จนผมต้องกระตุกมือเธอเพื่อเตือน

“อย่าเพิ่ง เราจะกลับบ้านก่อนไม่ใช่หรือ” คำพูดนั้นทำให้เด็กหญิงเดินตามผมอย่างว่าง่าย

ยิ่งใกล้ป้ายรถเมล์และคิวรถตู้มากเท่าไร ผู้คนก็ยิ่งหนาแน่นมากขึ้นเท่านั้น คนบนถนนที่ทั้งเดินสวนทางและเดินทางเดียวกันคันหลังให้ผมรีบเดิน บางคนถึงกับผลักเพื่อขอแทรกไปด้านข้าง ในครั้งหนึ่ง ผมคิดว่าจะอุ้มเด็กหญิงขึ้นมาตีใหม่ แต่ก็นึกได้ว่าเด็กเจ็ดขวบตัวโตเกินกว่าใครจะอุ้มแล้ว และก็คงจะเป็นภาพที่ไม่ดีนักที่ชายวัยต้นสามสิบจะอุ้มเด็กหญิงวัยอ่อนกว่าสองรอบที่ผูกลูกโป่งสีแดงไว้บนข้อมือ

ข้อมือ ข้อมือ ผมใจหายวาบ เมื่อระลึกได้ว่า มือขวาของผมว่างเปล่า มิได้เกาะกุมจับมือเล็กๆ นั้นไว้ ครั้งสุดท้ายที่เราจับมือกัน คือตอนที่เดินออกมาจากแผงขาย DVD

ผมหันกลับหลังจะเดินสวนไปในทิศทางเดิม แต่ผู้คนที่เดินสวนมาเหมือนจะยิ่งมากและเดินเร็วขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ผมไม่สามารถแหวกฝูงคนไปได้เร็วอย่างที่คิด ผมได้แต่มองตามลูกโป่งสีแดงที่พิมพ์รูปหน้ายิ้มไม่ให้คลาดสายตา ตอนนี้นั้นลอยอยู่ห่างจากผมประมาณสิบเมตรจากทางขวามือ

ในขณะที่พยายามเบียดแทรกผู้คน ใครสักคนก็กระแทกผมจากด้านหลังเต็มแรงจนเสียหลักล้มลง

ผมเห็นลูกโป่งสีแดงเคลื่อนไหลขึ้นลงอยู่กลางกระแสฝูงคนลอยแยกไกลจากผมไปทุกที จนกระทั่งเลือนหายไปแสงสลัวหม่นของท้องฟ้ายามสนธยา

นั่นเป็นภาพและความรู้สึกก่อนที่ผมจะลืมตาขึ้นมาบนเตียง

ความฝันฉากเดิมเช่นนี้อีกแล้ว

“หกโมงครึ่งแล้ว วันนี้จะลองเรียกแท็กซี่ศูนย์กันไหม” เอ็มพร - ภรรยาของผมเอ่ยขึ้น เธอแต่งตัวเสร็จ พร้อมไปทำงานแล้ว ผมหยิบโทรศัพท์มือถือถือ กดหมายเลขบริการเรียกรถแท็กซี่ผ่านศูนย์วิทยุ ใช้เวลาเกินสิบนาทีจึงมีพนักงานรับสาย ผมบอกสถานที่หมาย เสียงในสายนั้นบอกว่า อีกสิบห้านาทีจะมีข้อความสั้นแจ้งทะเบียนรถที่จะมารับส่งมาให้ที่หมายเลขโทรศัพท์ที่ใช้โทรเข้านี้ ผมเข้าห้องนั่งจัดการธุระส่วนตัว หากกระทั่งเมื่อแต่งตัวแล้ว ก็ไม่ปรากฏว่ามีข้อความใดส่งเข้ามาที่โทรศัพท์เลย

เมื่อโทรกลับไปยังหมายเลขเดิม ก็ได้รับคำขอโทษจากพนักงานว่า ไม่มีรถคันใดก่รับงานเลย “ขออภัยในความไม่สะดวกค่ะ”

หญิงสาวพนักงานรับโทรศัพท์ “ขออภัย” ผม แล้วผมควรขออภัยใครดี

“ขอโทษนะ โทรไปศูนย์ก็ยังเรียกไม่ได้ เราเดินไปเรียกรถปากซอยเหมือนทุกวัน ก็แล้วกัน” ผมขอโทษคนที่ผมควรขอโทษ คือภรรยาของผม เราค่อยๆ เดินออกจากบ้าน ผมมองครรรค์ที่ใหญ่ขึ้นทุกวันของภรรยา นึกสะท้อนใจว่า ถ้ามีเงินเหลือสักหน่อย เราคงซื้อรถมือสองขนาดกลางได้สักคันหนึ่ง

“อีกไม่นานหรอกนะ เอ็มยื่นใบลาคลอดไว้แล้วละ แต่ขอให้ปิดงานวางบิล ลูก้ารายนี้ได้ก่อนก็ต้องเข้าบริษัทแล้ว” เธอกล่าวเหมือนปลอบใจผม

“ผมขอโทษนะ” ผมกล่าวขอโทษภรรยาอีกครั้ง นึกละเอียดใจขึ้นมานิดหน่อย เมื่อนึกถึงวันประกาศที่ผลสอบอัยการผู้ช่วยสนามใหญ่เมื่อหลายปีที่แล้ว ผมละล่าละลักโทรศัพท์บอกเธอทันทีหลังจากเห็นชื่อตัวเองอยู่ในลำดับผู้สอบข้อเขียนผ่าน

“เอ็ม ผมสอบอัยการได้ เราจะสบายกันแล้ว”

หากชีวิตไม่ได้สบายอย่างที่คิด จริงอยู่ว่าพนักงานอัยการเป็นงานราชการ ไม่ใช่ตำแหน่งที่รายได้สูงกว่าสายงานอื่นๆ แต่ก็ไม่สูงพอกับภาระทางบ้านที่ตกลงบนบ่าของผมอย่างกะทันหัน เมื่อทราบว่าบ้านของพ่อแม่ต้องถูกนำไปจำนองเพื่อชำระหนี้ที่เกิดขึ้นก้อนใหญ่จากการเข้าไปค้าประกันธุรกิจเพื่อนสนิทของพ่อ และค่าเล่าเรียนของน้องสาวคนเล็กที่เลือกศึกษาต่อใหม่มหาวิทยาลัยเอกชน เงินเดือนก้อนแรกหลังจากที่ได้รับเลื่อนตำแหน่งจากอัยการผู้ช่วยเป็นพนักงานอัยการเต็มตัวของผมเมื่อหกภาระ ทั้งหลายนั้นหมดแล้วเหลือเพียงสองหมื่นกว่าบาท สุดท้ายสิ่งที่เราพอจะเรียกได้ว่า “สบายขึ้น” คือ การที่เอ็มพรและผมเลือกเดินทางจากบ้านเช่าหลังเดิมไปทำงานด้วยรถแท็กซี่ได้ในวันที่จำเป็น เช่นในตอนอายุครรภ์ของเธอล่วงเข้าเดือนที่เจ็ดอย่างเดือนที่แปดเช่นตอนนี้ แต่นั่นแหละ เรื่องของรถแท็กซี่ในมหานครนี้ก็อย่างที่รู้กันว่า ไม่ใช่จะมีเงินก็ขึ้นได้ แต่ต้องรอให้มีสักคัน “กรุณา” รับเราไปด้วย เช่นวันนี้ เราต้องโบกรถกันถึงแปดคันจึงจะได้คันที่ยอมไปส่งภรรยาของผมที่บริษัทที่ตั้งอยู่เขตบางบอน จากบ้านเราที่ถนนสายใหม่

ส่งภรรยาเสร็จ ผมเดินทางไปทำงาน ยังไม่ทันจะวางกระเป๋าหรือเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์เสียงโทรศัพท์ก็มีถ้อยก็ดังขึ้น ผมมองดูหมายเลขที่เรียกเข้า ตัดสินใจนิดหนึ่งว่าจะให้สายนั้นวางไปเองหรือจะกดรับดี แต่ก็รู้สึกว่าจะเสี่ยงไปก็เปล่าประโยชน์ จึงต้องกดปุ่มรับสาย

“ตุลย์ เอ้อ ว่างหรือยัง ตกลงเรื่องที่พี่ชื่อนะ ว่าอย่างไร”

ผมคิดหาคำตอบอย่างยากเย็น

“ผมเป็นแค่ผู้รับผิดชอบคดีขั้นต้นนะครับ ผอ. คนมีอำนาจสั่งคดีเป็นท่านอัยการจังหวัดหัวหน้าผม”

“เออน่า นายพีเชาก็รู้ หัวหน้าตุลย์นะใครก็ขอเขาไม่ได้ แต่ปกติเขาจะยืนตามความเห็นเธอไม่ใช่หรือ”

“ถ้าอย่างนั้นเรื่องนี้ก็ต้องสุดแต่ท่านหัวหน้าละครับ” ผมแบ่รับแบ่งสู้

“ตุลย์ก็ช่วยพีชน้อยก็แล้วกัน สมัยยังทำงานที่นี้ พีก็ช่วยตุลย์บ่อยๆ ที่ได้สองชั้นก่อนจะสอบได้อัยการนั้นพีก็ขอให้ชนะ” เสียงปลายสายส่ายสាប់อีกครั้งก่อนกดปุ่มวางหูลง

คู่สนทนาเป็นอดีตผู้บังคับบัญชาของผม ในสมัยที่ยังรับราชการอยู่ที่กรมเดิม ก่อนสอบเป็นอัยการได้ ส่วน “เรื่องที่พีขอ” นั้น อาจจะเป็น “คำขอ” ที่เชื่อว่าอัยการในฐานะทนายแผ่นดินทุกคนเคยได้รับ เพียงแต่ ... ใครจะตอบรับไปบ้างเท่านั้นเอง

เพราะพนักงานอัยการเป็นเสมือนหน้าด่านกระบวนการยุติธรรมขั้นต้นต่อจากตำรวจ แต่ก็มีส่วนสำคัญต่อคดีไม่แพ้ศาลที่เป็นผู้ตัดสิน เพราะเป็นผู้ที่มีอำนาจในการเสนอคดีอาญาต่อศาล ในหลายเรื่อง หากอัยการวินิจฉัยสั่งไม่ฟ้องคดี และคำสั่งไม่ฟ้องนั้นถึงที่สุดตามกฎหมายและระเบียบ ก็จะไม่มีการฟ้องคดีได้อีกในความผิดที่รัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย หรือแม้ในคดีที่ราษฎรเป็นผู้เสียหายจะต้องไม่ห้ามให้ประชาชนเป็นโจทก์ฟ้องคดีเองโดยตรง แต่ใครเคยมีประสบการณ์ทางคดีอาญาในศาล ก็คงรู้ว่าการที่คนทั่วไปจะฟ้องคดีเองในความผิดร้ายแรงนั้นยากหนักหนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคดีที่พยานหลักฐานหายากๆ อย่างคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ และคดีเกี่ยวเนื่องกัน เช่น การพรากผู้เยาว์ ... ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่ “พีขอ” มาจากเจ้านายของเขาอีกทีหนึ่ง

เรื่องของเรื่องมีอยู่ว่า เมื่อเดือนที่แล้วตำรวจพบศพเด็กหญิงวัยรุ่นหน้าตาดีอายุสิบสี่สิบห้าปีคนหนึ่งประสบอุบัติเหตุถูกรถชนเสียชีวิตอยู่บนถนนพหลโยธินช่วงรังสิต ใกล้มหาวิทยาลัยเอกชนมีชื่อในละแวกนั้น เด็กหญิงผู้ตายมีภูมิลำเนาอยู่บ้านพระประแดง ซึ่งไกลกันคนละมุมเมืองกับที่เกิดเหตุ

ผู้ตายสำเร็จการศึกษาเพียงมัธยมต้น ทำงานช่วยทางบ้านและส่งเสียตัวเองเรียนชั้นมัธยมปลายในระบบการศึกษานอกโรงเรียนด้วยการเป็นพนักงานร้านหมูกระทะแถวๆ บางนา การมาประสบอุบัติเหตุถูกรถชนเสียชีวิตที่รังสิตนั้นดูไม่มีเหตุผล สิ่งที่ช่วยไขปริศนาคือภาพจากกล้องวงจรปิดจากร้านสะดวกซื้อใกล้ๆ ร้านหมูกระทะที่เธอ

ทำงานนั้น แสดงภาพชัดเจนว่า เธอถูกชายกลุ่มหนึ่งห้อมล้อมต้อนหน้าต้อนหลังไปขึ้นรถสปอร์ตหรือออกไปกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งทีดูเป็นหัวใจ เมื่อทางตำรวจเช็คป้ายทะเบียนรถก็พบว่ารถคันนี้จดทะเบียนในชื่อของข้าราชการชั้นผู้ใหญ่สังกัดกระทรวงเดียวกับอดีตผู้อำนวยการของผม โดยผู้ใหญ่ท่านนั้นมีบุตรชายเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเอกชน และมีห้องชุดในคอนโดมิเนียมที่พักอยู่ใกล้กับจุดที่พบศพเด็กหญิงพอดี

แน่นอนว่าไม่มีหลักฐานใดบ่งชี้หรือกล่าวหาได้ว่า เขาเกี่ยวข้องอย่างไรกับการตายของเด็กสาว รวมทั้งไม่พบร่องรอยการละเมิดทางเพศจากการชันสูตร ส่วนสาเหตุการมรณตายก็ไม่อาจฟันธงชี้ชัดว่าเกิดจากการถูกรถชนหรือตกลงมาจากรถที่แล่นด้วยความเร็วสูง แต่อย่างไรก็ตาม ภาพอีกภาพหนึ่งจากกล้องวงจรปิดของตำรวจจราจรก็จับภาพ รถสปอร์ตคันเดิมที่แล่นด้วยความเร็วสูงเกินร้อยสี่สิบลิโลเมตรต่อชั่วโมง จากถนนใหญ่แล้วเข้าไปในซอยที่ตั้งของคอนโดมิเนียมในเวลาประมาณสองชั่วโมงก่อนมีผู้พบว่าเด็กสาวจากร้านหมูกระทะเป็นศพริมถนน ซึ่งเป็นเหตุการณ์ต่อเนื่องจากที่เธอขึ้นรถของเขาเมื่อตอนหัวค่ำ

เพียงหลักฐานเท่าที่มี สามารถกล่าวหาเด็กหนุ่มผู้ขับรถได้เพียงในข้อหาพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลโดยปราศจากเหตุอันสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 ระวังโทษตามกฎหมายคือ จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท ส่วนความผิดฐานอื่นนั้นไม่อาจหาหลักฐานได้ เจ้าหน้าที่ตำรวจตัดสินใจสรุปสำนวนส่งฟ้องคดีถูกจ่ายผ่านสายบังคับบัญชามาถึงผม หลังจากที่ได้รับสำนวนเรื่องนี้ไม่นาน ก็มีโทรศัพท์มาจากอดีตผู้บังคับบัญชามาถึงผม แจ้งว่าเจ้านายเก่าของท่าน ผอ. อีกทีได้ให้ท่านหาอัยการที่รู้จักมาเพื่อ “ช่วยคุณคดี” ให้ลูกชายของท่าน “เป็นพิเศษ” ด้วย

“น้องบอส ลูกนายพี ก็ไม่ได้เป็นเด็กเกเรอะไรหรอก เรื่องแซวสาวอะไรก็มีบ้างแต่ไอ้เรื่องทำผิดร้ายแรงอะไรแบบนี้ไม่มีแน่ แล้วก็แค่เด็กร้านหมูกระทะด้วยนะ มันจะใช่หรือ” อดีต ผอ. ให้ความเห็นเมื่อครั้งที่โทรมาหาผมครั้งแรก

“แล้วก็ ... เห็นว่าตุลย์กำลังลำบากเรื่องหนี้สินทางบ้าน เมียก็จะคลอดอยู่เดือนสองเดือนนี้ไม่ใช่หรือ ? ท่านบอกว่า มีอะไรจะให้ท่านช่วยก็ได้นะ หรือถ้าลูกชายท่านจะได้รับความยุติธรรม... ท่านก็ยินดีขอบคุณตุลย์ตามสมควรทีเดียว”

เที่ยงวันนั้น ผมพบพนักงานอัยการรุ่นพี่ที่ทำงานมานานกว่าผมสี่ปีตอนกินอาหารกลางวันในร้านอาหารตามสั่งใกล้สำนักงาน ผมจึงลองเล่าข้อเท็จจริงของคดีให้ฟัง แต่ไม่ได้บอกเขาว่ามี “โทรศัพท์” ใดๆ มาจากฝ่ายผู้ต้องหา

“จะว่าไป จริงๆ พยานหลักฐานมันก็หาลิบหาลิบนะว่าไหม คือ ไม่มีใครเห็นตอนไอ้หนุ่มปล่อยผู้เสียหายลงจากรถ เพื่อเขาแคว้นไปส่งป้ายรถเมล์ละ ?” รุ่นพี่ท่านนั้นให้ข้อสังเกต

“แต่ก็นั้นแหละ มันก็พุดยาก ที่เด็กผู้เสียหายไปตายใกล้ๆ ที่พักของผู้ต้องหา มันก็ชี้ได้อยู่ พี่ว่า เรื่องนี้ตุลย์เสนอไปตามที่เห็นแหละ จะออกทางสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องก็ได้ ยังไงหัวหน้าเขาสั่งตามตุลย์ทุกทีมิใช่หรือ”

ผมคิดถึงหัวหน้า ท่านนภดล อัยการจังหวัดผู้บังคับบัญชาของผม ผู้ได้ชื่อว่าเป็นอัยการตงฉินจนเป็นที่รู้จักว่า ไม่มีใครกล้ามาก้าวท้าวสั่งการใดๆ ที่เกี่ยวกับคดีได้ แต่เหมือนท่านจะถูกชะตากับผมเป็นพิเศษ ท่านจึงมักจะยืนตามความเห็นขั้นต้นของผมเป็นหลักทุกครั้ง อย่างมากก็อาจจะมียอให้สอบเพิ่ม แต่เท่าที่ทำงานกัน ท่านไม่เคยสั่งคดีแย้งความเห็นของผมแบบสิ้นเชิงเลย รวมทั้งผู้กล้ากรองคดีก่อนถึงหัวหน้าก็ให้เกียรติผมตามท่านหัวหน้าด้วยเช่นกัน เว้นแต่เรื่องผิดตงยกเว้นเล็กๆ น้อยๆ ตามรูปแบบ

แต่สำหรับคดีนี้ ผมไม่กล้าปรึกษาท่าน ไม่ว่าจะผมจะมีธงอย่างไร ก็ไม่อยากจะให้หัวหน้ารู้ว่ามีความขอคัดกับผม เพื่อมิให้ท่านรู้สึกกลางแกลงหรืออาจไม่ไว้วางใจ ไม่ว่าจะผมจะเสนอความเห็นไปในทางไหนก็ตาม

ผมฝันถึงเด็กหญิงผู้ถูกลูกโป่งสีแดงคนนั้นอีกครั้ง

และก็เป็นภาพที่วนซ้ำ ผมพาเธอเดินไปส่งบ้าน ภาพเดิมๆ ผ่านตาของเราเราเดินออกจากตลาดนัด ผ่านเต็นท์รถมือสอง แผงขาย DVD หนึ่งละเมียดลิขสิทธิ์ ข้ามสะพานลอยไปฝั่งตรงข้าม เดินฝ่าผู้คนแออัดกับทบาทวิถี ผมบอกเธอว่า จับมือผมให้แน่น ถ้าหลุดมือเมื่อไร ให้รีบร้องบอกทันที

ในรอบนี้ ผมพาเธอเดินผ่านคลื่นคนบนทางเดินใต้ในที่สุด จนผ่านป้ายรถเมล์ใหญ่และคิวรถตุ้มมา เลี้ยวเข้าซอยข้างหน้า เดินไปอีกไม่เกินห้าร้อยเมตร ก็จะถึงบ้านที่เป็นจุดหมาย

แต่เมื่อถึงปากซอย ผมก็พบว่าม็อดเก๋งสีดำคันใหญ่คันหนึ่งจอดขวางทางเข้าแคบๆ จนเต็ม ผมพยายามหาช่องทางว่าตรงไหนสามารถแทรกเข้าไปได้บ้าง ท้องฟ้ามืดลงอีก และผมก็ผล็อบปล่อยมือเด็กหญิง เพื่อผลักถังขยะสองสามใบที่วางอยู่ด้านซ้ายมือออกไปเพื่อเปิดทางให้แทรกเข้าซอยไปได้

เสียงเครื่องยนต์ของรถคันใหญ่คำราม และแล่นออกไปโดยที่ผมไม่ทันสังเกต แต่แรกว่ามีคนขับอยู่ในรถหรือไม่ แต่ที่แน่ใจว่าได้เห็น คือลูกโป่งสีแดงพิมพ์ลายรูปหน้ายิ้มที่ลอยลุดออกมาจากกระจกหน้าต่างด้านหลังทางขวา ลับตาไปกับรถยนต์สีดำคันนั้น พร้อมกับเด็กหญิงที่ผมจูงมือมา...

ผมตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ภรรยาของผมแต่งตัวเสร็จแล้วเหมือนเช่นเคย ท้องของเธอใหญ่อ้วนขึ้นทุกทีตามอายุครรภ์

“นี่ สามีนิตเขาจะขายซีดี ปี 2009 ไปออกรถคันใหม่นะ” เธอถามด้วยน้ำเสียงล้งเล็นิดหน่อย เหมือนเกรงใจที่จะพูดเรื่องนี้ “รถคันขาวที่เคยขับมาบ้านเรานะ จำได้ไหม” นิตเป็นเพื่อนสนิทของภรรยาผม เคยมาส่งเธอที่บ้านนี้หลายครั้ง ผมจึงระลึกถึงรถคันที่ว่าได้ในทันที

“เธอ จะขายเท่าไรนะ”

“ถ้าเราจะซื้อ เขาจะขายสามห้า” หลักราคาที่เขาละไว้คือหลักแสนบาท

“อืม... เตี่ยवलองไปดูก่อนนะ ว่าเงินเดือนเท่านั้นถ้าจะกู้ธนวัฏจะได้อีกเท่าไร แต่สามสี่แสนน่าจะพอได้” ผมหมายถึงผลิตภัณฑ์เงินกู้ของธนาคารกรุงไทย ขวัญใจข้าราชการผู้ต้องรับเงินเดือนผ่านธนาคารนี้

“ถ้าถึงกับต้องกู้เขา ก็ไม่เอาหรอก” คราวนี้เธอพูดเสียงอ่อยๆ “เอี่ยมไม่น่าบอกพี่เลย”

“ไม่เป็นไรหรอก เตี่ยवलองมีลูก สักวันเราก็ควรมีรถอยู่ดี” ผมปลอบใจเธอ รู้สึกผิดขึ้นมาอีกนิตหนึ่งในตอนที่เราพากันเดินออกปากซอยไปเรียกรถแท็กซี่ โชคดีว่าวันนี้เราได้รถตั้งแต่คันที่สาม

“อีกสองปี ให้เจ้าตึกเรียนจบปริญญาตรีก็ไม่ต้องส่งเสียแล้ว เราคงพอมีเงินซื้อรถผ่อนรถบ้าง” ผมพูดกับเธอก่อนจะส่งเธอขึ้นแท็กซี่ไป

วันนั้นผมไปทำงานตามปกติ เมื่อดูจากปฏิทินและภาระงานแล้ว ก็คิดว่าผมควรจะเสนอความเห็น “คดีนั้น” ให้หัวหน้าภายในสัปดาห์นี้

เรื่องไม่ปกติเกิดขึ้นในตอนเย็น เมื่อมีผู้มารอพบผมที่สำนักงาน – ผอ. เจ้านายเก่า
ของผม นั่นเอง

“มา ตูลย์ ไปกินข้าวกับพี่หน่อย” ท่านคว่ำข้อมือผม คะยั้นคะยอด้วยใบหน้า
ยิ้มแ้มตามประสา ไม่ทันที่จะได้ตอบรับหรือปฏิเสธ ท่านก็พาผมมาที่รถโตโยต้าคัมรี
สีบรอนส์ฟ้าคันใหม่เอี่ยม ขับพาเข้าเมือง ขึ้นทางด่วนไปลงใกล้สวนลุมพินี ลัดเลาะไปมา
ในเมืองใหญ่ ก่อนจะมาหยุดที่ร้านอาหารญี่ปุ่นแห่งหนึ่ง มองดูก็รู้ว่าเป็นร้านสำหรับ
ต้อนรับลูกค้าสำคัญชาติเดียวกับอาหาร หรือไม่ก็ลูกค้าคนใดก็ได้ที่มีเงินจ่ายค่าอาหารใน
อัตราเดียวกับที่ลูกค้าชาตินั้นสามารถจ่ายได้

“พี่จำได้ เราชอบกินอาหารญี่ปุ่น สมัยทำงานกันยังเคยไปกินฟุจิกันบ่อยๆ
มา เดียวพาไปรู้จักนายพี่”

แม้จะเดาได้ แต่ผมนึกสะท้านเยือกขึ้นมาทันทีที่รู้ว่าระที่กลบเกลื่อนด้วยการ
เลี้ยงอาหารมือนี่ พนักงานสาวในชุดกิโมโน พาเราเดินผ่านชอกหลืบของร้านที่จัดไว้
เหมือนบ้านแบบญี่ปุ่นไปยังห้องส่วนตัวห้องใหญ่ที่อยู่มุมสุด “ท่าน” นั่งรออยู่ พร้อมเด็กหนุ่ม
ร่างผอม สวมแว่นตาสีชา ไว้เคราหนวดแพะสั้นๆ

“สวัสดีครับ สวัสดีครับ” ท่านผู้ใหญ่ยกมือไหว้ท่าน ผอ. “เฮ้ บอส ไหว้พี่เขาสี”
ประโยคสุดท้าย ท่านกล่าวส่งกับเด็กหนุ่มสวมแว่นสีชา เขารีบยกมือขึ้นไหว้ผม “พี่เขาเป็น
อัยการ ที่จะช่วยดูแลคดีบอสเนี่ย”

“ท่าน” เหมือนจะรอมผมยกมือไหว้ แต่ผมก็นั่งลงก่อน ท่านกระแอมนิดหนึ่งแล้ว
จึงเรียกพนักงานสาวมารับคำสั่งอาหาร ปลาดิบนำเข้าชนิดดีที่สุดในใหญ่ที่สุด เสต็กเนื้อ
มัดสีชากะขิตละหลายพันบาท หม้อไฟชาบูเนื้อหมูดำคู่โรบุดะ สาเก และถั่วแระญี่ปุ่นเป็น
เครื่องแกล้ม

“หัวหน้าคุณนี่ ใครก็คุยไม่ได้เลยนะ” ท่านเปรยขึ้นเป็นการเริ่มบทสนทนา
“ขนาดผมติดต่อผ่านหน้าห้องท่านรัฐมนตรี เขายังบอกว่า คนนี้ไม่รับคุยไม่รับฝากคดี”

“น้องตุลย์นี่ เป็นมือขวาของท่านภคพลครับ เก่งทีเดียว สอบอัยการสนามใหญ่
ได้แต่อายุไม่ถึงสามสิบ”

“นั่นสิ ผมก็รู้ว่าเอาเข้าจริงๆ คนทำสำนวน ดูสำนวน เป็นรุ่นเด็กๆ นี่แหละ เลย
คิดว่าคุยกับเราน่าจะถูกเรื่องกว่า น้องมีลูกหรือยัง?” อดีต ผอ. ของผมชิงตอบให้แทนว่า
ภรรยาผมตั้งครรภใกล้คลอด

“อีกหน่อยคุณก็มีลูก แล้วคุณก็จะรู้ว่า ถึงอย่างไร ลูกเรา ยังไงตัดไม่ตาย ขยายไม่ขาดหรอกนะ” “ท่าน” ผายมือไปที่เด็กหนุ่มเคราแพะแว่นสีชา “ไอ้ลูกผมมันอาจจะ เกรไปหน่อยผมก็ยอมรับ แต่เรื่องคดีนี้ ผมถามแล้ว มันก็บอกว่าไม่ได้ทำอะไรเขา เด็กไม่ยอม มันก็ปล่อยให้ลงโดยดี ไม่ได้ฉุดลากกระซางอะไรกัน เพียงแต่มุมมองแค่ดูจากกล้อง มันอาจจะทำให้เข้าใจไปอย่างนั้น แต่แกก็ชวนเขาขึ้นรถมาตีๆ ไซ้ไหม บอส?” ประโยคสุดท้าย เขาหันไปถามลูกชาย เด็กหนุ่มรับคำเบาๆ ก้มหน้ากดโทรศัพท์มือถือถือนมือ ท่านจึงพูดต่อ

“จริงๆ ก็อย่างที่บอก ลูกผมไม่มีผิดหรอก คดีไม่มีพยานอะไรนอกจากกล้องวงจรปิด ฟ้องศาลไปก็แพ้ เสียเวลาทำงานเปล่าๆ ไซ้ใหม่ล่ะ แต่นั่นแหละ ผมก็ไม่อยากให้มันวุ่นวาย นี่ก็มีแผนว่าจะให้ลูกเลิกเรียนที่นี่แล้ว ก่อเรื่องตึก เลยกว่าจะส่งไปอยู่ที่ออสเตรเลียแล้ว ไปหาช่องทางเรียนอะไรเอาพอให้ම්ปริญญา ถ้าต้องสู้คดีมันก็จะยุ่งยากเรื่องวีซ่า เรื่องต้อง ขออนุญาตศาลออกนอกประเทศ”

“น้องตุลย์เขาบอกว่าพอจะดูให้ได้อยู่ครับ สมัยยังเป็นลูกน้องผม ผมก็ช่วยเขา ไว้เยอะ ความดีความชอบอะไรก็ให้เต็มที่ตลอด” อดีต ผอ. ของผมเสริมขึ้นอีกครั้ง

“แล้วถ้าอย่างไรร ผมก็มี “สินน้ำใจ” ให้บ้างตามแต่จะเรียก คนอย่างผมนะ สปอร์ตเสมอ หรือมีเรื่องอื่น อยากให้ผมช่วยก็ได้ ภรรยาคุณจะคลอดเมื่อไร ผাগหมอมีห้องอะไรหรือยังล่ะ”

เพียงเท่านั้น ผมก็รู้สึกคลื่นไส้ปั่นป่วนมวนท้อง จนต้องขอตัวไปเข้าห้องน้ำ หากผมก็ไม่ได้เดินไปทางห้องน้ำตามที่อ้าง กลับรีบผลุบออกมาจากด้านหลังร้านแบบ ไม่เหลือวหลัง แต่แล้วก็พบว่าตรอกเล็กๆ ที่เดินกลับออกไปทางด้านหน้าร้านและถนนใหญ่ มีรถยนต์เก๋งคันใหญ่คันหนึ่งจอดขวางไว้ มันเป็นรถ BMW ซีรีย่เจ็ดสีด้า ผมรู้สึกเย็นวาบ จากหัวจรดเท้า เมื่อนึกได้ว่าผมเคยเห็นรถคันนี้มาก่อนแล้ว ณ ที่ใดที่หนึ่ง ผมผลึกถึงขยะที่ อยู่ด้านซ้ายมือให้เลี้ยวไปเป็นช่องพอให้ตะแคงตัวออกไปได้ ก่อนจะรีบสาวเท้าออกจาก ย่านร้านอาหารนั้น ไปเรียกแท็กซี่เที่ยวเหลืองที่ขับผ่านมา บอกจุดหมายให้ไปส่งที่บ้าน บอกแจ้งอย่างไม่ลังเลว่าให้ขึ้นทางด่วนไปตามที่ไซเฟอร์สะดวก ผมอยากไปจากที่นี่ ให้เร็วที่สุด

วิทยุในรถแท็กซี่เล่าข่าวการจับตัวชายฆาตกรต่อเนื่อง ที่ลวงเด็กชายหญิงวัย ตั้งแต่สี่ถึงเจ็ดขวบจากเกือบทั่วทุกภาคของประเทศไปกระทำชำเราและฆ่าทิ้งศพไว้

เนื่องจากผู้ก่อเหตุเป็นคณงานของวงดนตรีลูกทุ่งที่เร่งแสดงไปตามงานวัด การจับตัวฆาตกรรายนี้เป็นการปิดคดีเด็กหายต่อเนื่องเป็นเวลาเกือบปีได้ถึงเจ็ดคดี

“แห่ม... เมื่อเช้าผมดูรายการสรยุทธนะ เห็นว่าไอ้คนนี่ มันเพิ่งพ้นโทษคดีพรากผู้เยาว์มาได้ไม่กี่เดือน ติดคุกไปสามปีเองนะครับ” คนขับแท็กซี่ชวนคุย

“ของผมดีหน่อย ลูกผู้ชายหมด โตแล้วด้วย เอ้อ น่าสงสารพ่อแม่เด็กๆ ที่ตายนะ นี่ถ้าเขาขังไอนั้นไว้นานหน่อยสักสี่ห้าปี บางทีเด็กหกเจ็ดคนนั้นคงยังไม่ต้องตายตอนนี้ ทำไมคดีแบบนี้มันติดคุกแป็บเดียวเองนะคุณนะ”

หัวข้อข่าวในวิทยุเปลี่ยนไป คนขับเปลี่ยนไปคุยเรื่องอื่นต่อ หากถ้อยคำบางอย่างยังคงเล่นซ้ำทบทวนไปมาในมโนสำนึกของผม ทำไมเขาเรียกอัยการว่าทนายของแผ่นดิน ทำไมบางทฤษฎีกฎหมายจึงนับว่ากฎหมายอาญาเป็นกฎหมายมหาชนสาขาหนึ่ง ทำไมจึงต้องมีความผิดอาญาที่ถือว่ารัฐเป็นผู้เสียหายที่ประชาชนจะยอมความกันเองไม่ได้ ... ซึ่งรวมถึงคดีพรากผู้เยาว์นี้ด้วย

“จริงๆ บ้านคุณนี่ใกล้บ้านผมนะ เลยไปอีกนิดเดียว เตี้ยวส่งคุณแล้วผมเข้าบ้านเลยดีกว่า วันนี่วงได้ผู้โดยสารพอแล้ว” คำพูดของคนขับแท็กซี่เรียกผมกลับมาสู่ปัจจุบันขณะอีกครั้ง

“บ้านที่อยู่แถวนี้หรือครับ” ผมนึกอะไรขึ้นมาได้ “ถ้าอย่างมีคนเรียกที่จากนี้ไปส่งบางบอนนี้ไปไหม”

“ไปสิครับ ผมไม่เคยปฏิเสธผู้โดยสาร ใกล้ไกลแค่ไหนผมก็ไป นี่รถผมเองด้วยไม่ต้องส่งกะ”

“ถ้าอย่างนั้น พรุ่งนี้เช้า เจ็ดโมง มารับที่นี้ได้ไหมครับ ไปบางบอน” ผมจ่ายเงินให้เขาเกินกว่ามิเตอร์ไปยี่สิบบาทเป็นสินน้ำใจก่อนลงจากรถที่หน้าบ้าน “ถ้ายังไง จะได้ผูกกันเป็นรถประจำเลย”

เขาตอบรับอย่างยินดี ซึ่งผมก็ดีใจ ที่สามารถแก้ปัญหาเรื่องการเดินทางของภรรยาได้ในขั้นต้น

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ห้ามปล่อยมือกันเด็ดขาด เข้าใจนะ”

ผมมาจับกับเด็กหญิงและส้าหับสัญญากับตัวเอง ในขณะที่เดินพ้นจากทางเท้าป้ายรถเมล์ใหญ่ กำลังจะเลี้ยวเข้าซอย รถเก๋งสีดำคันนั้นยังคงขวางไว้อยู่ ในคราวนี้ผมได้

เห็นรายละเอียดอย่างชัดเจน มันคือรถ BMW ซีรีย่เจ็ด แบบเดียวกับที่ผมเห็นจอดอยู่ใน
ซอยร้านอาหารญี่ปุ่นในคืนนั้น ผมจับมือเด็กหญิงค่อยๆ ตะแคงตัวผ่านมุมซ้ายมือข้างรถ
ในวันนี้ไม่มีถึงขยະอยู่

อีกนิดเดียว เดินไปอีกนิดเดียว ก็จะถึงบ้านของเราแล้ว ...

บ้านของเราหรือ...

“วันนี้เอื้อมจะแวะไปโรงพยาบาลก่อนนะ นิดเขาจะไปส่ง อัลตราซาวด์
รอบสุดท้ายแล้ว ตกलयากรู้ใหม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย” เราคูยกันขณะทีรถแท็กซี่เขียวเหลือง
เจ้าประจำคันนั้นมารับ

ผมตอบเธอก่อนส่งขึ้นรถแท็กซี่ว่า ผมไม่อยากรู้อะไรนอกจากว่าลูกของเรา
แข็งแรงมีพัฒนาการถูกต้องตามอายุครรภ์ไหม ส่วนเรื่องเพศนั้น เดียวอีกไม่กี่วันก็ได้รับรู้

“วันนี้ต้องไปศาล ถ้าไม่มีงานอะไรตอนบ่าย จะตามไปเจอที่โรงพยาบาลนะ”
ผมปิดประตูรถ ยิ้มให้คนขับนิดหนึ่งก่อนเข้าบ้านเพื่อเตรียมตัวไปทำงานบ้าง

สายวันนั้น ผมกับท่านหัวหน้าเดินทางไปศาลจังหวัดที่มีเขตอำนาจในคดี
พรากผู้เยาว์เด็กหญิงลูกจ้างร้านหมูกระทะ หลังจากศาลประทับรับฟ้อง ผู้พิพากษาก็เรียก
จำเลยมาสอบคำให้การตามกระบวนการฟ้องคดีที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา เจ้าหน้าที่ศาลเรียกเด็กหนุ่มร่างผอม สวมแว่นตาสีขาที่นั่งรออยู่
ในห้องขังชั่วคราวของศาลนั้นให้มาฟังศาลสอบคำให้การ ผมสังเกตเห็นว่าหนวดและ
เคราแพะของเขาเหมือนจะยาวขึ้นกว่าครั้งที่เจอกันที่ร้านอาหารญี่ปุ่นพอสมควร ศาลถาม
ตามระเบียบว่าเขาเป็นผู้ที่มีชื่อเป็นจำเลยตามฟ้องหรือไม่ จะรับสารภาพตามฟ้องหรือไม่
จะสู้คดีอย่างไร เป็นไปตามที่คาด หนายของเด็กหนุ่มขอสู้คดีและยื่นประกันตัว

“ท่าน” เจ้าของรถ BMW สีดำคันใหญ่นั้นมาด้วยพร้อมทนายความเพื่อดำเนิน
เรื่องประกันตัวลูกชาย ทั้งด้วยหลักทรัพย์และตำแหน่งราชการ เขานั่งคอยแฉ่งเมื่อผมกับ
หัวหน้าเดินผ่าน แต่ผมก็ไม่ได้ทักทายอะไรหรือพูดอะไรกับเขา หากพอได้ยินแว่วๆ ที่เขา
พยายามบอกกับเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมตัวจำเลยว่ เขารู้จักผู้พิพากษาหัวหน้าศาล เดียว
ตอนกลางวันจะไปกินข้าวด้วยกัน

“พี่ค้ำประกันตัวด้วยนะ เอาตามความเห็นเราทุกอย่าง” ท่านหัวหน้าคุยกับผม
ในลิฟต์หลังจากดำเนินกระบวนการครบทุกขั้นตอนสำหรับฝ่ายพนักงานอัยการแล้ว
ขั้นตอนต่อไปนี้อยู่ในอำนาจใดๆ ของเราก็ก “จำเลยมีอิทธิพลและมีฐานะดี อาจยุ่งเหยิง

กับพยานหลักฐาน ทั้งมีหลักฐานการซื้อตัวเครื่องบินและทำพาสปอร์ต อาจจะหลบหนีไปต่างประเทศไม่อาจนำตัวมาดำเนินคดีต่อศาลได้ แต่เรื่องจะให้ประกันหรือเปล่า คงต้องแล้วแต่ศาลท่านแล้ว แต่ก็...” ท่านเว้นระยะนิดหนึ่งก่อนยิ้มขึ้นๆ

“ตาพ่อของจำเลยนี่ดูเขาใหญ่โตจริง บอกว่ารู้จักใครต่อใครรุ่นไปหมด แต่จริงๆ วันนี้ท่านหัวหน้าศาลนี้ไม่อยู่หรอก ผมเพิ่งเจอท่านเมื่อศุกร์ที่แล้ว เห็นว่าอาทิตย์นี้ไปดูงานที่ญี่ปุ่นทั้งอาทิตย์ ก็เลยไม่รู้ณะที่แกอวดว่าจะไปกินข้าวกับหัวหน้าศาลนะ หัวหน้าศาลเจ้าพ่อที่ไหนหรือเปล่า” แล้วท่านก็หัวเราะออกมาอย่างนึ๊กๆ

ผมนึกถึงแวบหนึ่งที่ว่าจำเลยถอดแว่นตาสีขาวออกมา แว่นตาเขาซ่อนความหวาดกลัวไว้ไม่มิด ช่วงขณะนั้น ภาพเด็กหญิงผู้เสียชีวิตก็แทรกเข้ามาในห้วงความรู้ เด็กสาววัยไม่เต็มสิบห้าปีที่ต้องทำงานช่วยเหลือทางบ้านด้วยงานสุจริตเท่าที่โอกาสและการศึกษาของเธอจะอำนวย แต่แล้วใครคนหนึ่งก็พรากตัวเธอและชีวิตของเธอไปตลอดกาล ในขณะที่นั่งอยู่บนรถสปอร์ตเล่นด้วยความเร็วสูงไปบนถนนไกลจากบ้านเธอ โดยเธอไม่เต็มใจไปด้วย เธอจะหวาดกลัวแค่ไหน แว่นตาของเธอจะเป็นอย่างไร ในขณะนั้น ผมเชื่อว่าไม่น่าแตกต่างอะไรจากแว่นตาของเด็กหนุ่มเคราแพะ ... แว่นตาของคนที่ไม่รู้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นกับตัวเองบ้าง

ยังมีขั้นตอนอีกมากมายในคดีนี้ ซึ่งไม่รู้ว่าศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดผมหรือหัวหน้าจะโยกย้ายไปรับตำแหน่งไหนหรือไม่ เด็กสาวผู้ตายจะได้รับคามยุติธรรมหรือเปล่า แต่กระนั้น ในวันที่ เราได้ทำหน้าที่ของเราอย่างดีที่สุด และใช้ดุลยพินิจที่เหมาะสมแล้ว ส่วนหลังจากนี้ผลจะเป็นอย่างไร มีปัจจัยมากมายที่เราควบคุมไม่ได้ แต่อย่างน้อย ในระหว่างที่ดำเนินคดีนี้อยู่ หากจำเลยไม่ได้ประกันตัว หรือถูกควบคุมติดตามอย่างใกล้ชิด ก็อาจเป็นการป้องกันไม่ให้มีเด็กหญิงเคราะห์ร้ายคนอื่นขึ้นมาอีก

นี่คือหน้าที่ของผม สิ่งทีพ้อจะทำได้ในการช่วยรักษาความปลอดภัยให้สังคมที่ลูกผมจะต้องเติบโตต่อไป

เป็นครั้งแรกในความฝัน ที่ผมพาเด็กหญิงมาสู่จุดหมาย

ผมฝันแบบนี้ซ้ำกันหลายคืน ถ้านับดูดีๆ ความฝันนี้เริ่มต้นใกล้เคียงกับเมื่อผมได้รับโทรศัพท์จากนายเก่า เด็กผู้หญิงคนเดิม ฉาก ถนน ซอยเดิมๆ ในคราวฝันครั้งแรก ผมเปลือยยืนมองตุรยณตรุ่นที่แอบหมายใจที่เต็นท์รถมือสอง หันมาอีกครั้งเด็กหญิงก็

หายตัวไปแล้ว ในฝันอีกคืนหนึ่ง ผมถูกผู้คนที่เดินตามและเดินสวนชนล้มลงและพลัดหลงกับเธอ ในคืนที่สาม รถคันใหญ่สีดำนั้นมาขวางไว้ให้ผมเสียสมาธิจนผลอปล่อยมือจากเธอ แต่วันนี้ผมผ่านได้ทุกด่าน จนกระทั่งพาเธอมาที่บ้าน ทั้งๆ ที่เธอไม่เคยบอกว่าบ้านของเธออยู่ที่ไหน แต่ผมรู้ได้โดยสัญชาตญาณบางอย่างว่า คือบ้านหลังนี้ บ้านของผมนั่นเอง ผมไม่ได้ปล่อยมือเธอเลย จนกระทั่งเราเข้ามาในบริเวณรั้วบ้าน ท้องฟ้าก็ค่อยๆสว่างขึ้น ทำให้ผมรู้ว่าแสงสลับของสนธยานั้น เป็นช่วงรอยต่อของราตรีกับทิวา ในเวลาที่แสงแรกของยามเช้ากำลังจะย่างเข้ามาถึง เด็กหญิงแกะเชือกผูกลูกโป่งสีแดงออกจากข้อมือ ปล่อยให้มันลอยหายขึ้นไปบนท้องฟ้าที่เริ่มสว่างเรืองรอง

“อ้าว ลูกโป่งลอยไปโน่นแล้ว” ผมอุทาน

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ หนูมาถึงบ้านแล้วจะพ่อ” เด็กหญิงตอบ เงยหน้ามองผมแล้วยิ้มกว้าง

เสียงเคาะประตูดังขึ้นปลุกผมให้ตื่นขึ้นมาจากความฝัน หากนี่ไม่ใช่เตียงนอนที่บ้านอย่างทุกครั้ง แต่เป็นโซฟาสำหรับให้ญาติคนไข้นอนเฝ้าในห้องเตียงเดี่ยวของโรงพยาบาลรัฐที่ภรรยาของผมมาฝากครรภ์และคลอดบุตร สักครู่ประตูห้องก็เปิดกว้าง นางพยาบาลสองคนเข็นสิ่งที่คล้ายตู้ปลาทำด้วยพลาสติกใสเข้ามา ข้างในนั้นมีเด็กทารกหญิงนอนหลับปรื๋มอยู่ในห่อผ้าขนหนูสีขาว

“วันนี้จะลองให้คุณแม่ให้นมนะค่ะ แต่ถ้าไม่ได้จริงๆ ตอนสิบโมงครึ่งให้คุณพ่อไปขอรับนมชงได้ที่ห้องพยาบาลค่ะ” หญิงสาวในชุดขาวกล่าวแจ้ง ก่อนประคองส่งห่อผ้าขนหนูให้ภรรยาผมรับไป

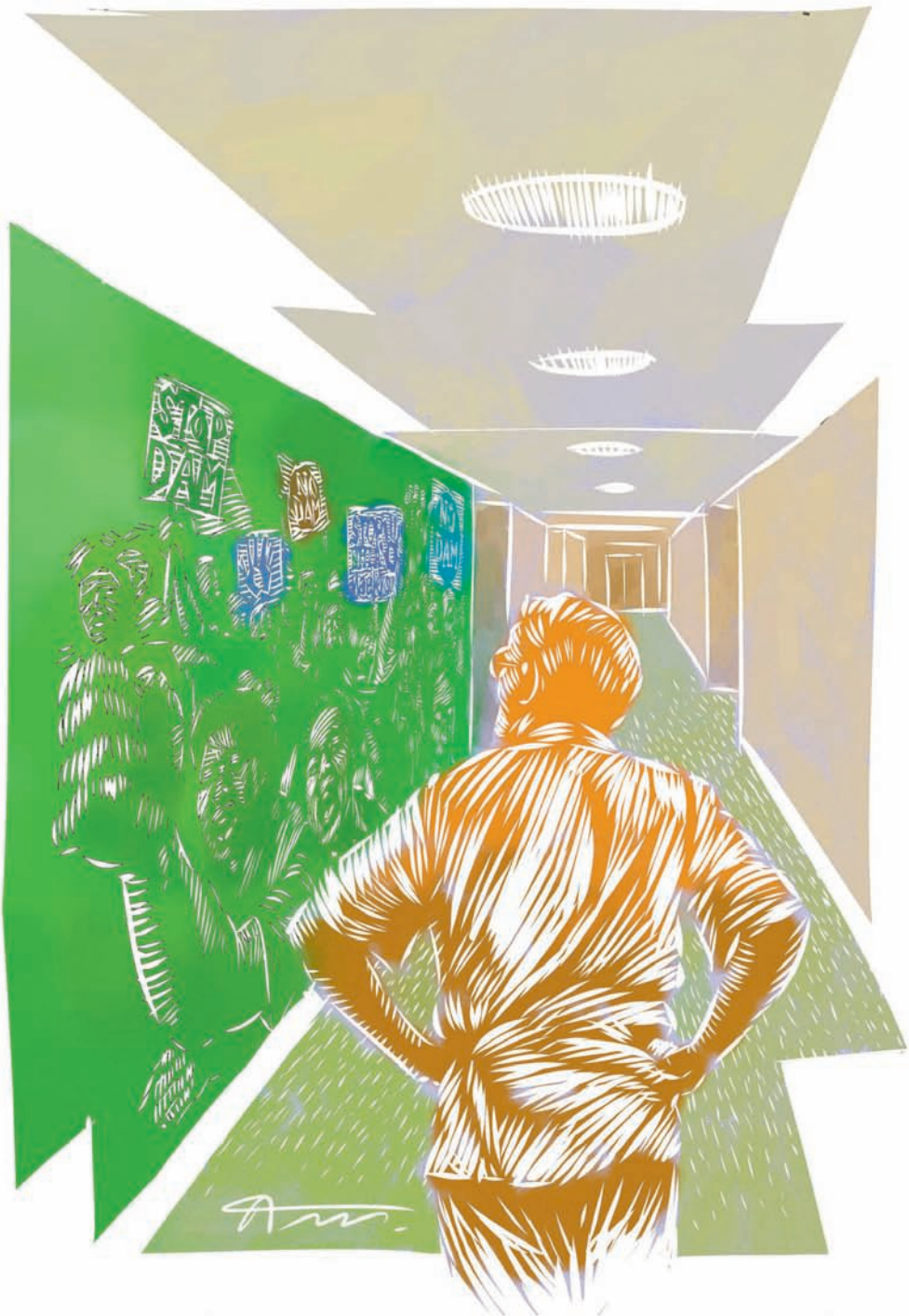
ผมค่อยๆ ใช้นิ้วชี้สอดเข้าไปประหว่งมือเล็กๆ นั้น อาจเป็นด้วยสัญชาตญาณแรกเกิด มือน้อยนั้นคว้าจับนิ้วใหญ่ของผมไว้แล้วกำแน่น

ฉันจะไม่ปล่อยมือเธอ

ผมสัญญากับเด็กหญิงที่เพิ่งเดินทางมาสู่โลกใบนี้ ที่นอกหน้าต่างของโรงพยาบาลนั้น ภาพเลื่อนกลางที่ทางดาดคล้ายกับผมได้เห็นลูกโป่งสีแดงพิมพ์ลายหน้ายิ้มลูกหนึ่งค่อยๆ ลอยหายขึ้นไปบนท้องฟ้ากว้าง.

กรุงเทพมหานคร

มกราคม 2557

ไฟของชายวัยหลังเกษียณ

ประชาคม ลุณาชัย

ทุกเช้าก่อนที่แม่บ้านคนโตมึนจะขึ้นมาจัดการปิดกวาดถูพื้น ทำความสะอาด ขำราขการบ้านาญซึ่งเกษียณมาได้ห้าปีจะเดินงุดๆ ออกจากห้อง แก๊พักอยู่ชั้นหก ห้องชุดของแกอยู่ตรงกึ่งกลางตัวอาคารพอดี แกมักจะเดินไปทางปีกอาคารด้านทิศเหนือ กดปิดสวิตซ์ไฟทั้งสามตรงมุมเสาใกล้กับช่องทางลงบันไดหนีไฟ

แกจำขึ้นใจตั้งแต่ย้ายเข้ามาเดือนแรกเมื่อสี่ปีก่อน ว่าสวิตซ์ทางซ้ายมือเป็นไฟช่องทางเดิน ไม่ว่าจะปิดหรือเปิดสวิตซ์เดีวอันนี้ มีผลต่อไฟตรงช่องทางเดินตลอดแนว ทั้งสามสิบสองดวง สวิตซ์กลางเป็นไฟสี่ดวงหน้าลิฟต์ ขวาสุดเป็นไฟหลอดเดีวเหนือช่องบันไดหนีไฟชั้นหก

แกรู้ว่าหลอดขาดไปนานแล้ว ช่างไม่ได้นำหลอดใหม่มาเปลี่ยน แต่แกก็กดปิดทุกครั้ง เมื่อเห็นว่ามีคนมากดเปิดทิ้งไว้

บ่อยครั้งที่แกนึกตำหนิพฤติกรรมเจ้าของร่วมซึ่งละเลยไม่ใส่ใจทรัพย์สินของตน เปิดไฟทิ้งไว้ตลอดทั้งวันทั้งคืนจนโคมแก้วนทนความร้อนไม่ไหวตกลงมาแตกกระจายแล้วไฟหลอดนั้นก็ขาดตามไปด้วย เจ้าของร่วมหลายคนอยู่มานานถึงห้าหกปียังไม่เคยรู้เลยว่า กดสวิตซ์ไฟตรงนี้แล้ว ไฟจะสว่างตรงไหนบ้าง พวกเขาจึงกดเปิดเท่าที่สวิตซ์ไฟมีให้

คนเราต้องมีสำนึกและความรับผิดชอบต่อส่วนรวม ถึงจะเป็นคนที่ใช้ได้ แกบ่นและท่องค่านี้มั่งงำในใจ บางครั้งก็เผลอพูดออกมาดังๆ จนใครบางคนที่เดินสวนทางไปหันมาจ้องหน้า

จากชั้นที่แกพักอาศัย อดีตข้าราชการวัยดึกชั้นลิฟต์ไปชั้นที่สิบสอง ไลปิดไฟทีละชั้นแล้วเดินลงบันไดหนีไฟ ถึงชั้นล่างสุดแกจะยื่นสายหน้าด้วยความอ่อนใจเหมือน

ทุกครั้งที่เราเห็นไฟทุกดวงเปิดสว่าง ตอนดึกเมื่อคืนแกลงมาปิดไปสายหนึ่ง ไฟทั้งสามสิบสองดวงจะเหลือเพียงสิบหกดวงที่ยังส่องสว่าง เพราะชั้นล่างสุดค่อนข้างมืด ช่างเดินสายไฟอาคารคงสังเกตเห็นจุดนี้ เขาจึงเดินสายไฟต่างไปจากชั้นอื่น เจตนาที่ต้องการให้ผู้พักอาศัยสลับใช้ไฟที่ละสาย

กลางวันเปิดสวิตช์ซึ่งควบคุมสายนี้ กลางคืนอีกสวิตช์หนึ่ง ทว่าความไร้สำนึกของผู้พักอาศัยกลับเปิดทิ้งไว้ทั้งสามสิบสองดวง หากไม่มีใครปิดก็จะส่องสว่างทั้งกลางวันกลางคืน

อดีตข้าราชการจะสายหัวหงอกๆ ของแกพร้อมพึมพำในใจ

ช่างไม่รู้จักคิดเอาเสียเลย เปิดไฟทิ้งไว้ตลอดไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย นอกจากจะต้องจ่ายค่าไฟแพงแล้ว ยังต้องเปลี่ยนหลอดไฟบ่อยๆ เมื่อเงินไม่พอให้นิติบุคคลบริหารเดี่ยวน่าจะมีส่วนกลางก็ต้องขึ้นอีก ช่างไม่รู้อะไรเสียเลย

ช่างไม่รู้จักคิดอะไรบ้างเสียเลย ช่างคิดกันไม่เป็นเอาเสียเลย

แสบในใจ บางทีก็เผลอหลุดปากให้แม่บ้านได้ยิน บางครั้งคนที่เพิ่งออกจากลิฟต์ได้ยืนเข้าก็หันมาจ้องหน้าแก

พวกไม่รู้จักคิด แกตำหนิคนที่เปิดไฟเกินความจำเป็นในใจ บ่นพึมพำจนเดินไปถึงศูนย์อาหาร สั่งกาแฟและโจ๊กหมูทรงเครื่องแล้วแกก็หยิบหนังสือพิมพ์รายวันมานั่งอ่าน คราวนี้จิตใจของแกสงบลงแล้ว ไม่มีอะไรให้ต้องบ่นพึมพำ ตาสองข้างของแกไล่ไปตามแถวแนวของตัวอักษร ซึมซับข่าวสารประจำวันอย่างตั้งอกตั้งใจ

อิมข้าวอิมข้าวสารพร้อมสดชื่นด้วยพลังกาแฟอื่นแล้ว ชายวัยหลังเกษียณก็ได้เวลาเดินสายปิดไฟอีกครั้ง แกจะขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นสิบสอง ทุกครั้งที่ใช้ลิฟต์แกกดปุ่มเพียงสองครั้ง กดก่อนเดินเข้าเพื่อให้ลิฟต์เปิดประตู เดินเข้าลิฟต์เรียบร้อยแล้วแกก็จะกดหมายเลขชั้นที่จะไป บ่อยครั้งที่แกชิงตามองเด็กๆ หรือใครก็ตามที่ชอบกดปุ่มปิดและเปิด หลายคนเหมือนถูกตั้งโปรแกรมไว้ ลิฟต์โดยสารถึงชั้นที่จะไปแล้ว และประตูก็เปิดออกเกือบสุด นิ้วมือของความเคยชินยังไปกดปุ่มเปิดซ้ำอีก

คนพวกนี้ทำอะไรลงไปโดยไม่มีความคิด แกตำหนิในใจ พร้อมกับสายหน้าไปมา เพราะแกเห็นว่า การกดปุ่มลิฟต์ปิดเปิดทั้งที่ประตูลิฟต์ทำหน้าที่โดยอัตโนมัติอยู่แล้ว นอกจากสิ้นเปลืองพลังงานโดยใช้เหตุแล้วยังทำให้ลิฟต์มีอายุใช้งานสั้นลง

ขณะลิฟต์เคลื่อนตัวสู่ชั้นที่สิบสอง แก่จ้องไปที่ปุ่มกดปิดเปิดแล้วนึกสงสัยจับใจ
ไม่รู้ว่าวันหนึ่งมันถูกคนกดไปที่พันครั้ง และก็ลั่นหนต่อเดือน พร้อมกันนี้แกก็คิดคำนวณ
ในทางกลับกัน ถ้าทุกคนทำอย่างที่เคยปฏิบัติ เดือนหนึ่งจะสามารถประหยัดไฟส่วนกลาง
ได้ที่หน่วย และลิฟต์ก็ไม่ต้องเดือดร้อนช่างมาซ่อมทุกๆสองเดือน

เป็นเรื่องยากที่จะอบรมคนอื่น หรือพูดโน้มน้าวคนอื่นให้เห็นด้วยกับแก เพราะ
ขนาดแม่บ้านที่แกน่าจะบอกกล่าวหรือเรียกมาอบรมให้ความรู้ได้บ้าง แกก็อ่อนใจกับ
ความลึ้มบ้อยแถมยังมีก๋ายของพวกเธอ

แกเคยพูดกับแม่บ้านคนแรก “ทำความสะอาดแล้ว ปิดไฟช่องทางเดินด้วย
นะจะคนสวย หรือถ้าเห็นทางหนีไฟเปิดอยู่ก็ปิดด้วย”

เธอพยักหน้าและทำตามได้เพียงไม่กี่วัน หลังจากนั้นก็เปิดไฟทิ้งไว้เหมือนที่เคย
เป็นมา

แม่บ้านคนที่สองซึ่งมารับเวรช่วงบ่าย เธอจะนำจดหมายไปสอดใต้ประตูให้
กับเจ้าของร่วมแต่ละห้อง เธอเปิดไฟช่องทางเดินเพื่อจะได้เห็นเลขที่หน้าประตู

ครั้งหนึ่งแกเดินเข้าไปพูดคุย “สอดจดหมายครบหมดแล้ว ก่อนจะขึ้นไปชั้นอื่นๆ
ปิดไฟช่องทางเดินด้วยนะจ๊ะ”

แม่บ้านร่างผอมหันใบหน้าตอบเหี่ยวมาจ้องตาแกด้วยคำถาม แกจึงจำเป็น
จะต้องอธิบายเหตุผล

“แสงจากข้างนอกสว่างพอแล้วสำหรับคนเดินเข้าออก ถ้าเราเปิดไฟทิ้งไว้ทั้ง
กลางวันกลางคืน เราจะเสียค่าไฟโดยไม่จำเป็น เธอคิดดูสิ ถ้าเราปิดไฟช่องทางเดินกลางวัน
ทั้งสิบเอ็ดชั้น ยกเว้นชั้นล่าง เดือนหนึ่งเราจะประหยัดเงินได้เท่าไร และถ้าเปิดทิ้งไว้
ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เราจะจ่ายเพิ่มโดยไม่จำเป็นเท่าไร ไม่เพียงเท่านั้น เปิดทิ้งไว้ทั้ง
กลางวันกลางคืนแบบนี้ ไม่กี่เดือนหลอดไฟก็จะหมดอายุใช้งาน ดีไม่ดีความร้อนของ
หลอดไฟที่ไม่ได้หยุดพักก็เสี่ยงเกิดอัคคีภัย”

แกพูดและอธิบาย แม้กับลูกหลานแม่บ้านซึ่งรับหน้าที่สอดใบแจ้งหนี้ค่า
ส่วนกลางในแต่ละเดือน แกให้เหตุผลยกอ้างตัวเลขค่าใช้จ่ายที่พอประเมินได้มาเป็นอย่างดี
รวงทั้งหน่วยของค่าไฟที่ผันแปรไปตามพฤติกรรมการใช้ ครั้นผ่านไปไม่นานทุกคนก็ลึ้ม

ทุกวันแกจึงทำหน้าที่เดินสายปิดไฟสามรอบ รอบเช้าปิดรอบแม่บ้าน ตอนสาย
ปิดไฟที่แม่บ้านเปิดทิ้ง ตอนบ่ายปิดไฟที่แม่บ้านอีกคนเปิดดูหมายเลขหน้าห้อง

แกไม่เคยตำหนิใครซึ่งหน้า ได้แต่บ่นงม้ง่าในบางครั้ง แม้บางทีแกนึกขบขันตัวเองที่กลายเป็นเหมือนพนักงานปิดไฟ หรือคล้ายกับคนบ้าที่จมอยู่กับภาวะซึ่งใครต่อใครมองข้าม แต่แกก็ยินดีทำเพื่อส่วนรวม

บางทีรู้สึกคล้ายกับว่า แกแบกโลกแทนคนอื่น ห่วงและเป็นกังวลกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง และดูเหมือนเป็นเรื่องเล็กน้อยเต็มทีในสายตาของคนอื่นๆ

หลายครั้งแกสัมผัสรับรู้ว่า โลกใบนี้ไม่ได้หนักหนาเกินกำลังอะไร แกสามารถแบกแทนคนอื่นได้อีกหลายปี แม้คุณค่าในสิ่งที่แกทำจะไม่มีสายตาคู่ไหนของใครอื่นมองเห็น แต่รูปธรรมที่จับต้องได้ก็เกิดขึ้นทุกเดือน ไม่เพียงคอนโดมิเนียมสิบสองชั้นนี้เท่านั้น หากกับโลกทั้งโลกที่จะต้องมียายุขัยยาวนานสืบไป

ชายวัยหลังเกษียณซึ่งหันหลังให้งานราชการมาห้าปีมีเวลาเป็นของตัวเองตลอดยี่สิบชั่วโมง ทั้งเวลาคิด อ่าน มองดูผู้คน รำลึกถึงความหลัง และทอดสายตามองอนาคตเยี่ยงนักพยากรณ์

ในรอบหนึ่งเดือนแกจะเดินข้ามถนนไปซื้อของที่ตลาดนัดข้างห้างสรรพสินค้า มหานครสองสามหน บางครั้งขณะยืนอยู่บนสะพานลอย แกทอดตามองไกลไปตามสองฟากถนน แกเห็นร้านสะดวกซื้อที่ผุดขึ้นมาใหม่แทบทุกระยะสิบเมตร ไกลออกไปห้างสรรพสินค้าอีกแห่งกำลังทำการก่อสร้าง

ไกลออกไปแกเห็นตอม่อทางยกระดับผุดขึ้นมาเหมือนสัตว์ประหลาด แกเดินลงสะพานลอยตรงนั้นพร้อมถ้อยคำพึมพำเหมือนคนช่างบ่น

เมืองไม่เคยหยุดขยายตัว หากโตขึ้นเรื่อยๆ และที่แยกก็คือ...มันเป็นเมืองที่ไม่มีวันสร้างได้เสร็จ

ไม่เสร็จง่ายๆ หรือ และคงไม่มีวันเสร็จสมบูรณ์ เพราะเมืองเต็มไปด้วยความบกพร่อง ไม่เพียงผังเมืองที่บิดเบี้ยว ผู้คนก็นับวันวิกลพิการทางจิต แกพึมพำพร้อมนึกเปรียบเทียบว่าถ้าใครถูกสาปให้ตกกระกำลำบากน่าเวทนาที่สุดก็ไม่มื่ออะไรถนนในเมืองนี้ถูกขุดและกลบฝังปีละไม่รู้กี่รอบ

ก่อนซื้อข้าวของเล็กๆ น้อยๆ ตัดมือกลับห้องพัก ข้าราชการบำนาญเจียดเวลาเข้าไปเดินเล่นในห้างสรรพสินค้า แกอ้อยอิ่งดูเสื้อผ้า กาแฟ รองเท้า ร้านอาหารญี่ปุ่น และสังเกตผู้คนตามอำเภอใจ จากห้างมหายักษ์ที่เคยเป็นเหมือนชาวงกด แกเองก็เคย

หลงทางหลายครั้ง จนบัดนี้แก็เดินไปทั่วจนรู้ว่าที่ไหนเป็นอะไร ถึงกระนั้นห้างนี้ก็ยังใหญ่โตอยู่ดีในความรู้สึกของแก็

แก็ไม่ได้เที่ยวไปปิดไฟของคนอื่น ตระหนักดีว่าแก็ไม่มีสิทธิไปทำเช่นนั้น นอกจากคิดประเมินเบื้องต้นว่าห้างนี้ใช้ไฟละกี่หน่วยต่อวัน และห้างใหญ่ประมาณเดียวกันในเมืองนี้ทั้งหมด วันหนึ่งใช้พลังงานไปเท่าไร ...แล้วตลอดทั้งปีละ

อาจมากกว่าประเทศเพื่อนบ้าน หรือมากกว่าจังหวัดอื่นๆ ในประเทศนี้ทั้งหมดรวมกัน

แก็เดินไปมาแล้วหยุดพัก พื้นที่ที่เหวี่ยงตามซอกร่างกายแห่งหายไป ไอเย็นของเครื่องปรับอากาศสัมผัสผิวกาย แล้วค่อยๆ ซึมลึกลงไปใต้ผิวหนัง แก็นึกถึงขนาดของห้างแห่งนี้ และจำนวนเครื่องปรับอากาศในแต่ละชั้น

แก็คิดตามประสาคนเรื่องมาก และช่างคิดละเอียด แก็จินตนาการถึงไอร้อนที่ส่งออกไปจากห้างแห่งนี้ ยิ่งข้างในต้องการความเย็น หรือใช้ความเย็นไปมากเท่าไร เครื่องปรับอากาศก็ย่อมส่งความร้อนออกไปสู่โลกว้างมากเท่านั้น

ส่งออกไปรวมกับไอร้อนจากท่อไอเสียรถยนต์บนท้องถนน แล้วรวมกับไอร้อนจากเครื่องปรับอากาศจากอาคารสำนักงาน ร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหาร บ้านพักอาศัย คอนโดมิเนียม และโรงแรมทุกระดับดาว ขณะหับห้องต่างๆ รื่นรมย์ด้วยความเย็น ไอร้อนที่พวยพุ่งออกมากลับเผาโลกทั้งใบ

คิดแล้วแก็กั่นพึมพำ ...คนเราไม่ค่อยจะคิดอะไรกันหรอก พวกเขาไม่ได้คิดถึงโลกที่กว้างกว่าในห้องที่นั่นกินข้าว

ทุกวันชายวัยเกษียณจะลงมาอาศัยอ่านหนังสือพิมพ์ที่ศูนย์อาหารชั้นล่างประจำคอนโดมิเนียมสองสามรอบ หลังจัดการปิดไฟที่แม่บ้านส่งจดหมายเปิดทิ้งไว้ แก็จะจ่อมอยู่กับหนังสือพิมพ์รายวันที่ไม่ค่อยมีใครให้ความสนใจแล้ว แก็อ่านข่าวสารการเมือง คอลัมน์ต่างๆ ไม่เว้นแม้กระทั่งหน้าโฆษณา การอ่านอย่างละเอียดช่วยให้แก็หุดากว้างไกล รู้ว่าตรงไหนผิดคอนโดฯ สามสิบหกชั้น โครงการบ้านจัดสรรที่มีทั้งทะเลสาบและสนามกอล์ฟ และแม้กระทั่งห้างสรรพสินค้าใหญ่ที่ผู้ขึ้นริมถนนสายหลัก

วันนี้แกตั้งใจจะไปซื้อของที่ตลาดนัด ครั้นเดินไปถึงปากซอยพบว่าถนนเต็มไปด้วยผู้คนเดินขวบวบ เห็นความวุ่นวายเช่นนั้นแล้ว แกจึงกลับห้องพัก รอจนใกล้ถึงเวลาปิดไฟแกค่อยออกไปทำหน้าที่ของตนเงียบๆ

อ่านหนังสือพิมพ์ฉบับแรกยังไม่จบ เด็กหนุ่มเด็กสาวทำหกคนก็ส่งเสียงลั่น พวกเขาสวมเสื้อสีเดียวกัน และดูเหมือนข้อความบนนอกเสื้อก็เหมือนกันอีกด้วย แกเงยหน้าจากหนังสือพิมพ์หันไปมองพวกเขา

แกจำได้ว่าทั้งหกอาศัยอยู่ชั้นเดียวกับแก พวกเขาอยู่กันห้องและสามคนเคยเดินสวนทางกันตรงหน้าลิฟต์หลายครั้ง แกรู้ว่าพวกเขายังเป็นนักศึกษา แต่แกไม่รู้ว่าเป็นสถาบันไหน

หญิงสาวผิวขาวผอมยาว คนที่แกคุ้นหน้าที่สุดส่งยิ้มมาให้ “ไปเดินขวบวบด้านเขื่อนกันลุง”

ข้าราชการบำนาญทำเป็นสนใจ แกวางหนังสือพิมพ์ในมือลง “เดินไปถึงไหนล่ะหนู”

“ไปทั่วเมืองเลยลุง” เธอตอบ “वेश้างตรงนี้ เคลื่อนไปตามถนนใหญ่ไปจนถึงหอศิลป์ เราจะเชิญชวนประชาชนให้มาร่วมเยอะๆ”

เด็กหนุ่มผอมยาวพูด “สงสารชีวิตสัตว์ป่าที่จะล้มตาย ไหนต้นไม้จะถูกตัดโค่นทิ้งไปเป็นจำนวนมาก พันธุ์พืชอีกเท่าไรจะหายไป เราต้องช่วยกันด้านนะลุง”

แกผงกหัว จ้องมองเด็กสาวผอมสันอีกคนที่กำลังทาคริมกันแดดที่แขนสองข้าง ออกเสื้อของเธอติดข้อความเดียวกับเพื่อนๆ

“พวกหนูไปเถอะ เดินขวบวบเผื่อลุงด้วย ลุงก็ไม่ชอบเหมือนกัน ประเทศเรามีเขื่อนมากเกินไปแล้ว”

“คะลุง มีข่าวคืบหน้าอะไรหนูจะมากบอกนะคะ”

“ขอบใจจ๊ะ ลุงขอเอาใจช่วย พวกหนูๆ นี่แหละที่เป็นความหวังของลุง เอ้อ... เป็นความหวังของชาติด้วยนะ”

เรื่องไม่ชอบเขื่อนแกสะท้อนออกมาจากความรู้สึกอันแท้จริง ไม่ได้เสแสร้งเพื่อเอาใจเด็กรุ่นหลานนักด้านเขื่อนที่เพิ่งหันหลังจากไป แกรู้ว่าตัวเขื่อนคือเครื่องมืออย่างหนึ่ง ที่มนุษย์พยายามนำมาใช้ควบคุมธรรมชาติ เพื่อตัวเองจะได้เป็นนายของธรรมชาติได้อย่าง

สุขสำราญ แน่นอนว่าเพื่อนยอมทำลายป่าไม้ พันธุ์พืช สัตว์ป่า และวิถีชีวิตของคนในพื้นที่ เพราะอะไรก็ตามที่ผืนธรรมชาติก็ยอมทำลายล้างสิ่งที่เคยมีมาก่อน

เมื่อมนุษย์ตั้งตนเป็นปฏิปักษ์ต่อธรรมชาติเช่นนี้แล้ว วันหนึ่งข้างหน้าก็ยอมเผชิญกับภัยธรรมชาติอย่างไม่มีทางเลี่ยง

นอกจากเป็นเครื่องมือควบคุมธรรมชาติในเบื้องต้นแล้ว เพื่อนก็คือทางลัดเสียงผลประโยชน์จากชนบทสู่เมืองใหญ่ ไม่ว่าจะอุตสาหกรรมป่าไม้ พลังงานไฟฟ้า น้ำดิบที่ส่งผ่านมาทำน้ำประปา นอกจากนั้นเมื่อเพื่อนเป็นโครงการขนาดใหญ่ มูลค่าการก่อสร้างย่อมสูงตามไปด้วย

แล้วบริษัทก่อสร้างที่มีสิทธิ์ได้รับสัมปทานโปรเจกต์ยักษ์ทั้งหลายก็ล้วนอยู่ในเมืองใหญ่

ไม่เพียงเท่านั้น ชายวัยหลังเกษียณยังสับสนได้อีกว่า หลังการสร้างเขื่อนแล้วเสร็จ ธุรกิจท่องเที่ยว และโรงแรมใหญ่ๆ ก็ขยายปีกไปจากเมืองห่มคลุมรายรอบเขื่อนไว้หมดสิ้น แท้แล้วเขื่อนก็คือผลประโยชน์ของคนเมืองล้วนๆ

ขณะนั่งจ้องหนังสือพิมพ์ที่อ่านจบไปแล้ว แกหวนนึกถึงสเปคโตรัมโฆษณาเกี่ยวกับเขื่อนทางโทรทัศน์เมื่อหลายปีก่อน ถึงบัดนี้แล้วแกก็รู้ว่าทั้งการไฟฟ้าฝ่ายผลิต และกรมชลประทานล้วนหลอกต้มพอกัน ไม่ว่าเขื่อนซึ่งผันน้ำสู่ที่เพาะปลูก ป้อนน้ำท่วมให้แสงสว่างแกหมูบ้านต่างๆ หรือช่วยหนุนหลังปลาแต่ละสายพันธุ์ปีนบันไดไปวางไข่ได้ทุกที่ของลำน้ำ

เท่าที่แกเห็นมากับตา ชาวบ้านในพื้นที่จะถูกบังคับให้เสียสละเป็นคนแรก แต่จะได้ประโยชน์จากเขื่อนเป็นกลุ่มสุดท้ายเสมอ หรืออาจไม่เคยได้อะไรเลย

ข้าราชการบำนาญพลิกดูหนังสือพิมพ์รายวันอีกฉบับ พาดหัวย่อย่อมีประเด็นเกี่ยวกับเขื่อน แกพลิกเข้าไปอ่านแล้วก็พบคำให้สัมภาษณ์ของรัฐมนตรี ทำนองว่าเห็นใจชาวบ้านในพื้นที่ซึ่งถูกน้ำท่วมมาซ้ำซาก

แถมผลจากหนังสือพิมพ์ ถอนหายใจกับเนื้อหาหลอกต้มซ้ำๆ ประจักษ์พยานมิให้เห็นกันทุกปี เขื่อนใหญ่ที่จังหวัดตากรับน้ำไม่ไหวระบายออกมา มวลน้ำเดินทางมาหยุดพักที่เขื่อนอีกแห่งหนึ่งในจังหวัดชัยนาท แล้วเมื่อน้ำทำท่าจะล้นเขื่อนไม่อาจจับไว้ได้ นาข้าว ตัวเมือง โรงงานอุตสาหกรรม วัดวาอาราม และบ้านเรือนชาวบ้าน ทั้งอยู่ชายป่าทุมธานี่ และบนทิวรีก็ค่อยๆ จมบาดาล

เพื่อนป้องกันน้ำท่วม แก่พิมพ์แล้วยกมือเกาหัว สายหน้าไปมาขณะเดินผละจากศูนย์อาหาร

เพื่อนป้องกันน้ำท่วม...แก่หยุดเท้าลงแล้วนั่งคิดประดิษฐ์คำสานต่อประเด็นเดิมอีกไม่กี่ปีข้างหน้ากินเนสส์บุ๊กจะมาทำการบันทึกสถิติว่าประเทศไทยมีเขื่อนที่สร้างขึ้นเพื่อป้องกันน้ำท่วมมากที่สุดในโลก

แล้วอีกไม่กี่ปีถัดไป กินเนสส์บุ๊กเจ้าเดิมก็จะหวนมามอบบันทึกสถิติอีกรอบว่าไทยเป็นประเทศที่ถูกน้ำท่วมมากที่สุดในโลก

เป็นอีกวันหนึ่งที่แก่ทำหน้าที่พนักงานปิดไฟช่องทางเดิน เสร็จหมดทุกชั้นแล้วยืนพักเหนื่อยตรงระเบียงหน้าลิฟต์ โผล่หัวมองลงไปข้างล่าง แก่แลเห็นแดดยามบ่าย เต็มระยิบไปบนพื้นซีเมนต์ เมื่อหันหน้ามองเข้าไปข้างใน แสงจากนอกตัวอาคารสองด้านส่องบรรจบกันจนช่องทางเดินสว่างไปหมด

แก่ยืนอยู่ที่เดิมจนลิฟต์เปิดออก เด็กหนุ่มเด็กสาวห้าคนกรูกันออกมา คนผมสั้นกดปุ่มค้างไว้กันลิฟต์ปิดหนีบเพื่อนๆ เสียงเจี๊ยวจ๊าวดังลั่น ออกเสียดที่พวกเขาสวมใส่ปรากฏข้อความต่างกันไป

มีทั้ง...หยุดเขื่อนแม่กรุง และ...NO DAM

เหมือนไม่มีสายตาคุ้ยแค้นมองเห็นหรือให้ความสนใจแก่ เด็กสาวช่างยิ้มโผล่เข้ากดสวิทช์ไฟทั้งสาม ไฟหน้าลิฟต์ ตลอดช่องทางเดิน และตรงบันไดหนีไฟสว่างขึ้นพร้อมกัน

ข้าราชการบำนาญขบฟันเล็กน้อย พร้อมหัวสมองของแก่ผุดถ้อยคำประชดประชัน อีกหน่อยประเทศไทยจะมีตึกสูง ห้างสรรพสินค้า และร้านสะดวกซื้อมากที่สุด ในอาเซียน เท่านั้นยังไม่พอหรือ ไทยยังจะก้าวไปเป็นเจ้าของสถิติประเทศใช้ไฟฟ้ามากที่สุด เท่านั้นยังไม่สะแก่ใจ...ไทยยังจะเป็นเจ้าแห่งจำนวนผู้ที่รวมพลังกันต่อต้านการสร้างเขื่อนและโรงไฟฟ้ามากที่สุดในเอเชีย

แก่คิดในใจยังไม่ได้พิมพ์อะไรผ่านริมฝีปาก นักด้านเขื่อนผมสั้นก็เดินออกจากลิฟต์ แก่แหงนมองตัวเลขเรืองแสงที่ลิฟต์เดินทางขึ้นชั้นบน

นานมาแล้วที่ชายวัยหกสิบห้าไม่ได้ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย และแสดงสีหน้าท้อแท้สิ้นหวังมากเท่านี้ แก่จ้องตัวเลขบอกชั้นที่เรืองแสงขึ้นมาเมื่อลิฟต์โดยสาร

เดินทางไปหยุดลง แม้ไม่มีใครอยู่ในลิฟต์ หรือยืนรอลูกขึ้น แต่ลิฟต์ก็เดินทางไปหยุดลงทุกชั้น ประตูเปิดออกแล้วปิดตามคำสั่งล่วงหน้า จนถึงชั้นสิบสองแล้วค่อยวิ่งกลับมา

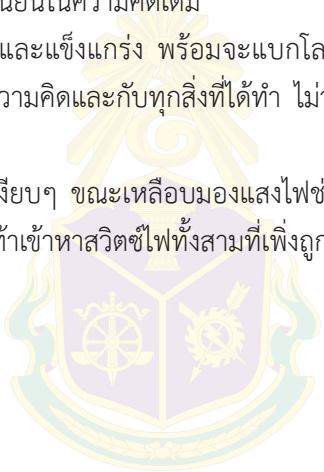
แกถอนหายใจซำๆ สายหน้าและบนงิมงำอีกครั้งเมื่อลิฟต์เดินทางไปหยุดลงที่ชั้นล่างสุด ตามที่นักต๋านเพื่อนผมสั่งบรรจุกดทิ้งไว้เพื่อแกล้งคนอื่นด้วยความคะนอง

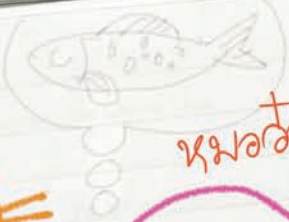
แผ่นหลังของแกค่อมคูลงเหมือนหนักโลกที่กำลังแบกเอาไว้ คำถามผุดขึ้นในใจ หรือว่าโลกที่แกแบกแทนคนอื่นนี้ไร้ความหมาย ว่างเปล่า ไม่มีคุณค่า ควรที่แกจะวางลง และไม่เก็บอะไรที่เป็นสาระมาคิดให้หนักสมองอีกต่อไป

นั่งจันกับคำถามเพียงครู่เดียวแกก็เหยิดร่างตรง สลัดความสับสนทิ้งไป แกดตอบตัวเองได้แล้ว และยืนยันในความคิดเดิม

แกยังคงเข้มแข็งและแข็งแกร่ง พร้อมจะแบกโลกบางส่วนแทนคนอื่นต่อไป อีกนาน แกต้องเชื่อมั่นต่อความคิดและกับทุกสิ่งที่ได้ทำ ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น และไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไร

แกยิ้มกับตัวเองเจี๊ยบๆ ขณะเหลือบมองแสงไฟช่องทางเดินที่ส่องกระทบพื้นกระเบื้อง แล้วค่อยๆ ขยับเท้าเข้าหาสวิตช์ไฟทั้งสามที่เพิ่งถูกเปิดไปเมื่อครู่

အနာဂတ် ၀၈၇၆

အနာဂတ်

Angel

4/8/54 - 3,500

5/2/55 - 2,500

12/6/56 - 2,200

Dumbo

12/11/56 - 1,250

21/12/56 - 3,000

အ
25/10/57

สมุดบันทึกสุขภาพ

จำลอง ผึ้งชลจิตร

ลูกชายไปโรงเรียน เรา-พ่อแม่อยู่บ้านก้มหน้าทำงานของแต่ละคน ข้างก็อกน้ำ ในโรงรถข้างบ้าน อารีกำลังอาบน้ำให้ ‘บ๊อบบี้’ แมวลูกผสมพันธุ์เปอร์เซียลายขาวดำอายุ 3 ขวบ เธอต้มน้ำร้อนผสมน้ำก็อกใส่กะละมัง พอกำลังผุ่นดินตามตัวด้วยแชมพูแมว ราคาแพงกว่าเอสเปรสโซ่ร้านสตาร์บัคส์ จากลูกแมวจรจัดเนื้อตัวสกปรกดูส่ายพันธุ์ไม่ออก รูปร่างผอมแห้งยื่นตะกุกข้างถึงขยะเก็บก้นบุหรีกิ้นแทนข้าว เธอประคบประหม่อมจนโตเป็นแมวหนุ่มหน้าตาสวยงาม

ผมนั่งดูข่าวเที่ยงทางทีวี ผู้สื่อข่าวรายงานความคืบหน้ากรณีกระต๊องในป่าสงวนแห่งชาติกุยบุรีอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (โครงการกุยบุรี) ตายปริศนาพร้อมกัน 18 ตัว กระบวนการพิสูจน์หลักฐานยังไม่คืบหน้า เหตุการณ์อันชวนเศร้าสลดและสร้างความเสื่อมเสียต่อชื่อเสียงของประเทศเกิดขึ้นตั้งแต่ต้นเดือนธันวาคม บัดนี้ล่วงเข้าสู่ปีแรกของเดือนมกราคม ปี 2557 ข้าราชการระดับสูงกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งข้าราชการกระทรวงมหาดไทยเจ้าของพื้นที่ต่างแสดงความคิดเห็นหลบเลี่ยงไปมา เหมือนไม่มีข้อมูลถูกต้องอยู่ในมือ นักอนุรักษ์ธรรมชาติและบรรดานักการเมืองกลุ่มกรีนไม่ตั้งข้อกังขา ขณะนักวิเคราะห์กับผู้เชี่ยวชาญไม่สามารถระบุสาเหตุการตายให้ชัดเจน ระหว่างโรคระบาดกับสารพิษปนเปื้อนหญ้าที่เหล่ากระต๊องกินเข้าไป

อารีหอบบ๊อบบี้ด้วยผ้าเช็ดตัวผืนเก่าอุ่มเข้าบ้าน เธอนั่งเช็ดหัว ลำตัวและตลอดข้างบนเก่าอ้วย ชันน้ำจากขนจนหมดแห่งดูขาวสะอาดนุ่มนวล แล้วปล่อยให้แห้งเสียตัวบนพื้น

“พี่คูอะไรวูรี่ ?” เธอถาม

“ข่าววักระหิงสิบแปดตัวที่อุทยานกุยบุรี”

“ไปถึงไหนแล้วคะ ?”

“ยังหาสาเหตุแท้จริงไม่ได้ โรคระบาดไม่ใช่แน่ ถ้าตายเพราะโรคแล้วระบาดทำไมวัวควายชาวบ้านแถวนั้นถึงไม่โดนด้วย..ไม่มีใครกล้าพูดความจริงหรอก ใครก็ตามที่ลงมือทำเรื่องนี้ได้-- ต้องไม่ใช่คนธรรมดา”

“...ต้องโหดเหี้ยมเอามากๆ แล้วไม่เกรงกลัวกฎหมาย เขาถึงกล้าทำกับสัตว์สงวนคราวเดียวสิบแปดตัว” เธอพูด น้ำเสียงขุ่นๆ “คงจับใครไม่ได้เหมือนคดีล่าสัตว์ป่าคดีอื่นๆ แม้รู้ตัวคนทำก็ยังเอาโทษไม่ได้...ถ้าเป็นกะเหรี่ยงคงโดนไปแล้ว”

ผมพูดเบาๆ กว่าเดิมหวังลดความขุ่นข้องหมองใจของเธอ “คราวนี้เรื่องใหญ่มาก นักอนุรักษ์ต่างชาติก็จับตามามองอยู่บ้าง พี่ว่าน่าจะจับคนบงการได้ แต่อาจช้าสักหน่อย”

อารีนั่งบนเก้าอี้หน้าคอมพิวเตอร์ที่เปิดค้างเอาไว้ เธอขยับเมาส์ช้าๆ บนจอภาพปรากฏฝูงแมวดำ ขาว ลายขาวดำ เหลืองลายหินอ่อน ลายสลิดเทาและน้ำตาลสลับดำ ขนปุกปุยนับสิบตัวเดินอยู่บนก้อนหินกันคลื่นริมทะเลโดยไม่ตกใจกลัว เธอยิ้มรำเรียงลิ้มเรื่องกระหิงอย่างรวดเร็ว

“ดูเว็บบๆ แมวอีกแล้ว”

“น่ารักอะคะ ดูที่ไรก็รู้สึกดี--ได้ยิ้ม ยิ้มแล้วสบายใจ วันไหนถ้ามีเงินจะไปเที่ยวเกาะนี้สักครั้ง ไปเอาปลาให้แมวกิน”

เธอหมายถึงเกาะอาโอชิมะหรือเกาะแมวในญี่ปุ่น ที่ประชากรคนน้อยกว่าแมว—มีชาวบ้านทำอาชีพประมงราวๆ 85 คนอยู่ร่วมกับแมวกว่า 100 ตัว มวลแมวหลับนอนบนท้องถนนโดยไม่กลัวรถยนต์ อาคารบ้านเรือนหลากสีออกแบบตกแต่งเป็นรูปแมว

เธอยิ้มแล้วลุกไปดิ่งลิ้นชักตู้เสื้อผ้า นาทีต่อมาเธอกลับมานั่งที่เดิมพร้อมซองกระดาษพองๆ สีน้ำตาลขนาด 6.5 นิ้วคูณ 9 นิ้ว

“ตัวไหนยังไม่ได้ฉีควัคซีนบ้างนะเนี่ย” เธอเปรยพอได้ยิน ขณะเปิดซองกระดาษ ล้วงอัลบั้มเก่าๆ มีภาพสีสนิมจางๆ สมัยมัธยมต้น 5 - 6 ภาพ ผมเคยดูหลายครั้ง

ผมปิดทีวีมานั่งหน้าจอคอมพิวเตอร์ กำลังจะคลิกอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์รายวันออนไลน์

“เงินสองเหรียญนี้พี่ได้มาจากไหนคะ ?”

เธอถาม มือขวากำเหรียญมาวางบนกองหนังสือข้างข้อศอกซ้ายของผม

“อยู่ในซองเธอ”

“ใช่ค่ะ”

“ไม่ใช่ของพี่”

ผมปฏิเสธอย่างนุ่มนวล ก่อนหยิบเหรียญมาพิจารณา-- เงินเปโซฟิลิปปินส์ เหรียญใหญ่รูป 10 เหลี่ยมเป็นเหรียญ 2 เปโซ ปี 1984 เหรียญทรงกลมสภาพใหม่กว่า เล็กน้อยเป็นเหรียญ 1 เปโซ ปี 1990 สกุลเงิน ‘PESO’ แต่บนเหรียญใช้ ‘PISO’ ซึ่งเป็นทางการ

“ลองนึกให้ดีๆ นะคะ” เธอว่า

“ไม่ใช่แน่นอน..พี่ไม่เคยไปฟิลิปปินส์ แล้วจำได้ว่าไม่เคยแลกเงินฟิลิปปินส์ ดูปีที่เหรียญออกใช้ก็ลึกลับน่าดู-- แต่หากบังเอิญติดไม้ติดมือมาจากไหนก็คงนึกไม่ออกอยู่ดี”

“ลึกลับ...” เธอเน้นเสียง

“ภาษานักเลงพระนะ...ลึกลับ...หมายถึงปีที่นับจากปัจจุบันถอยกลับไป ยิ่งถอยมากก็ยิ่งลึกลับเท่านั้น”

“เก่ามากกว่า...เข้าใจค่ะ” เธอพูดพลางล้วงสมุดบันทึกวักซินแมวรัตยางวงขนาดใหญ่ซ้อนกันราวๆ 20 เล่ม จากช่องกระดาษ--วางของบนโต๊ะ แกะยางรัดสมุดเปิดอ่านด้านในของเล่มบนสุด “ตาทหวนฉิดครั้งสุดท้ายมกราคมปี 2554” อ่านซ้ำๆ แล้ววางสมุดบนโต๊ะหน้าคอมพิวเตอร์ “หมียุนฉิดเมษา ปี 2555 ศรีปานกับแพนด้าก็ปี 55 เหมือนกัน ตุ่มเม้ง ตุ่มโบ้ ตุ่มบี ปี 50 ตะไบ ขาวดำ น้องแก้ว น้องสิบ น้องน้ำ ฉิดพร้อมกันปีที่แล้ว-- กันครกปี 52 นี้ของส้ม—คิดถึงส้มจัง ฉิดครั้งสุดท้ายปี 2551 ส้มไม่น่าตายเลย นี่ของมารุ ฉิดครั้งแรก-ครั้งเดียวกันยา 2554 มารุน่าสงสาร เล่มนี้ของแฟรงก์ กลางๆ เมษาปี 54 แฟรงก์ก็น่าสงสาร—เห็นครั้งสุดท้ายตอนเริ่มป่วย” เธอพูดแผ่วๆ สมุดเล่มเก่าใหม่ซ้อนคละกัน แมวบางตัวจากเราไปแล้ว บางตัวยังอยู่ เธอวางสมุดซ้อนลงบนเล่มก่อนๆ ทีละเล่ม—ทีละเล่ม

อารีรักส้มมาก ส้มเป็นโรคไตเรื้อรังเสียชีวิตตั้งแต่อายุ 4 ขวบกว่าๆ

ผมนึกถึงแมวตามรายชื่อที่เธออ่าน-- ตาทหวนเป็นแมวตัวแรก เราเริ่มเลี้ยงราวๆ ต้นปี 2546 มันมาบ้านเป็ยนอยู่หน้าบ้านเล่นกับเธอหลอกให้ตายใจว่าเป็นแมวสาว เมื่อเราหิวและตกลงใจเลี้ยง มันกลับไปคาบลูกอายุไม่ถึงเดือนจากที่ซ่อนมาอยู่ด้วย 3 ตัว

เราเข้าใจความรักของแม่ดี ตาหวานต้องการหาบ้านให้ลูกๆ หลังจากนั้นมันเกิดลูกอีกครอก แล้วออกไปอยู่บ้านอีกหลังในหมู่บ้านเดียวกัน ผมกับอาร์ไปเอาตัวกลับ เจ้าของบ้าน บอกว่าตาหวานเกิดลูก 3 ตัว แล้วเขาก็อยากเลี้ยงดูมัน

ปี 2550 ตาหวานกลับมาอยู่กับเราพร้อมลูกอายุหนึ่งเดือน 3 ตัว คือ ตุ่มเม้ง ตุ่มบี กับตุ่มโบ้ พอลูกโตก็ออกจากบ้านอีกครั้ง ตอนเย็นๆ เดินออกกำลังกาย ผมพบตาหวานเดินเล่นอยู่ตามซอย ใดๆ ในหมู่บ้านก็รู้จักมัน

ปี 2553 ตาหวานกลับมาบ้านตอนแก่ เส้นขนบนหลังหายบแห้งจับเป็นก้อน คราวนี้มันไม่ยอมไปไหนอีกแล้ว ปลายปี 2555 มันเริ่มป่วย อาร์จับใส่ตะกร้าปิดฝาพาไปหา หมอตรวจรักษาและฉีดยาบำรุง ตาหวานมีแผลในปากส่งกลิ่นเหม็นเน่า กินอาหารน้อยลง แม้อาหารแมวแก่ก็ไม่อยากกิน กลางคืนจะอยู่นอกบ้าน ไปหาที่นอนเย็นๆ มันร้องจะออกไปให้ได้ ผมไม่ยอมให้แมวแก่หนาวตาย บางทีมันกระโดดป็นหน้าต่าง คืนหนึ่งผมจับขึ้นห้องนอน ตาหวานไม่ยอมนอน ผมตื่นมาเห็นมันนั่งเหม่อมองช่องหน้าต่าง ผมย่อตัวมองตาม แลเห็นดวงดาวนับร้อยพันส่องแสงระยิบในท้องฟ้า คืนต่อมาผมปล่อยให้ออกไปอยู่ข้างนอก อาร์ซื้อเสื้อสีส้มสลับแดงมาสวมกันหนาว ตอนเช้ามันจะกลับมากินอาหารกระป๋อง กินสักคำ-สองคำก็เดินออกจากบ้าน ผมกับอาร์คุยกันว่าได้เวลาแล้ว สอง-สามวันต่อมา มันไม่กลับบ้าน ผมตามหาก็ไม่พบ รุ่งเช้าขณะนั่งรถไปทำธุระที่พัทลุง น้ำสาวโทร.บอกว่า ตาหวานตายติดอยู่กับกรงเหล็กกันช่องระบายน้ำหน้าทาวนเฮ้าส์ของเพื่อนบ้าน มันเดินเล่น อยู่แถวนั้นสาม-สี่ปีแม่บ้านทุกคนรู้จัก

กลับจากพัทลุงผมรีบคว้าถุงพลาสติกใบใหญ่สี่เหลี่ยมที่กับหนังสือพิมพ์รายวัน เก๋ๆ ไปเก็บซากแมวแก่ — หญิงวัยกลางเจ้าของทาวนเฮ้าส์ยืนอยู่หน้าประตู หล่อนยิ้ม พลังชี้ที่ช่องระบายน้ำ “ไม่รู้มาแอบตายเมื่อไหร่” ผมยิ้มและกล่าวขอบคุณที่แจ้งข่าว แมลงวันบินเข้าออกระหว่างกรงเหล็กขนาดนิ้วชี้สูงราวๆ 6 นิ้ว ป้องกันเศษขยะลงไปอุดตัน ตาหวานคงมุดเข้าไปซ่อนหลบแล้วออกมาไม่ได้ หรือตั้งใจฟังเสียงน้ำไหลใครจะรู้ได้ ผม คูกเข่าก้มดูซากแม่แมวสีน้ำตาลลอมเหลือง เอื้อมมือจับขาหลัง กลิ่นเหม็นลอยเข้าจมูก ขวนคลิ้นไส้ ผมชกมือกลับ นึกในใจว่าน่าจะดันให้ร่วงลงท่อน้ำ— สอง-สามปีหลังผมฝังแมว นับสิบตัว ทั้งลูกหลานของตาหวาน ทั้งแมวจรมานอนตายในหมู่บ้าน— ถ้าหากพบเห็น เมื่อแมวหรือหมาล้มตายเราควรฝังให้ถูกที่ถูกทาง นึกในใจว่าวันใดวันหนึ่งถ้าตัวเองไป

ล้มตายไปกลุ่กลุ่ตามญาติพี่น้องคงมีคนใจบุญช่วยฝังหรือเผาตามประเพณีไม่ทิ้งให้เฝ้าเปื่อย เป็นเหยื่อหนอนเหยื่อแมลงนำเวทนา

ผมสอดมือในถุงพลาสติกฉวยรวบสองขาหลังลากร่างอืดๆ คับช่องลูกกรงออกมา เอากระดาษหนังสือพิมพ์ห่อยัดใส่ถุงพลาสติก-- ขอยืมจอบเพื่อนบ้านไปฝังในสนามหญ้า ท้ายหมู่บ้าน เลิกทำเลไม่ให้ซ้ำกับหลุมแมวตัวก่อนๆ

“ของกันครก ของน้องเก้า ของส้ม ของมารุ ของแฟรงก์--ศรีปาน ไม่รู้จะเก็บไว้ทำไม เห็นสมุดก็นึกถึง” เธอพูด น้ำเสียงสั่นเครือ “เราเริ่มเลี้ยงแมวตั้งแต่ปี 2546 ครบสิบปีแล้ว กำลังย่างปีสิบเอ็ด ปีนี้สี่เข้กับหมวยอายุย่างสิบปี ถ้าส้มอยู่ก็คงสิบปีเหมือนกัน...ส้มน่ารัก--เป็นแมน ลูกตาหวานครอนี่สวยที่สุด ออกจากท้องแม่เช้าวันเกิด สีนามิพอดี”

“เก็บไว้เถอะ..เราจะได้อู่ว่าเลี้ยงมาแล้วก็ตัว— เพื่อนึกถึงจะได้หยิบขึ้นมาดู ตอนนี้ก็เกือบสี่สิบตัวแล้วมั้ง” ผมเสียดายเรื่องราวของแมวจร แมวเก็บมาเลี้ยง แมวที่ใครบางคนจงใจนำมาทิ้งไว้หน้าบ้านเพราะป่วยไข้หรือแข่งขากะโผลกกะเพลกทำทาง จะพิการ และแมวเร่ร้อนมาขออาศัย ตามที่บันทึกประวัติการรักษาไว้ในสมุดแต่ละเล่ม

“รกเปล่าๆ” เธอว่า พลังเก็บสมุดเก่าๆ ซ้อนกัน

มะก็แมวขาวปลอดอายุขুবกว่าๆ ตื่นมาไล่เล่นกับวันศุกร์ ลูกแมวดำสนิทอายุ 5 เดือนที่เริ่มมีกลิ่นสาว เธอเก็บมาจากตลาดเช้าตอนอายุยังไม่ถึงเดือน แม่ค้าที่ขายของอยู่ใกล้ๆ บอกว่าพี่ๆ น้องๆ ของมัน 2-3 ตัว มีคนนำมาทิ้งถูกรถเหยียบตายหมด อารีเล่าว่า ตอนจอดรถจักรยานยนต์ลงไปซื้อของลูกแมวตัวดำๆ นำเกลียดกระโดดจากกำแพงลงในตะกร้า เธอพูดกับมันว่า—ซื้อของเสร็จกลับมาถ้ายังอยู่จะเอาไปเลี้ยง— มันนอนรออยู่จริงๆ เธอพูดอย่างเกรงๆ —รู้ทั้งรู้ว่ามันค่าใช้จ่ายเพิ่ม แต่อดสงสารไม่ได้

“สอง-สามวันนี้พาวันศุกร์ไปทำหมันได้แล้วละ” ผมบอก ผมกังวลว่าอีก 2-3 เดือนเราอาจจะมีลูกแมวขาวๆ ดำๆ ให้เลี้ยงอีก 4-5 ตัว ซึ่งออกจะหนักเกินไป

ผมบอกก็เหมือนใช้ เพราะผมขับรถไม่เป็น แมวเจ็บป่วยที่ไรเธอเป็นคนพาไปคลินิก ถ้าแมวจำเป็นต้องอยู่คลินิก ผมจะนั่งจักรยานยนต์รับจ้างตามไปดูแล --ไปฟังอาการป่วยจากคุณหมอเจ้าของไข้ ไปพูดคุยลูบหัวแมวให้กำลังใจ สอบถามการรักษา ผมอาจชำระบางส่วนทันที หรือติดค้างกันไว้ก่อน คุณหมอเจ้าของคลินิกจะถามทุกครั้ง “อาจารย์สะดวกหรือเปล่า?”

อารีพลิกดูสมุคบันทีกสุขภาพแมวจนหมด เธอพูดเปรยๆ “ยังเหลืออีกสี่ตัวที่ยังไม่ได้ฉีดวัคซีนรวมกับวัคซีนป้องกันพิษสุนัขบ้า-- ตัวอื่นๆ ที่ฉีดแล้วยังไม่ถึงกำหนดของตะไบ น้องสิบ น้องนำ กับหมวย ไม่ได้ฉีดตั้งแต่ปีที่แล้ว”

ผมคิดคำนวณก่อนตอบ “ราวๆ พันสอง—ช่วงนี้ยังไม่สะดวก เอาไว้อีกเจ็ด-แปดวันได้นะ”

“ก็แล้วแต่พี่”

ตอนนี้เราเหลือแมว 10 ตัว กินอาหารสำเร็จรูปกับข้าวชาวลปลา อารีจะซีจรรย์านยนต์ไปตลาดเช้าทุกวัน เธอตัดสินใจเลิกให้แมวกินปลาหนึ่งมาราวๆ 2 - 3 เดือน หลังพบว่าปลาหนึ่งเค็มเกินไป แมวเพศผู้ที่ผ่านการทำหมัน 4 - 5 ตัวเป็นโรคไตต้องให้หมอสวนท่อปัสสาวะ บางตัวก็หาย บางตัวเป็นเรื้อรังเข้าๆ ออกๆ คลินิกจนเสียชีวิต อาหารสำเร็จรูปบางยี่ห้อก็เค็มมาก เราต้องเลือกตัวที่เค็มน้อยๆ เรื่องปลาหนึ่งเค็มจัด ผมพบว่าบางวันแม่ค้าขายปลาไม่หมด รุ่งขึ้นต้องนำกลับมาขายใหม่จึงต้องนึ่งให้เค็มกับปลาเสีย อีกอย่างหนึ่ง-- ก่อนนึ่งปลาสามหรือแม่ค้าไม่ได้เทน้ำเกลือค้างกระทะทิ้งแล้วเปลี่ยนน้ำเสียใหม่ ตอนนึ่งก็เติมเกลือเม็ดลงไปอีก เธอจึงตัดสินใจซื้อปลาโอสตมานึ่งเอง โดยเฉพาะปลาโอหูยาวที่เนื้อนุ่มกว่าปลาโอหูสั้น ปลาโอหูยาวราคาแพงแต่แมวชอบ ครอบครัวเราจ่ายค่าอาหารเฉลี่ยวันละ 120 บาท เท่ากับค่าไปโรงเรียนลูกชาย เมื่อผมขอเวลาอีก 7 - 8 วัน เธอจึงไม่ได้ต่อรองอะไร แต่ถ้ามีรายได้จากค่าออกแบบสิ่งพิมพ์เข้ามา เธอจะริบจัดการเองโดยไม่ต้องรอรอเงินจากผม

“เอ็งไม่น่าเลย” เธอพูดถึงเอ็ง แองเจิ้ล ที่เพิ่งตายเมื่อปลายเดือนพฤศจิกายน เอ็งเป็นโรคไตเรื้อรัง เข้าออกคลินิก 3 ครั้ง เสียค่ารักษาเกือบ 10,000 บาท

เธอรำพึงถึงเอ็งด้วยความสงสาร แต่อาจนึกเสียตายค่ารักษาก่อนใหญ่ ถ้าหากแมวไม่ป่วยใช้โอกาสจ่ายเงินก้อนโตคงไม่เกิด เว้นแต่ค่าหอพักลูกสาวกำลังเรียนมหาวิทยาลัยเทอมละ 5,500 - 6,300 บาท รวมค่าอินเทอร์เน็ต

“เหรียญเปโซน่าจะเปลี่ยนเป็นเงินบาทได้นะ” เธอพูดลอยๆ

ผมหัวเราะซ้ำๆ “ถึงเปลี่ยนได้ก็ไม่กี่บาทหรอก”

“ขายเป็นของเก่าให้นักสะสมได้หรือเปล่าคะ?”

ผมหัวเราะ “พูดเล่นหรือพูดจริงละเนี่ย”

“จริงสิ เพื่อได้สักร้อย” เธอพูดแวตวจริงจัง แล้วเก็บสมุดบันทึกเรียงเก็บใส่ถุงของแมวสีตัวที่ยังไม่ได้ฉีดยาเก็บบนโต๊ะใกล้ๆ มือ -- “ต้มโบ้ก็ไม่น่าเลย ต้มโบ้นะต้มโบ้”

เรื่องเหรียญยังไม่จบง่าๆ อารีเอ๋ยถึงต้มโบ้ เมื่อวันที่ 31 ธันวาคม 2556 เราเพิ่งจ่ายค่ารักษาแมว 3,000 บาท

หลังคริสต์มาสสองวัน ต้มโบ้แมวสาวอายุ 5 ปี วิ่งข้ามถนนหน้าบ้านถูกรถชน ผมทราบข่าวขณะนั่งตีหมาแพในตัวเมือง ลูกชายโทร.หา เขาบอกว่าแม่กำลังพาต้มโบ้ไปคลินิก ผมนึกหน้าแมวรูปร่างปราดเปรียวสีเทาลายสลิดที่ชอบใช้ชีวิตเสรีนอกบ้าน ทุกๆ เช้ามันจะออกไปไล่จับนกกระจอก เหนื่อยก็แอบนอนใต้ท้องรถยนต์หรือบนระเบียงหลังอาคารพาณิชย์ หิวก็มาขอกินอาหาร อิมแล้วนอนพักเอาแรงก่อนออกไปตุนหรือวิ่งเล่นตามประสาแมวร้าย

ผมจับเอสเปรสโซ่ไม่ทันหมดแก้ว สัญญาณมือถือในกระเป๋าเสื้อดัง อารีบอกเล่าลำดับการรักษาช่วยชีวิต “อาการไม่ดีเลยพี่ หมอให้น้ำเกลือ-- ยังผ่าตัดไม่ได้ พี่จะมาดูมัย”

“ดูสิ..อีกหก-เจ็ดนาที่ไปถึง” ผมตอบ แล้วเรียกพนักงานหญิงเก็บเงิน ออกไปควิจักรยานยนต์รับจ้างห่างจากร้านราวๆ 50 เมตร เป็นเที่ยวของคนขับวัยกลางที่คุ้นเคยกันดี ผมบอกจุดหมาย เขาพยักหน้า

ผมไปถึงคลินิกอาคารสองชั้น คุณหมอเจ้าของคลินิกกำลังตรวจสุนัขในห้องรักษา อารียืนอยู่หน้ากรงเหล็กก็เข้าไปข้างใน ใกล้ๆ ชั้นวางอาหารหลายยี่ห้ออาหารซอง อาหารกระป๋อง และอุปกรณ์สัตว์เลี้ยง ต้มโบ้บนอนลึมตาอยู่ในกรงเหล็กโปร่งๆ ขาวขาวหน้าเสียบสายน้ำเกลือ ผมเรียกชื่อ-- ต้มโบ้ครางเบาๆ “ขาซ้ายหัก ดูสิบวมเป่งเลย หมอว่าอาการหนักมากต้องให้น้ำเกลือรอดูสภาพร่างกายก่อน จะผ่าตัดทันทีไม่ได้ ถ้าดีขึ้นพรุ่งนี้ถึงจะผ่าตัดได้”

ผมเรียกต้มโบ้สาม-สี่ครั้ง ยื่นปลายนิ้วเกาหัวให้เบาๆ ดวงตาใส ดูเศร้า มันคงเจ็บมากถึงได้ร้องคราง ผมอยู่ดูแลให้กำลังใจแมวราวๆ สิบห้า นาที กลับออกมาไหว้ลา คุณหมอเจ้าของคลินิก “ให้ผมดูอาการอีกนิดนะครับอาจารย์..ถ้ายังไม่ดีขึ้นพรุ่งนี้คืนนี้ขอให้ให้น้ำเกลือก่อน”

ผมกลับบ้านกับอารี เมื่อถึงบ้านเธอลำเลียงเรื่องตั้งแต่ต้น “...ยังนึกไม่ออกว่าต้มโบ้จะวิ่งข้ามถนนหน้าหมู่บ้านไปไหน ตามปกติมันวิ่งอยู่ข้างๆ บ้าน ตอนที่ไปพบมันนอนนิ่งอยู่ริมถนนหน้าร้านซ่อมมอเตอร์ไซด์ หันหัวมาทางปากนี้ คอยมองว่าใครจะไปช่วยบ้าง

มันคงนึกถึงบ้านขึ้นมา-- ไม่มีใครยื่นมือไปช่วยยกออกจากผิวถนนสักคน ตัมโบ้นอนหายใจแผ่วๆ ถ้าทิ้งไว้อีกสี่ห้านาทีรถคงจะเหยียบซ้ำ”

“แล้วรู้ได้อย่างไรว่าตัมโบ้ถูกรถชน” ผมซัก

เธอเปิดพัดลม นั่งเซ็ดเหงื่อบนใบหน้า “ผู้หญิงคนหนึ่งขับรถเก่งเข้ามาบอก-- เธอยังสาว แต่งตัวดี หน้าตาดีเลยละ ไม่ใช่คนแฉะหรือคนแฉะ เธอขับรถมาเห็นแมวนอนพะงาบๆ เธอจอดรถลงมาสอบถามร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์หรือคนแฉะๆ นั่นว่าแมวของใคร ก็คงได้เบาะแสเลยขับเข้ามาสอบถามหาบ้าน ตอนวิ่งออกไปเอาตัมโบ้เธอยังขออาสาขับไปส่งโรงหมอ ถ้าไม่ได้เธอคนนั้นตัมโบ้คงนอนเป็นซากแบนๆ ติดผิวถนน ได้กล่าวขอใจเธอไปหลายครั้ง -- ความจริงเธอจะขับผ่านไปก็ได้ไม่มีใครว่า--คนอย่างนี้หายากนะคะ”

“คงเป็นคนรักสัตว์ ไม่อย่างนั้นก็เป็นคนเลี้ยงหมาแมวเหมือนกัน เธอจึงเข้าใจหัวอกของคนทีหมาแมวสูญหายหรือถูกรถชน” ผมพูด นึกยกย่องผู้หญิงคนนั้นอยู่ในใจ

เมื่อหายเหนื่อย อารีจูดรูปเดินออกไปไหว้เจ้าที่เจ้าทางที่หน้าบ้านขอให้ช่วยคุ้มครองตัมโบ้ แล้วปฎิรูปในกระถางต้นไม้

รายจ่ายเข้ามาอีกแล้ว-- ถ้าคืนนี้ตัมโบ้จากเราไป ค่าหมอค่ายาคงราวๆ 600 - 700 บาท ถ้าสามารถทนความเจ็บปวดให้หมอฉีดยาแก้ช้รย่ดูอาการภายในและผ่าตัดค่าใช้จ่ายต้องขยับขึ้นไปอีก ผมพลันนึกถึงพระราชนิพนธ์แปลของล้นเกล้ารัชกาลที่ 6 - ‘อันความกรุณาปราณี จะมีใครบังคับก็หาไม่’ ขึ้นมาทันที ครอบครัวยังไม่ได้รัวรายเราก่อนข้างลำบากเสียด้วยซ้ำ ไป ผมได้พบความจริงหลังเลี้ยงแมวมาสวมสี่ปี ว่าคนที่ตัดสินใจเลี้ยงหมาแมวต้องใจกล้าเลี้ยงให้ตลอดรอดฝั่ง ไม่ใช่เลี้ยงตอนมันน่ารักน่าเอ็นดูพอแก่ห้องหรือพิการก็ทิ้งขว้าง --ต้องกล้าแบ่งปันเงินทองเป็นค่าอาหาร ค่าเลี้ยงดู และค่ายา กล้าแบ่งเวลาดูแลเอาใจใส่ อาบน้ำ แคะหู ออกตามหาตอนหายตัว พาไปฉีดวัคซีนตามกำหนด เจ็บป่วยต้องให้ถึงมือหมอและฝังเมื่อตายจาก แลกกับสุขทางใจที่ยากประเมินค่า ผมภาวนาให้ตัมโบ้อยู่รอด

วันต่อมา อารีซีรลไปคลินิก เธอโทร.บอกว่าหมอเอ็กซ์เรย์พบว่าขาซ้ายหักกระดูกขาแตกแทงทะลุเข้าท้องเลือดตกใน เกิดรอยช้ำรอบแผล ตอนผ่าตัดเลือดออกน้อยมาก ผ่าตัดเสร็จหมอพันโคแบน (เทปยึด) รอบสะเอวกับขาข้างหัก ตอนนี้คุณหมอให้น้ำเกลือนอนพักฟื้นและรอดูอาการหลังตื่นจากยาสลบ-- จนกระทั่งวันที่ 31 ธันวาคม ตัมโบ้ก็ยังไม่ตื่น แต่ตอนคุณหมอใช้มือรบกวนบริเวณตามันยังกะพริบ คุณหมอบอกกับเรา

ว่าเย็นวันที่ 31 ธันวาคมหลังให้น้ำเกลือเต็มที่เราต้องเอาดัมโบ้กลับบ้านมาดูแลเอง เพราะวันที่ 1 มกราคม คลินิกจะปิดทำการ อารีให้ดัมโบ้นอนในตะกร้าฝาปิด เมื่อมาถึงเธอค่อยๆ ยกและประคองเข้าบ้าน วางในกรงที่เซ็ดล้างเตรียมไว้ดีแล้ว โคนแบนสีเหลืองสด พิมพ์รูปแมวสีดำตัวเล็กๆ กระจายตลอดแผ่นทำให้ผมใจคอไม่ดี นึกถึงมารุแมวเพิ่งแตกหนุ่ม เก็บมาเลี้ยงได้สามเดือนถูกหมาพาดเสียชีวิต ผมซุดหลุมฝังพร้อมโคนแบนพันตลอดลำตัว

“หมอบอกว่าอาการไม่ดี ตัวนี้หมดเลย แล้วก็ซีดด้วย” เธอรายงานคร่าวๆ

“ฮือ..” ผมพูดอะไรไม่ออก ได้แต่เอามือลูบๆ จับๆ “..ต้องอยู่บนดัมโบ้นะ”

“คำรักษาสามพันหกร้อย คุณหมอลดให้หกร้อย” เธอบอก “..สองเดือนนี้เราจ่ายคำรักษาดัมโบ้ไปสี่พันสองร้อยห้าสิบบ”

“ค่าอะไรเพิ่มขึ้นมาอีก” ผมซัก

“โดนยาเบื่อไง พ่อลืมนิดจ้ะ” เธอตอบ ยกมือขวาตีแขนผมเบาๆ

“อ้อ...ลืมนิดแล้วจริงๆ”

“เป็นคนจ่ายเงินไม่น่าลืมนะ”

เธอบ่นพร่ำว่าแมวป่วยใช้หรือโดนยาเบื่อที่ไร ผมไม่เคยอยู่บ้านสักครั้ง สามเดือนก่อนหมียุนลูกของแม่ตะไบครอกเดียวกับดัมโบ้ถูกมือที่มองไม่เห็นเอาปลาหุบชุกยาเบื่อให้กิน ตอนเช้ามีดหมียุนวิ่งมานอนซุกน้ำลายพุ่มปากที่ประตูบ้าน เธอร้องให้พलगพยายามช่วยไปพलग ยังเข้าอยู่-- คลินิกยังไม่เปิด แมวชักดิ้นตะเกียกตะกายอยู่ 9-10 นาทีแล้วขาดใจตายอย่างทรมานไปต่อหน้าต่อตา ภาพหมียุนยังแจ่มชัดอยู่ในความทรงจำเดือนต่อมา ดัมโบ้วิ่งมาซุกดินอยู่หน้าบ้าน ลูกชายกลับจากโรงเรียนมาพบ เธอจับดัมโบ้ใส่ตะกร้าไปคลินิกใกล้บ้าน คุณหมอสาวตัดสินใจฉีดยาขับพิษกับยาบำรุงตับ คุณหมอบอกว่ากลางคืนจะดูแลให้ คุณหมอให้น้ำเกลือและเพิ่มยาขับพิษ ตอนเช้าอารีไปดูอาการดัมโบ้ดีขึ้น แต่ยังมีขี้มึน มันร้องเสียงดังอยากกลับบ้าน เธอบอกว่าอยู่รับน้ำเกลือให้แข็งแรงดีเสียก่อน “ตอนเย็นแม่จะกลับรับไปอยู่บ้านนะ”

ก่อนกลับบ้านคุณหมอสาวกำชับให้ซังกรงสักหนึ่งสัปดาห์ และให้ยาบำรุงตับ มากินเพราะยาพิษของเพื่อนร่วมหมู่บ้านทำลายตับดัมโบ้อย่างรุนแรง อยู่บ้านได้ราวๆ สัปดาห์ดัมโบ้ลืมนิสัยการทุกอย่าง มันตะกุกประตู่จะออกจากบ้านทำเดี่ยว จนเราต้องยอมปล่อยให้ไปนั่งๆ นอนๆ ในที่ๆ มันเคยนอนอย่างอิสระ

“เอ๋อ...พี่..” เธอเรียกจนผมสะดุ้ง

“เรื่องกระทิงที่กฤษณ์ไปถึงไหนแล้วคะ”

“เงียบไปแล้ว ไม่มีข่าวคืบหน้าเลย” ผมตอบ ทั้งๆ รู้สึกประหลาดใจขึ้นมาพร้อมกัน “ยังจับมือใครดมไม่ได้เลย คนสั่งให้ลงมือก็คงใหญ่โตคับฟ้าจริงๆ ถ้าไม่ใช่โรคระบาดแล้วอะไรล่ะที่ฆ่ากระทิงรวดเดียวสิบแปดตัว...เมื่อเทียบกับคนใส่ยาเบื่อต้มโบ้...”

“เทียบกันได้หรือคะ” เธอพูดแทรก

“ก็พอได้นะ” ผมพยายามวิเคราะห์ “คนๆ นั้นต้องใจร้ายเป็นทุน แต่ต้มโบ้เพื่อนบ้านเขาอาจรำคาญ แคฆ่าให้ตาย—ไม่ต้องการอะไรมากกว่านั้น เนื้อหนังต้มโบ้ไม่มีประโยชน์ ส่วนกระทิงเขาหนึ่งเป็นที่ต้องการ คนฆ่าหามียุนกับต้มโบ้ไม่ต้องมีอำนาจบาทใหญ่ก็ได้ ไม่ได้ทำผิดกฎหมายเพราะเป็นแมว เนื้อกินไม่ได้ แถมยังชี้เหร่ ถึงแม้จะผิดกฎหมาย แต่กฎหมายหรือจะให้ความสำคัญกับแมว --แมวไม่ใช่สัตว์สงวน ไม่ต้องใช้อิทธิพลก็ใส่ยาเบื่อฆ่าได้ แต่กระทิงสิบแปดตัวคนสั่งคนทำไม่เกรงกลัวกฎหมาย แล้วต้องมีอิทธิพลขนาดกฎหมายเอือมไม่ถึง ถ้ายังไม่สามารถเอาผิดได้ ต่อไปใครจะเคารพกฎหมาย คนมีเงินมีอำนาจนั้นแหละจะเป็นตัวอย่างให้คนทำลายกฎระเบียบของสังคมมากยิ่งขึ้น”

ผมคิดและพูดเร็วเกินไป เลยข้ามความรู้สึกบางอย่างที่เก็บไว้ในกันบั้งของหัวใจ--ว่าคนที่เอาอาหารใส่ยาพิษให้แมวกิน เขาตั้งใจทำลายความสัมพันธ์ระหว่างเขากับผมในฐานะเพื่อนบ้าน เขาจะยิ้มและพูดคุยกับผมหรืออารีโดยไม่ละอายใจเลยหรือ ถึงแม้เราจะไม่รู้ แต่เขารู้ดีกว่าใคร

เธอพูดอย่างมีความหวัง “ใจเย็นๆ ค่ะ เขาคงจับได้”

คืนวันที่ 31 ธันวาคม สิบนาทีก่อนวันขึ้นปีใหม่ ต้มโบ้หายใจช้าลงๆ จนสงบนิ่งไปในที่สุด

รุ่งเช้า ผมกับอารีช่วยกันพาร่างเย็นแข็งไปขุดหลุมฝังในสนามท้ายหมู่บ้าน “ไปตีๆ นะต้มโบ้” เธอกล่าว วางเหรียญ 5 บาทกับเหรียญบาท บนตัวแมว 5 - 6 เหรียญ “ต่อไปใช้เหรียญเปโซนะ เผื่อเป็นใบเบิกทางไปฟิลิปปินส์”

“ใช้วันนี้ก็ได้” ผมตอบขณะใช้จอบโกยดินกลบหลุมให้แน่น

ผมมีลูกศิษย์เป็นสัตวแพทย์สาวอยู่ขอนแก่น ผมปรึกษาหารือเรื่องแมวป่วยไข้อยู่เสมอ เรื่องต้มโบ้ผมก็เล่าให้ฟังเหมือนกัน หลังฝังต้มโบ้เรียบร้อยแล้ว ก่อนเที่ยงผมส่งข้อความถึงเธอทางเฟซบุ๊ก

“ต้มโม่กลับมาเคาน์ดาวนให้ตัวเองที่บ้าน แล้วจากไปก่อนขึ้นปีใหมelibนาที่-
ทนระบมภายในไม่ไหว”

“เสียใจด้วยนะคะ ขอให้พระคุ้มครองต้มโม่ด้วย” เธอส่งข้อความตอบมา

“ขอบใจมาก เราเต็มทีกับมันแล้ว”

“คะ อย่างน้อยมันก็ไม่อยากทำให้เจ้าของต้องอดทนดูแลแมวมอัมพาค่ะ”

“ครับ เรายังนึกว่าถ้ารอดเราจะดูแลมันยังไง”

“นั่นละเนาะ ต้มโม่ตัดสินใจแล้ว-- จากประสบการณ์การทำงาน-- คิดว่า
แมวมคิดแบบนี้”

“ครับ หลังจากถอดสายน้ำเกลือกลับบ้าน มันรู้สึกตัวนะ แต่ไม่ยอมตื่นเลย
มันคิดจะช่วยเรา หรือว่าช่วยตัวมันเอง”

“คิดว่าช่วยครอบครัวของครูมากกว่าค่ะ แล้วอย่าลืมใส่บาตรด้วย”

คำตอบของลูกศิษย์เป็นเครื่องปลอบประโลมใจอย่างวิเศษ

อารีวางสมุดบันทึกสุขภาพที่ไม่จำเป็นต้องใช้เล่มใหม่ รวมกับเล่มอื่นๆ อีก
9 - 10 เล่ม เก็บซ่อนรัดยางให้แน่นๆ ไว้อย่างนั้นเอง

(14 มกราคม 2557)

แว่นตาของครูคงเครา

ไพฑูรย์ ชาญญา

พวกนั้นพูดกันว่า “ครูคงเครา” เป็นครูที่ดีที่สุดในโรงเรียนนี้ ต่อมาพวกเขา ก็ยกระดับขึ้นมาอีกว่า ครูคงเคราเป็นครูที่ดีที่สุดในประเทศนี้ และในตอนนี้พวกนั้นบอกว่า แก่เป็นครูที่ดีที่สุดในโลกใบนี้

เวลาพวกนั้นพูดถึงครูคงเครา พวกเขาก็จะพากันยิ้มกริ่ม หัวเราะคิกคักและ สบตากันอย่างมีลึกลับคมใน ผมไม่ชอบสายตาและท่าทีแบบนี้ มันไม่ต่างอะไรจากตอนที่ พวกนั้นแอบลอกการบ้านในชั้นเรียน ขณะที่ครูคงเครานั่งที่มอยู่โต๊ะหน้าชั้น ที่ผมพูดว่า แอบลอกก็ไม่ถูกนักหรอก ความจริงก็คือพวกเขาลอกการบ้านกันต่อหน้าครูมากกว่า พวกนั้นทำเรื่องแบบนี้มานานแล้ว

ครูคงเคราหน้าตาคล้ายเหมือน “นายคงเครา” มาก ไม่มีใครเคยเห็นนายคงเครา ตัวจริงกันหรอก แต่มีใครคนหนึ่งในกลุ่มพวกนั้นเคยไปอ่านหนังสือเรื่องนายคงเครา เข้าแล้วเกิดจินตนาการบรรเจิด เห็นหน้าครูประจำชั้นของเราเป็นนายคงเคราไปเสีย นั่น ครูคงเครารูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้ากว้างและมีสีนกรามใหญ่เหมือนสีเหลี่ยมคางหมู รกครึ้มไปด้วยหนวดเครา แก่พูดเสียงค่อย แหบแห้งเหมือนเสียงลมลอดช่องเขา ครูคงเครา ใส่แว่นสายตาหนาเตอะ กรอบแว่นสีดำและหนาที่บไม่ต่างจากสีนกรามของแก เด็กผู้หญิง ที่ปากจัดคนหนึ่งเปรียบว่าแกมีหน้าตาเหมือนหุ่นยนต์ในหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น อะไรๆ เกี่ยวกับตัวแกช่างเทอะทะและดูที่มไปหมด บ่อยครั้งที่พวกนั้นเอ่ยถึงแกสั้นๆ ว่า “ที่ม”

“ระวังหน่อยนะพวกเรา ที่มมองมาทางนี้แล้ว” เสียงใครสักคนร้องเตือน

“มองแล้วไง!” อีกคนพูดแล้วยักไหล่อย่างไม่ยี่หระ แล้วก็หันหน้าก้มตา ลอกการบ้านต่อไป

ทุกครั้งที่ย้อนนึกถึงเรื่องนี้ ช่วงขณะหนึ่งผมมักจะพลอยยิ้มอย่างเป็นสุข แต่ทันทีที่มันได้ถูกแทนด้วยความรู้สึกอีกอย่างที่ผมอธิบายนั่นคืออยุ่ถูกแต่มันคล้ายๆ มานมัวหม่นที่ลอยผ่านเข้ามาแล้วจางหายไปไม่นาน

ตอนนั้นพวกเรากำลังเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนประจำตำบลแห่งหนึ่ง ชั้นเรียนของเรานักเรียนยี่สิบสองคน แทบทุกคนพากันสนุกกับเกมแบบนี้ ตอนแรกผมก็เหมือนพวกเขาแหละ เราสนุกกับการที่ได้ทำอะไรต่อมิอะไรที่ครูห้ามไม่ให้ทำ เมื่อครูบอกให้เราหันซ้าย เราก็จะหันไปทางขวา เมื่อครูให้หันไปขวาเราก็จากันหันไปทางซ้าย ถึงตอนนี้ครูคงเราได้แต่สายหน้าและเกาหัวแกรก ก่อนจะโบกมืออย่างระอาแล้วถอยกลับเข้าไปนั่งที่มั่งๆ อยู่ที่โต๊ะตัวเดิมของแก และจะนั่งแช่อยู่อย่างนั้น ปล่อยให้ผ่านไปกับการทนดูพฤติกรรมท่ามๆ ของเหล่าลูกศิษย์ รวากับได้ปลงตกและทำใจแล้วว่าการได้มาเป็นครูประจำชั้นเด็กกลุ่มนี้ คือการถูกลงโทษโดยบัญชาสวรรค์ หรือไม่แกก็เป็นเพียงแพะรับบาปตัวหนึ่ง ที่ต้องมารองรับความเลวร้ายประดามีที่พวกเราพากันแสดงออกมา

มันเป็นชั่วโมงเรียนวิชาหน้าที่พลเมืองและศีลธรรม ดูเหมือนว่าวิชาพวกนี้จะไม่มีครูคนไหนอยากสอนเอาเสียเลยนอกจากครูคงเรา มันเป็นวิชาที่น่าเบื่อ ชวนให้วงงเหงาหาวนอน ที่สำคัญไม่มีโรงเรียนไหนเรียนวิชานี้มานานแล้ว แต่ผู้อำนวยการโรงเรียนกลับเห็นว่าเป็นวิชาที่สำคัญ ที่จะทำให้คนเป็นคนดีมีศีลธรรมและรู้จักหน้าที่ของตนเอง ผู้อำนวยการพูดกับพวกเราที่เข้าแถวอยู่หน้าเสาธงในวันแรกๆ ของการเปิดภาคเรียนใหม่ แกบอกว่ ตอนที่แกเป็นนักเรียนเหมือนพวกเราก็ได้เรียนวิชานี้ การที่แกได้ประสบความสำเร็จในชีวิตและได้มาเป็นท่านผู้อำนวยการในวันนี้ก็เพราะได้เรียนวิชานี้มาก่อน จากนั้นผู้อำนวยการก็เชิญครูคงเราขึ้นมายืนหน้าเสาธงเคียงคู่กับแก พอสิ้นเสียงเชิญของผู้อำนวยการ เราก็ได้เห็นชายวัยกลางคนท่าทางที่มั่งๆ คนหนึ่งค่อยๆ เดินจับกรอบแว่นขึ้นมาตรงแท่นหน้าเสาธงอย่างไม่ค่อยมั่นใจ ถึงตอนนี้พวกนักเรียนที่เฝ้ายองและอยู่ในระเบียบวินัยมาตลอดก็พากันส่งเสียงซุบซิบกันซึ้งแซ่ แม้แต่ครูเวรที่ลงมาคุมแถวก็ไม่เว้น

นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมและเพื่อนได้รู้จักครูคงเรา ต่อมาเราได้พบแกสลับด้าละหนึ่งครั้งในวิชาหน้าที่พลเมืองและศีลธรรม วันแรกที่ครูคงเราจะเข้าสอน แกเดินมายืนต่อมๆ มองๆ อยู่ตรงประตูหน้าห้อง ทำท่าราวกับว่าเป็นคนแปลกหน้าจะมาเยี่ยมเจ้าของบ้านที่ไหนสักแห่ง แต่ยั้งก็กล้ากึ่งกลัวอยู่ว่าเจ้าของบ้านจะยินดีต้อนรับหรือไม่

“เข้ามาสิคุณครู” ซินดีหันไปเห็นเข้า จึงได้ร้องเชิญอย่างมีอัธยาศัย ก่อนจะหันไปร้องบอกเพื่อนๆ ว่าคุณครูมาแล้ว

ความโกลาหลอันเป็นปกติในห้องเรียนยุติลงในช่วงเวลาสั้นๆ ทันทีที่เสียงร้องบอกจบลง ปลอ่ยให้ความเงียบแทนที่ได้ฉับไวหนึ่ง แต่หลังจากนั้นมันก็จากไปอย่างรวดเร็วและไม่เคยหวนกลับมาอีกเลยจนถึงวันนี้

ครูคงคราจะยืนที่มั่งๆ อยู่หน้าชั้น ไม่กล้าแม้แต่จะเฉียดกรายเข้ามาใกล้โต๊ะนักเรียนแถวหน้า หรือแม้แต่จ้องมองนักเรียนแถวหลัง แยกพูดเสียงค่อยและแหบในท่วงทำนองกระเต๋ยดไปทางหลวงพ่อก่างๆ ที่ดูเหนื่อยหน่ายกับการให้ะยธาสัพพี ทั้งที่เพิ่งฉินอาหารที่ชาวบ้านนำมาประเคนเสียจนอิมแปล้

ครูคงคราบอกเราตั้งแต่ช่วงโมงแรกว่าวิชานี้จะทำให้เราเป็นคนดี มีศีลธรรม ทุกวันนี้สังคมของเราและโลกเสื่อมทรามลงเพราะศีลธรรมไม่กลับมา

“แล้วมันไปไหนละครับครู” ซินดี โพล่งขึ้นอย่างกวางนๆ

เสียงนั้นทำให้ครูคงคราชะงักชั่วครู่ แยกมือจับกรอบแว่นตาดึงมันออกมาถือไว้แล้วรีบใส่คืน

“มันคงไปในที่ที่ควรไป” แยกตอบซำๆ แล้วมองเลยข้ามหัวพวกเราไป

เด็กที่ชื่อซินดีหันไปมองเพื่อนๆ แล้วระเบิดหัวเราะเสียงดัง ทำให้อีกหลายคนพลอยหัวเราะตามไปด้วยแบบไม่มีเหตุผล ซินดีเป็นเด็กชายที่กระเต๋ยดไปทางผู้หญิงใจกล้าและมีจริตจะก้านตามแบบฉบับของกระเทย เขาเป็นคนหนึ่งที่คอยจับตามองครูคงคราอย่างใกล้ชิด ฉายา “ทิม” ของแกก็มาจากการค้นคิดของซินดีนั่นเอง

ครูคงครายังทำท่าอ่อยๆ ตามแบบฉบับของแกต่อไป นั่นทำให้เด็กชายทะเล่ิงสองคนที่ชอบล้อเสียนครู พวกันลุกขึ้นมาเต้นแรงเต้นกากันอย่างเมามัน

“เสียหน่อยสิไอ้พวกทองพลอย” ซินดีหันไปมองแล้วดำหนิ เขาเรียกเด็กสองคนนั้นว่าไอ้พวก “ทองพลอย” เพราะพวกนั้นมักมีพฤติกรรมแบบนายว่าซี้ซำพลอยอยู่เสมอ

เด็กหญิงแก่แดดที่สุดในชั้นเรียนรีบลุกขึ้น แล้วพูดว่า “ช่วยไม่ได้ ก็ครูไม่เข้มงวดเองนี่นา”

เธอพูดถูก และได้รับการเห็นด้วยจากมวลสมาชิกแทบทั้งห้อง การที่ห้องเรียนเสียงดังไร้ระเบียบ ไม่ได้เป็นความผิดของนักเรียนอย่างพวกเรา แต่เป็นความบกพร่องของครูต่างหาก

ถึงตอนนี้ก็แทบจะไม่มีใครสนใจอีกแล้วว่ามีชายคนหนึ่งที่เราเรียกว่าครูอยู่ในห้องนั้น จนแม้แต่ซินดี้ก็ต้องปล่อยเลยตามเลย บรรดาเด็กผู้หญิงใจแตกสองสามคนหยิบตลับแป้งจากกระเป๋าหนังสือขึ้นมาผัดหน้า พวกเขาเริ่มรู้จักแต่งหน้าและพกพาเครื่องสำอางติดตัวตั้งแต่อายุชั้นประถมปลาย ชอบคอยขม้ายชายตาและพยักพืดให้เด็กผู้ชายในชั้นเรียนที่สูงกว่า ว่ากันว่าบางคนเคยแอบนัดไปพบเด็กชายที่ชายป่าหลังโรงเรียน บางทีซ่อนท้ายมอเตอร์ไซค์ของรุ่นพี่ไปอ้อยอิ่งอยู่แถวอ่างเก็บน้ำประจำหมู่บ้าน เด็กผู้หญิงพวกนี้ชอบมองมาที่เพื่อนร่วมห้องอย่างหยันๆ ก่อนจะเป็นหน้ากลับไปอย่างเยื่อหยิ่ง ราวกับว่าเด็กผู้ชายอย่างพวกเราเป็นเด็กเสียเหลือเกินในสายตาของพวกเขา

เวลาจะผ่านไปอย่างบันเทิงเริงเร้า กระนั้นสำหรับพวกเรานั้นช่างเร็วรี่เหมือนติดปีกบิน แต่สำหรับครูคงคร้ามั่นคงดูเนิ่นช้าเหมือนไร่จูดจบ แกจะนั่งที่มอยู่ตรงนั้นจนกว่าจะหมดคาบเรียน แล้วค่อยๆ ผละจากไปอย่างเงิบเขียบและไร้ความหมาย กระทั่งใครสักคนผลอพูดขึ้นมาว่า “ทีมไปแระ” นั่นแหละพวกเราจึงพากันชะงักกิดหนึ่ง หลังจากนั้นก็จะพากันกลิ้งจอกกลับที่นั่นและจัดแจงตัวเองให้เข้าที่เข้าทาง เพื่อรอครูคนใหม่เข้ามาสอนในคาบต่อไป

ผมยังจดจำเรื่องราวเหล่านั้นได้แจ่มชัด เกือบห้าปีแล้วที่ผมได้เดินออกมาจากที่แห่งนั้น แต่ดูราวกับว่าทั้งหมดเพิ่งเกิดขึ้นและผ่านไปเมื่อวานนี้เอง

“หญิงหม้ายคนหนึ่งกับบุตรชายอาศัยอยู่ที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” เสียงแหบแห้งของครูคงคราดังแว่วขึ้นในบ่ายวันหนึ่งที่อากาศร้อนอบอ้าวและน่าเหนียวเหนี้ย แกเริ่มต้นเล่านิทานให้พวกเราฟัง เพื่อประกอบบทเรียนในหัวข้อเกี่ยวกับความซื่อสัตย์สุจริต “เธอมีอาชีพค้าขาย และอุตสาห์เก็บเล็กผสมน้อย เพื่อหาเงินส่งเสียให้ลูกชายได้เรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ” ครูคงคราเล่าต่อ ขณะเด็กๆ เริ่มเงี่ยหูฟังอย่างลึกลับ

“เมื่อวันที่ถูกชายจะเดินทางจากบ้าน หญิงหม้ายไปส่งลูกขึ้นรถไฟ ขณะจะไปซื้อตั๋วให้ลูกชาย หญิงหม้ายปรารภกับลูกว่า ตอนนี้เจ้าอายุสิบสองปีแล้ว จะต้องซื้อตัวผู้ใหญ่แล้ว ถ้าเป็นเมื่อวานก็จะดี ครั้นหญิงหม้ายเดินไปซื้อตั๋ว พนักงานขายตัวถามว่าซื้อตัวเด็กหรือจ๊ะ หญิงหม้ายบอกว่า ไม่ใช่จ๊ะ ตอนนี้อายุสิบสองแล้ว พร้อมบอกกับลูกว่า “ลูกเอ๊ย นี่แน่ะ ตัวกับคำจริง เก็บเอาใส่กระเป๋ไว้เถิด ดีกว่าได้เงินสองสามสลึงเพราะพูดปดหลอกลวงเขา”

ครูคงคร่ำพยายามทำเสียงให้เข้ากับบรรยากาศในห้องเรื่อง แก่พยายามตัดเสียงให้เป็นผู้หญิงและเด็กวัยรุ่น แต่กลายเป็นว่ากลับเรียกเสียงหัวเราะของเด็กๆ ในชั้นเรียนให้ดังขรม พวกท่ามๆ บางคนกระที่บเท้าและทำท่าล้อเลียน ทั้งที่เรื่องของคุณคงคร่ำไม่เห็นจะน่าตลกตรงไหน ผมอยากฟังนิทานต่อ แต่เสียงเด็กเหล่านั้นก็ขัดจังหวะชวนให้โมโห

ครูคงคร่ำยกมือจับกรอบแว่น สลับกับล้วงกระเป่ากางเกงทรงชาติ แบบปลิ้นแกเร็มอีกอักและขาดความมั่นใจ เสียงใครสักคนตะโกนเร่งเร้าให้เล่าต่อ ไม่มีใครจะเคารพหรือให้เกียรติแก่แม่แต่คนเดียว

“เมื่อขึ้นรถไฟและออกเดินทางได้สักพัก พนักงานตรวจตั๋วก็เดินมาตรวจ” ครูคงคร่ำหวนกลับไปหา นิทานที่เล่าค้าง “เด็กชายรู้สึกตื่นเต้น แต่เขานึกถึงคำพูดของแม่ ขณะส่งเขาขึ้นรถไฟ เด็กชายจึงส่งตัวให้พนักงานตรวจด้วยความภาคภูมิใจ ไม่ต้องสะทกสะท้านว่าโกงค่าตัว เมื่อมาถึงกรุงเทพฯ เขาก็พบว่ามิลุงมากอยรับอยู่แล้ว และมีพนักงานคอยรับตัวคืนตรงช่องทางออก เด็กชายยืนตัวให้ด้วยความอึมเอมใจ ถึงแม้ว่าในกระเป่าจะไม่มีเงินเหลืออยู่เลยก็ตาม”

เล่ามาถึงตอนนี้ ครูคงคร่ำก็หยุดไป แก่กระแอมขึ้นมารั้งหนึ่ง คล้ายเป็นสัญญาณบอกว่า นิทานได้จบลงแล้ว เด็กๆ พวกกันส่งเสียงอื้ออึง

“ไม่เห็นสนุกเลย” ทองพลอยคนที่หนึ่ง ร้องขึ้นอย่างผิดหวัง

“ใช่แล้ว เด็กอะไรโง่ซ่มัด” ทองพลอยคนที่สองร้องเสริม

“ถ้าเป็นฉัน จะบอกคนชายตัวไปว่า อายุเพิ่งสิบขวบเอง” เด็กหญิงในกลุ่มแก่แดดคนหนึ่งหันมารวมวง

“สิบขวบเองรี นมใหญ่เท่าส้มโอแล้ว” เพื่อนของเธออีกคนสวนขึ้นมา ทำเอาเพื่อนๆ หัวเราะ กระที่บเท้ากันยกใหญ่

ครูคงคร่ำยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น และพยายามทำตัวให้ดูราวกับว่าปราศจากตัวตน เสียวิพากษ์วิจารณ์ของพวกเขา ดังขรมระงมกลบเสียงอื่นๆ เสียสิ้น ผมเห็นครูคงคร่ำค่อยๆ ถอยกลับไปนั่งที่โต๊ะ เอามือจับกรอบแว่นหนาเตอะ แล้วมองเหม่อผ่านหัวเราไป

เวลาคงผ่านไปเนิ่นช้าสำหรับครูคงคร่ำ นิทานของแก่เหมือนลมแล้งสายหนึ่ง ที่พัดหลงทางเข้ามาในห้องเรียนแห่งนี้ แล้วจางหายไปอย่างไร้ความหมาย เด็กหญิงแก่แดดสองสามคนหันไปกระซิบประสาบอะไรบางอย่าง คนที่หน้าตาดีกว่าคนอื่นชายตาไปมองเด็กชายคนที่ตัวโตกว่าใครเพื่อน เขาเป็นลูกชายของนายก อบต.ประจำหมู่บ้าน เรียนซ้ำชั้น

มาแล้วสองปีจากโรงเรียนในตัวอำเภอ เขาชอบนั่งแถวหลัง และมีพวกเด็กหญิงขาย
ปวนเปี่ยนมาเล่นที่โต๊ะของเขาเป็นประจำ

เสียงพูดคุ้ยยังคงดำเนินไปตามปกติ ห้องเรียนวิชาหน้าที่พลเมืองศีลธรรมมี
บรรยากาศเหมือนชั่วโมงสันตนาการและช่วงเวลาของการพักผ่อน เด็กหญิงแก่แดดคนเดิม
เดินไปเฝ้าอยู่ข้างโต๊ะลูกชายนายก อบต. เอามือจับขยี้เสื้อและบิดตัวไปมา ผมเห็นเด็กชาย
คนนั้นรีบคว้าแขนและรั้งให้ร่างของเธอเข้าหาตัวเอง เพื่อนๆ ที่เห็นเหตุการณ์พากัน
พยักพยิด และหันไปยิ้มให้กันอย่างมีเลศนัย อึดใจเดียวเด็กหญิงคนนั้นก็ไปนั่งอยู่ในตัก
ของเด็กชายตัวโต

ผมเห็นซินดี้ค้อนขวับ และสะบัดหน้าหันไปอีกทาง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เด็ก
สองคนนั้นทำแบบนี้ หลายครั้งที่ผมเห็นเด็กชายเอามือไปจับหน้าอกตุ่มๆ ของเด็กหญิง
เธอทำท่าอึ้งอายและรีบผลัดมือเขาออก แต่ใบหน้ายิ้มแฉ่งแดงระเรื่อ

ผมหันมาทางครูคงครธา แกยังคงนั่งเอามือเท้าคางมองเหม่อข้ามหัวพวกเราไป
ราวกับว่าไม่เห็นความเคลื่อนไหวใดๆ ที่อลวนวุ่นวายอยู่ในขณะนี้ แกทนได้อย่างไรกับ
การกระทำห่ามๆ ของนักเรียนจอมทโมนทั้งหลาย โดยที่ไม่รู้สึกงู้อะไรทั้งสิ้น แกทนอยู่ได้
อย่างไรที่เห็นเด็กหญิงแก่แดดทำในสิ่งน่าอายกับลูกชายนายก อบต. ทั้งที่แก่น่าจะรู้ว่า
ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องไม่เหมาะสมไม่ควร ทำไมครูคงครธาถึงไม่ทำในสิ่งที่ตัวเองเคยสอนพวกเรา

ผมจำได้ดี ครูคงครธาจะย้ำเสมอว่า คนเราต้องคิดดีทำดี ไม่ว่าต่อหน้าหรือลับหลัง
การทำความดีแม้ไม่มีใครเห็นแต่ก็ทำให้คนทำมีความสุข เวลาครูคงครธาพูดเรื่องนี้
แกทำหน้าที่ให้ดูขิงขัง เพื่อให้พวกเราเห็นว่ามันเป็นเรื่องจริงจัง แต่ที่ไหนได้ แกคงคิดแต่
พูดเท่านั้นเอง

ผมเดินออกจากห้องเรียนด้วยความรู้สึกสับสนบางอย่าง ผมไม่ใส่ใจอีกแล้วว่า
ครูคงครธาจะเห็นหรือไม่เห็น เพราะมันคงไม่มีผลใดๆ ตามมา ด้านหลังโรงเรียนเป็น
สวนปาร์มครัม เต็มไปด้วยไม้ยืนต้นน้อยใหญ่ที่ติดมาจากผืนป่าเดิมและการปลูกเพิ่มเติม
ของครูและนักเรียนรุ่นก่อนๆ ในหน้าฝน สวนป่าจะจะแฉะชื้นและเต็มไปด้วยยุงป่า
ตัวใหญ่ๆ แต่พอตอนหน้าแล้ง สวนป่าจะร่มรื่น เป็นที่นั่งเล่นของเด็กๆ ที่ปลีกตัวมาหา
ความสงบ และเป็นที่พักผ่อนของเหล่านักเรียนแก่แดดทั้งหญิงและชาย

มีเรื่องเล่ามากมายที่เกิดขึ้นในสวนป่าแห่งนี้ ผมไม่รู้หรือว่าใครเป็นคนเล่า
คนแรก แต่เราจะรู้แต่เพียงคำบอกเล่าที่ว่ากันต่อๆ กันมา จากปากหนึ่งไปยังปากหนึ่ง

สวนป่าหลังโรงเรียนแม้จะร่มรื่น แต่ก็ดูลึกลับ ว่ากันว่าสองสามปีก่อนมีเด็กหญิงคนหนึ่ง ถูกข่มขืนในสวนป่า คนข่มขืนก็เป็นวัยรุ่นที่เรียนจบไปแล้ว พวกนั้นมาปล่อยยาบ้าให้กับนักเรียนใจแตก แต่ซินดี้พูดว่า เด็กหญิงคนนั้นไม่ได้ถูกข่มขืนหรอก เธอสมยอมให้พวกวัยรุ่นเพื่อแลกกับยาบ้าสักเม็ดสองเม็ดต่างหาก

“รู้มั๊ย ฉันทมีอะไรอยากบอก” อยู่ๆ ซินดี้ก็เดินมากระซิบบอกในป่าวันหนึ่ง ขณะผมมานั่งหลบมุมอยู่ใต้ร่มชิงชันในสวนป่า

“อะไร” ผมถาม พร้อมกับถอดแปลกใจไม่ได้

ซินดี้ทำท่าลอกแลกและยกไหล่แบบแค้นๆ มองผมอย่างขึงใจว่าควรจะว่าต่อตีหรือไม่

“สัญญาก่อน ว่าแจะจะไม่บอกใคร” ท่าทางและคำพูดของซินดี้ทำให้ผมยิ่งแปลกใจหนักขึ้น เขาพูด แล้วก็หันหลังใช้กิ่งไม้แห้งขีดพื้นไปมาเป็นการกลบเกลื่อนจากสายตาคนอื่น ไม่ทันที่ผมจะได้เอ่ยอะไรออกมาสักคำ ซินดี้รีบออกแรง กระชากผมเข้าไปหลังพุ่มไม้ เรากุญกันพักหนึ่ง ก่อนที่เขาจะยึดเยียดของสีตาของหนึ่งใสมือผม แล้วผละไปอย่างรวดเร็ว

ผมจำแว่นตาของครูคงคราได้เสมอ แว่นสายตาที่มีกรอบสีดำหนาเทอะทะ เราไม่รู้หรอกว่าครูคงคราแกมีแว่นตาก็อัน รู้แต่ว่าแจะใส่แว่นตาอยู่ตลอดเวลา การที่ใครสักคนจะไปเอาแว่นที่ตัวแกจิงไม่ใช่เรื่องที่ทำง่างงๆ แต่ซินดี้กลับขอร้องให้ผมทำสิ่งนี้

ผมยังกำของสีดำที่ซินดี้ยึดเยียดให้ไว้ในมือ ในนั้นมันเป็นแว่นตาอันหนึ่งที่เหมือนกับแว่นตาของครูคงคราไม่มีผิด เขาขอร้องให้ผมไปทำอะไรบางอย่างกับแว่นตาอันนี้

“ส่งสัยแว่นของแกมันเก่าแล้ว” ซินดี้สันนิษฐาน “ที่มคงมองเห็นอะไรไม่ชัด”

“รู้ได้ไง” ผมสงสัย

“เดาเอา แกไม่เห็นหรือ เวลาพวกเราทำอะไร แกไม่หือไม่ือ”

“นี่เเองที่ทำให้พวกเธอพากันลอกการบ้านกันต่อหน้าคุณครู” ผมว่า

“จะไปเหลืออะไร” ซินดี้ตัวตเสียงและขีดหน้าใใส่ “อาทิตยหน้าก็จะสอปลายภาคแล้ว คราวนี้รับรองว่าหนักกว่าเก่า เพราะตอนนี้ใครๆ น่าจะคิดเหมือนกันว่าที่มมองเห็นอะไรไม่เห็น”

“แล้วทำไมเธอจิงคิดจะช่วยครูละ” ผมถาม เพราะสงสัยว่า ทำไมตัวแสบอย่างซินดี้จิงเปลี่ยนใจมาทำแบบนี้

ซินดี้เสียบไปอีตี่ใจหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยขึ้นมาว่า “แกชอบนิทานเรื่องหญิงหม้ายกับบุตรของครูคงคราไหม”

“ทำไม” ผมว่า

“เปล่า ไม่มีไรหรอก” ซินดี้รีบตัดบทเพียงแค่นั้น

เหลือเวลาอีกไม่ถึงสามวันก็จะสอบปลายภาคแล้ว ดอกสะแบงในสนามหน้าอาคารเรียนหลังเก่าเริ่มบานสะพรั่ง สีแดงเลือดนกของมันทำให้วันเริ่มต้นฤดูร้อนยิ่งร้อนแรงมากขึ้น ดอกสะแบงนั้บร่อยนั้บพันดอกห้อยติดกิ่งก้านต้นไม้ทั้งต้นเหมือนประดับประดาแว่นด้วยร่มขนาดจิ๋ว เวลาลมพัดแรง ดอกสะแบงที่แกจัดก็พลัดขั้วลอยคว้างไปตามแรงลมให้เต้กๆ พวกันวิ้งไล่คว่าอย่างสนุกสนาน

ห้องเรียนของเราจะไม่มีครุมนั้งประจำ ยกเว้นตอนมาสอน ไม่เหมือนตอนเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาที่เราต้องเรียนกับครูประจำชั้นเพียงคนเดียวในแทบทุกวิชา ครูสอนมัธยมจะไม่นั้งประจำห้อง แต่จะไปอยู่รวมกันในห้องพักที่จัดเป็นสัดส่วนตามหมวดวิชาต่างๆ พวกเต้กๆ จะได้รับอนุญาตให้เข้าห้องพักครูได้ต่อเมื่อมาส่งการบ้าน หรือครูสั่งให้เข้ามาเพื่อเรียกใช้ให้ว่วน ครูคงคราไม่ได้มีที่นั้งรวมอยู่กับกลุ่มครูอื่นๆ แต่แกปลีกตัวไปอยู่คนเดียวให้ห้องแคบๆ ชั้นล่าง ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นห้องเก็บของมาก่อน

งานของผมตามที่ซินดี้บอกก็คือ ต้องเอาแว่นตาอันใหม่ที่ซินดี้ไปขโมยมาจากของพ่อไปเปลี่ยนกับแว่นตาของครูคงครา ซินดี้หวังว่า หากผมทำงานสำเร็จ โลกเบื้องหน้าของครูคงคราจะสว่างไสวขึ้น

“อย่าลืมนะ ต้องให้ได้ก่อนวันสอบ” ขณะเดินเกรไปที่ห้องพักของครูคงครา ผมพลันนึกไปถึงกำซับแข็งขันของซินดี้อีกที พร้อมกับรู้สึกตื่นเต้นขึ้นเป็นกำลัง

ขณะนั้นเพิ่งเลยเวลาพักเที่ยงไปไม่นาน ซินดี้บอกผมว่า ครูคงคราจะจับหลับเสมอหลังกินมือเที่ยงเสร็จ แกจะนอนฟูอยู่กับโต๊ะทำงานเก่าคร้าในท่าประจำโดยเอาแขนข้างหนึ่งหนุนรองหน้าผากเอาไว้ อีกข้างจะทอดอยู่กับโต๊ะในลักษณะพับจอ เมื่อเดินย่องเข้าไปใกล้ๆ ผมเห็นครูคงคราฟูหลับในท่านั้นจริงๆ

ผมกำแว่นตาของซินดี้ไว้แน่นเครียด สัมผัสได้ถึงความชื้นอยู่ในอุ้งมือ ขณะขาทั้งสองสั่นพั๊ๆ และหายใจไม่ทั่วห้อง ห้องพักของครูคงคราแคบและรกไปด้วยกองหนังสือ สวดมนต์ไหว้พระ โต๊ะหมู่บูชา และรูปพระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวงและราชินี ครูคงคราเหมือนจะหลับสนิท เพราะผมได้ยินเสียงกรนเบาๆ ดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

ผมยืนนิ่ง มองหาลู่ทางว่าจะปฏิบัติภารกิจขอขาดบาดตายนี้ได้อย่างไร ตอนนั้นเองที่ผม
นึกไปถึงนิทานอีกเรื่องที่ครูคงคราเคยเล่าให้ฟัง มันเป็นเรื่องของหนูฝูงหนึ่ง ที่วางแผนว่าจะ
เอาลูกกระพรวนไปแขวนที่คอแมว เพื่อว่าเวลาแมวขยับตัวเคลื่อนไหว กระพรวนจะดังขึ้น
พวกหนูจะได้ไหวทัน และไม่ต้องถูกแมวจับกินอีกต่อไป

มันเป็นความคิดที่ชาญฉลาด แต่หนูตัวไหนจะหาลูก้าเอากระพรวนไปผูก
คอแมว ในที่สุดแผนการก็เหลวเปล่า ตอนนั้นผมกำลังจะเป็นเหมือนแมวสักตัวที่อาสาจะทำ
เรื่องแบบนั้น

โชคเข้าข้างผมอย่างบังเอิญที่สุด ครูคงคราไม่ได้สวมแว่นตาขณะนอนหลับ
ชะรอยว่าแคงกลัวว่ามันจะถูกกดทับจนหักพับ เลยถอดวางเอาไว้บนโต๊ะใกล้ตัว ผมหันซ้าย
แลขวาอีกรอบ สูดลมหายใจแรงลึก ก่อนจะหยิบแว่นตาห่อหุ้มของครูมาจากโต๊ะ และ
แทนที่ไว้ด้วยแว่นตาอันใหม่ ที่รูปทรงเหมือนกันไม่ผิดเพี้ยน

สำหรับนักเรียนท่ามอย่างชั้นของพวกเราแล้ว วันสอบก็ไม่ต่างไปจากวันเรียน
นักหรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาของครูคงครา ลูกชาย อบต.ประกาศว่าเขาจะเอาคะแนน
ที่สอบให้ได้ ใครอยากได้คะแนนดีๆ ต้องมานั่งข้างเขา แต่นั่นแหละมันต้องมีค่าตอบแทน
กันบ้าง พวกทองพลอยเป็นคนแรกที่รับข้อเสนออันนั้น พวกนั้นพากันยกย่องว่า ลูกชาย อบต.
เก่งที่สุด ทั้งที่รู้อยู่ดีว่ามันไม่เป็นความจริง ตีน้อยต่างหากที่เหนือกว่าคนอื่นๆ ในห้องนี้

ตีน้อยเด็กชายที่ตัวเล็กที่สุด และท่าทางที่มึนคล้ำๆ ครูคงครา แต่กลับเป็นเด็กที่
เรียนดีที่สุดในห้องของเรา พี่น้องทุกคนของตีน้อยก็เช่นกัน แต่โชคร้ายที่ตีน้อยเป็นลูกชาย
ของเจ๊กปอ และเจ๊กปอกก็เป็นลูกน้องของนายก อบต.อีกทีหนึ่ง

พอสอบวิชาคณิตศาสตร์เสร็จในช่วงเช้า ลูกชายนายก อบต.ก็เรียกทุกคนในห้อง
มาพร้อมกัน เขาบอกให้ทุกคนนั่งสอบตามที่เขาชี้ให้ นั่ง ทำที่เหมือนกับเป็นคุณครูเสียเอง
“ตีน้อยมานั่งนี้” เขาออกคำสั่ง และชี้ไปที่โต๊ะตัวที่อยู่กึ่งกลางห้อง เด็กชายตีน้อย
เดินที่มๆ ไปนั่งตามนิ้วชี้อย่างว่าง่าย แก้อีตัวติดกันเป็นของลูกชาย อบต. เขาเลือกนั่งใกล้
ตีน้อย และบอกให้เด็กหญิงแก่แดดที่เคยนั่งตักเขามาแล้วให้นั่งถัดไป ส่วนพวกผู้หญิงแก่แดด
คนอื่นๆ พากันนั่งรายรอบลูกชาย อบต. ทองพลอยทั้งคุ่มนั่งอยู่ถัดไปและออกจะเงื่องหงอย
ผิดปกติ ชินดีกับผมถูกสั่งให้นั่งแถวเดียวกับแต่อยู่กันคนละฟาก คนอื่นๆ ที่เหลือก็ได้ที่นั่ง
ตามที่เขากำหนด ทั้งหมดเกิดขึ้นก่อนจะถึงเวลาสอบวิชาของครูคงคราไม่ถึงสิบนาที

เสียงพูดคุยอ้ออึ้งเงียบลงอึดใจ เมื่อครูคงคราเดินหอบของสีน้ำตาลใบใหญ่เข้ามา ไม่ว่าวันนี้หรือวันไหนๆ ครูคงคราก็ยังคงที่ๆ เหมือนเดิม แกใส่แว่นตารอบหนาเดินที่ๆ เข้ามาแล้วโค้งหัวให้เราเหมือนที่เคยทำ ผมแอบเห็นซินดี้มองครูคงคราไม่คลาดสายตา เสียงนักเรียนห้องติดกันเงียบไปแล้ว พวกเขาคงได้รับแจกข้อสอบและเริ่มทำข้อสอบกันแล้ว

ลูกชายนายก อบต.พยักหน้าให้ทองพลอยทั้งคู่ไปช่วยครูแจกกระดาษคำตอบทำที่กุ๊กจ๊วยราวกับมีน้ำใจเสียล้นเหลือ เด็กหญิงที่นั่งใกล้ซาหยาบตลับแป้งขึ้นมาส่องกระจก เธอทำท่าเหมือนพวกทางเครื่องหอมล่าที่กำลังผัดหน้าทาปากก่อนออกหน้าเวทีฝึกยิ้มใส่กระจกครั้งหนึ่งแล้วรีบยัดมันใส่กระเป๋าเสื้อ ผมเพิ่งเห็นว่าเธอแอบทาปากสีแดงเรื่อด้วยลิปสติกราคาถูก ครูคงคราเดินมาแจกข้อสอบให้นักเรียนที่ละคน คนที่ยังไม่ได้รับแจกเอี้ยวตัวมามองดูข้อสอบของเพื่อน บางคนเดินไปโต๊ะนั้นโต๊ะนี้เหมือนกำลังจะไปหยิบยืมอะไรสักอย่าง ไม่สนใจว่ามีครูอยู่ในห้องนี้ด้วยทั้งคน

พักหนึ่งเราก็ได้รับอนุญาตให้ทำข้อสอบได้ ครูคงคราออกข้อสอบแบบให้เลือกตอบ ประมาณห้าหน้าที่แรกบรรยายกาศในห้องดูเหมือนจะดำเนินไปด้วยดี นักเรียนแต่ละคนดูเรียบร้อยจนผิดสังเกต แต่พอคล้อยหลังไปอีกหน่อย ห้องสอบวิชาหน้าที่พลเมืองก็เหมือนสนามเด็กเล่นเข้าไปทุกขณะ

ผมหันไปดูที่นั่งน้อยที่ก้มหน้าก้มตาทำข้อสอบแทบไม่เงยหน้า แต่แก๊งเอียงกระดาษคำตอบห้อยลงมาทางด้านที่ลูกชายนายก อบต.นั่งอยู่ หมอนันต์ค้อมตัวลงไปจ้องกระดาษคำตอบของที่นั่งน้อยอย่างเอาเป็นเอาตาย ก่อนจะทำแบบเดียวกันบ้างให้กับเด็กหญิงแกแแดดที่นั่งติดกัน พวกที่นั่งไกลออกไปพากันขยับตัวกระซิบถามเป็นทอดๆ ครั้นได้ยินไม่รู้ถนัดเพราะคนบอกพูดค่อยเกินไปถึงลูกเดินไปดูคำตอบของเพื่อนเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ตรงโต๊ะครูหน้าห้อง ครูคงครายังคงนั่งที่มโหฬารเหมือนที่เคยทำ แว่นตากรอบหนาทะทะทำให้ใบหน้าของแกเป็นเหลี่ยมเหมือนใบหน้าหุ่นยนต์ในหนังสือการ์ตูนมากขึ้นทุกที ผมเห็นซินดี้ค่อยมองครูคงคราไม่คลาดสายตา ดูเหมือนเขาจะกระวนกระวายผิดปกติ

เสียงอ้ออึ้งและความวุ่นวายเริ่มมากขึ้นเป็นลำดับ มีเสียงครูคงครากระแอมขึ้นเบาๆ ครั้งหนึ่ง เหมือนส่งสัญญาณปรามอยู่ในที่ พวกเด็กห้ามและซึ้งเพราะความแปลกใจกันนิดหนึ่ง จากนั้นทุกอย่างก็หวนกลับสู่สภาพเดิมอีกครั้ง

ลูกชายนายก อบต. หันมาทางเด็กหญิงแก่แดดคนทาปากแดง พลังยื่น
กระดาษคำตอบของตัวเองให้เธอหน้าตาเฉย ทันใดนั้นครูคงคราพุดลุกจากเก้าอี้
เดินตรงมาที่เด็กทั้งคู่ พร้อมทั้งกระดาษคำตอบในมือเด็กหญิงอย่างรวดเร็ว

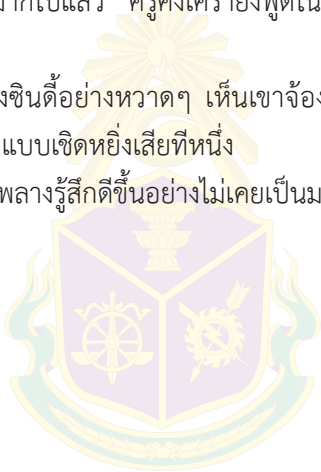
ทั้งหมดเกิดขึ้นชั่วพริบตา สายตาทุกคู่หันมามองครูคงคราเป็นจุดเดียว
ความที่มของแกตามที่ซินดีตั้งฉายาให้ไม่เหลืออยู่อีกเลย ลูกชายนายก อบต. หน้าซีด
เป็นกระดาษข้อสอบ ซึ่งก็ไม่ต่างจากเด็กหญิงแก่แดด ที่บัดนี้รอยลิปสติกเรื่อแดงที่ริมฝีปาก
เธอก็ไม่ระเรื่ออีกต่อไป

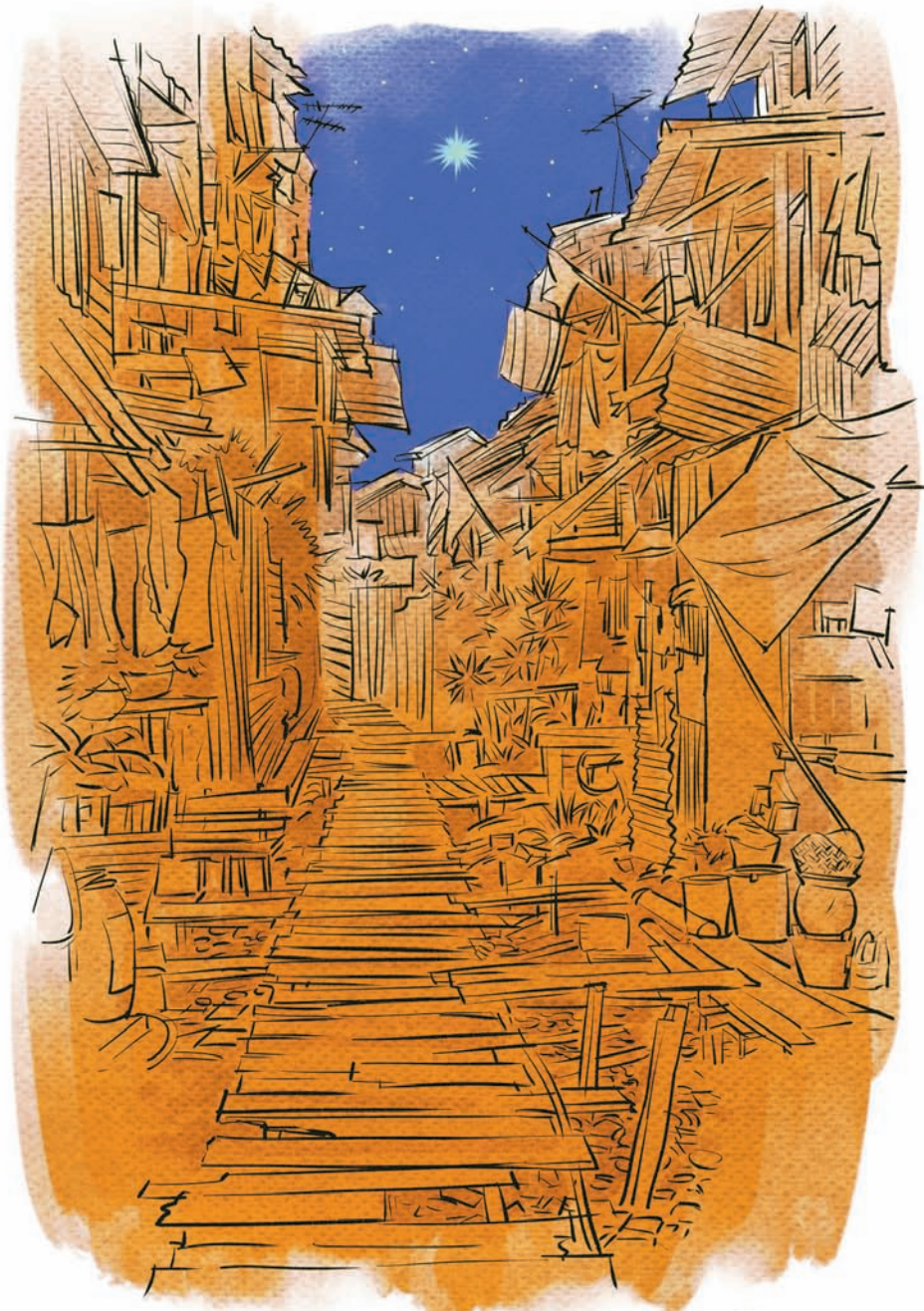
“เธอสองคนออกมาข้างหน้า คนที่เกี่ยวข้องทุกคนก็ออกมาให้หมด” ครูคงครา
พูดในน้ำเสียงราบเรียบ ไร้ความรู้สึก แต่ผมรู้สึกหนาวเยือกไปถึงไขสันหลัง

“พวกเธอทำกันมากไปแล้ว” ครูคงครายังพูดในน้ำเสียงเดิม “หมดเวลาที่จะ
ทำอีกต่อไปแล้ว”

ผมเหลือบไปมองซินดีอย่างหวาดๆ เห็นเขาจ้องมองมาที่ผมก่อนแล้ว ซินดี
ยิ้มกว้างให้ผม พร้อมยกไหล่แบบเซิดหยิ่งเสียทีหนึ่ง

ผมยิ้มตอบซินดี พลังรู้สึกดีขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

21/10/67

แสงจากดาวเหนือ

ถวัลย์ มาศจรัส

ไม่มีถนนสายใดในกรุงเทพมหานครที่ร้างรถยนต์สักเส้นทางเดียว ไม่ว่าจะทางตรง ทางด่วน ทางลัด ทางแยก ตรอก ซอก ซอย รถยนต์ อัดอกรันหนาแน่น คิววินพิชจาท่อไอเสียพันพวยอยู่ทุกวินาที ก๊าซคาร์บอนมอนนอกไซด์เกาะกลุ่มลอยอ้อยอิงกลายเป็นหมอกมลพิษห่มคลุมพื้นที่กรุงเทพมหานครเอาไว้

มีถนน ตรอก ซอก ซอย ย่อมมีท่อระบายน้ำเสียเคียงขนานกันไปคล้ายเงาของกันและกัน บนถนนมีคิววินพิชจอรำ ใต้ฟุตบาทริมถนนน้ำเสียที่เสียมากถึงระดับโสโครกเอื่อยไหลไปตามท่อ กลิ่นของมันระเหยลอดช่องระบายคละคลุ้ง

แม้ฤดูหนาวจะไม่ได้กล้ำกรายลงมาถึงกรุงเทพฯ นานหลายปีแล้วก็ตาม แต่กรุงเทพฯ ก็คล้ายมีหมอกฤดูหนาวห่มคลุมอบอวลอยู่ตลอดวันและคืน มันห่มคลุมเสียราวกับว่าฟ้าเหนือกรุงเทพฯ ไร้เดือนไร้ดาวประดับจักรวาล มองไม่เห็นแม้แต่ดาวเหนือที่มีแสงเจิดจ้าอยู่ปลายขอบฟ้าทิศเหนือที่พ่อเคยเล่าให้ฟังว่าเป็นดาวสำคัญที่ปรากฏขึ้นเพื่อบอกทิศนำทางยามค่ำคืนแก่นักเดินทาง ผู้คนและนักเดินเรือ ที่กำลังจะหลงทิศหลงทางมาแต่โบราณกาล

ในระหว่างซอกตึกสูงและสถานอัครบันเทิงเรียงรายสองฟากของถนนรัชดาภิเษก สลัมริมคลองบางซื่อซึ่งบัดนี้เปลี่ยนชื่อเรียกขานใหม่เป็นชุมชนแออัดเรียงรายแน่นหนาอยู่ริมคลองน้ำใสที่เคยดื่มกินได้ แต่ปัจจุบันได้กลายเป็นลำคลองระบายน้ำเสียไปนานแล้วเช่นกัน

ลำคลองสายนี้เป็นพรมแดนกั้นกลางระหว่างตึกสูงของโรมแรมหรูและชุมชนแออัดให้อยู่คนละด้าน มันเป็นภาพความขัดแย้งที่บาดใจผู้บริหารเมืองที่ไม่ต้องการเห็นภาพ ชุมชนแออัดโผล่เป็นสัญลักษณ์ความล้าหลังถ่วงความเจริญของเมืองหลวง

ริมถนนสายเศรษฐกิจสายนี้ แต่มันเป็นภาพความสุขออกสุขใจของผู้คนในชุมชนแห่งนั้น ที่หลังคาและฝาปูนะจากเศษสังกะสีที่พวกเขาเรียกว่าบ้านจากฝีมือสร้างสรรค์ของ สถาปนิกไร้สถาบันได้มีโอกาสอดโฉมเคียงคู่อยู่ใกล้กับสถาปัตยกรรมแห่งยุคสมัยของ เมืองหลวง

เด็กๆ ในชุมชนแออัดมักกำเนิดในเวลาไล่ๆ กัน มันเป็นเรื่องแปลกมาแต่ไหน แต่ไรแล้วสำหรับคนในชุมชนแออัด หากบ้านไหนมีใครตั้งท้องขึ้นมาสักคนแล้ว รวากับว่า พวกเขาจะน้อยหน้าซึ่งกันและกันเพราะอีกไม่นานเสียงไอ้ก-อ้ากแพ่ท้องก็จะเริ่มดังขึ้น จากบ้านหลังนี้ หลังนั้น หลังโน้นตามมาติดๆ

เมื่อตั้งท้องไล่ๆ กัน เด็กที่เกิดในแต่ละรุ่นจึงมีอายุไล่เลี่ยไม่ต่างและไม่ห่างกัน มากนัก ถึงกับมีคำกล่าวอันน่าภาคภูมิใจของชาวชุมชนแออัดแห่งนั้นว่า ชุมชนของพวกเขาไม่เคยขาดสิ่งนี้ให้สุดคมและเห่กล่อม

สิ่งของความภาคภูมิใจนั้นก็คือ กลิ่นน้ำคร่ำ เสียงเด็กร้องจ้าโยเย เสียงกล่อมลูก และเสียงทุบตีของผ้าเมียบ

ในบรรดาเด็กๆ ของชุมชนแออัดรุ่นนี้เกิดมาในยุคที่มีใบหน้าตะวันออก แต่ชื่อเป็นตะวันตก โดยมีหัวใจชื่อไอ้ไทเกอร์ได้รับการยกย่องให้เป็นหัวหน้ากลุ่ม

วิธีการยอมรับของพวกเขาเด็กๆ ไม่มีพิธีต้องอะไรมากเพราะไอ้ไทเกอร์ได้สถาปนา ตำแหน่งดังกล่าวด้วยตัวเองโดยอาศัยพฤติกรรมความดิบเถื่อนที่สืบเชื้อสายมาจาก พฤติกรรมของพ่อ และถ้าจะนับความอ่อนแก่กันแล้ว ไอ้ไทเกอร์มีอายุอ่อนเดือนกว่า เจ้าเบิร์ด เจ้าบิล เจ้าแม็ค เจ้าโจ เจ้าวิลลี่ เจ้ามอส เจ้าจอห์น เจ้าพีท และอีกหลายๆ คน แต่ทุกคนล้วนจำต้องศิโรราบและสยบยอมอยู่ใต้เจ้ามัจจุราชแห่งความหฤโหดของ ไอ้ไทเกอร์ โดยคุณฎี

ไอ้ไทเกอร์เติบโตมาท่ามกลางหมัด เท้า เข่า ศอก และมือตีนของพ่อที่ไฉและหนักหน่วง ไม่แพ้แชมป์มวยไทยที่น็อคคู่ต่อสู้ก่อนชกครบยกมานับไม่ถ้วน ประสบการณ์ หฤโหดของไอ้ ไทเกอร์จึงหลีกเลี่ยงได้คล่องแคล่วองไว มันเรียนรู้วิธีการและจังหวะ การปล่อยหมัด เท้า เข่า ศอกของพ่อมาแต่เล็กแต่น้อย เพียงแต่ว่ามันบั้งอาจที่จะปล่อย หมัด เท้า เข่า ศอก สวนกลับเอาคืนจากพ่อของมันได้แต่อย่างใด ซึ่งไม่ใช่ว่ามันไม่คิด มันคิดแค้นอยู่ในใจตลอดมา ตัดขาดอยู่ที่ว่า ในช่วงเวลานั้น แชน ขา ของมันสั้นเกินไป

สถานการณ์คับขันของชีวิตทำให้ไอ้โทเกอร์จำเป็นต้องเรียนรู้การหลบหลีก เพื่อเอาตัวให้รอดจากหมัด เท้า เข่า ศอก ของพ่อได้อย่างคล่องแคล่วคล่องว่องไวยิ่งนัก

พ่อของไอ้โทเกอร์ เป็นผู้มีอิทธิพลกว้างขวางอยู่ในชุมชนแออัด อาชีพหลักคือ ผู้ติดตาม ทวงหนี้เงินกู้ของทุกคนในชุมชนให้นายทุนเงินกู้ด้วยการตามเก็บดอกเบี้ยและ เงินต้นในแต่ละเดือนด้วยความเข้มงวดกดข่มขั้นสูงสุดด้วยมาตรการทู่โหดที่แม้แต่ ตำรวจก็ไม่เคยเข้ามาคลี่คลายคดีได้สำเร็จแม้แต่คดีเดียว

เมื่อไอ้โทเกอร์มันโตและเริ่มเตะคนได้ มันก็เริ่มเตะเด็กทุกคนในชุมชนแออัด แห่งนั้น พ่อของมันได้ถ่ายทอดความดิบเถื่อนผ่านทางสายเลือดให้มันซึมซับไว้แบบ เกินร้อย คนในชุมชนรู้อารมณ์ของมันดีว่าเมื่อมันโตขึ้นมันคือผู้กว้างขวางคนต่อไปที่ ฉายแววความทู่โหดเหนือชั้นกว่าพ่อของมันหลายเท่าพันทวี

ด้วยเหตุนี้แหละ ไอ้โทเกอร์จึงเป็นทั้งหัวหน้าและผู้แทนของเหล่าเด็กๆ ทั้งหลาย มันเป็นหัวหน้าเมื่ออยู่ในชุมชนแออัดแห่งนั้น

มันเป็นผู้แทนเมื่อจะต้องออกไปตะลุมบอนกับเด็กจรจัดจากถิ่นอื่นที่ต้องการ มาดื่มน้ำและรังสีอำมหิตของมัน

“ผิวะ” ตีนสากหน้าของไอ้โทเกอร์ประเคนเข้าชอกคอของเจ้าเบิร์ดเต็มแรง **ถุงพลาสติก**ในมือของเบิร์ดปลิวว่อน เจ้าตัวเซถลา ใบหน้าปะทะเสาฟุตบอลบนที่วางแคบๆ ท้ายชุมชนแออัด เด็กคนอื่นๆ มองหน้ากัน สงสารเบิร์ดจับจิตจับใจที่ถูกเตะโดยไร้เหตุผล เบิร์ดค่อยๆ ยันกายขึ้น รู้สึกว่านับวันไอ้โทเกอร์ซึกยามใจเข้มเหงตนเองรุนแรง หนักหน่วงมากขึ้นๆ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะจัดการอย่างไรทั้งๆ ที่ตนเองเกิดมาก่อนมันก็จริง แต่แขน ขา ก็ลึบและบอบบางเสียเหลือเกิน

ขณะที่ยังมีงอยู่ นั้น เสียงไอ้โทเกอร์ตวาดลั่นใส่หน้า

“กูบอกแล้วไงว่า ทุกวันมึงต้องเอาถุงพลาสติกที่ล้างสะอาดแล้วมาให้กู อาทิตย์หนึ่งไม่น้อยกว่าห้าสิบถุง” มันเอาตีนเขี่ยถุงพลาสติกที่ตกเกลื่อนกราดกระจาย กระจาย “ไอ้ฉิบหายเอามาให้กูไม่ถึงยี่สิบถุง อมหรือวะ” ไอ้โทเกอร์สับเท้าเข้าไป เจ้าเบิร์ด ยกมือปิดป้องเป็นพัลวันอย่างน่าสมเพชเวทนา

“พลัก” ไอ้โทเกอร์ถีบเบิร์ดกระเด็นไป กลุ่มเด็กๆ แม้จะมีมากกว่า แต่ก็ไม่มีใครกล้าเข้าไปช่วยเบิร์ดผู้น่าสงสาร

“พวกมึงก็เหมือนกัน” ไอ้ไทเกอร์หันมาชี้หน้าทุกคน “มีใครไม่เคยโดนกูเตะบ้างไหมวะ” สายตาคมกร้าวพุ่งขวางกวดไปตามใบหน้าของเด็กๆ ทุกคน สายตาดุดันอันธพาลทำให้เด็กๆ รีบก้มหน้าและกลั้นหายใจรอรับมือตีตีนของไอ้ไทเกอร์

เมื่อไม่มีใครตอบ ไอ้ไทเกอร์ก็หัวเราะลั่น

“จำใส่กะโหลกหนาๆ ของพวกมึงไว้ด้วยว่า กูสั่งอย่างไรพวกมึงต้องทำอย่างนั้น กูเป็นหัวหน้า เป็นผู้แทนในการปกป้องพวกมึง พวกมึงหาถุงพลาสติกได้ร้อยถุงต้องเอามาให้กูไม่น้อยกว่า ห้าสิบลูก แบ่งกันคนละครึ่ง เข้าใจ” ไอ้ไทเกอร์กำชับหนักแน่นและเด็ดขาด

“แต่มันก็มากไปเหมือนกันนะ” เจ้าบิลลี่พูดเสียงลั่น

“ผัวะ” ไวกินกว่าที่เจ้าบิลลี่จะหลบมือสากหนานั้นได้ทัน

“มากหรือน้อย” มันเข้าไปคว่ำคอเสื้อ ตะคอกถามและกวดสายตามองหน้าเด็กๆ ทุกคน

“น้อย” เด็กๆ โกงคอประสานเสียงดังลั่น

ไอ้ไทเกอร์ พยักยิ้มด้วยความปลื้มอกปลื้มใจ ก่อนจะเดินจากไป

“ปากเอ็งโดนอะไรมา” แม่เบิร์ดกลับมาจากชายถั่วต้มถามลูกชายด้วยความห่วงใย

“เล่นกันนะแม่” เบิร์ดกุกูจุมารับกระຈาดถั่วต้มที่เหลือมาเล็กน้อย “วันนี้ขายดีนะแม่”

“เออ ก็ขายดีอยู่หรอก” นางมุดเข้าไปในบ้านหลังคับแคบ “แต่ผู้พิทักษ์สันติชนมันกวนไม่เว้นแต่ละวัน”

“ผู้พิทักษ์สันติชน นะหรือแม่” เบิร์ดนึกถึงไอ้ไทเกอร์วุฒิสู้ขึ้นมาทันที “มันกวนยังไงล่ะแม่”

วางขันน้ำดังกิง

“ซิ...ซิ...เย็นๆ อย่างนี้จะแตกพริ้ทั้งถั่ว ไถทั้งเงิน” นางสะบัดหน้าชิงซัง “โตขึ้นเอ็งจะเรียนต่ออะไรก็เรียนไปเถอะ แต่อย่าริไปเรียนเป็นผู้พิทักษ์สันติชน ก็แล้วกัน กูเกลียดเข้ากระดูกดำ”

แม่ถอนใจ กลุ่มเรื่องผู้พิทักษ์สันติชน เบิร์ดก็ถอนใจกลุ่มเรื่องไอ้ไทเกอร์

“มันเป็นเรื่องผู้พิทักษ์สันติชน ไอ้ฉิบหายมันไม่สำนึกเลยหรือไงก็ไม่รู้ว่ามันมีหน้าที่พิทักษ์ประชาชนผู้รักสันติ” นางมองหน้าลูกชาย “ว่าแต่เอ็งเถอะ ปากแตกเพราะเล่นกันจริงนะ” นางเอ้อมมือเชยคางลูกชายแล้วยื่นหน้าเข้าไปดูใกล้ๆ

“จริงแม่”

“แล้วไปเถอะ แต่ถ้าคนอื่นรังแก เอ็งต้องหัดสู้คนบ้าง ยุคนี้ออนไลน์มันก็ถูกคนอื่นข่มเหงคะเนงร้ายอยู่ร่ำไป เอ็งอย่าไปหวังพึ่งคนอื่นมากนัก พึ่งตนเองมากๆ ไว้แหละดี” ได้ระบายอะไรออกมาเสียบ้างอารมณ์จึงค่อยเย็นลง

เบิร์ดก็จุกจุกขำแแบ่งเบาภาระช่วยแม่ เสียบบปลั๊กไฟฟ้าแล้ว นึกถึงคำพูดของแม่ที่พูดถึงผู้พิทักษ์สันติชน “จะแตกฟรีทั้งถั่ว ไถทั้งเงิน” แล้วโยงไปถึงคำพูดของไอ้ไทเกอร์ “...จำใส่กะโหลกหนาๆ ของพวกมึงไว้ด้วยว่า กูสั่งอย่างไร พวกมึงต้องทำอย่างนั้น กูเป็นหัวหน้า เป็นผู้พิทักษ์ปกป้องพวกมึง กูเป็นผู้แทนของพวกมึง มึงหาถุงพลาสติกได้ร้อยถุง ต้องเอามาให้กูทำสิบลุง ล้างให้สะอาดด้วย...เข้าใจ”

กดโปรแกรมหม้อหุงข้าวไฟฟ้าแล้ว เบิร์ดก็ได้แต่ถอนใจ

นอกจากถุงพลาสติกแล้ว ไอ้ไทเกอร์เริ่มหาकिनกว้างขึ้นไปถึงการกำหนดให้ทุกคนต้องส่งส่วนแบ่งการหาขุดและกระป๋องน้ำอัดลมซึ่งมีผู้รับซื้อไปรีไซเคิลเพิ่มเติมจากถุงพลาสติกอีกรายการหนึ่ง

“พวกมึงได้ร้อย กูขอเก็บค่าคุ้มครองแค่คนละยี่สิบบาทนั่น” นับวันร่างกายของไอ้ไทเกอร์ยิ่งใหญ่โตราวยักษ์ปกหลัง แม้แต่เงาของมันยังไม่มืดเกินไหนในชุมชนแออัดกล้าเดินเหยียบเงานั้น

แม้จะเป็นเพียงเงาที่ไร้ชีวิตก็ตามทีเถอะแต่มันเป็นเงาของอสูรร้ายที่น่ากลัวเสียเหลือเกิน

เงานั้นกำลังใหญ่โตขึ้น ใหญ่โตขึ้นทุกวันๆ

“เอาอย่างนั้นเชียวหรือ” เจ้าลิโอปลั่งปากถามออกไป

“ไอ้อดีต มึงว่ามันมีสิทธิ์ถามกูไหมวะ” ไอ้ไทเกอร์สุดลมเข้าปอดเฮือกใหญ่ ร่างกายที่สูงใหญ่ของมันยิ่งพองโตคล้ายลูกบอลลูน

“ก็ว่าจะมี” เจ้าอดีตก็ซึกจะทนต่อไปไม่ไหว

“โป๊ก...โป๊ก”

“โอ้ย...โอ้ย”

สองมือของไอ้โทเกอร์จับหัวของเจ้าลีโอ และเจ้าออดี้ไขก้นเสียงดังสนั่น เด็กคนอื่นๆ ซีดปากเจ็บแทน

“ใครมีคำถามอะไรอีกไหม” มันผลักสองคนหงายหลังกันจำเข้า ทุกคนส่ายหน้า แทนคำตอบว่าไม่มีคำถามแต่อย่างใด “กูฝากไปบอกไอ้เบิร์ดด้วยว่าระหว่างถุงห้าสิบลูก กับถุงนับร้อยๆ ถุงนั้นนะมันจะยอมเสียห้าสิบลูกหรือจะเสียหมดทั้งร้อย” ไอ้โทเกอร์หัวเราะ เสียงดังก็ก้อง

“พ่อ ดาวเหนือเป็นอย่างไรหรือ” เบิร์ดถามในวันที่พ่อว่างจากการเข้ากะขับ รถบรรทุกสิบล้อให้กับบริษัทรับส่งสินค้า

“มันเป็นดาวที่สว่างอยู่ทางทิศเหนือสิวะ ใสสว่างกระจ่างฟ้าอย่าบอกใคร” พ่อหัวเราะ

“พ่อเคยเห็น”

“เห็นมาแต่เด็กแล้ว” พ่อหัวเราะที่มีภูมิพอลจะอธิบายให้ลูกชายฟังได้ “เดี๋ยวนี้เวลาพ่อ ขับรถขึ้นลำปาง เชียงใหม่ ดวงดาวบนท้องฟ้าเหมือนลอยอยู่เหนือ ยอดไม้เต็มไปหมด แต่ดาวดวงที่เห็นชัดที่สุด ใสสว่างมากกว่าดาวดวงอื่นๆ ก็คือ ดาวเหนือ ดูแล้วมีความสุขอย่างประหลาด” เขาเล่าให้ลูกชายฟังด้วยรอยยิ้มสุข “เอ็งถามทำไมวะไอ้หนู”

“ครูบอกว่า เวลาค้าคินดาวเหนือช่วยบอกทิศให้นักเดินป่า ไม่หลงป่า นักเดินเรือในสมัยโบราณที่ยังไม่มีเข็มทิศใช้ไม่หลงทาง ดาวเหนือเป็นแสงสว่างแห่ง ความหวังของคนเดินทางยามค้าคิน”

“เออ ครูเอ็งนี่เก่งจริงๆ” พ่อชม “ดาวอื่นๆ อาจจะเปลี่ยนทิศเปลี่ยนทาง แต่ดาวเหนือนี้พ่อเห็นมันอยู่อย่างไรก็อยู่อย่างนั้น สว่างจ้าเป็นความหวังของคนเดินทาง อย่างที่ครูเอ็งบอกนั่นแหละ”

“แล้วดาวศุกร์ ดาวประจำเมือง ดาวประกายพริก ละพ่อ หนูอยากเห็น”

“จริงๆ แล้วเป็นดาวดวงเดียวกัน” พ่อแหงนดูฟ้ายามค้าคิน “เป็นดาวที่สว่าง สุกใสมาก ถ้าเห็นทางทิศตะวันตกในเวลาค่ำเรียกว่า ดาวประจำเมือง และถ้าเห็นทาง ทิศตะวันออกตอนเช้ามืด เรียกว่า ดาวรุ่ง หรือ “ดาวประกายพริก”

“ทำไมพ่อรู้เรื่องดวงดาวต่างๆ ด้วยล่ะ” เบิร์ตสงสัย

พ่อหัวเราะ

“พ่อเป็นเด็กบ้านนอกนี่ลูก” รอยยิ้มสุขปรากฏบนใบหน้า “ทุ่งอยุธยาเป็นทุ่งข้าวที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา มองไปไกลๆ เหมือนท้องฟ้าโค้งครอบคลุมทุ่งนาทั้งหมดเอาไว้” พ่อเปรียบเทียบให้ลูกชายเห็นภาพ

“มันเกี่ยวกับที่พ่อรู้จักดวงดาวตรงไหนล่ะ” ลูกชายหัวเราะบ้าง

“เกี่ยวซี” พ่อยิ้ม “กลางคืนปู่ชอบเล่านิทานกลางชานบ้านให้ลูกๆ หลานๆ ฟัง นิทานของปู่มักเกี่ยวกับดวงดาว อย่างเรื่องยายกับตาทำนาบนดวงจันทร์ กระจ่ายในดวงจันทร์ จากนั้นก็จะสอนให้รู้จักดวงดาวต่างๆ บนท้องฟ้า เพลงดาวลูกไก่สมัยพ่อก็มาจากกระจ่ายดาวที่อยู่รวมกันเป็นกลุ่มเจ็ดดวงซึ่งมองดูไกลๆ จากโลกของเราแล้วคล้ายลูกไก่กำลังหากินอยู่บนท้องฟ้าที่ตั้งชื่อกลุ่มดาวทั้งเจ็ดดวงว่า ดาวลูกไก่” พ่อเล่าให้ฟังยืดยาว ส่วนหนึ่งตั้งใจเล่าให้ลูกฟังถึงรอยอดีตแต่หนหลัง อีกส่วนหนึ่งเล่าเพราะรำลึกถึงพ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย และวัยเยาว์ที่ผ่านพ้นของตนเองในบรรยากาศชนบทที่โค้งฟ้าดูกว้างใหญ่ไพศาลยิ่งนัก แผ่นฟ้ามีสีดำคล้ายผ้ากำมะหยี่ทำให้มองเห็นดวงดาวส่องประกายแสงระยิบระยับสวยงาม

“ดาวที่พ่อเล่านี้อยู่กรุงเทพฯ มองเห็นไหมพ่อ”

“เอ! ไม่รู้เหมือนกัน” พ่อครุ่นคิด “เดินออกไปดูกันดีกว่า พ่อจะชี้ให้ดู”

สองพ่อลูกออกมาแหงนหน้าดูท้องฟ้ากรุงเทพฯ บนสะพานไม้เก่าคร่ำคร่าที่วกเวียนลัดเลาะไปในชุมชนแออัด แหงนหน้าดูท้องฟ้า แต่แสงสว่างของไฟฟ้าที่มีอยู่ทุกตรอกซอกซอยทำให้רבกวนสายตาและบดบังแสงดาวบนฟากฟ้าให้เลือนราง รณานาประเภทที่เฝ้าอดตามท้องถนนทั้งวันทั้งคืนปล่อยคว้นพิชจนดูคล้ายหมอกลอยอ้อยอิ่งอยู่ใต้โค้งฟ้ากรุงเทพฯ หมอกคว้นพิชบดบังแสงเดือนดาวจนเกือบจะสิ้นเชิง

พ่อกับลูกเห็นแต่หมอกคว้นพิชฝ้าฟางลอยที่บิที่มีอยู่ใต้แสงไฟเรียงๆ มองไม่เห็นดาวสักดวง ไม่เห็นแม้แต่ดาวเหนือที่พ่อเล่าให้ฟังว่าสว่างสุกใส ไม่เห็นดาวประจำเมืองที่เรื่องรองกว่าดาวดวงใดบนฟากฟ้า

“กรุงเทพฯ ไม่มีดาวเหนือ ไม่มี ดาวรุ่ง หรือ ดาวประกายพรึก ไม่มีดาวประจำเมือง มั้งพ่อ” ลูกชายสงสัย

“ดาวอะไรๆ ถึงมีก็เหมือนไม่มี” พ่อยกมือป้องหน้ากวาดสายตาไปทั่วฟากฟ้า

“มีแต่ดาวร้ายมั่งพ่อ” ใบหน้าของไอ้ไทเกอร์ลอยเด่นในมโนสำนึก

“เอ็งดูโทรทัศน์มากไปแล้วนะ ดูหนังสือหนังสือเสียบ้าง” พ่อจับหัวลูกชายโยกไปมาเบาๆ ก่อนจะพากันกลับเข้าบ้านเล็กๆ แคบๆ ในชุมชนแออัด

สะพานที่ใช้เป็นช่องทางสัญจรภายในชุมชนแออัดเป็นสะพานแคบๆ สร้างเลาะริมคลองน้ำครำและวกเวียนไปในชุมชนแออัด เจ้าเบิร์ดหาไม้มาปักและผูกมัดกับตัวสะพานอย่างแน่นหนา จากนั้นนำลวดเส้นเล็กๆ ซึ่งขนานไปกับตัวสะพาน เมื่อเขาเอาถุงพลาสติกที่หามาได้ล้างกับผงซักฟอกจนสะอาดสะอาดแล้วก็นำถุงพลาสติกเหล่านั้นมาห้อยตากไว้ที่ราวลวดแห่งนี้ ถุงพลาสติกที่เคยมอมแมมดูสกปรกกลายเป็นถุงพลาสติกที่สะอาดสะอาด สะบัดล้อลมยาวเป็นแถวเป็นแนว

เจ้าเบิร์ดกำลังเดินตากถุงพลาสติก เขาต้องชะงักเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะกัมปนาทของไอ้ไทเกอร์

“เฮ้ย ! เตี่ยวันนี้ใหญ่แล้วไซ้หม” มันรู้ตึงถุงพลาสติกจากราวทิ้งลงในคลองน้ำครำท่ามกลางสายตาของเด็กๆ ที่ตามมาดูเรื่องสนุกตามคำเชิญชวนของไอ้ไทเกอร์

“แหมเว้ย! ถุงพลาสติกมึงนี้สะอาดเสียจนลมกลืนสะอาดได้เขี้ยวเว้ย แต่เฮ้... ข้างล่างนั้น กูไม่แน่ใจอะ” มันรู้ตึงถุงพลาสติกเหวี่ยงลงคลองน้ำครำก่อนจะแหงนหน้าหัวเราะก๊าก้อง

ความคั่งแค้นที่สั่งสมมาเนิ่นนานต้นอารมณ์ของเจ้าเบิร์ดพลุ่งเลยขีดสุดของความอดทน ไอน์รนั่นถืออำนาจความเป็นหัวหน้าด้วยการสถาปนาตนเองขึ้นเป็นใหญ่ ฉกฉวยทุกสิ่งทุกอย่างจากผู้อ่อนแออย่างพวกเขาโดยไม่รู้ลืมไม่รู้พอ

มันมิใช่ความโลภ หากแต่เป็นความละโมภที่ไม่รู้จักอ้มไม่รู้จักพอ

ขณะที่ไอ้ไทเกอร์ยามใจคิดว่าตนเองยิ่งใหญ่เหนือใครในชุมชนแออัดแห่งนี้ที่ผู้ใดก็มีอาจหาญกล้าขึ้นมาต่อกรด้วยนั้น ความลำพองทำให้มันฮึกเหิมคับฟ้าคับแผ่นดิน ขณะที่แหงนหน้าวางท่าหัวเราะอย่างยิ่งใหญ่อยู่นั้น คางของมันยื่นออกมาในมุมที่เหมาะสมจะเสียเหลือเกิน

“พลีอก” เบิร์ดเงื่อหมัดสุดแขนแล้วเสยพลีอกเข้าปลายคางไอ้ไทเกอร์จนร่างยักษ์ลอยละลิวหัวที่มลงคลองน้ำครำเสียงตูมสนั่น

“ตูม” น้ำครำแสนสกปรกแตกกระจาย ไอ้โทเกอร์จมหายไปชั่วครู่ก่อนจะ ทะลึ่งน้ำไหลขึ้นมาสลักน้ำกระอักกระอ่วน เนื้อตัวสกปรกมอมแมม

“มึง...ไอ้เบิร์ต...” ไอ้โทเกอร์ชูกำปั้นเราๆ ก่อนจะรีบตะเกียกตะกายขึ้นจาก คลองน้ำครำ กลุ่มเด็กๆ ตกใจวิ่งหนีไปตั้งหลักที่ลานว่างท้ายชุมชนแออัด เบิร์ตเองก็ ตกตะลึงไปชั่วครู่ก่อนจะโอบแนบตามหลังเพื่อนไปเหยี่ยวๆ

ไอ้โทเกอร์วิ่งสุดชีวิตตามมาติดๆ เบิร์ตขาสั่นพ้บๆ เพื่อนๆ กระโดดถอยฉาก ออกไปให้พ้นรัศมีมือ เท้า เข่า ศอก ของไอ้โทเกอร์ที่กำลังคลั่งแค้นสุดขีด แต่เบิร์ต ถอยไม่ได้เสียแล้ว พอไอ้โทเกอร์ กระโดดเตะเต็มพละกำลังเขาก็ยกแขนรับ ความแรงทำให้ เสียการทรงตัว แต่ก็ใช้หมัดสวนออกไปบ้าง แต่ไอ้โทเกอร์มันซ้อมหลบมือหลบเท้าพอมันมาแต่เล็กแต่น้อยมีหรือจะถูกมัน

“พลัก...พลัก...” เบิร์ตกลายเป็นกระสอบทรายไปเสียแล้ว แต่ถึงแม้มันยืนตา จะพว้าเห็นดาวระยิบระยับแต่เบิร์ตก็สู้สุดฤทธิ์

ไอ้ลีโอ สบตากับไอ้ออดี้ ทั้งสองยังเจ็บศีรษะไม่หายที่โดนไอ้โทเกอร์จับมาโขกกัน วันก่อน พอเห็นท่าว่าเบิร์ตจะแย้แน่แล้วทั้งสองก็โดดก้าเข้าไปช่วย

เท่านั้นเอง เด็กคนอื่นๆ ที่ยืนดูมานานและยังกล้าๆ กลัวๆ ในฤทธิ์เดชของ ไอ้โทเกอร์ก็กรูกันเข้าไป ไม่รู้หมัด ไม่รู้เท้าใครต่อเท้าใครรุมยำไอ้โทเกอร์เสียงอมพระราม ก่อนจะแยกย้ายกลับบ้านใครบ้านมัน

กลิ่นเหม็นของน้ำครำที่เปียกโชกส่งกลิ่นเหม็นน่าคลื่นเหียน เศษดินเกาะติด เสื้อผ้าหน้าผมของไอ้โทเกอร์จนจำแทบไม่ได้ มันบอบช้ำเกินกว่าจะลุกขึ้นแต่ยังไม่อาจ รู้สึกแค้นเคืองอยู่ในใจว่าลำพังแลกหมัดแลกเท้ากันตัวต่อตัวแล้วไม่มีวันเสียหรือที่ ไอ้พวกเด็กๆ ที่ทำตัวเป็นนกสองหัวเหล่านั้นจะเอาชนะมันได้ **แต่นี้พวกมันฉลาดขึ้น** ใช้วิธีร่วมมือร่วมเท้าเพื่อรวมพลังเป็นหนึ่งเดียวจนได้ชัยชนะและทำให้เขาสูญเสียความเป็นผู้นำที่ครอบงำชีวิตพวกมันมาอย่างยาวนาน

ไอ้โทเกอร์ค่อยๆ ดันแขนตนเองเพื่อลุกขึ้นนั่งและยืนด้วยความลำบากยากเย็น มันเพิ่งรู้ซึ่งถึงการเป็นผู้ถูกระทว่าช่างเจ็บปวดสาหัสสาครรจ์เสียนี้กระไร

พอไปเข้ากะซับริดสลับแล้วแต่วันวาน ฝนหลงฤดูตกลงมาเกือบชั่วโมงแล้ว ซาเม็ดขาดหายไป เบิร์ตออกไปคอยรับกระจาดถั่วต้มจากแม่ สองทุ่มกว่าแล้วแม่ยังไม่

กลับบ้าน เขาแหงนดูฟ้าทิศเหนือแล้วเบิกนัยน์ตากว้าง ฝนที่ตกลงมาได้ชะล้างฝุ่นควันให้
มลายหายไป ดาวเหนือ ซึ่งเป็นเสมือนเข็มทิศนำทางผู้คนมิให้หลงทิศหลงทางในยามค่ำคืน
มาแต่โบราณกาลเริ่มปรากฏแสงสว่าง เจิดจ้าขึ้นเหนือฟ้ากรุงเทพมหานครอย่างชัดเจน
แม่ลงจากรถเมล์ด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส รอยยิ้มเต็มไปด้วยความสุขมากล้น
กระจาดแก้วต้มมันนี่ว่างเปล่า

“ขวยหมอดเกลี้ยงเลยนะแม่” เบิร์ตวิ่งไปรับกระจาดแก้วต้มมันจากแม่มาถือไว้
แม่หัวเราะ

“ที่เหลือผู้พิทักษ์สันติชนเหมาไปแกล้มเหล่าหมอดเลย” แม่เบิกบาน
เบิร์ต นินหน้า

“เขาซื้อ หรือเข้าไถกันแม่”

“เรื่องอะไรแม่จะยอมให้ไถ” แม่หัวเราะ “แม่บอกว่าจะขายขาดทุนให้
ที่ไหนได้แม่บวกกำไรเพิ่มไปอีกสิตรละห้าบาทนะ” แม่ตบกระป๋องตวงดี

“เขาไม่รู้หรือแม่ว่ามันแพงกว่าที่อื่น”

“รู้เรื่องอะไรกัน” แม่ตวัดเสียงสูง “มันเคยจ่ายเงินให้ใครเสียที่ไหน” แม่หัวเราะ
อย่างมีความสุข ขณะที่เสียงผู้สื่อข่าวโทรทัศน์รายงานข่าวว่าข้าราชการ กลุ่มเอ็นจีโอ
รวมตัวประท้วงต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชันจนรัฐมนตรีและข้าราชการระดับสูงบางคน
ต้องแสดงความรับผิดชอบด้วยการลาออกจากตำแหน่งไปแล้ว

แม่เดินหน้า เบิร์ตเดินตามหลัง เขาเอากะจาดแก้วครอบหัวเดินเท็งๆ ไปตาม
เส้นทางแคบๆ

“เดือนนี้เก็บลูก เก็บขวด ได้เยอะไหมล่ะ” แม่เดินไปถามไป

“เยอะแล้วแม่”

“อือ” แม่รับรู้ด้วยเสียงในลำคอ

“พระท่านสอนว่า ชี๊เกียดเป็นแมลงวัน หากินอยู่กับอาจม และของเน่าเหม็น
น่ารังเกียจ ชยันเป็นแมลงผึ้ง เทียวบินเสาะหาน้ำหวานจากเกสรดอกไม้ ไกลแคไหน
หายากแคไหนก็มานะบินไปหามาสะสมเป็นหัวน้ำหวาน น้ำผึ้งจึงทั้งหอม ทั้งมีราคา
หอมแผนโบราณใช้เป็นส่วนผสมของยาหลายขนาน” แม่หันมามองลูกชาย “เอ็งเกิดใน
สลัมน้ำข้างเน่าเหม็นก็จริง แต่เอ็งรู้จักทำมาหากินมาแต่เล็กแต่น้อยเอ็งก็เป็นเหมือนผึ้ง
นั่นแหละเสาะหาสิ่งดีๆ เป็นมงคลของชีวิต”

เบิร์ดคิดในใจว่า วันนี้แม่พูดเหมือนพระเทศน์เลย

“แม่ไม่มีความรู้อะไรเหมือนพระท่านหรอก”

เบิร์ดสะดุ้ง สงสัยว่าแม่รู้ความคิดเขาได้อย่างไร เกือบจะพลั้งปากถามออกไปแล้วว่าทำไมแม่รู้ความคิดของตนเอง

“แม่ก็จำคำของพระมาเล่าให้ฟัง พระท่านว่าแม่จะเกิดในสลัมน้ำเน่าเหม็น แต่ชีวิตก็หอมได้ ไม่เหมือนบางคนเกิดบนกองเงินกองทองกลายเป็นเด็กติดยาบ้า ค้ายา เสพยติต ทูจริตคอร์ปชั่นเน่าเหม็นไปทั้งตระกูล เห็นเอ็งขยันเรียน ขยันทำมาหากิน แม่ก็หมดห่วง” เบิร์ดอ้าปากค้าง วันนี้ทำไมแม่ยังรู้ความคิดของเขาไปเสียหมด รวากับเป็นผู้วิเศษที่มีหูทิพย์ตาทิพย์ยังรู้ความคิดและเหตุการณ์ต่างๆ ล่วงหน้าเหมือนโหราจารย์ในละครจักรๆ วงศ์ๆ ทางสถานีโทรทัศน์เลยทีเดียวนะ

แม่จะเจ็บปวดและน่วมไปทั้งตัว แต่เบิร์ดก็ต้องฝืนเข้าใจ คิดว่าอีกสักสองสามวัน ความเจ็บและความบอบช้ำก็คงหายไปเอง *คราวนี้ละชีวิตคงไม่ต้องเจ็บเล็กเจ็บน้อยเหมือนที่ผ่านมาๆ มาอีกต่อไป*

พรุ่งนี้วันเด็กแห่งชาติได้เวียนมาถึงอีกปีหนึ่งแล้ว ที่โรงเรียนท่านผู้อำนวยการฯ ครูและคณะกรรมการศึกษาจัดกิจกรรมวันเด็กให้เด็กๆ ได้สนุกสนานด้วยกิจกรรมต่างๆ มากมาย มีทั้งอาหาร ขนม และ ของขวัญ มอบให้เด็กๆ ด้วยความรักและเมตตา

คำคืนนั้น แม่ร่างกายจะบอบช้ำในการต่อกรกับไอ้โทเกอร์จอมอหังการ แต่เบิร์ดก็เห็นว่าคุ้มค่าที่ได้ตัดสินใจเช่นนั้น เพราะก่อนหน้านี้ไอ้โทเกอร์ใช้ความชั่วและความป่าเถื่อนข่มเหงรังแกให้ผู้คนหวาดกลัวเพื่อสร้างอิทธิพลให้ผู้อื่นจำต้องสยบยอม โดยนำผลประโยชน์มามอบเป็นบรรณาการให้มันเสวยสุขบนความทุกข์ยากของผู้อื่น

คำคืนนั้น เบิร์ดคิดถึงงานวันเด็กในรุ่งอรุณของวันใหม่ที่กำลังจะมาถึง ในขณะที่เดียวกัน คำคืนนั้นดาวเหนือ ได้กลับมาส่องประกายแสงระยิบระยับเหนือฟ้า กรุงเทพมหานครส่วนฟากฟ้าตะวันตกในคำคืนเดียวกัน ดาวประจำเมือง ส่องแสงอยู่ วาววาม

ขณะที่เบิร์ดกำลังเคลิ้มๆ เข้าสู่ห้วงนิทรา เขาแว่ได้ยินเสียงเพลง “หน้าที่ของเด็ก” ที่ครูนำมาเปิดทุกปีในงานวันเด็กแห่งชาติดังอยู่แว่ๆ

เด็กเอ๋ยเด็กดีต้องมีหน้าที่สิบอย่างด้วยกัน

เด็กเอ๋ยเด็กดีต้องมีหน้าที่สิบอย่างด้วยกัน

หนึ่ง นับถือศาสนา

สอง รักษาธรรมเนียมมั่น

สาม เชื่อพ่อแม่ครูอาจารย์

สี่ วาจานั้นต้องสุภาพอ่อนหวาน

ห้า ยึดมั่นกตัญญู

หก เป็นผู้รู้รักการงาน

เจ็ด ต้องศึกษาให้เชี่ยวชาญ ต้องมานะบากบั่น ไม่เกียจไม่คร้าน

แปด รู้จักออมประหยัด

เก้า ต้องซื่อสัตย์ตลอดกาล น้ำใจนักกีฬากล้าหาญ ให้เหมาะกับกาลสมัย
ชาติพัฒนา

สิบ ทำตนให้เป็นประโยชน์ รู้บาปบุญคุณโทษ สมบัติชาติต้องรักษา
เด็กสมัยชาติพัฒนาจะเป็นเด็กที่พาชาติไทยเจริญ

เด็กเอ๋ยเด็กดีต้องมีหน้าที่สิบอย่างด้วยกัน

เด็กเอ๋ยเด็กดีต้องมีหน้าที่สิบอย่างด้วยกัน

เสียงเพลงแว่วแผ่วเบาๆ ก่อนที่เบิร์ดจะหลับด้วยรอยยิ้มอิ่มสุข

เสร็จจากงานวันเด็กแล้ว คืนพรุ่งนี้ เบิร์ดก็จะออกไปรอรับแม่เหมือนเช่นเคย
และเมื่อหมอกพิษ ควันพิษของกรุงเทพฯ ถูกฝนชะล้างบ่อยๆ แสงจากดาวเหนือ
คงจะกลับมาเปล่งประกายแสงสุกใสให้เห็นเหนือฟ้ากรุงเทพฯ เป็นการถาวร

แต่ที่สำคัญ ก่อนรุ่งอรุณและยามค่ำของวันพรุ่งนี้ถ้าเบิร์ดไม่ลืมแหงนหน้าดู
โค้งฟ้าด้านทิศเหนือ ทิศตะวันออก และ ทิศตะวันตก ของรุ่งอรุณ และ ของค่ำคืนโดยรอบ
เหมือนที่เคยทำมาอย่างต่อเนื่องแล้วเขาจะพบกับความสุขอันมหัศจรรย์ล้นพ้นยิ่งในชีวิต
ที่นอกจากจะได้พบทั้ง ดาวเหนือ ดาวรุ่ง, ดาวประกายพรึก หรือ ดาวประจำเมือง ที่พอ
เล่าให้ฟังอย่างมีความสุขแต่เขายังไม่เคยเห็นดาวที่พ่อเล่าดังกล่าวปรากฏได้โค้งฟ้า
กรุงเทพมหานครมานานแสนนานนั้น ถูหนาวที่ฟ้าใสกระจ่างไปทั่วโค้งฟ้าในห้วงยามนี้
ดวงดาวที่พ่อเล่าให้ฟังได้คืนกลับมาส่องแสงสุกสว่างวาววม ประดับประดาฟากฟ้าให้
ผ่องแผ้วอำไพ

A
14/10/57

เกินกว่าจะอยู่ร่วมโลกเดียวกัน

อำนาจ เย็นสบาย

(1)

ตอนที่ไอ้หลง เข้ามาอาศัยอยู่ที่วัดใหม่ๆ ก็ไม่มีใครรู้ว่า ทำไมมันถึงมีชื่อว่า “ไอ้หลง” แล้วชื่อไอ้หลงมันเป็นชื่อของมันตามบัตรประชาชน หรือเป็นชื่อตั้งขึ้นใหม่ที่คนแถวๆ นั้นตั้งให้ ก็ไม่มีใครล่วงรู้ได้

ไม่มีใครล่วงรู้แม้ประวัติชีวิตส่วนตัว ว่ามันเป็นคนมาจากที่ไหน ตำบล อำเภอ จังหวัดอะไร หรือมาจากส่วนไหนของกรุงเทพมหานคร ก็ไม่มีใครสามารถตอบข้อสงสัยนี้ได้

แต่หากจะมีใครสักคนที่พอรู้เรื่องราวชีวิตบางส่วนของไอ้หลง ก็เห็นจะมีแต่ หลวงพ่อเจ้าอาวาสของวัดนี้กับพระลูกวัดที่มีพรรษามากกว่า 10 พรรษาขึ้นไปเท่านั้น ที่พอจะรู้ว่าไอ้หลงมันมาสถิตอยู่ที่วัดแห่งนี้ในคืนฝนตกหนัก โดยหลวงพ่อกับมันนอนขดตัวอยู่ที่ศาลาพักปากทางเข้าวัดในตอนเช้ามืด ก่อนที่พระในวัดจะออกไปบิณฑบาต ในเวลาเริ่มมองเห็นเส้นลายมือตามกิจของสงฆ์

โดยในตอนแรกที่หลวงพ่อกับมันนอนขดตัวนี้ตอนใกล้รุ่ง หลวงพ่อยังคิดว่ามันตายแล้ว แต่เมื่อสังเกตเห็นมันมีอาการนอนขดตัวสั่นในบางครั้ง และส่งเสียงครางเบาๆ ออกมาในบางครั้ง หลวงพ่อจึงรู้ว่า มันยังไม่ตาย และมันก็ไม่ใช่ศพที่ใครๆ หามมาทิ้งไว้ จึงส่งเสียงเรียกมันในขณะที่พระลูกวัดหลายรูปก็ทยอยเข้ามาล้อมดู

“สงสัยโยมทำอะไรจะไม่สบาย” หลวงพ่อเปรยด้วยน้ำเสียงแบบห่วงใย

“โยมๆ โยมมาจากไหน” พระลูกวัดเอ่ยคำ

ยังไม่มีเสียงตอบและยังไม่ขยับท่านอนคุดคู

“เมื่อคืนตอนตึก ฝนตกหนัก ได้ยินเสียงหมาเห่า ก็ยังส่องไฟฉายดู เห็นคนเดิน ดากฝนวนไปวนมา ก็น่าจะเป็นโยมคนนี่มั้ง ที่หลบฝนแล้วมานอนอยู่ที่ศาลาวัดนี่” พระลูกวัดอีกรูปหนึ่งเล่าเรื่องเมื่อคืนผ่าน

“งั้นก็เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เดี๋ยวกลับมาจากบิณฑบาต ฉันทเช้าแล้ว ให้ท่านมา ช่วยดูหน่อย หยูกยาอาหารเข้า ถ้าโยมที่นอนอยู่ขาดเหลืออะไรก็ช่วยๆ กัน” หลวงพ่อ บอกกับพระลูกวัดก่อนจะออกไปบิณฑบาตตามวัตรปฏิบัติ

จากเช้าวันนั้น จนเวลาผ่านไปในช่วงก่อนฉันเพล ทั้งหลวงพ่ोज้าอาวาส ทั้งพระลูกวัดต่างก็รู้ข้อมูลเพิ่มขึ้นว่า ชายวัยกลางคนที่พบเมื่อเช้า เป็นคนสติไม่ดี ความจำเลอะเลือน ตอบไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใคร มาจากไหน

-2-

ชื่ออะไร นามสกุลอะไร เดินทางมาที่นี้ได้อย่างไร รวมทั้งอีกสารพัดเรื่องที่ซักถามก็ตอบแบบไม่รู้ความ พระลูกวัดจึงสรุปให้หลวงพ่อฟังว่าเท่าที่รู้คือไม่รู้อะไรๆ เลย

“เออ...น่าเวหนานะ ขนาดชื่อยังจำไม่ได้ เรียกชื่อโยมคนนั้นว่า โยมหลง หรือ โยมลืมนิดไปพลางๆ ก่อนก็แล้วกัน” หลวงพ่อถือโอกาสตั้งชื่อชั่วคราวให้ ซึ่งในเวลาต่อมา ภายหลังพระลูกวัดก็มักจะเรียกว่า โยมหลง แต่ชาวบ้านบริเวณใกล้เคียงกลับชอบเรียกว่า ไอ้หลง กันจนติดในเวลาต่อมา

“แล้วอาการโยมหลง เป็นยังไงล่ะ” หลวงพ่อกถามต่อ

“ท่าทางดูเหมือนจะเป็นไข้ อีกอย่างดูทำอะไรไม่ได้กินข้าวมาหลายวัน ก็เรียกให้ โยมหลงกินยา โยมก็กินนะ ไม่ได้ ค่อยๆ แล้วกลืนไม่คายทิ้ง ให้ข้าวให้น้ำกิน ก็กินได้บ้าง ไม่แข็งขึ้น ไม่อาละวาด” พระลูกวัดรายงานเพิ่มเติม

“ก็น่าสงสารโยมคนน่าะ ตกทุกข์ได้ยากมา ยังไงๆ วัดก็ต้องช่วยๆ กันสงเคราะห์ ดูแล แล้วก็ช่วยกันกระจายข่าว ให้ชาวบ้านรับรู้ ช่วยบอกต่อ ช่วยติดต่อหาญาติหรือ จะช่วยกันแจ้ง จส.100 บอกญาติโยมให้มารับกลับไปดูแลก็น่าจะดีนะ” น้ำเสียงของหลวงพ่อยังเปี่ยมเมตตา

ก็นับว่าโชคดี ที่ไอ้หลงฟื้นไข้ในเวลา 2 – 3 วัน ต่อมา และเริ่มเป็นที่รับรู้ของ คนในละแวกนั้น โดยผู้คนที่ต่างหวาดระแวงในตอนแรก ด้วยเกรงว่า ไอ้หลงจะเป็นคนบ้า แบบอาละวาดทำร้ายผู้คนที่มาวัดหรือผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมา แต่การณ์กลับเป็นว่า ยิ่งนานวันผู้คนที่ยิ่งสงสารเห็นใจมัน เพราะไอ้หลงเป็นคนเสียสติแบบอารมณ์ดี คือแบบ ชอบเดินไปพาลางหัวเราะหึๆ ไปพาลาง แถมชอบเอามือทำท่าทำถอนหนวดได้คางทั้งๆ ที่ คางของมันไม่มีหนวดให้ถอน

เมื่อผู้คนเริ่มไว้วางใจมันมากขึ้น และรู้สึกดีที่ไอ้หลงไม่ค่อยหลับนอนในเวลา กลางคืน แต่ชอบเดินไปเดินมาคล้ายยาม ที่เดินจากศาลาหน้าวัด ผ่านหน้าร้านขายข้าว ฤกษ์แกงอยู่ติดกัน 3 – 4 ร้าน ผ่านร้านขายเครื่องสังฆภัณฑ์ ผ่านร้านขายของชำ ร้านขาย ฐูปเทียนพวงหรีด โรงเรียนของวัด ตลาดสด ธนาคาร คลินิก ถึงสถานที่ตั้งมหาวิทยาลัย แล้วเดินกลับไปกลับมายังวัด ราวกับคนมีสติดี

แต่ที่คนเชื่อว่าไอ้หลงสติไม่ดีก็ตรงที่มันไม่เคยขอค่าแรง หรือขอค่าข้าวค่าน้ำ จากร้านค้าใดเป็นสิ่งตอบแทน

ด้วยเหตุนี้ ในระยะหลังๆ จึงมีคนที่เป็นใจให้ข้าวให้น้ำมันกินตอนกลางวัน หลังจากที่มีมันตื่นโดยไม่ว่าด แถมเวลา ผมเริ่มยารุงรัง เสื้อเก่ากางเกงขาด ก็มีพระมี คนช่วยจัดการให้มัน จนชุดบางชุดที่ไอ้หลงใส่ รูปทรงทันสมัยเสียจนคนที่พบเห็นอดยิ้ม ให้กับมันไม่ได้...

ชีวิตของไอ้หลงที่ยังอยู่ยงนานก็ยิ่งผูกพันกับคนแถวนั้นจนมันกลายเป็นสัญลักษณ์ และถูกนำไปใช้เป็นคำเปรยสำหรับไว้ใช้ตอนคนหัวเสียเข้าใส่กัน

“รู้จักทำตัวเป็นอย่างไร ไอ้หลงชะบ้างจะได้หายเครียด”

-3-

หรือ

“กลับไปตั้งสติ ทำตัวเป็นแบบไอ้หลงให้ได้ซะก่อน แล้วค่อยกลับมาคุยกัน...”

ยิ่งกว่านั้น ในบางวันที่ไอ้หลงหายไป ก็ยังมีผู้คนบ่นถามหาว่ามันหายหัวไปไหน ด้วยเกรงว่า มันจะเซ่อซ่า เดินข้ามถนนแบบเดินไปหัวเราะไป โดยไม่สนใจรถที่วิ่งลงมาจก สะพานสูงพุ่งเข้าชนมันให้บาดเจ็บพิการหรือเสียชีวิต

แต่ก็มีบ้างเหมือนกัน ที่มีพวกชอบสนุก ชอบแต่งตัวแปลกๆ ให้ไอ้หลง ให้มันใส่แว่นดำบ้าง เอาชฎาให้มันใส่บ้าง ทัดดอกไม้ให้มันบ้าง พอกหน้าประแป้ง ใส่เจลให้มันบ้าง เพื่อเรียกเสียงหัวเราะให้กับคนผ่านไปผ่านมา ซึ่งก็ยังมีคนคอยห้ามคอยปรามไม่ให้ไอ้หลงกลายเป็นตัวตลก จนคล้ายสิ่งมีชีวิตที่มีรูปร่างหน้าตาคล้ายคน ที่ใครๆ จะทำอะไรกับมันก็ได้...

วันนี้ แม้วันเวลาจะผ่านไปเร็วกว่า 2 ปีเศษ นับตั้งแต่ไอ้หลงมาอยู่ที่นี้ที่ๆ ทำให้มันมีเนื้อหนังเพิ่มขึ้นมากกว่าที่มันมาอยู่ใหม่ๆ ที่หน้าตาเสื้อผ้าผมเผ้า ขมุขขมอมน้อยลงเพราะวัดและคนในย่านนั้นอนุเคราะห์ให้การดูแล

แต่ที่ยังคงความเป็นไอ้หลงคนเดิมโดยไม่เปลี่ยนแปลง นั่นก็คือ มันยังไม่รู้ว่ามันเป็นใคร มันชื่ออะไร มันมาจากไหน เคยทำงานอะไร เคยก่อกรรมทำดีทำชั่วมา มากน้อยเพียงใด ไอ้หลงก็ยังไม่สามารถตอบคำถามซ้ำซากเหล่านี้ได้ นอกจากการทอดสายตาไปข้างหน้า แล้วหัวเราะหึๆ เป็นคำตอบแทน

(2)

ไอ้หลงยังคงเป็นเสมือนสมาชิกคนหนึ่งของคนในชุมชนเมืองแถวย่านนั้น ที่มีชีวิตประจำวันซ้ำซากแต่ก็ปรกติสุขตามประสาของมัน

จนวันหนึ่ง ชีวิตของไอ้หลงก็มาถึงจุดเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ

เปลี่ยนแปลงไม่ใช่เพราะเกิดปาฏิหาริย์ทำให้ไอ้หลงสติดีจนจำความได้ หรือ เพราะมีญาติพี่น้องฟังข่าวจาก จส.100 แล้วมารับตัวกลับไป

แต่จุดเปลี่ยนแปลงที่ยากเกินกว่าคนสติไม่ตัวอย่างมันจะเข้าใจได้ก็คือพ่อค้าแม่ขายในตลาดสด ผู้คนที่ไปซื้อของที่ตลาดสด คนที่ไปซื้อข้าวถุงแกงถุงที่ร้านหน้าวัดไปทำบุญที่วัด ไปซื้อข้าวของเครื่องใช้เป็นประจำแถวย่านนั้นเริ่มมีอาการเปลี่ยนไป

ความเปลี่ยนแปลงสังเกตเห็นได้จากการฟังวิทยุรายงานข่าวการบ้านการเมืองที่อ่านจากหนังสือพิมพ์ในช่วงเวลาเช้าที่ตลาดสด โดยมีทั้งเปิดวิทยุฟังสถานีเดียวกันและเปิดฟังต่างสถานี จบจากฟังวิทยุก็ดูข่าว รายงานข่าว

จากทีวีเครื่องเล็กแบบเครื่องใครเครื่องมัน จนเริ่มเกิดเหตุการณ์คนขายของในตลาดโต้เถียงกัน ทั้งๆ ที่ทำมาหากินอยู่ตลาดเดียวกัน

“มึงดูแต่ชาวช่องที่มึงชอบ โผล่หัวไปคู่วิวช่องอื่นบ้าง แล้วมึงจะรู้ความจริง”
แม่ค้าคนหนึ่งว่า

“มึงก็เหมือนกันแหละ ช่องที่มึงดูไม่เห็นมึงเปลี่ยน มึงมาดูช่องที่กูดูบ้างสิ แล้วมึงก็จะหุดตาสว่างเหมือนอย่างกู...” แม่ค้าอีกคนหนึ่งสวน

“พอๆ หยุตๆ ต่างคนต่างดู ใครชอบช่องไหน ก็ดูช่องนั้นก็แล้วกัน”

พ่อค้าขายหมูปรามแบบคนกลางๆ ซึ่งแม่ 2 แม่ค้าจะสงบลง แต่ต่างฝ่ายต่างก็เปิดเสียงรายการของตนดังขึ้น

ความไม่พอใจ ความขัดอกขัดใจในความเห็นที่แตกต่างยังคงลุกลามกระจายไปยังคนขายของเล็กของน้อยตั้งไฟรับลมกระพือ แม่ 2 ตัวเมียจากโคราชที่มาขายข้าวโพดหน้าตลาดก็ยังประกาศเสียงดังกับคนมาซื้อข้าวโพดที่เป็นคนคอเดียวกันว่า

“พี่ๆ หนูอะ ผีนใจขายจริงๆ” แม่ค้าพูด

“ผีนใจยังงี้” คนซื้อถาม

“ผีนใจขายข้าวโพดสีนี้เง บอกรตรงๆ นะ หนูเกลียดๆ ๆ ข้าวโพดสีนี้ ถ้ามีข้าวโพดสีแจ้ดๆ ละก็ หนูจะเลิกขายข้าวโพดสีนี้ แล้วเปลี่ยนไปขายข้าวโพดสีใหม่แทนทันที”

คืออารมณ์ความรู้สึกของคนเล็กคนน้อยที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

ที่เริ่มหนักไปกว่านั้นก็คือการโต้เถียงแล้วด่าทอไล่หลังคนซื้อก็เริ่มเกิดขึ้น เพราะความเห็นไม่ตรงกัน จนแม่ค้าใจร้อน คนหนึ่งถึงกับลุกขึ้นยืนถลกผ้าถุงชี้หน้าด่าคนซื้อลูกค้าประจำราวกับโกรธกันมาเป็นแรมปี

“หนอย...มาหาว่ากูเป็นขี้ข้า กูไม่เคยเป็นขี้ข้ารับเงินรับทองจากใคร มึงว่าเขาโกงพวกมึงก็แดกก็โกงเหมือนกัน แล้วอย่านี้กนะว่า กูต้องง้อมึง มึงไม่ซื้อกูก็ไม่ขาย เซอะ !”

เหตุการณ์ทำนองนี้ แม่แรกๆ จะเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไป ก็ยิ่งมีความถี่กระชั้นเพิ่มมากขึ้น ขยายวงไปยังพื้นที่ส่วนต่างๆ ของชุมชนย่านนั้นไม่ยกเว้น แม้แต่ในวัดที่เฝ้าหลังพิงพวดาลัยอยู่ โดยหลวงพ่อกับไปเทศน์ก็ไปแอบเชียร์ยกย่องฝ่ายหนึ่ง แต่พระลูกวัดที่ส่วนใหญ่มาจากต่างจังหวัด กลับสนับสนุนอีกฝ่ายหนึ่ง จนเป็นที่รู้ๆ กัน

ของบรรดาแม่ค้าขายข้าวถุงแกงถุงแถวหน้าวัด ถึงกับแยกทำบุญตักบาตรถวายปัจจัยให้กับเฉพาะพระที่สนับสนุนการเมืองที่เป็นพรรคพวกเดียวกัน

ไอ้หลงซึ่งไม่รู้เรื่องราวกับเหตุการณ์ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น โดยมันจะเคยไปยืนดูทีวีที่เป็นศัตรูกันทางการเมืองกล่าวหาและด่ากัน ไอ้หลงก็ยังคงมีจุดยืนที่มั่นคง ไม่หวั่นไหว ไม่เข้าข้างใคร มีแต่ดูไปหัวเราะไปและทำท่าถอนหนวดไปเหมือนดังเช่นที่มันเคยเป็น

-5-

แต่แล้วในเช้าของวันหนึ่ง

ไอ้หลงก็ทำให้ทุกคนที่พบเห็นมัน ต่างจ้องมองมันด้วยสายตาที่แตกต่างไปจากทุกวัน

เข้าวันนั้น ไอ้หลงใส่เสื้อที่เชิร์ตตัวใหม่ที่มีชายกันเกร่อในเวทีประท้วงแถมด้านหลังยังติดสติ๊กเกอร์ต่อต้านศัตรูทางการเมืองเต็มแผงหลัง ไอ้หลงเดินไปหัวเราะไป โดยไม่สนใจใครๆ ที่เดินผ่านและเดินตาม โดยเฉพาะคนที่ไม่เคยรู้จักมัน ซึ่งมีทั้งยิ้มให้ ยกนิ้วให้แบบเย้ยหยัน สลับกับบางคนที่เดินผ่านแล้วจ้องมองหน้ามันแบบลมิ่งทึ่ง จนไปถึงบางคนถ่มน้ำลายใส่ให้ ไอ้หลงก็ไม่ได้แสดงอาการโกรธเคือง มีแต่เดินพลางหัวเราะหึๆ ไปพลางเหมือนเช่นทุกวัน

“ไอ้หลง มึงทำได้ดีมาก คนบ้าอย่างมึงมีค่ามากกว่าคนดีอีกนับร้อยนับพัน” แม่ค้าในตลาดสดพูดอย่างมีนัยเมื่อไอ้หลงเดินผ่านมา

“ก็รู้ๆ อยู่ว่าไอ้หลงมันบ้า แล้วยิ่งเอาคนบ้ามาเป็นเครื่องมือ จิตใจคนพวกนี้ชั่วช้าจริงๆ” แม่ค้าที่เคยเป็นคู่กรณีสวนกันวัน

“พอๆ ะ” พ่อค้าขายหมูคนเดิมปรามพร้อมกับใช้มีดสับซื้อกระดูกหมูตั้งสนั่นเซียง แล้วเรียกไอ้หลงเข้ามาหา

ไอ้หลงไม่แข็งขึ้น เดินหัวเราะหึๆ เข้าไปหา พ่อค้าขายหมูแกะสติ๊กเกอร์จากข้างหลังออก รีๆ รอๆ แล้วตัดสินใจถอดเสื้อที่เชิร์ตออกจากไอ้หลงทิ้งไป ก่อนจะถอดเสื้อยืดตัวใหญ่ของตัวเองไปใส่ให้มันแทน

“ใครจะเอาเสื้อมาใส่ให้มึง ระวังเถอะ ซักวันหนึ่งมึงจะเจ็บโดยไม่รู้สึกตัว”
พูดพลาบใส่เสื้อให้มันพลาบ โดยไอ้หลงไม่ได้แสดงอาการเสียตมเสียตายเสื้อที่ถูก
ถอดออกไปแม้แต่หน่อย

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นับได้ว่ายังเป็นโชคของไอ้หลงที่ยังมีคนสงสารห่วงใยมัน
แม้ในวันต่อๆ มา จะมีใครเอาสัญลักษณ์ของฝ่ายการเมืองฝ่ายใดมาติดให้มัน ก็ยังมี
คนบางคนคอยแคะคอยถอดคอยเปลี่ยน เพื่อมิให้คนบ้าอย่างมัน ถูกผลักให้เข้าไปสู่โลก
ของความเคียดแค้นชิงชัง...

(3)

แม้ในวันไอ้หลงจะมีอายุมากขึ้น จนสีผมบนหัวของมันเริ่มหงอกประปราย
แต่สิ่งที่มันมีอาจรับรู้ได้ กลับยิ่งทวีความเลวร้ายจนยากที่จะแก้ไข

จำนวนผู้คนบาดเจ็บจากก้อนหินขว้างปา จากท่อนไม้ กระบองที่กระหน่ำตี
แก๊สน้ำตา กระสุนยาง จนต้องบาดเจ็บทุพพลภาพ ล้มตายด้วยระเบิดและอาวุธสงคราม
โดยไม่มีข้อยกเว้นว่าจะเป็นคนจากฝ่ายใด เด็กหรือผู้ใหญ่ ผู้หญิงหรือคนชรา

ความโกรธเกลียดเคียดแค้นชิงชังที่ไอ้หลงไม่มีวันรับรู้ กำลังแผ่ขยายคล้าย
ม่านเมฆที่บะมื่นปกคลุมทั่วทั้งแผ่นฟ้า ความเป็นศัตรูถูกปลุกเร้าให้แต่ละฝ่ายสามารถ
ฆ่าได้ ทำร้ายได้ โดยไม่ผิดศีลธรรม

-6-

จำนวนผู้คนล้มตายพลัดพรากจากครอบครัวของฝ่ายตรงกันข้าม
กำลังกลายเป็นความสุขและความพึงพอใจของอีกฝ่ายหนึ่งจนสามารถทำให้หลับสนิท
ได้ในยามค่ำคืน

แต่หากเป็นความสูญเสียของขบวนการ ก็จะถูกนำมาเป็นเครื่องมือปลุกเร้า
ผ่านสื่อของฝ่ายตนทั้งสื่อกระแสหลักและสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อช่วยขยายพิชพันธุ
ความจริงปนความเท็จ ความรักปนความชังให้เชื่อมต่อกันในพริบตา

ยกเว้นไอ้หลง ที่เรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นความว่างเปล่าในหัวสมองของมัน โดยในความว่างเปล่า ไอ้หลงก็ยังคงไว้ซึ่งเสียงหัวเราะหึๆ แบบคนเสียสติอารมณ์ดี ที่มีให้กับทุกคน ไม่ว่าคนเหล่านั้นจะศรัทธาการเมืองอยู่กับฝ่ายใด

แล้วจู่ๆ วันหนึ่ง ไอ้หลงก็หายไปจากย่านที่มันเคยอยู่อาศัยอย่างไร้ร่องรอย ซึ่งหากมันหายไปในภาวะปกติ ก็คงไม่มีใครห่วงใยมันเท่าใดนัก แต่เนื่องจาก ในคืนวันที่หายไป เป็นช่วงเวลาของการชุมนุมใหญ่ ที่หลายจุด หลายพื้นที่มีการลอบยิง ลอบวางระเบิด จนหลายคนที่อยู่จึกมัน เริ่มเป็นห่วงและหวั่นเกรงว่า ไอ้หลงอาจปลั่งเปลือ พลัดหลงเข้าไปในพื้นที่อันตรายโดยที่มันเองก็ไม่รู้ตัว

“มันคงไม่ไปไหนไกลหรอก 10 ปีแล้ว เห็นมันเดินวนไปเวียนมาอยู่แถวๆ นี้ ไม่เคยเห็นมันไปไกลถึงพื้นที่ชุมนุมใหญ่สักครั้ง”

“ข้าก็คิดอย่างนั้น แต่ที่เคยมีคนเห็นมันเดินหัวเราะตามมือไปจนถึงแถวหน้า มหาวิทยาลัยเหมือนกันนะ”

“มันคงไม่เป็นไรหรอก ใครเห็นมัน ก็น่าจะมองออกว่า มันไม่เป็นพิษเป็นภัย กับใคร”

หลายคนคาดหวังไปในทางดีเหมือนกัน และคิดว่า อีกสักวันสองวัน ไอ้หลง ก็คงจะหวนกลับคืนมาในย่านที่มันเคยกินเคยอยู่โดยไม่มีใครทำร้ายมัน แต่วันเวลาก็ยังคง ผ่านไปอย่างไร้ที่แววในขณะที่มีเหตุการณ์ลอบยิงลอบวางระเบิดร้ายแรงเกิดขึ้นในพื้นที่ ชุมชนและพื้นที่ใกล้เคียงอย่างต่อเนื่องในหลายพื้นที่ของกรุงเทพมหานคร

จนเช้าของวันหนึ่ง ผู้คนย่านที่ไอ้หลงเคยพักพิงอยู่อาศัยก็ทราบข่าวการตาย ของชายนิรนาม ที่ถูกรุมทุบตีทำร้ายและถูกแทงด้วยของมีคม นอนจมกองเลือดในชุด เสื้อสีที่เป็นฝ่ายตรงข้ามของผู้ชุมนุม ในขณะที่มีอุปการณในกระเป่ากางเกงของชายนิรนาม หลายชิ้นเป็นสัญลักษณ์ของฝ่ายผู้ชุมนุม...

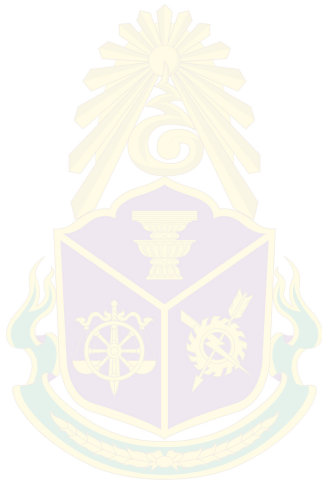
ข่าวการตายของชายนิรนาม จึงทำให้พ่อค้าขายหมูในตลาดสดเดินทางไปดูศพ และก็พบความจริงว่า ศพชายนิรนามคนนั้น แท้ที่จริงก็คือไอ้หลงคนสติเสียแต่อารมณ์ดี ที่นับจากนี้ เขาและคนย่านนี้จะไม่มีโอกาสได้ยินเสียงหัวเราะหึๆ ของมันอีกต่อไป

ศพไอ้หลงเป็นศพไร้ญาติถูกนำกลับมาทำพิธีทางศาสนาอย่างง่าย ๆ ที่วัดที่มัน ระหกระเหินมากินอยู่หลังบนอนตั้งแต่แรก โดยมีพ่อค้าแม่ขายในตลาดสดและคนย่านนั้น ร่วมกันเป็นเจ้าภาพ

เจ้าภาพร่วมที่แม้จะขัดแย้งกันทางการเมือง อย่าง 2 แม่ค้าข้างร้านขายหมู
ในตลาดสด แต่ก็เป็นครั้งแรก ที่คู่ขัดแย้ง แต่รู้จักไอ้หลงเป็นอย่างดี สามารถมาสวดศพ
ร่วมบุญกันได้

-7-

เพียงเพราะเชื่ออย่างสนิทใจว่า ไอ้หลงคือผู้บริสุทธิ์ ที่ไม่รักใคร่ ไม่เกลียดใคร
และไม่เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดอย่างแท้จริง...

Arri.
20/10/97

เมื่อลูกเป็นสุภาพบุรุษ

ชัชยกร แสงกระจ่าง

1

ลูกรัก แม่ยังจำวันที่ลูกเกิดได้เสมอ แม่เจ็บปวดทุกซักระมาณปานว่าจะขาดใจตาย แต่แม่ก็ไม่ได้ร้องสักน้อยเดียว ยายบอกว่า แม่กัดฟันแน่น จับมือยาย หรือเรียกให้ดิ๊กคือ จิกมือยายจนมือยายห่อเลือด พอเสียวอู๋แว้ดั่งขึ้น ยายบอกว่า แม่ร้องขึ้นว่า ลูกของหนู ลูกของหนู ยายก็เลยเรียกลูกว่า ลูกหนู มาจนโต แต่แม่ไม่ยอมเรียกตามยาย เพราะแม่ไม่ต้องการให้ลูกเป็นลูกหนู คุณหนู หรือไอ้หนูของใคร แม่ปรารถนาจะให้ลูกเติบโตขึ้น เป็นลูกผู้ชาย แข็งแกร่งและอดทนเช่นเดียวกับ “ศรีบูรพา” นักเขียนในดวงใจของแม่ ผู้ทำให้ แม่ซาบซึ้งกับคำว่า สุภาพบุรุษ อันมีความหมายว่า ผู้ที่เกิดมาเพื่อคนอื่น

นับแต่วันที่ลูกเกิดมา แม่นึกเสมอว่า ลูกเกิดมาสำหรับคนอื่น อันที่จริงต้องพูดว่าลูกนั้นเกิดมาสำหรับคนอื่นตั้งแต่วันที่ลูกปฏิสนธิในท้องของแม่ ลูกมีพ่อจะดี แต่แม่ถือว่าพ่อของลูกตายไปแล้วตั้งแต่วันที่ลูกอยู่ในท้องแม่ได้สามเดือน แม่จำได้ว่า เมื่อแม่ตัดสินใจแต่งงานนั้น พ่อของลูกไม่มีความพร้อม แต่ยายบอกว่า ไม่เป็นไร ถ้าแม่รักพ่อจริง แต่งได้ ยายยินดีเสียเงิน ความจริงตอนนั้นยายก็รู้แค่ว่าพ่อกับแม่ตกลงปลงใจ กันแล้ว เพียงแต่พ่อไม่มีเงิน ยายไม่รู้ด้วยซ้ำว่าแม่มีลูกอยู่ในท้องแล้ว ดังนั้น เราสองคน แม่ลูกจึงจัดงานแต่งงานขึ้นมา โดยมีพ่อซึ่งเป็นคนสำคัญของงานเป็นเหมือนแขกรับเชิญ เพราะพ่อไม่ต้องทำอะไรเลย นอกจากเอาตัวเองมาในงานในฐานะเจ้าบ่าว

ความจริงเรื่องนี้ ลูกไม่เคยรู้มาก่อนเลย แต่วันนี้แม่จำเป็นต้องบอก

พ่อเป็นเจ้าบ่าวที่แย่มาก วันแต่งงานเป็นวันที่มีญาติพี่น้องของแม่มามากที่สุด ส่วนญาติพี่น้องของพ่อเป็นใครบ้าง พวกเราไม่รู้จัก และเราไม่สนใจ แม่ ไม่ได้ให้บัตรเชิญพ่อไปด้วย ตอนเช้าเราทำบุญตักบาตรไปแล้ว ทุกอย่างก็ดูว่าจะผ่านไปด้วยดี จนกระทั่งตอนบ่าย ขณะใกล้จะรดน้ำสังข์ ก็ปรากฏแขกของพ่อขึ้นสองคน เป็นผู้หญิงสองแม่ลูก เช่นเดียวกับแม่และยาย ฝ่ายหญิงที่เป็นลูกตรงเข้ามาร้องไห้ และเห็นได้ชัดว่าเธอแต่งชุดคลุมท้องแม่เดาได้ ณ ที่นั้นว่าอะไรจะเกิดขึ้น ยิ่งหันไปมองหน้าพ่อ พ่อหน้าซีดแม่อีกยิ่งแน่ใจ

“ฉันท้องแก่ใกล้คลอดแล้วนะ เด็กในท้องนี้ก็คือลูกของเขา เธอยังจะแต่งกับเขาอีกหรือ” ผู้หญิงท้องพูดชัดถ้อยชัดคำแม่ของเธอเอ่ยเสริม “ใช่ใช่แล้ว ลูกของคุณอรณพนี่แหละ ฉันยืนยัน”

ญาติๆ ของแม่ร้องฮือกันขึ้นมา ส่วนยายทำท่าเหมือนจะเป็นลม แต่แม่กลับไม่แปลกใจเลย เพราะพฤติกรรมของพ่อทำให้แม่กลางแคลงใจมาหลายครั้งแล้ว

“คุณไม่เห็นใจลูกผู้หญิงด้วยกันหรือ” คนเป็นแม่ถามขึ้นอีก

แม่ก้มลงดูชุดใหม่ไทยสีครีมที่ใส่อยู่ นึกถึงชุดกระโปรงฟูฟ่องสีขาวตอนกลางคืน นึกถึงเงินลงทุนทั้งหมด นึกถึงลูกที่อยู่ในท้องที่ไม่มีใครรู้ใครเห็น แล้วหันไปมองหน้าญาติๆ ที่รายล้อม ทุกคนล้วนรักและผูกพันกับยายและแม่

“อย่าไปยอมมัน..” ป้านงค์ ลูกพี่ลูกน้องของแม่ผู้ห้าวหาญตะโกนขึ้น มีเสียงเฮขึ้นจากญาติๆ อีกครั้ง แต่แม่ของหญิงผู้นั้นมีความมั่นใจสูง เธอหันไปยกมือไหว้รอบๆ แล้วว่า “กรุณาเถอะ นึกว่าเห็นแก่เด็กในท้อง”

แม่สะดุ้ง เพราะแม่อีกมีลูกอยู่ในท้องมาแล้วเกือบสามเดือน แม่จะมาที่หลังแต่ก็เป็น “เด็กในท้อง” เหมือนกัน แม่ชายตาไปมองพ่อ เขายืนนิ่งเหมือนคิดไม่ตก และเอาเข้าจริงแล้วเขาเป็นคนที่สองต่อจากแม่ที่รู้ความลับของแม่ แม่แต่ยาย แม่ก็ไม่ได้บอก

พ่อก้าวออกไปยืนข้างหน้าแม่ และพูดกับผู้หญิงคนนั้นว่า “ผมจะมั่นใจได้ไงว่าเด็กนั้นเป็นลูกของผม”

ประโยคของพ่อเรียกน้ำตาของผู้หญิงท้องให้ไหลพรู เธอร้องกรี๊ดออกมา และพูดประโยครัวๆ ที่แม่ฟังไม่ออก แม่ของเธอชี้หน้าพ่อและคำออกมาอีกยี่ดียว แม่เองก็ฟังไม่ออกเหมือนกันว่าเธอตำว่าอะไร แม่รู้แต่เพียงว่า ประโยคที่พ่อพูดออกมานั้น

เป็นประโยคที่ทำให้แม่ตัดสินใจได้ในฉับพลัน แม่เดินเข้าไปหายาย ก้มลงกระซิบบอกกับยาย และเดินออกมาอย่างอาจหาญ แม่สุดลมหายใจเข้าปอด บอกตัวเอง ณ นาทีนั้นว่า ลูกเป็นลูกของแม่คนเดียว คนที่ไม่เป็นลูกผู้ชายเป็นพ่อของลูกได้ แต่เป็นสามีของแม่ไม่ได้

“ตกลงค่ะ” ฉันบอกเธอ “ฉันยกเลิกการแต่งงาน”

เสียงญาติๆ ของแม่ร้อง “อ้าว” หลายๆ อ้าว ตามด้วยเสียงป้านงค์จอมไว้อธิบายว่า “ไม่ได้นะ นันท์ เธอทำแบบนั้นไม่ได้นะ”

“ทำไมจะไม่ได้” แม่หันไปบอกป้านงค์ แถมยังเดินไปหยิบไมโครโฟนมากรอกเสียงใส่เสียอีกว่า “งานแต่งงานวันนี้ยกเลิกค่ะ และเย็นนี้ไม่มีงานเลี้ยงแล้ว”

คราวนี้เป็นเสียงของคนไม่ใช่ญาติดังอื้อฉวน และมีเสียงของพ่อดังขึ้นข้างๆ ว่า “คุณนันท์ คุณเล่นอะไรของคุณนี่”

แม่หันไปตอบพ่อชัดเจน “ฉันไม่ได้เล่น ฉันพูดจริง ฉันขอเชิญคุณออกจากบ้านฉันไปได้เลย ฉันยกเลิกการแต่งงาน”

“เอ๊ะ...คุณจะทำยังไงไม่ได้ล่ะ” หน้าตาพ่อแดงก่ำ

“ได้สิ” แม่ยืนยัน รู้สึกเหมือนตัวเองยืนอยู่บนโต๊ะ และพ่อยืนอยู่ที่พื้นดินมันต่างระดับกันมาก แม่รู้สึกอย่างนั้น “คุณออกไปจากบ้านฉันได้แล้ว บ้านนี้ไม่ต้องรับคุณอีกแล้ว”

“แต่ผมไม่ได้รักมันนะ” พ่อตะโกนขึ้นมาอีก

ยิ่งตะโกนก็ยิ่งชัดเจน พ่อไม่เชื่อสัตย์ อาจพูดได้ด้วยซ้ำไปว่า พ่อไม่เชื่อสัตย์ต่อเธอโดยการมามีแม่อีกคนหนึ่ง ดังนั้น คนไม่เชื่อสัตย์เช่นนี้ก็ไม่ควรได้รับการยอมรับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากแม่ ซึ่งนับถือความเชื่อสัตย์เป็นชีวิตจิตใจ แม่หันไปบอกพ่อว่า

“ไปเลย ออกไปให้พ้นบ้านฉันเลย”

ขณะแม่พูดประโยคนั้น ป้านงค์เดินเข้ามาถึงตัวแม่ ป้าจับตัวแม่ไว้ แล้วตะคอกถามว่า “นันท์ เป็นอะไรไป”

พ่อทำท่าเหมือนจะพูดกับป้านงค์ แต่ยายเข้ามาแก้สถานการณ์ไว้ โดยการบอกพ่อว่า “คุณไปเสียเถอะ..คุณอรรถนะ ฉันเชื่อลูกสาวฉัน”

นั่นแหละพ่อจึงเดินออกจากบ้านเราไป โดยมีผู้หญิงสองคนแม่ลูกนั้นเดินตามออกไป ก่อนไปเธอได้ยกมือไหว้แม่จากที่ไกลๆ ด้วย ไม่ใช่โรหอก แม่ก็นั่งอยู่ในใจผู้หญิงด้วยกัน เราต้องดูแลกัน

เมื่อทุกคนออกจากบ้านไปหมดแล้วเหลือเราสองคน แม่คลานเข้าไปกราบยาย น้ำตาร่วงพรูยิ่งกว่าฝนตก แม่เงยหน้าขึ้น เห็นน้ำตายายไหลพรูลงมาด้วย เรากอดกันแน่น แล้วแม่ก็สารภาพกับยายว่า “แม่จำ หนูก็ท้อง”

เหมือนโลกไม่เคลื่อนไหวอะไรเลย ทุกอย่างเงียบสงัด แม้ว่าตอนนั้นถ้าเข็มตก แม่ก็อาจจะได้ยิน สักพักหนึ่ง แม่จึงได้ยินยายพูดขึ้นว่า “ไม่เห็นเป็นไรเลย ลูกของเรา หลานของเรา เราเลี้ยงได้”

นี่แหละ ลูกรัก ลูกดินของแม่ ลูกจึงเติบโตขึ้นมาในบ้านของผู้หญิงสองวัย เมื่อเล็กๆ จำได้ไหม ลูกบอกกับแม่ว่า “บ้านนี้มีแต่ผู้หญิง หนูต้องดูแล” แล้วลูกก็ยกมือขึ้น ตะเบ๊ะแล้วว่า “ด้วยเกียรติของลูกเสีย...ข้าพเจ้าขอสัญญา”

2

ปีนี้ลูกอายุได้ 18 ปี กำลังเรียนปีหนึ่งในมหาวิทยาลัย ลูกบอกกับแม่เองว่า ลูกจะขอทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย ดังนั้น จึงขอเรียนในมหาวิทยาลัยเปิด “ผมไม่ยอมให้แม่เหนื่อยไปกว่านี้ครับ” ลูกบอกกับแม่ด้วยน้ำเสียงอ่อนๆ เข้ามากอดแม่ แล้วก็เข้าไปกอดยาย “ผมจะไปทำงานร้านอาหาร”

“โฮ..ไม่เอา” ยายร้อง “เรียนให้จบก่อนเถอะลูก สมบัติยายก็มี จะไปลำบากลำบากทำไม”

ลูกส่ายหน้า แล้วว่า “ผมโตแล้วครับ ขอให้ผมได้ทำหน้าที่ของลูกผู้ชาย ประจำบ้านหน่อย...แม่กับยายอย่าห้ามผมเลย ผมรับรองว่าผมจะเรียนให้จบเร็วที่สุด”

ยายอ้าปากทำท่าจะค้านต่อ แต่แม่เป็นฝ่ายสะกิดยายไว้ แม่เองก็อยากจะพูดเหมือนยาย เรียนเสียให้จบก่อนเถอะลูก แต่พอนึกได้ว่า นี่คือความเจริญเติบโตของลูก ไม่ใช่แค่ร่างกาย แต่เป็นสมองหรือจิตใจของลูก แม่แทบจะน้ำตาไหลออกมาเมื่อนึกขึ้นได้ว่า ลูกของแม่โตแล้ว โตเป็นสุภาพบุรุษคนหนึ่งที่บ้าน และกำลังขอทำหน้าที่สำคัญของสุภาพบุรุษ แล้วแม่จะไปห้ามลูกชายของแม่ได้อย่างไร

ลูกไปเสิร์ฟอาหาร แรกๆ ลูกก็ไปทำงานตอนกลางวันในร้านฟาสต์ฟู้ด แต่พอทำไปได้สักเดือนสองเดือน ลูกก็บ่นว่า อยากทำงานตอนกลางคืน เพราะกลางวันอยากเรียนหนังสือ

“มีอาจารย์คนหนึ่งที่คุณะมนุษย์สอนดีเหลือเกินครับ...รุ่นพี่เขาบอกมา เขาบอกว่าอาจารย์ไม่ได้สักแต่ว่าสอนๆ ไป หากใฝ่ใจนักศึกษาราวกับว่าเป็นมหาวิทยาลัยปิด มีการสอนให้เรียนรู้ชีวิต เข้าใจชีวิต และให้ฝึกปฏิบัติด้วย...”

แม่ฟังลู่กุงๆ ก็เลยถามว่า “ลูกเรียนคณะอะไรกันแน่ ทำไมต้องมีการใช้ชีวิต”

ลูกหัวเราะ ตอบแม่ว่า “ผมก็เรียนคณะนิติศาสตร์เหมือนเดิมแหละครับ แต่อยากไปขอเข้าคอร์สในคณะมนุษย์เพื่อจะเป็นมนุษย์ให้มากขึ้นครับ...ผมอยากจะได้เรียนรู้เรื่องโลกเรื่องสังคมเยอะๆ ครับแม่ จะได้ดูแลคนอื่นได้”

แม่ขำค้ำว่า เพื่อจะเป็นมนุษย์ให้มากขึ้น แต่ก็เข้าใจดี เพราะนั่นคือสิ่งที่แม่อยากให้ลูกเป็น “แล้วไง ลูกก็ออกจากงานสิ...แล้วก็เรียนอย่างเดียว แม่ยินดีซัพพอร์ต”

ลูกหัวเราะแล้วว่า “ไม่ได้ครับ ผมเป็นลูกผู้ชาย ต้องทำตามสัญญา...เพียงแต่ผมจะปรับชีวิตใหม่ ผมจะทำงานตอนกลางคืนครับ และเรียนตอนกลางวัน..”

“อ้าว..” ยายร้อง “แล้วนอนตอนไหนล่ะ ดิน”

ลูกหัวเราะแล้วว่า “ผมไม่ได้ทำทั้งคืนหรอกครับ”

ในที่สุด ลูกก็กลายเป็นคนออกจากร้านแต่เช้า และกลับถึงบ้านดึก ดูว่าลูกสนุกกับชีวิตมากขึ้น ลูกมีเงินเก็บ ลูกซื้อคอมพิวเตอร์ใหม่ ลูกชอบเล่าถึงอาจารย์ที่สอนวิชาการใช้ชีวิต สนุกเหลือเกินครับ ลูกว่า อาจารย์ให้ผมเขียน ฮู แอม ไอ ไอโฮ มันเหมือนผมอ่านตัวเองเลยครับ พ่อผมตายไปแล้วครับ ตั้งแต่ตอนแม่ท้องผม ผมก็เลยอยู่กับแม่และยาย ผมก็เล่าเรื่องแม่กับยายสนุกไปเลย

ลูกเล่าให้เราสองคนฟังด้วยความสนุกสนาน แต่แม่กับยายแอบสบตากัน แม่รู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อยที่ตอนนั้น ลูกยังไม่รู้เรื่องพ่อที่แท้จริง แม่ก็ตั้งใจว่า อายุครบ 20 ปีเมื่อไหร่ แม่ก็จะจัดการให้ลูกได้รู้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง แน่นนอน

แล้ววันหนึ่งลูกก็เมา มีเพื่อนขับรถมาส่งถึงบ้าน เขาหัวปิกลูกเข้าบ้าน บอกกับแม่ว่า “ไอ้ดินมันเมาครับ” แม่มองดูลูกที่กองอยู่กับพื้นเหมือนผ้าโย่งๆ ด้วยความเสียใจ ภาพเด็กชายคนดีสุขภาพบุรุษของแม่หายไปไหนหนอ แม่รีบเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้ลูก จนลูกพอมีสติขึ้นมาบ้างและเข้านอนไปได้ ตอนเช้าเมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ลูกก็เอาแต่มาขอโทษแม่กับยาย จนลูกออกไปเรียนแล้วยายจึงพูดกับแม่ว่า

“นั่นแหละ ตาดินนะไม่ทันโลกหรอกนะ เพราะเขาอยู่กับเรา มันไม่มีอะไรหยาบๆ ให้เขาเรียนรู้ เขาอยู่แต่กับผู้หญิงแก่ๆ”

นั่นเป็นเหตุให้แม่ต้องไปขอความช่วยเหลือจากลุงไก่อ ซึ่งลูกก็รู้จักดี ลุงไก่อหัวเราะก๊ากๆ แล้วว่า “ยายนันท์ ตลกแล้วแก ไอ้ดินมันโตแล้วไง...แกไม่รู้เรื่องอะไรพามาหาฉัน เดียวฉันสอนมันเอง”

มันเป็นเรื่องของผู้ชายกับผู้ชาย ลุงไก่อพยายามจะช่วยสอนลูก แต่ก็ไม่รู้ว่าลุงไก่อสอนอะไรไปบ้าง วันหนึ่ง ลุงก็โทรศัพท์มาบอกแม่ว่า “เฮ้ย ยายนันท์ ลูกแกมันหัวงแกว่าะ มันไม่ยอมทำให้ฉันสอนมัน...มันกลัวฉันจะสนิทกับแก”

“อ้าว เป็นงั้นไป” แม่ร้องออกมาด้วยความแปลกใจ ลูกหัวงแม่ด้วยหรือ

3

วันหนึ่ง เด็กผู้หญิงคนหนึ่งวัยเดียวกับลูก มานั่งอยู่ต่อหน้าแม่แล้วด้วยท่าทางตระหนองอาจ กระโปรงสั้นๆ ของเธอเล็กเข้าไปจนเห็นขาอ่อนอวบอิม เธอเดินเข้ามาในบ้านของเรา สวัสดีแม่ และถามหาลูกอย่างสนิทสนม

“ดินไปค่ายที่ต่างจังหวัด เห็นว่าที่ปราจีน” แม่บอกสั้นๆ เธอจึงไปป็นิดหนึ่งแล้วถามว่า “แล้วกลับเมื่อไหร่คะ” พอแม่บอกว่า ไปหลายวัน เธอก็โพล่งขึ้นว่า “ความจริงหนูมาหาคุณแม่นั่นแหละคะ หนูมีเรื่องจะปรึกษาคะ”

“อ้อ” แม่รับคำอยู่ในลำคอ ไม่ค่อยสบายใจเท่าไร ไม่รู้ว่าเธอจะมาไม่ไหน

“คือว่า หนูท้อง” เธอพูดเสียงดังฟังชัด ใบหน้าไม่มีการเปลี่ยนแปลง ดูราวกับว่าเธอใส่หน้ากากไว้ ประโยคของเธอกระแทกเข้าไปในหัวใจของแม่อย่างแรง ภาพในอดีตวิ่งวนเข้ามาในหัว ถ้อยคำเหล่านี้ ประโยคเหล่านี้ มันเป็นอดีตของแม่

“หนูท้องกับดินหรือ”

คราวนี้เธอนิ่ง ก่อนเชิดหน้าขึ้นแล้วว่า “นั่นสิ หนูก็คิดว่าเป็นดินนั่นแหละ...”

“ทำไมต้องคิด” แม่ถาม เสียงเริ่มแข็ง “เพราะว่ามีคนต้องสงสัยเกินหนึ่งคนใช่ไหม”

เธอพยักหน้า ทำท่าราวกับว่ากำลังปรึกษาปัญหาในชีวิตประจำวัน จะกินข้าวที่ไหนดี หรือจะอาบน้ำตอนกี่โมง “ใช่คะ ตอนนั้นหนูมีไอ้ดิน แล้วก็ไอ้บอย”

แม่เริ่มตั้งตัวได้ คอแม่เริ่มแข็งและเสียงเริ่มเข้ม “ของแบบนี้ก็ต้องตรวจดีเอ็นเอ”

“ได้..” เธอตอบเสียงหนักแน่น “ก็ถ้าไม่ไอ้ดิน มันก็ต้องไอ้บอย” เธอตอกย้ำอีก แต่คราวนี้แม่รู้สึกรับไม่ได้ “ฉันว่าหนูกลับไปคิดให้ตึกอีกสักครั้งหนึ่งนะ ใครกันแน่ที่เป็นพ่อของลูกในท้อง รู้แน่แล้วค่อยมาบอกดิ”

“ยังงี้ก็ต้องไอ้ดิน” เธอว่า

“ทำไมล่ะ” แม่เริ่มงงกับคำพูดของเธอ

“ไอ้บอยมันไม่ยอมรับหรอก เพราะมันร้าย ขึ้นไปบอกมัน มันได้ตบหัวกะโหลก เบี้ยว หนูว่าไอ้ดินนี่แหละ มันดีที่สุดในที่ที่หนูเคยเจอมา..”

คำชมของเธอถ้าเป็นปกติธรรมดา แม่ก็คงจะภาคภูมิใจไม่น้อย แต่ในสถานการณ์อันน่าระอึกระอ่วนนี้ทำให้แม่พูดอะไรไม่ออก อยากรจะไล่เธอผู้นี้ออกไปในนาที่นั่นไล่เหมือนไล่หมูไล่หมา ไม่ต้องเกรงใจ แต่ก็ทำไม่ลง ผู้หญิงตัวเล็กนิดเดียวกำลังเดินตามหาพ่อให้ลูก

“หนูเรียนที่ไหน” แม่ถามออกไป และก็ได้คำตอบที่ทำให้หัวใจหล่นไปถึงตาตุ่ม “หนูขายของอยู่ที่ห้าง...” แม่อยากจะถามต่อไปอีกว่า แล้วไปเจอกับดินได้ยังไง และหนูเป็นคนไหน จะทำอะไรต่อไป

คำตอบของเด็กผู้หญิงคนนั้นที่บอกชื่อในภายหลังว่า ฟ้าใส แสดงให้เห็นชัดเจนว่า เธอไม่มีสถานะใดๆ พ่อแม่อยู่ต่างจังหวัด มาทำงานหาเงินส่งไปให้พ่อแม่ที่ต่างจังหวัด เจอกับดินเพราะร้านอยู่ใกล้ๆ กัน และแม่แต่สถานที่ที่ทำให้เธอท้อง เธอก็บอก “ในร้านของดินนั่นแหละค่ะ ตอนดึกๆ”

“หนูไม่อยากจะเรียนหนังสือหรือ” ฉันทถามเธอเบาๆ “หนูอยากจะมีลูกตั้งแต่อายุเท่านี้เลยหรือ”

“ทำไมจะไม่อยากเรียน..” เท่านั้นเอง น้ำตาของเธอ ผู้หญิงที่นั่งเซิดหน้ามาโดยตลอดก็ไหลพรู “หนูอยากเรียนหนังสือ..” เธอสะอึกสะอื้น “แต่พ่อแม่ไม่มีเงินจะส่งหนูเรียน พ่อหนูเรียนจบ ป.6 พ่อแม่ก็ส่งหนูมาเกนยาหน้าหาเด็ก ให้มาทำงานส่งเงินให้บ้าน แต่หนูก็แอบไปเรียน กศน.ด้วย หนูไม่ใช่คนล่าสอนนะ” เธอยืนยัน ในขณะที่แม่ไม่เชื่อ “หนูเลือกคบแต่เด็กผู้ชายหน้าตาดีๆ ดูว่ามีฐานะ ไอ้บอยนั่นมันเป็นลูกค้า..แต่ไอ้ดินนี่หนูรู้ว่ามันไม่ใช่เด็กเสิร์ฟจริงๆ เหมือนหนู หน้าตามันเป็นนักศึกษา..”

แม่รู้สึกว่าหัวใจข้างในของแม่สั่นไหวอย่างรุนแรง ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม รู้แต่ว่า ถ้าดินเป็นลูกสาวแม่จะไม่ปล่อยให้ลูกสาวของแม่ต้องลำบากขนาดนี้ แม่เอื้อมมือไปจับไหล่ของเด็กผู้หญิงคนนั้น

“หน้าตาหนูก็เหมือนนักศึกษา”

แม่พูดแล้วก็น้ำตาไหลออกมาด้วยความสงสาร ลูกสาวที่ถูกทอดทิ้ง

“หนูอยากเรียนใหม่ล่ะ”

อาจเป็นเพราะแม่พูดด้วยความรู้สึกจริงจัง ฟ้าใสหันมามองหน้าแม่ แล้วพูดว่า “อยากค่ะ” ออกมาเต็มเสียง แม่สงสารจนบอกไม่ถูก ดูเอาเถอะนะ คนอยากเรียน แต่กลับต้องมาเป็นแม่คน ชีวิตช่างไม่ปรานีเสียเลย

“ถ้าเด็กนั้นเป็นลูกของดินหนูได้เรียนแน่” แม่ยืนยันกับฟ้าใสโดยไม่รอปรึกษาลูก เมื่อแม่เล่าให้ยายฟัง แม่ก็ถูกยายต่อว่า “นั่นท์ ทำไมเชื่อคนอื่น ยังไม่ทันได้ถามคนของเราเลย”

แมก็ได้แต่ยิ้มๆ

4

ในที่สุด ลูกก็กลับมาจากค่าย ท่าทางลูกมีความสุขที่ได้ไปทำงานช่วยคนอื่น จำได้ใหม่ว่ายังไม่ทันวางกระเป๋าดีเลย แม่ก็ถามลูกว่า “ดินมีเพื่อนชื่อฟ้าใสหรือเปล่าลูก”

ลูกมีสีหน้าตกใจ วางกระเป๋าลง พร้อมกับที่มีเสียงของยายดังขึ้น “ไปอาบน้ำ อาบท่ามากินข้าวเถอะลูก แล้วค่อยคุยกัน แม่เรานี้วัยรุ่นใจร้อนจริงๆ เลย”

ลูกหายไปนาน แม่เชื่อว่าลูกไปไตร่ตรองครุ่นคิดพินิจนึกมาเรียบร้อยแล้ว ที่แม่พูดนำเสียตั้งแต่แรก ก็หวังจะให้ลูกได้เก็บเอาไปพิจารณาขณะไปอาบน้ำ ยายซึ่งไม่รู้จักความคิดแม่ก็มาช่วยสำหรับให้ทุกอย่างเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติมากขึ้น เมื่อกลับมาอีกครั้ง ลูกก็ดูมีความสุขเหมือนเดิม

แม่รอจนลูกกินข้าวเสร็จแล้ว แม่จึงถามลูกว่า “ตกลงดินมีเพื่อนชื่อฟ้าใสหรือเปล่า”

“มีครับแม่..” ดินตอบเต็มเสียง หันไปมองยายอย่างซึ่งใจว่าจะพูดให้ยายได้ยินดีไหม แม่รีบขยิบตา แล้วเราก็ออกไปพูดกันที่สนามหน้าบ้าน ดินบอกแม่ว่า “ผมคุยกับฟ้าใสแล้วอะ เธอบอกว่าเธอมาหาแม่ มาบอกแม่ว่าเธอท้อง..” “ใช่” แม่พยักหน้ารับอย่างสบายใจ รู้สึกดีที่ลูกดูสบายๆ

“เด็กในท้องนั้นเป็นลูกผมเองละครับ”

แม่รู้สึกมันไปชั่วขณะ คำสารภาพของลูกง่ายและเร็วจนเธอตั้งตัวไม่ทัน
“แนใจหรือลูก”

นั่นเป็นประโยคที่แม่ทวนคำถามกลับไปโดยอัตโนมัติ

“แนนอนครับ..” นั่นเป็นประโยคของลูก

แม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจ สีมืดตึไปหมดแล้ว “แต่ฟ้าใสเขาบอกว่า เขาไม่แนใจในระหว่างดินกับอีกคนหนึ่งที่ชอบบอย”

“แต่ผมแนใจอะ” ดินตอบ ท่าทางสบายอกสบายใจเหมือนไม่ได้คิดอะไรเลย

ความไม่คาดฝันในคำตอบและท่าทีของลูกชายทำให้แม่ผิดหวัง ในที่สุดลูกก็ไม่ใช่สุภาพบุรุษ ลูกเป็นผู้ชายเหมือนคนอื่นๆ เหมือนแม่กระทั่งพ่อของลูกที่ทำผู้หญิงท้อง แล้วไม่รับ ลูกไม่ซื่อสัตย์ ลูกไม่พูดความจริง

ทันใดนั้น แม่ก็นั่งงันไปชั่วขณะ ลูกก็รับเป็นดิบเป็นตึนี่นา แล้วทำไมแม่จึงจะหาว่าลูกไม่เป็นสุภาพบุรุษ ลูกก็รับแล้ว แต่ทำไมแม่จึงผิดหวัง แม่ฟังลูกแล้วก็เดินหันหลังจากมาเจี๊ยบๆ ไม่รู้จะพูดว่าอะไร เพราะความจริงมีอยู่ว่า ก่อนหน้าที่ลูกจะให้คำตอบแก่แม่นั้น ฟ้าใสได้โทรศัพท์มาหาแม่ เธอบอกแม่ว่า

“เด็กนั่นเป็นลูกไอ้บอยค๊ะ หนูไม่รับกวนคุณแม่แล้ว”

แล้วทำไมลูกชายของแม่จึงบอกแม่ว่าเด็กนั่นเป็นลูกของตน นี่เพราะว่าแม่เลี้ยงลูกให้เป็นสุภาพบุรุษใช่ไหม

แม่เลี้ยงลูกผิดใช่ไหม น้ำตาแม่ไหลรินเปียกหมอน

5

แม่ตั้งสติได้ตอนเช้า แม่ไม่อยากเลี้ยงหลานของคนอื่นประหนึ่งว่าเป็นหลานของตนเอง แต่อาจเลี้ยงได้ในฐานะเพื่อนมนุษย์ที่มีใจต่อกัน แม่จึงเดินเข้าไปหาลูก และพูดเรื่องที่แม่ค้างคาใจอีกครั้ง

“แม่รู้นะ เด็กนั่นไม่ใช่ลูกของดิน แล้วทำไมดินต้องบอกแม่แบบนั้นด้วย”

ลูกนั่งนิ่งอยู่พักหนึ่ง ก่อนพูดกับแม่เบาๆ ว่า “ก็แม่แหละครับเป็นคนทำให้ผมบอกแบบนั้น”

“หมายความว่ายังไง” แม่มีนง

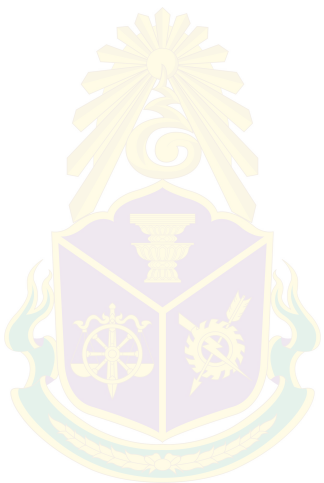
“แม่บอกไอ้ไสมันไม่ใช่หรืออะว่าถ้าเด็กเป็นลูกของผม แม่จะส่งมันเรียน”

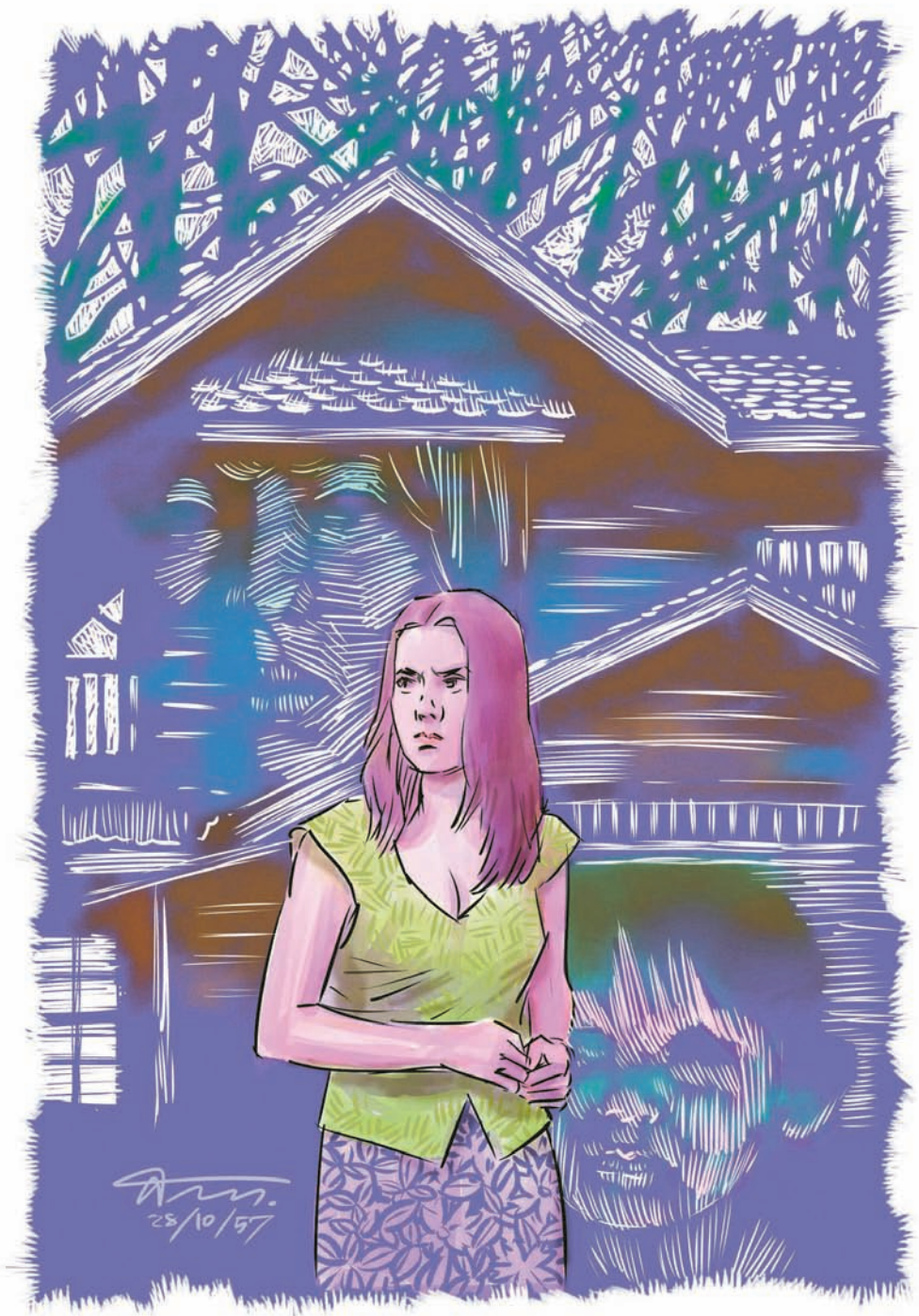
“หา” แม่ร้อง ค่อยๆ รำลึกคำพูดของตนเอง “ใช่” แม่ยอมรับ

“ผมก็อยากให้มันเรียนครับ...แม่ไม่ต้องส่งผมเรียนแล้ว แม่ช่วยเอาเงินที่แม่เตรียมไว้ส่งมันด้วยครับ”

แม่เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างทะลุปรุโปร่งแล้ว นี่ลูกของแม่จริงๆ ด้วย ลูกชายที่แม่เลี้ยงมาด้วยคำของ “ศรีบูรพา” ผู้ใดเกิดมาเป็นสุภาพบุรุษ ผู้นั้นเกิดมาสำหรับคนอื่น

คราวนี้น้ำตาของแม่ไหลอีกครั้ง แต่ด้วยความตื่นตันสุดประมาณ ตกลงจี่ะดิน หลานคนอื่นแม่ก็เลี้ยงได้

Art.
28/10/57

บ้านหลังสุดท้าย

ขจรฤทธิ์ รักษา

เมื่อคืนตอนตีกราวสองนาฬิกา เธอจ้วเจียตื่นขึ้นมาเพราะได้ยินเสียงหนูตัวหนึ่งวิ่งพล่านอยู่บนหัวเตียง ซึ่งตีฝ่าผนังประกบกันไว้ด้วยไม้อัด มีช่องว่างกว้างราวฝ่ามือ หนูอาจจะทำรังซ่อนตัวอยู่ในนั้น ตกตึกจึงวิ่งเสียงแกรกราก กุกกักๆ จนต้องตกใจตื่น เธอรู้สึกปวดหัวเนื่องจากตีมเบียร์เข้าไปสี่ขวดที่ร้านริมหาดของปะวายานเมื่อตอนเย็น แต่ละคืนเธอพยายามหลับให้ลึกและยาวที่สุด บางคืนต้องตื่นขึ้นเพราะรู้สึกรำคาญกับเสียงดังกุกกักบนหัวเตียง แต่ไม่รู้จะจัดการมันอย่างไร เคยคิดจะกำจัดมันด้วยกวาดักหนู ถามคนขายของในห้างสรรพสินค้า ทุกคนส่ายหน้าไม่รู้จักกวาดักหนู ครั้นจะขอความช่วยเหลือจากคนอื่นให้มากำจัดหนูให้ ก็ยังหาคนไม่ได้ อีกอย่าง เธอรู้สึกว่าตัวเองทำบาปมาเยอะเกินไป ชินฆ่าหนูอีก บางทีกำแพงแห่งบาปที่ก่อตัวสูงขึ้นอาจพังครืนลงมาทำร้ายเธอโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

บ้านเช่าสองชั้นหลังนี้ เป็นบ้านกึ่งปูนกึ่งไม้เก่าแก่ อายุไม่น้อยกว่าสามสิบปี มักมีเสียงดังแปลกๆ ในตอนตีกราว นอกจากเสียงพวกวีย์รุ่นตะโกนใส่กันดังลั่นอยู่นอกกำแพง แล้ว ยังมีเสียงมอเตอร์ไซค์วิ่งเข้ามาในซอยผ่านไปด้วยความเร็วสูง มีอยู่คืนหนึ่ง เธอได้เสียงรถสองคันประสานงานกันดังสนั่น เสียงกะโหลกกระแทกกำแพงซีเมนต์ดังเหมือนมะพร้าวหล่นใส่กาละมัง เสียงร้องกรี๊ดของผู้หญิงคนหนึ่ง ทำให้เธอตกใจจนต้องลุกขึ้นนั่ง คลำหัวใจของตัวเองที่เต้นตึกตักผิดจังหวะ และสวดภาวนาอย่าให้ใครเป็นอะไร สักพักก็มีเสียงร้องโอดโอย ครวญครางร้องขอความช่วยเหลือดังลั่นของผู้ชายคนหนึ่ง ภาษาที่เขาพูดนั้นฟังไม่รู้เรื่อง อาจเป็นน้ำเสียงของชาวเดนมาร์กหรือเยอรมัน เธอก็ไม่แน่ใจ รู้แต่เพียงว่าเป็นเสียงของนักท่องเที่ยงที่เมาจัดและขึ้นมอเตอร์ไซค์ซิ่งกลับที่พัก มีผู้หญิงซ้อนท้ายอย่างน้อยหนึ่งคน เสียงผู้หญิงนั้นดูแผ่วๆ คล้ายบาดเจ็บสาหัส หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงคนท่องถิ่นตะโกนร้องหากันโหวกเหวกไวววาย มีเสียงหวอของรถพยาบาล

คันหนึ่งมาจอดหน้าปากซอย และคงจะมีคนมาช่วยกันหามผู้เคราะห์ร้ายออกไปขึ้นรถ ครึ่งชั่วโมงต่อมา ในซอยก็เงียบสนิท เธอล้มตัวลงนอนอีกครั้ง แต่ก็ไม่หลับอีก เธอสงสัยว่าสองคนนั้นเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ช่วงกลางวัน เธอเดินผ่านเข้าออกซอยแค่นี้บ่อยๆ บางวันก็ออกไปเรียกรถแท็กซี่ บางวันก็หอบถุงผ้าเดินไปร้านซักรีดที่อยู่ติดถนนใหญ่ บางวันก็เดินออกไปร้านทำผม และบ่อยครั้งที่เธอเดินเข้าออกตลอดแทบทั้งวัน เพราะมีธุระอื่นๆ อีกอีกิจาละเช่นไปหาของกินเล่นในบ้านเซอร์เคิลเค ไปเลือกแผ่นซีดีบนแผงของเด็กหนุ่มหน้าหล่อที่ไม่ยอมสวมเสื้อทั้งปีทั้งชาติที่หน้าเกสต์เฮาส์ของชาวสวีเดน หรือบางครั้งก็ไปยืนสูบบุหรี่อยู่หน้าเคาน์เตอร์ในร้านขายเครื่องดื่มของดีนาเพื่อนชาวเกย์ที่เฟื่องเล็กกับแพนวัยตี๋ มันเป็นเรื่องเล็กๆ ยาวประมาณหนึ่งร้อยห้าสิบเมตร กว้างประมาณเมตรเศษ พอให้คนเดินสวนกันไปมา แต่นักชิงมอเตอร์ไซค์ที่ฝ่าฝืนกฎชอบใช้เส้นทางสายนี้เป็นทางลัดไปสู่หาดทรายนั้นไม่ค่อยเกรงกลัวอะไร พอมาได้ที่ ก็ขับซึกันเร็วมาก สวนกันแต่ละที คันหนึ่งต้องหยุดแอบซิดกำแพง ปลอ่ยให้คันหนึ่งวิ่งไปก่อน แต่ก็ยังดูน่าหวาดเสียวอยู่ดี ถ้าไม่ตี้มมากก็คงไม่เป็นไร แต่ถ้าตี้มเข้าไปเยอะ เมจิด ต้องมีการเฉี่ยวชนกันทุกคืน ถ้าฟังคนท้องถื่นชนกันเองก็ไม่กระไรนักหนา แต่ถ้าเป็นคนท้องถื่นกับนักท่องเที่ยว เรื่องก็จะบานปลายกลายเป็นอื่น คนท้องถื่นจะเรียกร้องเอาค่าเสียหายอย่างหนัก ขึ้นสถานีตำรวจแต่ละครั้ง นักท่องเที่ยวจากต่างชาติแทบหมดตัว ไม่ว่าจะผิดหรือถูก ตำรวจนั้นเข้าข้างคนพื้นเมืองเสมอ หรือถ้านักท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยวชนกันก็ไม่มีปัญหา สองฝ่ายตกลงกันได้ อดสำห้เดินทางมาจากแดนไกลแล้วต้องมาประสบอุบัติเหตุจนหัวร้างข้างแตกๆ ใครๆ ก็คงไม่อยากให้เกิดขึ้น

บ้านเช่าของเธอ ด้านหลังอยู่ชิดกำแพงติดกำแพงดังกล่าว มันสูงราวสามเมตร ยากที่ใครจะปีนขึ้นมา ห้องน้ำ ห้องส้วม เปิดโล่ง มีต้นลั่นทมสามต้นเรียงแถวอยู่ด้านหน้า ดอกของมันเป็นสีขาวนวล ส่งกลิ่นหอมจางๆ ลอยเข้าจมูกเบาๆ ในบางเวลา อาบน้ำ หรือนั่งบนโถส้วม ก็จะได้ยินเสียงคนคุยกันอยู่นอกกำแพง หรือได้ยินแม้กระทั่งเด็กๆ ปั่นจักรยานผ่านไป ขอบกำแพงด้านขวา มีมะพร้าวซึ่งขึ้นอยู่ดั้งเดิมต้นหนึ่ง สูงราวสองเมตร ออกดอกบ่อย แต่ไม่เคยตก ลูก ใต้ต้นลั่นทม เธอแขวนกระถางกล้วยไม้ที่ออกดอกใหญ่ สีขาวนวลสีห้าช้อ แม้ว่าจะมีสนามหญ้าและสวนหย่อมในบริเวณบ้านไม่มากนัก แต่เธอก็จ้างคนสวน ให้มากกว่าดเก็บเศษใบไม้และดูแลต้นไม้ของเธอทุกวัน

คนสวน ชื่อปะกะเดย์ เป็นชายอายุราวห้าสิบ ผิวดำ ตัวเล็ก ผมหยิก ท่าทาง แข็งแรง ส่งยิ้มทักทายเธอด้วยอารมณ์ดีทุกครั้งที่เจอหน้ากัน ทุกๆ เช้า เขาจะขี่มอเตอร์ไซด์ ฮอนด้าสีน้ำเงินเก่าๆ พร้อมด้วยอุปกรณ์ทำสวนเช่นจอบอันเล็กๆ มีดตะขอ กรรไกรตัดหญ้า พรั้าอีกด้ามหนึ่ง บางวันก็ขนดินขนปุ๋ยใส่กระสอบมาด้วย บางวันก็เอาต้นไม้ใหม่ มาเปลี่ยนให้ ดูเหมือนว่าเขาจะมีงานให้ทำอยู่ไม่ขาดมือ หญ้าตรงไหนที่ไม่ขึ้น เขาจะ ขุดออกไปทิ้งและเปลี่ยนหญ้าให้ใหม่

มีอยู่วันหนึ่ง เขาแหงนขึ้นไปบนยอดต้นहुกวางที่อยู่หน้าประตูรั้ว हुกวาง ต้นนี้แผ่กิ่งก้านสาขาออกไปทั่วบริเวณ จนหน้าบ้านร่มครึ้มเหมือนอยู่ในถ้ำทั้งวันทั้งคืน เขาชะงักบอกว่า เห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่บนกิ่งไม้ แต่พอมองอีกทีเด็กคนนั้นหายไป เสียแล้ว เขาว่า แก่แล้ว ตาผาดเห็นในสิ่งที่ไม่ควรเห็น และเขาเสนอขึ้นมาลอยๆ ว่า น่าจะ ตัดทิ้งเสียบ้างเพราะใบของมันบังแดดทำให้ต้นไม้ในบ้านไม่งอกงาม เธออือออ และ แหงหน้าขึ้นมามองบ้าง แวบหนึ่งเธอเห็นเหมือนลิงตัวใหญ่กระโดดจากกิ่งไม้ ลงบนระเบียง หน้าห้องบนชั้นสองและก็หายไปเหมือนเงา เธอบอกปะกะเดย์ว่า เธอก็เห็นเด็กคนนั้น ปะกะเดย์ไม่พูดไม่จา เธอจึงเดินกลับเข้าไปในบ้าน เปิดตู้เย็น หยิบเบียร์บินตังกระป๋องหนึ่ง ขึ้นมาเปิดและชดเข้าไปครึ่งเดียวเกือบครึ่งกระป๋อง เธอร้องอา..และเธอเอื้อมออกมาเสียดัง ปะกะเดย์ยิ้ม แล้วขอตัวออกไปหาคนมาริตรานกิ่งहुกวางให้

เขาปิดมอเตอร์ไซด์หายออกจากบ้านราวครึ่งชั่วโมง กลับมาพร้อมกับเด็กหนุ่ม คนหนึ่งอายุราวสิบห้าปี ผอม ผิวดำ ผมหยิกหยอยเหมือนเขา มาถึงไม่พูดพละมำทำเพลง ปีนขึ้นไปบนต้นहुกวาง ซึ่งมีมดแดงทำรังอยู่ทั่วทุกกิ่ง เขาปิดมดแดงเป็นพัลวัน ทำท่า เหมือนจะขึ้นไปต่อไม่ไหว ปะกะเดย์ก็เลยแก้ปัญหาด้วยการขอให้เธอหยิบสเปรย์ฉีดยุง ยี่ห้อโบกอนมาให้ ก่อนที่จะโยนขึ้นไปให้เด็กหนุ่ม สักพักเขาฉีดยันยาไปทั่วแขนและ ขาของเขา ทำให้มดแดงหลุดร่วงลงมาเป็นฝอย จากนั้นก็ลงมือตัดกิ่งไม้ให้หล่นมาทีละกิ่ง จนดูโกรันไปทั้งต้น โดยมีปะกะเดย์คอยช่วยดึงกิ่งที่ร่วงออกไปให้พ้นจากซุ้มไม้ระแนง ที่ทำไว้เพื่อให้การเวกเลื้อยขึ้นไปปกคลุมในอีกห้าหรือหกเดือนข้างหน้า

เด็กหนุ่มคนนั้น ทำงานด้วยความเชี่ยวชาญ แคล่วคล่องว่องไว สักพักก็ตัดกิ่ง हुกวางออกจากบริเวณบ้านออกไปจนเกือบหมด โดยมีปะกะเดย์ผู้ดูแลบ้านเข้ามาเยี่ยม เยี่ยม เผลอให้กำลังใจอยู่ห่างๆ

ขณะที่อยู่บนปลายไม้ เขาร้องโื้อะออกมาเสียงดัง ทำมีดร่วงลงมาเฉียดใบหูของ ปะกะเดย์ไปนิดเดียว ปะกะเดย์ร้องต่ำ และถามว่าเกิดอะไรขึ้น เขาบอกว่า เห็นเด็กคนหนึ่ง นั่งอยู่ข้างๆ เขา พุดจบกี้รูตตัวเองลงมาจนถึงพื้น หน้าตาซีดเผือด เขาช่วยปะกะเดย์ลากกิ่งไม้ ออกไปทิ้งจนหมด แล้วก็จ้ำอ้าวออกไปจากบ้าน ไม่สนใจที่จะรับฟังคำขอบคุณจากเธอ

เธอหยิบเบียร์มาอีกหนึ่งกระป๋อง และก็ดื่มไปเรื่อยๆ จนกระทั่งรู้สึกสมอง พลอดโปร่งและเริ่มมองโลกสวยขึ้น เธอถามปะกะเดย์ว่า หนูนั่นเห็นอะไร เขาตอบว่าไม่รู้ เธอถามว่า จะเอาเบียร์สักกระป๋องไหม เขาส่ายหน้า และยิ้มแห้งๆ เหมือนไม่มีอะไรจะพูด

เบียร์หมดไปสองกระป๋อง เธอเห็นปะมาเดย์เดินฟุ้งพลู่ยามหาด้วยรอยยิ้มที่ เห็นฟันเหลืองอ้อย เธอรายงานให้เขาทราบว่าทุกอย่างใกล้จะเสร็จแล้ว ปะมาเดย์กับ ปะกะเดย์คุยกันด้วยภาษาพื้นเมืองที่เธอฟังไม่เข้าใจ แต่เดาเอาว่า น่าจะพูดถึงเด็กชาย บนกิ่งไม้ ที่หายแว็บเข้าไปในบ้านของเธอ

ปะมาเดย์เป็นคนรุ่นเดียวกับปะกะเดย์คนสวน แต่แม้ว่าปะมาเดย์จะเป็นถึง ผู้จัดการโรงแรม มีลูกน้องในสังกัดนับสิบ มีหน้าที่รับผิดชอบมากมาย แต่ปะมาเดย์ ซ่อนตัวอยู่ในชุดกางเกงเก๋าสีดำขาดๆ ไม่สวมเสื้อทั้งปีทั้งชาติ ทำตัวเรียบง่ายเหมือนเป็นคนงานธรรมดาคนหนึ่ง ตอนเธอมาติดต่อขอเช่าบ้านหลังนี้ เมมาแม่เดินไปชนกับ ปะมาเดย์เข้า ก็นึกว่าเป็นคนซกจริต เขาไม่สวมเสื้อ ปล่อยเนื้อปล่อยตัว เห็นหลุมสะดือ ลึกเหมือนบ่อเขรอะ และขี้เกลื่อนบนไหล่ขวา ยิ้มเห็นขี้ฟันเหลือง เขาบอกราคา และ เธอก็จ่ายเงินค่ามัดจำไปให้ พร้อมกับขอใบเสร็จ แต่เขาบอกว่าไม่มี เธอจึงขออะไรก็ได้ที่พอ จะเป็นหลักฐานว่าเธอจ่ายเงินไปแล้ว ปะมาเดย์คงทนราคาไม่ไหว หยิบเศษกระดาษ ใบหนึ่งกว้างราวสามนิ้ว และเขียนตัวหนังสือหวัดๆ ลงไปสองบรรทัด รับเงินแล้วสามล้าน รูเปี้ยะห์ ลงชื่อมาเดย์

เธอยังเก็บเศษกระดาษใบนั้นไว้ในกระเป๋าใส่เงิน นึกฆ่าทุกครั้งที่นึกถึงท่าทาง ฉุนเฉียวของเขา เธอคิดว่า เขาเป็นผู้จัดการโรงแรมที่แปลกประหลาดที่สุดในโลก

ตอนมาอยู่ใหม่ๆ บ้านหลังนี้มีปัญหาสารพัด ก๊อกน้ำที่โถส้วม มีน้ำหยดไหล ออกมาทั้งวันทั้ง คืน ทำให้พรมรองพื้นราคาแพงสีน้ำตาลของเธอเปียกโชก เธอว่าเธอนั่ง โดยไม่มีพรมรองฝ่าเท้าไม่ได้ มันเย็นชื้นและทำให้เธออึไม่ออก เธอคิดจะไปหาช่างมืออาชีพ มาแก้ไขเรื่องก๊อกน้ำรั่ว ถึงขนาดเปิดหนังสือพิมพ์หาช่างจากบริษัทรับเหมาที่ลงโฆษณา เอาไว้ เธอคิดว่าจะว่าจ้างให้เขามาซ่อมหลังคารั่วเสียด้วยในคราวเดียวกัน

แต่ใจหนึ่งก็หวังว่า ลองปรึกษาปะมาเดย์ก่อน ที่นี้น่าจะมีช่างประจำไว้อย่างน้อยก็คนหนึ่ง เพราะบ้านเช่าทุกหลังจะต้องมีปัญหาเรื่องหลอดไฟขาด ก๊อกน้ำเสีย หลังคารั่ว กลอนประตูหัก หรืออะไรที่จุกจิกทำนองนี้ ถ้าไม่มีช่างสำรองไว้สักคน ลูกบ้านต่างชาติจะแก้ปัญหานี้ได้อย่างไร

เธอจึงเดินไปหา ปะมาเดย์ในสายวันหนึ่ง เล่าถึงปัญหาที่ก๊อกน้ำรั่วให้เขาฟัง เขาไม่พูดไม่จาเอาแต่ยิ้มกับพยักหน้าหงิกๆ เธอพูดจบ เขาบอกให้เธอไปรอที่บ้าน ไม่ถึงนาที ปะมาเดย์ซึ่งสวมแต่กางเกงยีนส์ขาดๆ ก็เดินโทงๆ ปล่อยพุงหลามมาแต่ไกล มาถึงถามว่า ไหน ที่รั่วอยู่ตรงไหน เธอเดินนำไปที่โถส้วมและชี้ให้ดูที่สายเชื่อมด้านหลัง มีน้ำหยดลงมาดั่งๆ เขายิ้มเห็นฟันเหลืองครบทุกซี่ บอกว่าไม่มีปัญหา และเดินกลับไปที่โรงซักรีด สักพักก็เดินมาพร้อมกับเครื่องมือสองชิ้น เป็นประแจตัวหนึ่ง กับผ้าเทปพันก๊อกน้ำ สีขาว เขาเข้าไปหมუნๆ บิดๆ อยู่สามนาที ก็เดินออกมาจากหลังบ้านบอกว่าเสร็จแล้ว

ปะมาเดย์เป็นผู้จัดการโรงแรมที่มีความชำนาญไปเสียทุกเรื่อง รวมทั้งเรื่องหลังคารั่วด้วย หลังจากที่เขารายงานให้เขาทราบ ว่า ตอนฝนตก มีน้ำหยดลงบนที่นอน คินไหนดที่ฝนตกหนัก เธอถึงกับต้องลุกขึ้นเอาชั้นพลาสติกมารองไว้ และเธอต้องนอนเปียกชืดไปทางด้านขวาของขอบเตียง ฟังเสียงฝนหยดใส่ชั้นดังเปาะๆ ตลอดทั้งคืน เขาหัวเราะทำหน้าเหมือนรำคาญนิดๆ แต่ก็หันไปสั่งให้ลูกน้องปีนขึ้นไปดูที่ฝ้าเพดาน สั่งให้นอนหงาย แหงนหน้าส่องขึ้นไปดูบนหลังคา ตรงไหนที่เห็นแสงแดดแทงเป็นลูกศรลอดลงมา แสดงว่ารั่วตรงนั้น

พอรู้ว่าตรงไหนมีปัญหา ลูกน้องอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดี สวมชุดหูไว้ข้างหนึ่ง ไปผสมซีเมนต์มาหนึ่งชั้น และส่งให้คนที่ปีนขึ้นไปยืนอยู่บนหลังคา แล้วเอาซีเมนต์เหนียวๆ นั้นโปะไปที่รูรั่ว หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ต่อให้พายุกระหน่ำลงมาติดต่อกันสักสองเดือน ก็ไม่มีเรื่องให้ต้องกังวลใจเกี่ยวกับหลังคารั่วอีก

เธอจึงรู้สึกชื่นชมปะมาเดย์มากกว่าที่เขาชื่นชมเธอ เธอบอกกับตัวเองว่าเป็นผู้ชายที่ไม่หล่อ แต่สามารถแก้ปัญหาให้เธอได้ไปเสียทุกอย่าง เรื่อง เธอน่าจะได้สามีแบบนี้ไว้ข้างตัวสักคน

วันที่เธอจะตัดต้นไม้ก็ไปปรึกษาปะมาเดย์ก่อน ว่ามันมีปัญหาทำให้หญ้าในบ้านไม่ขึ้น ปะมาเดย์ว่า ปีนขึ้นไปตัดเสียเลยสิ ใครมีปัญหาอะไร ก็ให้บอกว่าเขาอนุญาตแล้ว

เธอจึงขอให้คนสวนมาช่วยจัดการให้

หลังจากวันนั้นสนามหน้าบ้านของเธอก็โปร่งโล่งขึ้นทันตาเห็น

เธอชอบบ้านหลังสุดท้ายแห่งนี้ เพราะอยู่ลึกเข้ามาริมสุด ด้านข้างและด้านหลังปลูกติดกำแพงสูง ตอนมาอยู่ใหม่ๆ เธอสั่งให้ช่างทำรั้วไม้ไผ่สูงระดับอก สร้างประตูเปิดปิดกันหมาสองตัวของเธอออกไปวิ่งนอกบริเวณ เธอรักหมาสองตัวเหมือนลูก เวลาทำอะไรสักอย่างมักจะคำนึงถึงความต้องการของหมาเป็นหลัก ไม่เว้นแม้กระทั่งเรื่องที่หลับที่นอน เธอซื้อเตียงกว้างมาให้หมานอนด้วย ซื้อโซฟาสีน้ำตาลมาให้หมากลิ่งเกลือกในยามบ่ายข้างล่างก็ปูพรมสีน้ำตาลพื้นสีเหลี่ยมไว้ทั่วบริเวณ เพื่อให้หมาได้เอากระดูกไปแทะเล่นบนพรมสวยๆ

เธอชอบพูดกับหมาด้วยเสียงอ่อนเสียงหวานอยู่เสมอ ไม่มีดี ไม่มีร้าย ไม่ขึ้นๆ ลงๆ เหมือนยามที่พูดกับคน

เมื่อคืนหลังจากมี เสียงหนูวิ่งตะกุกๆ อยู่เหนือหัว เธอก็ผลอยหลับไปอีก สักพักก็ตกใจตื่นด้วยใจระรัว ได้ยินเสียงตวาดแว๊ดออกมาเบาๆ “อย่าเขี่ยเท้าได้ไหม” เธอไม่รู้ว่าใครพูดเรื่องอะไร เสียงนั้นมันดังอยู่ใกล้มาก จะว่าฝันก็ไม่ใช่ มันดังเหมือนอยู่บนเตียงเดียวกัน หรือว่าเธอหูผาดได้ยินเสียงที่ไม่มีอยู่จริง เธอพยายามคิดแต่คิดไม่ออก

“จะนอนหลับได้อย่างไรถ้ามันงอเขี่ยเท้าอยู่อย่างนี้”

คราวนี้เธอได้ยินชัดเจนกว่าครั้งก่อน มันดังอยู่ในซอกแคบบนหัวเตียงที่มีหนูเข้าไปทำรังอยู่

เส้นขนบนท่อนแขนลูกชูขึ้น ท้ายทอยเย็นวาบเหมือนมีใครเอาก้อนน้ำแข็งมาวางไว้

ตอนนั้นเธอยังรู้สึกมีนๆ ด้วยฤทธิ์เบียร์ที่ดื่มเข้าไปหลายกระป๋อง คิดว่า หนูคงพูดออกมาเป็นภาษาคน

เมื่อเสียงบนหัวเตียงเงียบไป เธอก็พูดเบาๆ “ฉันไม่ได้เขี่ยนะ” เธอนอนอยู่ฝั่งขวาสุดของเตียง มีหมาสองตัวนอนอยู่ข้างซ้าย แฉมเสียงนั้นดังมาจากหัวเตียง เธอคิดว่าแล้วจะไปเขี่ยเท้าเจ้าของเสียงคนนั้นได้อย่างไร

“ฉันง่วง” เสียงเล็กๆ นั้นว่าอย่างไม่พอใจ “ทีหลังอย่าเขี่ยเท้าได้ไหม”

เธอเถียงว่า “ไม่ได้เขี่ย ฉันหลับอยู่ เธอทำให้ฉันตื่นรู้ไหม”

“แกเขี่ยเท้าฉัน” คราวนี้เปลี่ยนสรรพนามจากน้องกลายเป็นแก น้ำเสียงดูหงุดหงิดมากขึ้น

เธอยืนยัน “ฉันไม่ได้ทำ” เธอพยายามพูดเบาๆ อธิบายว่า อาจจะเป็นเงาของเธอก็ได้ เวลาคั่นมันก็จะเงาแรงๆ และขาข้างหนึ่งของมันอาจจะไปถูกฝ่าเท้าของเธอ

เสียงเหมือนเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ดังแทรกขึ้น “เงาไม่มีวันทำอย่างนั้น”

เธอเลยรู้ว่านอกจากผู้หญิงคนที่ชี้หงุดหงิดแล้ว ยังมีเด็กผู้หญิงอยู่ในห้องนี้ด้วยอีกคน

เธอไม่อยากเถียง จึงพลิกตัว ดึงผ้าห่มขึ้นมาปิดหัว และมือข้างหนึ่งปิดหูไว้ พยายามนอนหลับตา

เธอคิดอยู่ใต้ผ้านวมว่า ถ้าเธอไม่ได้ทำ หมาไม่ได้เกา เธอเชื่อว่า ในบ้านหลังนี้ต้องมีอะไรบางอย่างที่แกล้งเอามือไปเขี่ยฝ่าเท้าของหญิงคนนั้น

จำได้ว่า เมื่อตอนต้นเดือนสิงหาคม วันที่พระจันทร์เต็มดวง เธอเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอายุราวสี่สิบ รูปร่างผอม ผมยวมาถึงกลางหลัง เดินบ้วนเจียนอยู่ในบ้านหลังนี้ เธอแน่ใจว่า เห็นผู้หญิงคนนั้นตอนที่ลุกขึ้นไปเข้าห้องน้ำตอนตีสอง และมองไปที่กระจก ผู้หญิงคนนั้นยืนอยู่ข้างหลังเธอ เมื่อหันกลับไปดูกลับไม่พบใคร แต่เมื่อเธอปิดไฟ ผู้หญิงคนนั้นกลับยืนอยู่กลางบ้าน เธอเล่าให้ปะมาเดย์ฟังว่า เธอเห็นคนอยู่ในบ้าน เขาบอกว่า เป็นวิญญาณเร่ร่อน ให้เธอนำเครื่องเช่นใส่กระตัง ไขสั๊กฟองหนึ่ง ข้าวสวยถ้วยเล็ก ขนมหวานสักชิ้น ส้มสักลูก ดอกไม้สองดอก วางไว้หน้าบ้าน จุดธูปดอกหนึ่ง บอกให้วิญญาณเร่ร่อนลงมากินของเช่นไหว้ เมื่ออ้มแล้ว ผู้หญิงคนนั้นจะไม่หวนกลับมาทวนอีก

เธอทำตามที่ปะมาเดย์แนะนำ ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่เคยปรากฏตัวอีกเลยตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือน

แต่เธอก็ยังได้ยินเสียงเด็กผู้ชายเล่นซุกซนอยู่บนชั้นสองบ่อยๆ ตอนค่ำ ขณะที่เธอนั่งตอบอีเมลให้ผู้ชายคนหนึ่งที่มีภรรยาแล้วอยู่ข้างล่าง เขารับปากจะมาอยู่กับเธอสักสัปดาห์ในช่วงวันหยุดยาวกลางปีนี้ เธอตอบเขาว่า ยินดีต้อนรับและจะนับวันรอลเขาด้วยใจจดใจจ่อ เธออยากจะเขียนอะไรหวานๆ ในเชิงวาบหวิดต่ออีกสักสองสามประโยค แต่เสียงกุกกักที่ตั้งอยู่บนรบกวนใจอย่างบอกไม่ถูก ที่แรกเธอนึกว่าเป็นเสียงเด็กเล่นจากนอกรั้ว แต่ฟังดูดีๆ กลับไม่ใช่ เสียงหูฟังอย่างตั้งใจ เป็นเสียงเด็กพูดคนเดียว กำลังเล่น

อะไรสักอย่าง ดังครีๆ เสียงเหมือนเข็นเก้าอี้ล้อเลื่อนไปมา แม้จะรู้สึกกลัว แต่เธอก็ยกขึ้นไปพิสูจนดูให้เห็นกับตา เธอส่งอีเมลเสร็จ แล้วยองเงิบขึ้นไปอย่างซำๆ หายใจลึกๆ ทันทีที่ผลึกประตูเข้าไป เธอเห็นเด็กผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่เก้าอี้ แล้วเอาสันกระแทกพื้นให้ล้อหมุนอยู่หน้าจอทีวี เมื่อเขาเห็นเธอ ก็ทำตาโตตกใจ หายแว็บไปต่อหน้าต่อตา ทิ้งไว้แต่กลิ่นเหม็นจางๆ เธอจำหน้าเด็กคนนั้นได้ชัด มีตาสุกใส ใบหน้ากลมผอมยาวปรกหน้า ปากเล็กๆ น่ารัก แต่ไม่มีจมูก

หลังจากที่หายตกใจแล้ว เธอหิบบิเยร์มาตี๋มอีกหนึ่งกระป๋อง แล้วเดินไปบอกปะมาเดย์ที่สำนักงานตอนสองทุ่มครึ่ง เขากำลังนั่งดูรายการแข่งขันฟุตบอลระหว่างเอซีมิลานกับแมนยูไนเต็ดอยู่บนเปลผ้าใบในสำนักงานแคบๆ พอเห็นหน้าเธอ เขาก็สายหัวเหมือนไม่พอใจ คงคิดว่าเธอเมาแล้วเพี้ยนอีก เธอไม่สนใจท่าทางของเขา บอกว่ามีเด็กผู้ชายคนหนึ่งอยู่ในห้องนอน พอเธอขึ้นไปเห็น เขาก็หายตัวไปเหมือนผี ทิ้งแต่กลิ่นเหม็นเหมือนไข่เน่าเอาไว้ในห้อง

ปะมาเดย์โคลงศีรษะ บอกว่า เตียวจะไปดูให้ เขาลุกขึ้นไปกดปุ่มปิดโทรทัศน์ หิบบิเยร์ยัดสี่เทาขาดๆ มาสวม และก็เดินนำหน้าเธอไปที่บ้านอย่างรวดเร็ว หมาสองตัวกระดิกหางออกมาต้อนรับที่หน้าประตู ปะมาเดย์ไม่ชอบหมา ทำปากจู้ๆ ทักทายนิดหน่อย และก็จำพรวดขึ้นบันไดไปยังประตูห้องนอน เขาทำจมูกพุดพิตอยู่พักใหญ่ และก็ค้นพบว่า มีของเช่นไห้ววางอยู่บนตู้เสื้อผ้า เป็นไขไก่เน่าสองฟอง ปะมาเดย์ว่า ทีหลังอย่าลืมห้างไว้อีก

เธอลีงว่า ไม่เคยเอาไขไก่มาเช่นไหว้บนนี้ ปะมาเดย์บอกว่า จำไม่ได้หรือตอนที่ย้ายมาอยู่มีพราหมณ์มาทำพิธีให้ อาจจะมีใครสักคน เอาเครื่องเช่นมาวางไว้บนตู้เธอพยักหน้า และพยายามนึกว่า ใครเป็นคนเอามา แต่ก็นึกไม่ออก

“วันนั้นเห็นต๋มแต่หัววัน คงเมาจนจำอะไรไม่ได้” ปะมาเดย์พุด ด้วยเสียงประชด เธอทำเป็นไม่ได้ยิน รู้สึกหงุดหงิดที่เขาเอาเรื่องต๋มของเธอมาน่าเป็นข้ออ้าง

เธอเองก็ไม่รู้ว่าต๋มไปกี่ขวด แต่จำได้ว่า หลังจากพวกพราหมณ์กลับไปหมด เธอถึงกับนอนแผ่อยู่บนพื้นข้างเตียงและหลับไปถึงตอนเย็น ซังหมาเอาไว้ในบ้านจนพวกมันพากันกระสับกระส่ายร้องหงิงๆ ช่วนประตูอยู่แกรกๆ

ปะมาเดย์ทำท่าจะออกไปจากบ้าน แต่เธอขอให้เขาอยู่ต่ออีกสักพัก เขายืนค้ำประตูไว้ พร้อมทั้งจะออกไปทันทีที่เธอพุดจบ

เธอยืนยันกับปะมาเดย์ว่า บ้านนี้ไม่ได้มีแค่เธอคนเดียว ยังมีคนอื่นอยู่ร่วมด้วย อย่างน้อยก็สามคน เป็นแม่ลูกคู่หนึ่ง และเด็กผู้ชายอีกคน

ปะมาเดย์ว่า บนเกาะแห่งนี้ ที่ไหนๆ ก็มีเหมือนกัน

เธอล่ะ เธอไม่ได้กลัวผีหรือกนะ แต่เธอถูกรบกวนจนนอนไม่หลับ

ปะมาเดย์บอกว่า ให้เอาเครื่องเช่นมาวางไว้ทุกวันอย่าให้ขาด หากพวกเขา อิมหน้าสำราญดีก็จะไม่ออกมายุ่งกับใคร

เธอพยักหน้ารับรู้ ปะมาเดย์แหงนมองที่ระเบียงบ้านชั้นสอง ทำสีหน้าตกใจ แต่ก็รีบกลบเกลื่อนเอาไว้ จากนั้นก็ผลุนผลันผลักประตูรั้วออกไปเหมือนมีใครถีบ

ด้วยความสงสัย เธอรีบออกไปที่หน้าประตูรั้ว หยุดตรงจุดเดียวกับที่ปะมาเดย์ ยืนอยู่ แล้วก็แหงนมองไปที่ระเบียงห้อง ท่ามกลางแสงไฟสลัว เธอเห็นเงาของผู้หญิงคนเดิม ผอม สูง ผมยาว ยืนหันหลังอยู่ในห้อง เส้นผมบริเวณท้ายทอยของเธอลุกชัน และทำให้ ขาข้างขวาของเธอสั่นเหมือนจะหมดแรง

เธอคิดว่า คืนนี้ก่อนนอนต้องพูดอะไรบ้างแล้ว ขึ้นปล่อยไว้อย่างนี้ เธอคงไม่อยู่ ไม่สุขในบ้านหลังนี้แน่นอน

เธอตีหมจนหมดไปอีกสองขวดเล็ก จนรู้สึกมึนได้ที สมองเริ่มสั่งงานข้างล่าง ความกลัวค่อยๆ มลายหายไป แต่ตอนที่ขึ้นบันได เธอต้องรวบรวมเรี่ยวแรงและกำลังใจ ทั้งหมดเท่าที่มีเพื่อก้าวเดินไปในห้อง หมาสองตัวตามหลังมาติดๆ และมันก็กระโดด ขึ้นเตียงก่อนเธอ วนหาที่ที่เหมาะสมอยู่พักหนึ่งก่อนที่จะทิ้งตัวลงนอนพร้อมกัน เธอได้ยิน เสียงถอนหายใจดังออกมาจากตัวใดตัวหนึ่ง ก่อนขึ้นเตียงเธอเดินไปปรู๊ดมานปิดไม่ให้ แสงเข้ามาจากทุกช่องหน้าต่าง จัดการกดสวิทช์ปิดไฟทุกดวง และเดินมานั่งขอบเตียง เธอรู้สึกว่ามีคนยืนอยู่ใกล้ๆ แค่อ้อมมือไปนิดหนึ่งก็สามารถถูกเนื้อตัวของหล่อนได้ เสียงหมาตัวแม่เห่าแว๊กและทำท่าเหมือนจะหอน เธอขยี้มคอและปิดปากมันไว้ ไม่ยอมให้มันได้ส่งเสียงต่อ

เธอสุดลมหายใจเข้าปอดเต็มแรง แล้วปล่อยออกมาช้าๆ “ฉันทันแล้ว” เธอพูด ออกไปเบาๆ และพยายามเรียบเรียงคำพูดให้ดูเป็นทางการ เธออยากอธิบายเรื่องทั้งหมด ออกไปในคราวเดียวให้หมดเปลือก เป็นความอัดอั้นตันใจที่เก็บกักเอาไว้กับตัวเองมา ตั้งนาน เธอพยายามย้อนนึก ปีนี้อย่างเข้าสู่สึบ เมื่อสี่ปีก่อน อายุย่างเข้าสามสิบหก ผ่านชีวิต และอยู่กินกับผู้ชายมานับจำนวนไม่ถ้วน แต่ก็ยังค้นหาคนที่รักจริงไม่พบ ผละจากอก

คนนั้นมาสู่ห้องนอนของคนที่แทบไม่มีหยุด เจ็บปวดมาไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร ครั้นได้มาทำงานเกาะแห่งนี้ เธอก็เห็นลู่วิ่งทางลัดบางอย่างได้ชัดเจนราวกับเห็นเส้นลายมือตัวเอง เพราะความอยากรวยและประสบความสำเร็จทางลัดเธอถึงกับลงมือทำให้สิ่งที่แย่ที่สุดเท่าที่เคยทำมาก่อน “หนูเลว” เธอเปลี่ยนสรรพนามเสียใหม่ เมื่อนึกขึ้นได้ว่า เธอต้องสารภาพทุกสิ่งออกไปตอนนี้ “ที่จะให้อภัยหรือไม่ให้อภัยก็สุดแล้วแต่พี่นะคะ” เธอพูดเบาๆ หันหน้าไปทางที่เธอเชื่อว่ามีคนยืนอยู่

หมาตัวหนึ่งคลานขึ้นมาฉีกบันดัก เธอลูบหัวเบาๆ ก่อนที่จะวางมือไว้ให้มันเลียนิ้วชี้ของเธอจนทั่ว

เธอได้ยินเสียงกุกกักดังขึ้นที่หัวเตียงอีก เธอพยายามคิดว่ามันเป็นเสียงหนูที่วิ่งวนไปมา แต่บางขณะเธอก็รู้สึกเสียงดังเหมือนคนกำลังเคาะประตูถี่ๆ

เสียงเคาะประตูนั้นบาดความรู้สึกอย่างบอกไม่ถูก

“หนูจำได้” เธอพูดไม่เต็มเสียง จับหมาวางลงที่กลางเตียง มันนอนนิ่งเหมือนตุ๊กตา อีกตัวพลิกหันไปอีกทาง “จำได้ว่าพี่เคาะประตูทั้งคืน”

นอกจากเสียงเคาะประตูแล้วเธอยังจำเรื่องราวได้ทั้งหมด ตอนนั้นเธอเพิ่งย้ายมาทำงานที่เกาะแห่งนี้ในตำแหน่งพนักงานนวดของสปาที่มีชื่อเสียงระดับโลก เป็นสาวโสดคนแรกๆ ที่มาอยู่บนเกาะ เธอได้รู้จักกับพี่เพ็ญจากการแนะนำของผู้จัดการบริษัทที่ออกปากฝากฝังให้ไปมาหาสู่ดูแลในฐานะคนไทยด้วยกัน พี่เพ็ญเป็นสาวใหญ่อายุห้าสิบที่ซูบผอมเนื่องจากป่วยด้วยโรคทาลัสซีเมียมายาวนาน ยิ่งแก่ตัว ใบหน้าที่เคยอัมเอิบก็เหี่ยวแห้งลงจนเห็นโหนกแก้มโผล่ ยามยิ้มเห็นเหงือกสีซีดชัดขึ้น ดวงตาทั้งคู่ดูเหมือนหมอง ต่างกับคุณเดฟสามีที่อายุน้อยกว่าถึงสามปี ยิ่งแก่ยังมีเสน่ห์ คุยสนุก ชอบสังสรรค์กับเพื่อนฝูง ชอบดื่ม และชอบร่วมงานปาร์ตี้ทุกวันหยุด คุณเดฟเป็นหัวหน้าเซฟในโรงแรมดับเบิลยูซึ่งอยู่ไม่ไกลกับสปาที่เธอทำงานอยู่ ตอนมาอยู่บนเกาะใหม่ๆ เธอทั้งเที่ยว ดื่ม เปิดใจรับโลกกว้างใบใหม่ ทำตัวเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องเครื่องดื่ม ชอบสาธยายว่า มากาเร็ตแตกต่างกับมาทีนี้อย่างไร

อะไรเป็นส่วนผสมของโมฮิตกับลองไอแลนด์ รู้ว่าแบล็คคริสเซียนั้นมีรสชาติอย่างไร แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ถ้าอยากเมาให้หัวทิ่มเธอก็ต้องจัดการตัวเองด้วยรันตีเพียวๆ สักสามหรือสี่แก้ว สักพักเสียงหัวเราะด้วยความสนุกสนานของเธอจะดังขึ้นกว่าเสียงอื่นๆ ในงานปาร์ตี้ของใครก็ตามแต่ ถ้ามีเธอร่วมด้วย ทุกคนต่างก็ยกนิ้วชื่นชมว่า เธอเป็นสาว

คอแข็ง เป็นคนที่ทำให้บรรยากาศรื่นรมย์และครื้นเครง หลังที่ไปสนิทสนมกับพี่เพ็ญ เธอกับคุณเดฟดื่มกันแทบทุกสัปดาห์ ไม่นานเธอก็กลายเป็นแขกคนสำคัญของทุกงานปาร์ตี้

ช่วงนั้น แทบจะเรียกได้ว่า กินนอนอยู่ในบ้านพี่เพ็ญแทนห้องพักของตัวเอง พี่เพ็ญชอบพูดว่า เมาแล้วไม่อยากให้กลับห้องคนเดียวกลัวอันตราย ยิ่งอยู่ใกล้ซัดกันมากเธอก็ได้เห็นว่ พี่เพ็ญนั้นมีจุดอ่อนที่น่าเบื่อหลายอย่าง เช่นชอบบ่นจู้จี้เรื่องดีไม่เล็กของสามี ชอบทำหน้าอวยมที่ไม่สบอารมณ์ ที่สำคัญชอบอ้างว่าป่วยนั้นนี่เรียกร้องความสนใจจากสามีอย่างไม่เป็นเวลาล่าเวลา ไม่เคยสนใจว่าสามีต้องการเพื่อนร่วมดื่มมากแค่ไหน แถมยังเป็นคนที่ไม่มั่นใจในตัวเอง ไม่เคยหัวเราะเต็มเสียง ไม่กล้าแม้แต่จะทำอะไรก่อนได้รับความเห็นชอบจากสามี ที่สำคัญพี่เพ็ญพูดให้ได้ยินกับหูว่าไม่อาจหลับนอนกับคุณเดฟได้อีก ตอนนั้นเธอก็คิดว่า ถ้าชีวิตเป็นเกม นี่คือจุดอ่อนที่น่ากำจัดออกไปให้เร็วที่สุด

คืนหนึ่งคุณเดฟเป็นเจ้าของงานปาร์ตี้ เชิญเพื่อนร่วมอาชีพมาเกือบสิบคน เธอกับคุณเดฟเมาจนหัวทิ่มและหัวเราะกับเรื่องไม่เป็นเรื่องกันอย่างสุดเหวี่ยง หัวเราะแม้กระทั่งเรื่องที่คุณเดฟว่าเขาเมาจนนำแมวทั้งตัวโยนลงในหม้อซุ๊ปต้มจนเปื่อย และตักซุ๊ปนั้นมาเลี้ยงคนทั้งโรงแรม ทั้งสองดื่มวิสกี้ไค้กตั้งแต่เริ่มงาน ตบท้ายด้วยไวน์แดงอีกขวดหนึ่ง ราวเที่ยงคืนแขกที่มาร่วมปาร์ตี้ทยอยกลับไปหมดแล้ว คุณเดฟเดินไปส่งและปิดประตูรั้วตามหลัง และโซเซกลับมาหาเธอด้วยรอยยิ้มเจ้าเสน่ห์ เขาดึงเธอเข้าไปกอด และจูบเธออย่างรุนแรง แทนที่จะบ้ายเบียงเธอก็จูบตอบ เขาถอดเสื้อผ้าเธอ และเธอก็ช่วยถอดเสื้อผ้าเขา พี่เพ็ญนอนอยู่ในห้อง คุณเดฟกับเธอลี้กเลิกกันอยู่บนพื้นพรมหนานุ่มสีไข่ไก่ในห้องรับแขก จนทุกอย่างสงบ เธอกับเขานอนหลับอยู่ในอ้อมกอดของกันและกัน คุณเดฟให้สัญญาว่าจะรักษาความรักนี้เอาไว้ให้ยั่งยืน ถ้าเขาสามารถฟ่องหย่าได้ เขาจะแต่งงานกับเธอทันที

เธอกับคุณเดฟแอบเจอกันแทบทุกวัน จนกระทั่งวันหนึ่ง หลังจากดื่มเบียร์กันจนนับขวดไม่ไหว เธอเมาจนทำอะไรไม่ได้ คุณเดฟประคองเธอให้เป็นอนบนเตียงแทนที่ภรรยาตัวเอง บอกให้พี่เพ็ญออกไปนอนที่โซฟา ขณะที่กำลังร่วมรักกันอย่างบ้าคลั่ง เธอได้ยินเสียงทุบประตูดังตลอดเวลา เป็นเสียงทุบถี่ๆ ปังปังปัง ปังปังปัง มันดังเหมือนไม่รู้จักหยุด แ่ววเสียงร้องไห้โพลตออกมาจากช่องเล็กๆ ใต้ประตู มีเสียงพูดอะไรบางอย่าง เธอกับเขาก็ไม่ได้สนใจที่จะฟัง ครั้นทุกอย่างจบสงบนิ่ง คุณเดฟพลิกกายลงจากร่างเธอ แล้วก็สลบเหมือนอดเหมือนคนตาย เธอกับเขาแข่งกันส่งเสียงกรนดังสนั่นหวั่นไหว รุ่งขึ้น

คุณเดฟตื่น เดินเปลือยกายโทงเทงออกไปนอกห้อง สักพักก็กลับมาบอกด้วยรอยยิ้มว่า เมียหายออกไปจากบ้านแล้ว ทั้งที่ดีใจอย่างถึงที่สุด แต่เธอก็แกล้งเอามือทาบอกทำเป็น ตกใจ บอกให้เขาตามหา เขาพยายามโทรไปหาเพื่อนคนนั้นคนนี้อย่างเสียไม่ได้ แต่ไม่มีใครรู้ว่าเมียของเขาหายไปไหน เธอทำเป็นเศร้าเสียใจแต่อยู่เกือบอาทิตย์ก่อนที่จะย้าย ข้าวของทั้งหมดมาไว้ในบ้านของเขา และพยายามไม่รับรู้ว่าเป็นเพียงหลังนี้เคยมีใคร เป็นเจ้าของมาก่อน

เธออยู่กับคุณเดฟอย่างไม่รู้สึกรู้สา มีความสุขกับการตีหมกอย่างแสนสำราญ แต่ละวันผ่านไปเหมือนอยู่ในความฝัน เธอมีที่อยู่หรืออันแสนวิเศษ หน้าบ้านปลูกติดชายหาด กลางคืนได้ยินเสียงคลื่นซัดกล่อม เงินเดือนทุกบาทของคุณเดฟเธอสามารถใช้ได้เหมือน เงินตัวเอง บ้านของเขาก็เป็นเหมือนบ้านของเธอ ทุกอย่างที่เราอยากได้ก็จะสมปรารถนา ไม่ว่าจะเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้ายี่ห้อดังและราคาแพง อะไรที่ดูเกะกะขวางตา เธอก็ออกไป สั่งให้คนมายกออกไปทิ้ง บ้านที่เคยเป็นของคนอื่น กลายเป็นของเธอเต็มรูปแบบ เธอรู้สึก ว่าชีวิตที่เคยลำบากมาก่อน ตั้งแต่นี้ต่อไป เธอจะไม่มีวันทุกข์ยากอีกต่อไปแล้ว สามเดือนต่อมา เธอตัดสินใจลาออกจากงาน มาอยู่เป็นแม่บ้านของเขา คอยดูแลบ้านช่องให้สะอาด คอยสอดส่องเรื่องค่าใช้จ่ายของเขา คอยหาซื้อเสื้อผ้าแต่งตัวสวยๆ ไปร่วมงานปาร์ตี้ นั่งเชิดหน้าตีหมกเป็นเพื่อนกับเขา คอยลากเขาขึ้นรถยนต์ที่เขาเมาจนสติเลอะเลือน และ บางครั้งเธอก็เมาจนจำทางกลับบ้านไม่ได้ จึงปล่อยให้เขาจัดการดูแลชีวิตเธอบ้าง เธอคิดว่า ชีวิตนั้นเต็มไปด้วยรสชาติที่น่าตื่นเต้นเสมอ โดยเฉพาะกับการตีหมกที่ไม่มี วันจะจบสิ้น อยู่กับเขามีแต่งงานปาร์ตี้ที่สนุกสนาน มีคนส่งบัตรเชิญให้ไปร่วมงานแทบ ทุกคืน คืนไหนที่จัดขึ้นที่บ้าน เธอก็จะต้องเป็นคนควบคุมทั้งเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม เธอรู้ว่าแขกคนไหนชอบดื่มอะไร วิสกี้ บรั่นดี วอสก้า เบียร์ หรือคอกเทล คนที่มาร่วมงาน ล้วนแล้วแต่เป็นนักตีหมกทองแดง ไม่ค่อยมีใครสนใจเรื่องอาหารการกินกันสักเท่าไรนัก

ช่วงหลังๆ เดฟตีหมกหนักขึ้น ไม่เว้นแต่ละวัน เลิกงานไม่ยอมกลับบ้าน มุ่งหน้าไปตีหมกต่อ กับข้ออ้างที่เหมือนเดิมคือมีเพื่อนคนหนึ่งคนใดคนหนึ่งชักชวน แต่ละคน ล้วนสำคัญ เขามักจะกลับบ้านตีหมกสองตีสาม เธอไม่อาจตามไปตีหมกกับเขาได้ทุกที่ ความเป็นผู้ชายทำให้เขาตีหมกได้ทุกแห่ง ตีหมกได้ทน ตีหมกได้นาน ไม่เมาไม่เลิก เธอจึงค่อยๆ เลิกเอาเฉพาะงานที่สำคัญๆ ส่วนงานพบเพื่อนคนสองคนที่แสนธรรมดา เธอไม่ไปร่วมตีหมก กับเขาอีก

“พี่รู้ไหม” เธอรู้สึกอยากร้องไห้ โยกตัวไปข้างหน้า และก็พูด “คืนหนึ่งเขาเอากะเทยข้างถนนมาที่บ้านสองคน หนูนอนหลับอยู่ได้ยินเสียงเขาทำอะไรกับพวกนั้นอยู่บนพื้นพรม หนูตื่นขึ้นและเดินจ้วเจียออกไปดูเห็นแต่กันต๋าๆ ลอยอยู่ตรงหน้า สิ่งที่เห็นทำให้หนูแทบช็อก เขาไล่หนูให้เข้าไปนอนและทำกิจกรรมนั้นต่อราวกับไม่มีหนูอยู่ในบ้าน หนูถามเขาว่า รู้ไหมว่านั่นไม่ใช่ผู้หญิง เขาชี้หน้าว่าอย่ามายุ่ง และเขาก็ไล่หนูออกจากบ้าน กะเทยสองตัวนั้นรุมกันต๋าทอหนูว่าแย่งผ้าขาวบ้าน”

เธอโยกตัวแรงขึ้น และรู้สึกเหมือนมีใครสักคนมาลูบหัวและบีบไหล่ของเธอเบาๆ เธอจำได้ว่า หลังจากนั้นเขาไม่ยุ่งเกี่ยวกับเธออีก เขาบอกว่า เกาะแห่งนี้เหมือนเกาะสวรรค์ที่เขาเลือกได้ว่าทำอะไรและไม่ทำอะไร บ้านของเธอกลายเป็นแหล่งปาร์ตี้ของกะเทยไปทีละเล็กละน้อย จากสองคนกลายเป็นสี่ จากสี่กลายเป็นแปด จากแปดกลายเป็นสิบ ทั้งหมดล้วนแล้วแต่เคยมีอะไรกับเขา ทุกคนต่างแสดงสีหน้าว่ารังเกียจและไม่พอใจที่เธออาศัยอยู่ในบ้าน มีคนหนึ่งพูดว่า เดฟเป็นยอดชาย ที่สามารถให้ความสุขได้ในทุกสถานการณ์ นี่เป็นสิ่งที่เธอรู้สึกสะอิดสะเอียนจนรับไม่ได้

เขาสั่งให้เธอออกไปหางานทำ เขาว่าจะไม่รับเลี้ยงดูเธออีก ยามที่เขาเมมาหนักจนควบคุมตัวเองไม่ได้ เขาจะมายืนฉีใส่หัวเตียง ตั้งใจจะรดใส่เส้นผมของเธอ รุงขึ้นก็บอกว่าจำอะไรไม่ได้ บางครั้งถึงกับอึลงในอ่างอาบน้ำ บอกว่าเป็นหน้าที่ที่เธอจะต้องจัดการ เพราะเขาจำอะไรไม่ได้เหมือนกัน

เธอเคยอ่านหนังสือของนักเขียนลาตินอเมริกัน ที่ชื่อมาเกซ จำได้ประโยคหนึ่งว่า “สิ่งสำคัญของชีวิตคือที่ไม่ใช่ความสุข แต่เป็นความรู้สึกมันคง” เธอว่านี่คือความเป็นจริง

เธอรู้สึกไม่มันคงและเดียวดายอย่างบอกไม่ถูก ช่วงหลังเขาไม่ยอมพูดกับเธออีก เมากลับมายามดึก โดยไม่ยอมพูดยอมจา เริ่มหยิบข้าวของของเธอโยนออกนอกบ้าน ทีละชิ้น เริ่มตั้งแต่เสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋า เข็มขัด หมวก และเพิ่มเป็นของใหญ่ขึ้นและแพงขึ้นเรื่อยๆ เช่นนาฬิกา ตุ้มหู แหวน และสร้อยข้อมือ มีสร้อยคอทองคำเส้นหนึ่ง เขาโยนลงไปใบบ่อปลานอกกำแพง และหายไปตั้งแต่บัดนั้น เป็นสร้อยเส้นแรก que เธอเก็บเงินจากการงานหนักหาซื้อให้กับตัวเอง

เธอยังคงคาดหวังว่า สักวันหนึ่งเขาจะเปลี่ยนไป แต่ในหนังสือบางเล่มเขียนไว้ว่า จงจำไว้เรื่องหนึ่งว่า อย่าเชื่อใจ หรือคาดหวังสิ่งที่ดีงามที่เกิดจากคนเมา เพราะมันไม่มีอยู่จริง ถ้าเขาจะทำความดี หรือตั้งใจจะเปลี่ยนทัศนคติจากการทำความชั่วไปสู่ความดีงาม สิ่งแรกคือเขาต้องเลิกดื่มเสียก่อน

ทุกวันนี้เธอเริ่มทบทวนตัวเองว่า มันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิต ทำไมทุกอย่าง จึงได้ผันแปรจากหน้ามือเป็นหลังมือ เธอว่าชีวิตรักที่เริ่มต้นจากวงเหล้า มันก็ต้องจบ แบบมินๆ เครื่องดื่มทุกชนิดเป็นผลพวงแห่งหายนะของชีวิตคู่ เธอพยายามหาคนมา ช่วยปลอบประโลมในยามที่ทุกข์ใจอย่างถึงที่สุด แต่ทุกคนพากันส่ายหน้า ที่พูดออกมา อย่างเสียไม่ได้ก็คือ “ซีมาทั้งคู่ อยู่กันไม่ได้หรอก”

เธอตัดสินใจเด็ดเดี่ยวออกมาหาบ้านเช่า ผลักดันตัวเองออกมาจากอาณาจักร ของเขา วันที่เดินทางไปปะมาเดย์ เธอก็ดื่มเบียร์บินตั่งเข้าไปหลายขวด เมมาจนเดินไม่ตรงทาง ปะมาเดย์ถามว่าต้องการอะไร เธอว่าด้วยเสียงอ้อแอ้ “อยากได้เช่าบ้านเช่า” ปะมาเดย์ จึงพามาที่บ้านหลังนี้ ตอนนั้นเธอพยายามพูดอะไรบางอย่างกับเขาว่า เธอไม่เหลืออะไรแล้ว ปะมาเดย์ส่ายหัว และไม่ยอมพูดอะไรกับเธออีก

ทุกเย็น เธออุ้มหมาสองตัวไปชายหาด นั่งดื่มเบียร์ที่ร้านขายเหล้าของ ปะวายน พร้อมกับนั่งดูพระอาทิตย์ตก บางวันเธอก็ดื่มแค่สองขวด แต่วันไหนที่มี เพื่อนคุยถูกคอ เธอก็ดื่มไปเรื่อยๆ จนเมาแทบลุกขึ้นยืนไม่ไหว จ่ายเงินแล้วก็เดินกลับบ้าน มีหมาสองตัวเดินตามติดส้นเท้า เธอรู้ว่า ตัวเองถูกหลายคนจ้องมองด้วยความเป็นห่วง หลายครั้งที่มิซยาหนุ่มหน้าตาแปลกๆ เดินมาส่งถึงบ้าน และพบว่าตอนเช้า เขานอนกรน อยู่บนเตียงของเธอ ปะกะเดย์คนสวนก็เตือนว่าให้ระวัง ฝรั่งเศสบางคนชอบขโมยข้าวของ ส่วนปะมาเดย์ก็ส่ายหัว เล่าให้ฟังว่า เคยมีการฆาตกรรมเกิดขึ้นที่บ้านเช่าหลังนี้ คนพื้นเมือง ปาดคอหญิงสาวสวีเดนวัยสี่สิบ ด้วยหวังจะลักทรัพย์ เธอได้แต่ขอโทษขอโพยและรับปาก มันเหมาะว่าจะไม่ทำตัวแบบนี้อีก แต่ผ่านไปไม่กี่วัน เมมาหนักเข้าก็ทำอะไรไม่ได้ ใครที่ เข้ามานั่งคุยด้วยแล้วถูกคอมักจะถือโอกาสอุ้มหมาของเธอมาส่งจนถึงเตียงทุกที เธอรู้ว่า ตัวเองกำลังสูมเสี่ยงที่จะได้รับอันตราย ถึงขนาดหักห้ามใจด้วยการนั่งลงคนเดียว ก้มหน้า ไม่ยอมสบสายตาและหันไปคุยกับใครอีก

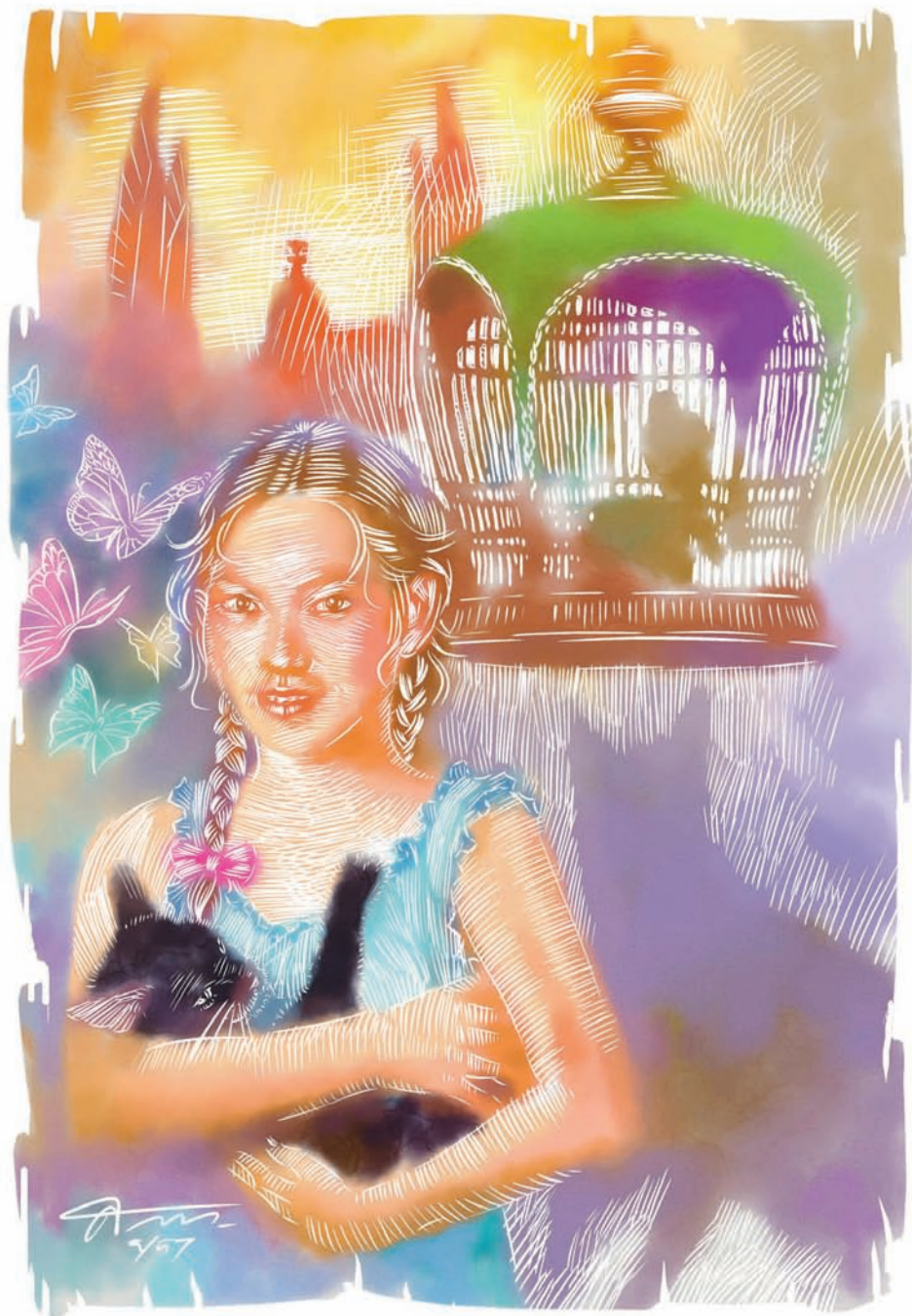
คืนไหนที่เมมาหนัก เธอจะตื่นขึ้นมาตีสองตีสาม เพราะได้ยินเสียงคุยกันอยู่ บนหัวเตียง บางคืนก็ได้ยินเสียงเคาะประตู และช่วงไหนที่เธอลุกจากเตียงลงไปไปที่ ห้องน้ำข้างล่าง เธอมักจะเห็นผู้หญิงผมยาว ยืนอยู่เชิงบันไดแทบทุกหน เธอพยายามนึกว่า พี่เพ็ญผมสั้นหรือผมยาว แต่ก็คล้ายคล้ายคลบลคลา ตอนรู้จักกันใหม่ๆ ผมสั้นประทับใจ แต่ก่อน จะหนีหายออกจากบ้าน ผมยาวเกือบถึงกลางหลัง เธอไม่รู้ว่่าหลังจากหนีหายออกไป จากบ้าน พี่เพ็ญเป็นตายร้ายดีอย่างไร

เธอย้อนนึกถึงวันนั้นเมื่อสี่ปีก่อนแล้วใจคอท้อเหี่ยว ก้อนสะอื้นจุกอยู่ที่คอหอย “พีหนูขอโทษ” เธอนึกเสียดายที่ไม่ได้หีบเปียรีโนตุ้เย็นอีกสักกระป๋อง บางทีมันอาจจะช่วยให้เธอหลับลงง่ายตายขึ้นกว่านี้ “หนูไม่ได้ตั้งใจ” เธอพูดอีก และก้หยุด โยกตัวขึ้นลงในหูได้ยินเสียงทุบประตูปังปังปัง พร้อมกับเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นๆ ที่ดังลอดออกมาจากฝาไม้อัดบนหัวเตียง บางครั้งเธอก็สงสัยว่าเป็นเสียงของเธอเองหรือว่าเสียงคนอื่น

“พีหนูขอโทษ” เธอพูดและโยกตัวขึ้นลง แแรงขึ้นและแรงขึ้น “พีหนูขอโทษ”

ครูหนึ่ง เธอก็สะดุ้งโหยงจนแทบลุกขึ้นยืน เมื่อได้ยินเสียงรถมอเตอร์ไซด์แล่นเข้ามาในซอยหลังบ้านด้วยความเร็วสูง จากนั้นก็ได้ยินเสียงชนกันดังสนั่น มีเสียงของผู้หญิงคนหนึ่งกรีดร้องขึ้นอย่างโหยหวน เธอเอามือทาบอก และหายหลังลงบนเตียงอย่างหมดแรง นอนฟังเสียงกรีดร้องนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า สักพักก็มีเสียงผู้ชายคนหนึ่งร้องให้คนช่วย เสียงผู้คนที่เข้ามาช่วย ต่างก็แย่งกันส่งเสียงอะอะ ฟังไม่ได้ศัพท์ ไกลออกไปเธอได้ยินเสียงรถหวอของโรงพยาบาลแล่นมาจอดที่หน้าปากซอย เธอนอนฟังอยู่เงิบๆ และเกิดความสงสัยเหมือนกับว่า เหตุการณ์แบบนี้ทำไมจึงเกิดขึ้นซ้ำๆ เหมือนไม่รู้จักหยุด

ผู้เขียนชะตากรรม

เรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์

สุจริตได้ยินเสียงกรีดร้อง ดังมาจากที่ใดที่หนึ่ง รวากับเสียงลลอลอนของจิตใต้สำนึกในความหลับฝัน...

อาจเป็นไปได้ว่าเพราะเขาเคยอยู่ร่วมในการฆ่าหมูมานับครั้งไม่ถ้วน ตั้งแต่วัยเยาว์ในบ้านเกิด ในเทศกาลงานบุญงานบ้านต่างๆ เขาเฝ้าดูพวกผู้ใหญ่ที่กำลังเมามายได้ที่จากฤทธิ์ของเหล้าพื้นบ้าน กำลังขมิขมันขันแข็งในการที่จะล้มหมูเคราะห์ร้ายตัวหนึ่ง เจ้าหมูซึ่งถูกล่อด้วยอาหารมือสุดท้าย ก่อนที่ใครคนหนึ่งจะกระหน่ำสากตำข้าวลงไปทั่วตัวของมัน และใครอีกคนก็จะจ้วงปลายมีดอันแหลมคมเข้าไปที่ลำคอของมัน เสียงกรีดร้องของหมูตัวนั้นก้องสะท้อนไปเหนือลำน้ำ ขณะที่เลือดสีแดงพุ่งออกมาเป็นสายราวกับน้ำพุ

เด็กชายกับเพื่อนบางคนเฝ้ามองดูชั้นตอนต่างๆ เหล่านั้นอย่างไม่วางตาท่ามกลางเสียงพูดคุยสับตบและเสียงหัวเราะหัวใคร่ดิบเถื่อนของผู้ใหญ่เหล่านั้น เขาเห็นบางคนกระดกดื่มเหล้าแก้มกับเลือดสดๆ อุ่นๆ และเขากับเพื่อนๆ กระซิบกระซาบกันว่าเมื่อโตขึ้นพวกเขาจะสามารถฆ่าหมูได้หรือไม่ พวกเขาสบตากันและกัน ดวงตาที่ระคนอยู่ด้วยประกายแรงกล้าและความฉงนฉงาย เฉกเดียวกับดวงตาของหมูเคราะห์ร้ายตัวนั้น ขณะที่มันกำลังก้มหน้าลงสู่รางใส่อาหาร...

อาจเป็นไปได้ว่าเพราะเขาเป็นโรคนอนไม่หลับ รวากับว่าในดินแดนแห่งนั้นเต็มไปด้วยลาดเนินและหุบเหว มันลวงใจให้เขาตุ้มเดินไป จากเนินหนึ่งไปสู่เนินหนึ่งอย่างมั่นคงและด้วยใจที่จดจ่อ แต่ครั้งเมื่อเขาก้าวเดินมาถึงปากของหุบเหวแห่งความหลับไหล เสียงกรีดร้องจากที่แห่งใดแห่งหนึ่งก็ปลันดั่งขึ้น พร้อมฉุดให้เขาสะดุ้งผวา รวากับปลาเกล็ดสีเงินที่โผล่ขึ้นเหนือผิวน้ำสีดำ ครั้งแล้วครั้งเล่า

หลังจากนั้นเขาก็จะนอนลึมตาโผลงอยู่ในที่นอน สองมือปิดป้ายไปในความว่างเปล่า ก่อนจะรู้ตัวและคิดขึ้นได้ว่าเขาได้แยกที่นอนกับคูรักมานานเดือนแล้ว เขาคุ่นสงสัย สามสิบห้าปีของชีวิตคือวัยชราแล้วกระนั้นหรือ เขาอนอนอยู่ในห้องห้องหนึ่งของตึกแฟลตสูงห้าชั้น ราวกับบ้านหลังใหญ่ที่ประกอบด้วยสมาชิกจำนวนมากมาย สมาชิกหญิงชายหลากหลายวัยที่ทั้งรู้จักและไม่เคยคุ้น ในความมืดสลัว เขาได้ยินเสียงเข็มนาฬิกากระดิกเดิน เสียงน้ำหยด เสียงน้ำไหล เสียงไอ เสียงร้องไห้ของเด็กๆ เสียงประตูถูกเปิดถูกปิด เสียงเท้าย่ำเดินหนักๆ เสียงรถยนต์บนถนนนอกตัวตึก เสียงเพลง เสียงจากเครื่องรับโทรทัศน์ เสียงโทรทัศน์ เสียงหมาเห่าหอน เสียงประทัด เสียงพลุไฟ เสียงหัวเราะโห่ฮาของวัยรุ่นหนุ่มสาว ในชุมชนที่ประกอบด้วยตึกแฟลตจำนวนสามสิบหลัง สวนสาธารณะ สนามฟุตบอล และโรงตลาด

พวกนกกระจอกนั้นมักตื่นก่อนนกอื่นเสมอๆ ตั้งแต่ตีสามนั้นกระมัง เขาได้ยินเสียงร้องของพวกมันดังขึ้นที่บริเวณด้านหลังตึก เขาหลับตาลงและมองเห็นพวกมันกำลังบินโฉบเหล่าแมลงที่กำลังตอมแสงไฟ และเสียงร้องของพวกมันก็ได้ปลุกให้นกเขาชาวในกรงที่แขวนอยู่หน้าห้องตื่นขึ้นคุ้ยเขี่ย เจ้าสร้อยเงินของเขานั้นเอง เสียงคุ้ยเขี่ยของมันหุ้มก้านวนไปในรัตติกาลของเมืองใหญ่ อាកารนอนไม่หลับทำให้สายธารความคิดฝันของสุจริตหลากหลายไหลไปทุกทิศทุกทาง เขาคิดว่าบางทีเจ้าสร้อยเงินอาจกำลังคิดถึงภูเขาที่โหนสีกแห่งอย่างมุงม่น ภูเขาที่มีทั้งลำธารใสสดและทุ่งธัญญางามสะพรั่ง และสูงขึ้นไปจากภาคพื้นก็คือหมูน้อยใหญ่และท้องฟ้าสีครามกว้างไพศาล ให้มันได้จิกกินเมล็ดธัญญาหารอันไม่รู้หมดสิ้นนั้นเถิด ให้มันได้จิบดื่มน้ำและทำความสะอาดปีกขนที่ลำธารนั้นเถิด และให้มันได้ขับขานเพลงรักอยู่ภายใต้ท้องฟ้าชลิบทองนั้นเถิด

“พຽ່ງນີ້” สุจริตใคร่ครวญ “พຽ່ງນີ້ຮາຈະປ່ອຍເຈົ້າສຽ່ງເງິນ...”

เสียงคุ้ยเขี่ยดังมาเป็นระยะๆ ก่อนที่เสียงร้องของแมวจะดังขึ้นในที่ใกล้ๆ เสียงห່າวร้องนั้นเจืออยู่ด้วยความปรารถนาอย่างลึกเร้น พลันเขามองเห็นภาพของเด็กสาวถักผมเปียสองข้างกำลังฮีนอุ้มแมวดด้วยความรักใคร่ เจ้าแมวสีดำปลอดที่ชื่อว่าเจ้าสีนิล มันกำลังหลับตาพริ้มแนบกับอ้อมอกของเด็กรสาว และเขาแทบจะได้ยินเสียงหายใจสั้นครางอย่างเปี่ยมสุขของมัน ขณะที่เด็กรสาวมาหยุดยืนอยู่ที่หน้ากรงนก เขาได้ยินเสียงระริกขของเด็กรสาวผู้นั้น และท่วงท่าตื่นเต้นของเจ้าแมวดำ

“อย่าทำอะไรนะเจ้าสีนิล เตี่ยวนกเขาของน้ำเขาจะไม่ขัน...”

สุจริตผลอสถในความคิดฝันอันเลื่อนเปื้อน “ไอ้แมวระยา” ก่อนที่ดวงตาซีเล่นคู่นั้นจะมลายเด่นอยู่เบื้องหน้า ดวงตาที่แฝงอยู่ด้วยอารมณ์อันหลากหลาย ทั้งเยาะเย้ยเอ็นดู ตัดพ้อ ปิ้งชา และทำทนาย ดวงตาที่แฝงประกายประหลาดอย่างยากจะคาดเดา ดวงตาที่บัดนี้คงกำลังหลับไหลอยู่ในที่นอน ที่นอนที่มีเพียงผนังคอนกรีตขวางกั้น เขาผลอโงหัวขึ้นแล้วแนบใบหูกับฝาผนังข้างที่นอน รวากับอุปาทาน เขาได้ยินเสียงหายใจแผ่วเบา สม่่าเสมอตังมาจากอีกฟากด้าน และเขายังมองเห็นว่าชายกระโปรงชุดนอนเบาบางของเด็กสาวนั้นเลิกขึ้นมาถึงไหนต่อไหน เด็กสาววัยสิบเจ็ดปีผู้มีเรือนร่างสูงใหญ่และอวบอัด ผู้มีผิวสีน้ำผึ้ง ผู้มีทรวงอกและสะโพกสะเทือนไหวในยามที่เดินผ่านหน้าเขาไป ผู้มีแววตาซีเล่นอย่างทำทนาย เขาหลับไล่ฝ่ามือข้างหนึ่งกับผนังนั้น หลังจากนั้นสุจริตได้ยินเสียงหอบหายใจของตัวเองดังกระซัน

เขาลุกขึ้นแล้วโผล่เปิดประตู่ห้องนอนเข้าไป และพลันที่มือของเขาสัมผัสไปยังสะโพกเย็นชาของผู้ที่นอนตะแคงกายอยู่บนเตียง น้ำเสียงเยียบเย็นของหญิงผู้นั้นก็พลันผลึกใสให้เขาพันออกมาจากห้อง พร้อมกับเสียงกระแทกปิดประตู่โครมครามไล่หลัง

เขานั่งสูบยาอยู่ในครัว ท่ามกลางแสงมัวหม่นแห่งรัตติกาล ได้ยินเสียงคูซัน เสร้าสร้อยแผ่วเบา และได้ยินเสียงคร่ำครวญของแมวบางตัวดังอยู่ไม่ไกล

บุญทั้งหมักยีนง่วนอยู่ที่โต๊ะทำงาน โต๊ะตัวยาวที่ตั้งอยู่ริมโถงทางเดินด้านหน้าห้องนานๆ ครั้งเธอก็จะเหลียวมองมายังต้นเสียงคูซันที่อยู่ในกรง

เธอมักเอ่ยขึ้นลอยๆ กับผู้เป็นเจ้าของนกที่กำลังนั่งสูบยาอยู่หน้าห้อง “ว่ามัยได้ยินเสียงนกเขาขันที่ไร เป็นต้อคิดถึงบ้านทุกทีสิน่า เอ่อ...”

บนโต๊ะของเธอเต็มไปด้วยกองผ้าหลากสี แผ่นกระดาษ กรรไกร สายวัด และเครื่องมือเครื่องมื่ออื่นๆ เธอเป็นหญิงวัยกลางคน อายุมากกว่าสุจริตราวๆ ห้าปี สูงโปร่ง ผิวสีน้ำผึ้ง ห้องของเธอกับห้องของเขาอยู่ติดกัน อยู่บนชั้นสอง ต่างกันเพียงว่าห้องของเขานั้นอยู่ตรงกับตำแหน่งที่ว่าง ซึ่งเป็นแบบแปลนของตึกแฟลต จึงรับสายลมได้เต็มที่ อีกทั้งแสงแดดบ่ายที่สาดส่องเข้ามาถึงขอบล่างของบานประตู (พวกเขาสามสี่ห้องในบริเวณนั้นจึงได้อาศัยเป็นที่สำหรับตั้งวางราวตากผ้า) ขณะที่ห้องของหญิงวัยกลางคนนั้นประจันหน้ากับห้องของผู้พักอาศัยรายอื่น

และสุจริตก็มักจะเอ่ยประโยคเดิมๆ ออกไป “พรงนี้ว่าจะปล่อยมันออกไปสู่โลกกว้างเสียที...”

และบุญทิ้งก็มักจะรับสนองด้วยถ้อยคำเดิมๆ “ก็ตีๆ ว่าแต่ว่าปล่อยไปแล้ว มันจะหากินเองเป็นหรือ...”

หลังจากนั้นความเจียบงันก็จะเข้ามาแทนที่ บุญทิ้งก็จะก้มหน้าก้มตากับการงานของตัวเองต่อไป เธอวัด เธอตัด สลับกับบ่นพึมพำเป็นครั้งคราว ในขณะที่สุจริตก็จะพบนวิน ยาสูบเป็นวงกลมไล่กันไป พลางเหม่อมองออกไปยังท้องฟ้านอกตัวตึก เขาพยายามเชื่อมโยงตัวเองกับฤดูกาลต่างๆ แต่ก็ดูเหมือนว่าจะเหลวเปล่า แทบไม่รู้สึกลึกลับสัมผัสสัมพันธ์ที่เคยมีต่อกันมาก่อน รวากับนกเขาในกรงคับแคบ รวากับชีวิตในห้องคับแคบ และหากว่าเขาไม่ต้องซึกเสื้อผ้าแล้วนำเอามันออกมาตากที่ราวหน้าห้อง หรือหากว่าเขาไม่ได้ไปเดินต้อมๆ มองหาหนอนหาแมลงที่แนวแถวพุ่มไม้บริเวณรั้วคอนกรีตด้านหลังตึกฟลตเสียแล้ว เขาก็คงตัดขาดกับธรรมชาติและฤดูกาลต่างๆ โดยสิ้นเชิง

ชีวิตในเมืองของเขาได้สูญเสียดูชาตญาณอันเก่าแก่ไปเสียแล้วหรือ บุญทิ้งเองก็คงจะรู้สึกนึกคิดในทำนองเดียวกับเขา เพราะเขามักจะได้ยินเธอบ่นเปรยมาเข้าหูอยู่เนืองๆ ว่าเมื่อก้าวลงจากตัวตึกไปสู่ข้างล่าง สิ่งที่ดีมือกลับขึ้นมาที่ล้วนแล้ว แต่เป็นข้าวของที่ต้องจับจ่ายมาจากตลาดเสียทั้งสิ้น ไม่มีเสียละที่จะหาเก็บเอาได้ฟรีๆ จากขอบรั้วหรือริมถนนหนทาง จากคูคลองหนองนาต่างๆ ทั้งผักหญ้าต่างๆ ทั้งไม้พินต่างๆ ทั้งปูปลาต่างๆ ว่าจบเธอก็ทอดถอนลมหายใจยาวเหยียด พลางก็เหม่อมองไปยังทิศทางที่เธอจากมา

จริงสินะ ทุกสิ่งอย่างในเมืองแห่งนี้ล้วนแล้วแต่ต้องซื้อหา พวกเขาแทบไม่สามารถผลิตอะไรได้ด้วยตัวเองเลย แม้ว่าแรกๆ ที่เริ่มตั้งครอบครัวในตึกฟลตแห่งนี้ วาสนา-คูร์กของเขาจะกระตือรือร้นในการเพาะถั่วงอกในตะกร้าพลาสติก ปลูกพริก ปลูกกะเพราในกระถางดินเผา ปลูกสาระแหน่หรือใบบวบกในภาชนะห้อยแขวน แต่ครั้นนานวันไปสิ่งต่างๆ เหล่านี้ก็เลือนหายไปโดยไม่รู้ตัว ทั้งจากการงานที่หน่วงหนัก ทั้งจากการจราจรที่สาหัสสากรรจ์ และทั้งจากความรักความใคร่ที่ไม่หวานชื่นดุจดิมพีชผักพืชนๆ เหล่านั้นก็ราวสาบสูญไปจากชีวิต และวันดีคืนดีที่มีเรื่องให้ทะเลาะเบาะแว้งกัน ใครคนใดคนหนึ่งก็จะพุ่มกระถางเหล่านั้นลงไปยังพื้นล่างให้แตกกระจัดกระจายห้องครัวที่เคยมีชีวิตชีวาด้วยเสียงโกลกและเสียงสับ ก็หลงเหลือเพียงเสียงทอดถอนลมหายใจอย่างเหนื่อยล้าของหม้อหุงข้าวและกาต้มน้ำ และกับข้าวก็คือบรรดาแกงถุงจากร้านรวงในโรงตลาด

ระยะหลังๆ มา สุจริตมักหลับฝันถึงดินแดนอันเป็นบ้านเกิด เขาหลับฝันถึงวัยเยาว์ของตนเอง เขามองเห็นท้องทุ่งและบึงบางกว้างไพศาล เขามองเห็นสวนครัวของแม่ เขาหลับฝันถึงวัยหนุ่มของตนเอง เขามองเห็นโรงเรียนประถมศึกษาที่สายถนนโรยด้วยกรวดสีคราม และเขามองเห็นเด็กสาวถักผมเปียซึ่งกำลังอุ้มแมวสีดำไว้แนบอก แมวสีดำที่กำลังหลับตาพริ้มและส่งเสียงสั้นครางออกมาไม่สิ้นสุด

“ไอ้แมวระยำ...”

สุจริตเฝ้ามองดูอาการปฏิกิริยาของแมวดำตัวนั้น มันมักมานั่งเลียไล่ทำความสะอาดเนื้อตัวอยู่ในบริเวณของที่ตั้งราวตากผ้า ที่ซึ่งแสงแดดยามบ่ายส่องถึง มันเป็นแมวหนุ่มที่ถูกทำหมัน แต่มันก็ยังคงหงว๋องไปตามโถงระเบียงของตึก คลอด้วยเสียงของลูกกระพรวนที่ห้อยคอ เนื้อตัวของมันอ้วนท้วนและสะอาดเอี่ยม ขนดำเป็นมันวาวอยู่ในแสงแดดอุ่น มันทำความสะอาดเนื้อตัวไปพลาง และพักสายตาก็กรนงไปพลาง เจ้านกเขาเพศผู้ผู้มีขนสีน้ำตาลแกมเทา ผู้ซึ่งเอาแต่กระโดดขึ้นลงจากคอน เคนเลาะไปรอบๆ กรงคับแคบ และคุ้ยขึ้นออกมาอย่างเปล่าเปลี่ยว

ราวกับว่ากฎกติกาต่างๆ มีไว้ให้แหกหรือฝ่าฝืน และกฎข้อหนึ่งของฟลัดเหล่านี้ก็คือการห้ามเลี้ยงสัตว์เลี้ยงต่างๆ ไว้ในตึก แต่แล้วเมื่อใครได้เฝ้าหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจสักเพียงครู่ ใครคนนั้นก็จะได้ยินเสียงร้องของนกต่างๆ เสียงแมว เสียงหมา รวมทั้งหนู กระต่าย และกระทั่งไก่แจ้ ดังออกมาจากห้องต่างๆ ภายในตึกฟลัด

สุจริตคิดฝันไปว่าตึกฟลัดหลังหนึ่งก็คือหมู่บ้านหนึ่ง ห้องชุดหนึ่งก็คือบ้านหลังหนึ่ง พลันนั้นเขาก็หัวเราะออกมาอย่างขื่นๆ เมื่อนึกถึงภูมิหลังของตัวเองของคนรัก และของบรรดาเพื่อนบ้าน ที่ล้วนแล้วแต่ถือกำเนิดขึ้นมาในชนบทไกลไกล ที่ซึ่งดินน้ำลมไฟแผ่ผายกว้างใหญ่ไพศาล แต่แล้ววันหนึ่งพวกเขาก็ต้องมาอยู่ร่วมกันอย่างแออัดยัดทะนานในตึกสี่เหลี่ยมแบนๆ อันคับแคบ ต้องคอยย่ำเตือนจิตสำนึกของตัวเองไม่ให้ลวงล้ำเข้าไปในความเป็นส่วนตัวของเพื่อนบ้าน ต้องพยายามหลีกเลี่ยงการปะทะกันด้วยกายวาจาและใจ ต้องอดทนต่ออาการปฏิกิริยาอันหยาบคายต่างๆ นานาของเพื่อนร่วมตึก ทั้งการขากถ่ม การอ้วกอาเจียน เสียงโครมครามโวยวาย คำด่าทอหยาบโหลน การทิ้งขยะไม่เป็นที่ เป็นทาง การกองวางสิ่งของรูกล้ำหน้าห้องของคนอื่น การฉวยหยิบสิ่งของของคนอื่น รวมทั้งเสื้อผ้าที่ตากราว และชุดชั้นใน

ชุดชั้นใน?

ชุดชั้นในสีชมพูในราวตากของบุญทิ้ง ขณะนั่งสูบบุหรี่อยู่บนเก้าอี้พลาสติก หน้าห้อง สุจริตมักลอบมองไปที่ฟองมันเหล่านั้น พลางก็คาดเดาเอาเองว่าคงไม่ใช่ของหญิงวัยกลางคนผู้นั้นเป็นแน่ เนื้อผ้าสีชมพูเบาบางและมีรูปทรงทันสมัย มันต้องเป็นของเด็กสาวที่มีชื่อเล่นว่าน้ำผึ้งอย่างแน่แท้ เหล่าเสื้อผ้าที่ผ่านการซักและตากโดยนายสุบิน ผู้เป็นสามีของบุญทิ้ง ชายวัยสี่สิบเศษๆ ผู้มักเดินก้มหน้างุดอยู่ตลอดเวลา ชายผู้เฝ้ายามซึ่งทำงานเป็นพนักงานขับรถขนส่งสินค้าของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง การงานที่นำพาเขาออกไปสู่ต่างจังหวัดคราวละหลายๆ วัน ครั้นเมื่อได้กลับมาอยู่กับครอบครัว เขาก็ต้องรับหน้าที่ซักผ้าตากผ้าให้กับตัวเองและรวมถึงของลูกของเมีย และกระทั่งชุดชั้นในเหล่านั้น ท้ามกลางเสียงบ่นราวไม่มีวันสิ้นสุดของนางบุญทิ้ง เธอบ่นว่าลูกสาวคนเดียวที่เอาแต่หมกมุ่นอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์กับเกมต่างๆ หรือไม่ก็เอาแต่พูดโทรศัพท์คราวละนานๆ เธอบ่นว่าสามีที่สูบบุหรี่มากเกินไป ซักซ้าเกินไป รวมทั้งบ่นว่าฟ้าดินแปรปรวนไปต่างๆ นานา ซึ่งสุจริตคิดว่าเพราะเหตุเอาเองว่าอาการบ่นต่อเนื่องเรื้อรังเหล่านี้ อาจมีสาเหตุมาจากการที่เธออยู่ติดกับที่มากเกินไป ด้วยการงานรับเหมาช่วงตัดเย็บเสื้อผ้าอันไม่รู้จบสิ้นเหล่านั้นนั่นเอง

บุญทิ้งเปรยขึ้นลอยๆ เหมือนนกเขาคุงิน “ทนเหนื่อยไปอีกกสักห้าหกปี รอให้ลูกสาวเรียนจบปริญญามีการมีงานทำ มันคงช่วยแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ได้บ้าง”

ก่อนจะพยักพืดมาทางที่สุจริตนั่งอยู่ “ว่าแต่บ้านนั้นเถอะ เมื่อไรจะมีลูกไว้เป็นโซ่ทองคล้องใจ”

สุจริตอาศัยอยู่ในแฟลตแห่งนี้มาห้าปีแล้ว หลังจากที่เขากับวาสนาได้ตกลงใจใช้ชีวิตร่วมกัน ระหว่างเขาซึ่งเป็นช่างซ่อมบำรุงกับเธอซึ่งเป็นพนักงานฝ่ายบัญชีในโรงงานทอผ้าแห่งหนึ่งย่านชานเมือง เขากับเธอได้ตัดสินใจซื้อห้องในตึกแฟลตแห่งนี้ แฟลตซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากสถานที่ทำงานของคนทั้งคู่ โดยผ่อนชำระเป็นรายเดือน รวมทั้งรถกระบะอีกหนึ่งคัน โดยที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าวันหนึ่งเขาจะกลายเป็นคนตกงาน

ครอบครัวของบุญทิ้งเข้ามาอาศัยในแฟลตแห่งนี้หลังจากที่เขาเข้ามาอยู่ราวสองปี และหลังจากที่ทั้งสองครอบครัวรู้จักมักคุ้นกัน เขาก็ได้รับฟังเรื่องราวความเป็นมาของครอบครัวนั้นผ่านปากคำของบุญทิ้ง ขณะที่สุบินเมื่อเดินสวนกับเขาก็เอาแต่ยิ้มและพยักหน้าให้กันเท่านั้น ครอบครัวที่อพยพจากดินแดนแล้งเข็ญมาลงหลักปักฐานในเมืองใหญ่แห่งนี้ หลังตัดสินใจขายผืนดินอันเป็นมรดกตกทอด (ผืนแผ่นดินที่ปลูกพืชแล้ว

ได้ผลอย่างกะพรวดกะแพรง) ซื่อรกรกระบะมือสอง ซื่อห้องของตึกแฟลต ชีวิตเหลือเพียงหนทางข้างหน้า ไม่มีสถานที่ให้หันหลังกลับไปพึ่งพิงอีกแล้ว คนทั้งสองต่างขยันขันแข็งในการงานของตน และหลอมรวมความหวังไว้ที่จริยาผู้เป็นลูกสาวแต่เพียงผู้เดียว

สุจริตครุ่นคิดต่อไป ไม่น่าเชื่อว่าเพียงไม่ถึงสามปี จากเด็กหญิงมอมๆ ผอมๆ ผู้หนึ่ง จะกลับกลายเป็นเด็กสาวที่เติบโตอย่างสะพรั่ง เด็กสาวผู้สวมใส่ชุดชั้นในสีชมพู รวมทั้งชุดกระโปรงนอนสีชมพูเบาบาง เด็กสาวที่เรียกเขาและคู่รักว่า “น้า” เด็กสาวที่ผู้เป็นพ่อซักตากชุดชั้นในให้ เด็กสาวประเภทไหนกันนะ เขารู้สึกขื่นขื่น เมื่อคิดขึ้นได้ว่าสองสามปีมานี้เขาก็เป็นฝ่ายซักตากเสื้อผ้าและชุดชั้นในให้กับผู้เป็นคู่รักเช่นกันมิใช่หรือหรือ ชุดชั้นในสีดำที่แลดูหมางเมินและเย็นชาเหล่านั้น

ผู้รับจดหมายสีแดงที่หน้าห้องมีแต่จดหมายแจ้งหนี้ ไม่มีสักฉบับที่ตกลงรับเขาเข้าทำงาน หรือเรียกไปสัมภาษณ์ นานแค่ไหนแล้วนะ ที่เขาต้องละจากบุหรีแล้วหันมาสูบยาเส้น ที่เขาต้องใช้เงินทุกบาททุกสตางค์อย่างระมัดระวัง เขาใคร่ครวญ ไขแล้วนานเท่ากับที่บรรดานักการเมืองโกงบ้านกินเมืองยังคงลอยนวลอยู่นั้นกระมัง ก่อนที่ผู้คนจำนวนหนึ่งจะออกมาชุมนุมประท้วงบนท้องถนน และการชุมนุมอันยืดเยื้อยาวนานได้ส่งผลให้ภาครัฐกิจต่างๆ เริ่มเซซวน ก่อนที่โรงงานที่เขาและคู่รักทำงานอยู่จะประกาศปรับลดพนักงานลงจำนวนมาก โดยการจ้างออกเป็นเงินจำนวนหนึ่งตามอายุการทำงาน และฐานเงินเดือน และในบรรดาผู้เคราะห์ร้ายเหล่านั้นได้รวมเขากับคู่รักเอาไว้ด้วย

เขายังคงตงงานต่อเนื่องนับตั้งแต่วันนั้น ขณะที่วาสนาสามารถสมัครเข้าทำงานในที่แห่งใหม่ได้ทันที นั่นอาจเป็นเพราะวุฒิการศึกษาของเขาที่ต่ำเกินไปในยุคสมัยนี้ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสาขาช่างกลโรงงาน ขณะที่วาสนากระเสือกกระสนร่ำเรียนจนจบชั้นปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยเปิด

เขามักลอบมองดูเหล่าชุดชั้นในสีชมพูในราวตากหน้าห้อง พลังกัมโนภาพไปถึงผู้ที่สวมใส่ผอมมัน ท่ามกลางเสียงนกเขาคุนอย่างเปล่าเปลี่ยว

บุญทิ้งเปรยถึงชุดชั้นในบางตัวของลูกสาวที่หายไป ขณะที่สุจริตกำลังหลับฝันถึงสวนกุหลาบสีชมพูหวานซึ้ง เขากับเด็กสาวผู้เปลือยเปล่ากำลังล่องลอยอยู่เหนือสวนแห่งนั้น ราวกับผีเสื้อสองตัวกำลังโอบกอดเคลียกันอยู่ตลอดเวลา โอบกอดและจุมพิต ราวกับหลับฝันอยู่ในภาพเขียนเหนือจริงของจิตรกร

เมื่อเสียงบันเปรยเหล่านั้นดังแทรกเข้ามาในโสตประสาท เขาก็ร่วงตกลงสู่ แผ่นพื้นแห่งวันอันแข็งกระด้าง ซ้ำซากจำเจ และเบาหวิวอันสุดจะทนทาน เขาอนอนหลับ ผืนกลางวันอยู่บนโซฟาริมห้องโถง ปล่อยให้รายการต่างๆ ในจอโทรทัศน์ดำเนินไปกับ โมงยามอันเปล่าเปลี่ยว เสียงหญิงวัยกลางคนข้างห้องยังบันด่าต่อไปถึงการโงกโงนของ ฝ่ายนิติบุคคลของการเคหะ เพราะกล้อวงจรปิดที่ติดตั้งอยู่ตามที่ต่างๆ ในตัวตึกนั้น ล้วนแล้วแต่ใช้งานไม่ได้ และเธออยากเห็นหน้าไอชโหมโรจิตนั้นอย่างจับจิดเลยทีเดียว

กลิ่นกุหลาบเหล่านั้นปลัดพรายไปจากปลายจมูกของเขา แทบจะฉวยคว้า เอาไว้ได้อยู่แล้วทีเดียว เขาอนอนลึมนานิ่งๆ อยู่เช่นนั้น ปล่อยให้ความเกียจคร้านซ้ำแกลงไปถึงกระดูกดำ พลังก็จับบทรุ่นคิดไปถึงคำตำทอของบุญทิ้ง พลังก็รู้สึกได้ถึงความสาสະ แก่ใจที่เล่นเป็นริ้วๆ ขึ้นมา ก็ไหนเธอเคยกล่าวว่ารับได้กับพฤติกรรมโงกโงนของบรรดา ผู้บริหารประเทศมิใช่หรือหากว่าการโงกโงนเหล่านั้นจะโยนเศษซากมาถึงเหล่า ผู้อยู่ใต้การปกครองบ้าง เธอผู้ปาวประกาศปาวๆ ต่อเพื่อนร่วมแพลตว่าเธอเป็นฝ่ายข้าง ของนักการเมืองโงกโงนเหล่านั้น เธอผู้มักจะถูกกล่าวยกย่องสดุดีคุณงามความดีของ พรรคการเมืองพรรคนั้นออกมาเรื่อยๆ ทั้งต่อบรรดาคนคุ้นเคย และแม้กระทั่งคนแปลกหน้า

ขณะที่สุจริตเมื่อได้ยินได้ฟังอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เขาก็ทำได้เพียงยิ้ม (เหยียด) ออกมาอย่างแล้งไร้ พลังก็นึกดูแลนไปถึงผู้คนที่ทั้งมวลในภูมิภาคเดียวกันกับนางบุญทิ้ง ผู้คนที่โงกเขลาบาปปัญญา ผู้คนที่เต็มใจยื่นจมูกให้กับการเมืองลากจูงเพียงเพราะเศษเงิน เล็กๆ น้อยๆ เพียงเพราะนโยบายประชานิยมที่ก่อหนี้หนักหนาให้กับประเทศไปอีกร้อยปี พันปี ต่างกับเขาและวาสนาที่มาจากอีกภูมิภาคหนึ่ง ภูมิภาคที่ผู้คนสนใจการเมืองอย่าง ลึกซึ้ง เป็นตัวของตัวเอง และเชื่อมั่นในสิทธิ์เสียงของตนเองอย่างเต็มภาคภูมิ

ภูมิภาคที่เมื่อใครคนใดคนหนึ่งหันหลังจากมา และกระทั่งเมื่อใครคนนั้นประสบความสำเร็จในชีวิต จึงจะหวนกลับไปอย่างเต็มภาคภูมิ ขณะครุ่นคิด สุจริตแทบไม่รู้ตัวว่า เขาได้ลุดกลงจากโซฟาและกำลังเดินวนอยู่ภายในห้องคับแคบ เขาซึ่งในขณะนี้ช่างอยู่ ห่างไกลจากคำว่าความสำเร็จในชีวิตราวสุดหล้าฟ้าดิน เขาซึ่งราวกับสัตว์ตัวหนึ่งที่ติดอยู่ใน กรงเมือง แทนที่จะกลับไปสู่นบ้านเกิด และเริ่มต้นทำเกษตรกรรมธรรมชาติอย่างจริงจัง บ้านเกิดหรือ?

เขาเปิดประตูเข้าไปในห้องนอนของวาสนา ทอดกายลงบนเตียงที่ก่อนเคยได้ นอนเคียงคู่กัน ก่อนจะพบว่าบนเตียงนอนนั้นไม่มีกลิ่นกายของคู่รักแม้เพียงนิดน้อย

ความสดชื่นแห่งความรักใคร่รั้นปลาสนาการไปตั้งแต่วันที่เขาดองงานกระนั้นหรือ และ เขาควรที่จะชี้โทษใครหรือสิ่งใดกัน

บางคืนเขานอนเปล่าเปลี่ยวอยู่ในที่นอนในห้องโถง ขณะที่บางคืนเขาได้ไปร่วม ชุมนุมฟังคำอภิปรายของบรรดาแกนนำต่อต้านนักการเมืองคอร์รัปชันจนถึงรุ่งเช้า บนถนน ราชดำเนินที่เต็มไปด้วยมวลชนจากทั่วทุกสารทิศ

เขารู้สึกราวกับว่าเขากลัวศาสนาเป็นเพียงคนที่มาอาศัยอยู่ร่วมห้องเดียวกัน ช่วยกันเฉลี่ยค่าใช้จ่าย และไม่มีความรักซึ่งหรือผูกพันใดๆ ต่อกัน หญิงสาวที่จะกลับมาถึง ที่พักในราวๆ สองถึงสามทุ่ม นั่งกินอาหารที่หน้าจอโทรทัศน์ ริดเสื้อผ้าชุดทำงานสำหรับ วันพรุ่ง อาบน้ำแล้วเข้านอน ก่อนจะตื่นขึ้นอีกครั้งในตอนตีสี่ เพื่อเตรียมตัวออกไปผจญกับ ระบบการจราจรที่ล้นหลวมตลอดกาล และการงานที่หนักหน่วงอีกวาระ

บางวันเธอได้ฟังคำพูดอันเย็นชาไว้ในโสตของเธอ “อย่ามัวแต่เลือกงาน งานอะไร ที่สุจริตก็ทำไปก่อนเถิด”

สุจริตหวนคิดไปถึงวัยเยาว์และที่มาของชื่อของตน เขาเกิดในเรือกสวนและไร่ นา อันอุดมสมบูรณ์ โดยมีทิวเทือกเขาทอดตัวเหยียดยาวเป็นฉากหลัง และมีท้องทะเล กว้างใหญ่ไพศาลคร่ำครวญอยู่ไม่ไกล

เขาได้กำเนิดขึ้นมาในปีที่ผู้เป็นพ่อตัดสินใจลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้ใหญ่บ้าน เมื่อคราวผู้ใหญ่บ้านคนเก่าถึงวาระเกษียณอายุ แม่บอกว่าพ่อของเขาไม่ได้ใช้เงิน สักบาทเดียวในการหาเสียง พ่อผู้ได้รับวิชาความรู้และการเขียนอ่านจากการบวเรียนอยู่ หลายพรรษา ก่อนจะสึกหาลาเพศมาใช้ชีวิตคู่กับแม่ พ่อผู้ขยันขันแข็งการงานและ เปี่ยมด้วยน้ำใจ ตรงไปตรงมา ครั้นเมื่อพ่อได้รับเลือกให้เป็นผู้ใหญ่บ้านคนใหม่ได้ไม่ถึง ขวบปี พ่อก็ถูกยิงตาย และจนกระทั่งถึงบัดนี้ ทางการก็ยังจับมือปืนไม่ได้ นอกจาก จับมือปืนไม่ได้แล้ว คนบางคนของทางการยังป้ายสีว่าผู้ตายได้เขาไปพัวพันกับธุรกิจ ผิดกฎหมายเสียอีกด้วย

พ่อตั้งชื่อให้เขาว่า “สุจริต” ความสุจริตที่ได้พรากพ่อไปจากพวกเขาสามคน แม่ลูก ปล่อยให้แม่ต้องยืนหยัดเลี้ยงดูลูกอยู่เพียงลำพัง วิ่งวุ่นอยู่กับงานนอกและงานใน หมายใจส่งเสียลูกทั้งสองให้ได้รับการศึกษาในชั้นสูงสุด ด้วยไม่ต้องการให้ลูกๆ ต้องกลายเป็น ขาวสวนขาวนาเฉกเช่นพ่อแม่และเหล่ากอ เขากับพี่ชายเติบโตขึ้นในสภาวะการณ์ เช่นนั้น ในเสียงอบรมสั่งสอนของผู้เป็นแม่ผู้ไม่ยอมพ่ายแพ้ แม่ผู้ยิ่งส่งเสริมให้ลูกๆ เรียนรู้

และเติบโตใหญ่ไปเป็นนักกฎหมาย หรือไม่ก็นักปกครอง แม่ผู้เจ็บช้ำน้ำใจกับการจากไปของพ่อ กับความตายที่มีด่าและพลอยแปดเปื้อนมาถึงลูกเมีย แม่จึงทำทุกหนทาง ไม่ว่าจะเอาที่ดินจำนวนหนึ่งไปจำนองกับธนาคารเพื่อกู้เงิน เพื่อปรับเปลี่ยนจากการเพาะปลูกแบบดั้งเดิมไปสู่การเกษตรสมัยใหม่ ตามแนวทางของเหล่านักวิชาการด้านการเกษตร ทั้งการปลูกพืชเชิงเดี่ยวโตเร็ว การใช้ปุ๋ยและสารเคมีเร่งผลผลิต

แต่ดูเหมือนว่าเลือดของความแข็งขันมันคงของพ่อและแม่ในกายของลูกจะเจือจางเกินไป เขากับพี่ชายจึงเติบโตขึ้นอย่างกะปลุกกะเปลี้ย ด้วยผลการเรียนที่อยู่ในระดับกลางๆ พวกเขาเรียนจบปริญญาตรีและกัญชาตั้งแต่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมปลายของโรงเรียนในอำเภอบ้านเกิด ก่อนที่พี่ชายซึ่งมีอายุมากกว่าเขาสองปี จะขึ้นมาเรียนต่อในมหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่งของเมืองหลวง พี่ชายผู้เลือกเรียนเกี่ยวกับกฎหมายเพื่อเอาใจผู้เป็นแม่ พร้อมกับใช้ชีวิตวัยหนุ่มไปกับการสำมะเลเทเมา หญิงสาว และการพนัน ขณะที่เขาเองกลับเลือกที่จะเรียนต่อในสาขาวิชาช่างกลตามที่ตัวเองสนใจ ในวิทยาลัยแห่งหนึ่งของเมืองหลวง วิทยาลัยที่ขึ้นชื่อลือชาในเรื่องการตีรันฟันแทงกับเหล่าวิทยาลัยคู่อริ เขาทั้งสองหันหลังออกจากบ้านโดยมีเสียงของผู้เป็นแม่ไล่ตามหลัง “หากไม่สำเร็จ อย่าย้อนกลับมาเป็นอันขาด”

เขาไม่รู้หรอกว่าพี่ชายของเขาใช้ชีวิตจำเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยแห่งนั้นก็ปี และเรียนจบหรือไม่จบ แต่เขารู้เพียงว่าเขาและพี่ชายต่างก็สูจริตเอาเลือดและเนื้อจากหญิงชราผู้หนึ่งอย่างไม่รู้จักสิ้น หญิงชราผู้เฝ้ารอคอยข่าวคราวความสำเร็จในชีวิตของลูกๆ ด้วยใจที่จดจ่อ ครั้นเมื่อเขาจบการศึกษา และเกณฑ์ทหารโดยสมัครใจเป็นระยะเวลาหนึ่งปีก่อนจะปลดประจำการ และเข้าทำงานในโรงงานแห่งหนึ่งได้เพียงปีกว่าๆ ผู้เป็นแม่ก็ล้มป่วยลงอย่างกะทันหันและจากไปในเวลาอันรวดเร็ว โดยที่ลูกทั้งสองไม่อาจไปดูใจได้ทันเวลา และหลังจากนั้นธนาคารเพื่อการเกษตรก็ได้เข้ามายึดที่ดินทำกินทั้งหมดไป หลงเหลือไว้เพียงบ้านเก่าโทรมบนผืนดินเพียงกระเบาะมือสำหรับทายาททั้งสอง

สุจริตชั้นขึ้น ชีวิตของเขากับพี่ชายคือพืชเชิงเดี่ยวโดยแท้จริง

หลังจากนั้นไม่นาน เขาก็ได้ข่าวว่าพี่ชายของเขาได้กลายเป็นสมุนปลายแถวของนักการเมืองใหญ่คนหนึ่ง นักการเมืองผู้กว้างขวางและอื้อฉาวในเรื่องศีลธรรมจรรยาบรรณ และโลกของเขากับพี่ชายจึงยิ่งห่างไกลจากกันไปไม่สิ้นสุด เมื่อเขาทั้งสองได้ตกลงขายที่ดินแปลงสุดท้ายพร้อมบ้านโทรมๆ ให้กับญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง ก่อนจะแบ่งเงินกันคนละครึ่ง และก่อนจากกันในครั้งกระนั้น พี่ชายของเขาได้เอ่ยขึ้นมาลอยๆ ว่า “ไอ้น้องเอ๊ย อุดมการณ์นั้นอยู่ในลิ้นชักที่เปิดไม่ออก”

บุญทั้งกระแทกปิดล้นซึกโตะปังปึงโครมคราม ภาพข่าวการชุมนุมในจอโทรทัศน์ ทำให้เธออารมณ์เสียอยู่เนืองๆ เธอรู้สึกโกรธเกลียดชิงชังเหล่าคนผู้ก่อความวุ่นวายให้เกิดขึ้นไม่รู้จบสิ้น ขณะเดียวกันก็รู้สึกเห็นอกเห็นใจนักการเมืองผู้ถูกกล่าวหาว่าทุจริต คอร์รัปชัน นักการเมืองผู้เห็นอกเห็นใจเหล่าคนผู้ทุกข์ยาก เหล่าประชาชนคนทุกข์ยาก ผู้ถูกทอดทิ้ง

โลกนี้คือความไม่ยุติธรรมอย่างแน่แท้ เธอผลุนผลันเดินเข้าออกจากห้องราว คนเสียสติ เธอเปิดโทรทัศน์หนีภาพข่าวเหล่านั้น (พลางนึกอยากถึจอโทรทัศน์) เดินออกมาทำงานต่อ ประเดี๋ยวๆ ก็เดินเข้าไปเปิดโทรทัศน์อีกครั้ง เพราะอีกใจหนึ่งก็อยากรับรู้ข่าวคราวความเป็นไป (พลางก็ภาวนาให้ใครสักคนหนึ่งจ้องปลายกระบอกปืนไปยังหัวของนักปราศรัยปากกล้าเหล่านั้น ทำให้พวกมันล้มลงทีละคน-ทีละคน) โลกนี้เลือกที่จะทอดทิ้งคนยากคนจนอย่างไม่ต้องสงสัย เหมือนกับที่พ่อของเธอตายจากไปขณะที่เธอเพิ่งลืมตาเกิดได้ไม่นานวัน

เสียงก่นด่าของเธอกระแทกโสตประสาทของเพื่อนบ้านอย่างสุจริตแรงขึ้นและถี่ขึ้น เขาเหยียดยิ้ม พลางครุ่นคิดไปว่าหากเธอรู้ว่าเขาได้ไปเข้าร่วมการชุมนุมประท้วง อยู่บ่อยครั้ง เธอยังจะคบหาสมาคมกับเขาต่อไปหรือไม่ และระยะหลังๆ มาเขาเลือกที่จะออกมานั่งที่เก้าอี้หน้าห้องโดยเลือกจังหวะเวลาเอาไว้แล้ว คือในช่วงเช้าราวๆ หกโมง และในยามบ่ายราวๆ ห้าโมง ซึ่งในเวลาเหล่านั้นคือช่วงเวลาที่เขาจะได้เฝ้ามองเด็กสาวอย่างเต็มตา และได้สุดดมบางกลิ่นอย่างเต็มปอด เด็กสาวในชุดนักเรียนที่ก้าวออกมาจากห้อง ยิ้มและทักทายให้เขา บางครั้งก็ถือโอกาสเย้าหยอกเขาด้วยน้ำเสียงระริกคิกคัก ขณะที่เรือนกายได้ส่งกลิ่นแป้งและน้ำหอมอันรัญจวนออกมาบ้าง โดยมิเจ้าแมวสีนิลตามด้อยไปส่งถึงบันไดพลัดชั้นล่าง ครั้นเมื่อกลับจากโรงเรียนในยามบ่ายแก่ๆ เด็กสาวในชุดนักกีฬา วอลเลย์บอลรัดรูปทรงก็จะมีเสน่ห์ไปอีกแบบ ท่าเดินลงเท้าหนักๆ ของเธอทำให้ทรงอกอวบอิมและสะโพกแน่นหน่นสะเทือนไหว และกลิ่นกายที่อบร่าด้วยน้ำเหงื่อ นั้นทำให้ความคิดของเขาเตลิดเปิดเปิงไปถึงไหนต่อไหน และทุกครั้งก่อนที่จะผลุบหายเข้าไปในห้อง เด็กสาวมักจะหยุดยืนที่หน้ากรงนกเขาพลางก็ติดนิ้วเป็นการส่งสัญญาณให้มันคุ้ยขนพร้อมกับยิ้มและขยิบตาให้ผู้เป็นเจ้าของนก อันเป็นสัญญาณบางอย่างที่เขาอยากเข้าใจ

สุจริตใช้เวลาในแต่ละวันไปอย่างซิมเซา หลังซักตากผ้าของตัวเองและของคู่รัก เขาก็อาจจะนอนดูรายการโทรทัศน์ไปอย่างแแกนๆ หรือหากคีนไคที่เขาไปร่วมชุมนุมอยู่จน

ดึกตื่นรุ่งเช้า เขาก็จะหลับไหลไปจนบ่ายคล้อย หลับไหลไปพร้อมกับภาพฝันอันสับสน วุ่นวายไหลหลาก ในโสตประสาทอัดแน่นอยู่ด้วยชุดคำทางการเมืองอันรุนแรงเร้าร้อน ท่ามกลางเสียงเพรียกของเหล่ามือตบและเสียงโห่ร้องอิงคะนึ่ง เสียงพลุ เสียงระเบิด หรือเสียงปืน อันไม่อาจจำแนกแยกแยะ

ขณะที่บางวันเขาก็จะนอนอ่านหนังสือเกี่ยวกับพระเครื่อง เกี่ยวกับเรื่องปาฏิหาริย์ต่างๆ หรือไม่ก็ลงไปนั่งจิบเหล้าที่แบ่งขายใส่ขวดเครื่องดื่มชูกำลังกับคนรู้จัก มักคุ้นสองสามคนที่หน้าร้านชำของแพลตฟอร์มตรงข้าม พลังก็พุดคุยกันถึงเรื่องพระเครื่อง นกกรง หวยใต้ดิน มวยตู้ และการบ้านการเมือง

ขณะที่บางวันเขาก็จะนอนดูหนังแผ่นอย่างไม่รู้จบสิ้น เขาเลือกดูหนังบู๊และหนังโป๊ หรือไม่ก็นั่งรถเมล์ไปลงยังห้างสรรพสินค้าที่อยู่ไม่ไกลจากที่พักนัก (ที่รถกระบะให้จอดตายอยู่หน้าแพลตฟอร์ม เพราะราคาน้ำมันปรับเพิ่มขึ้นทุกวัน) ที่นั่นเขาจะไปนั่งชุกอยู่ที่หน้าแผงพระเครื่องต่างๆ พลังก็ส่องพระและสนทนากับเหล่าเซียนพระอย่างออกรส และบางครั้งเขาจะซื้อตัวเข้าไปดูหนึ่งในโรงที่ตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งนั้น หนังบู๊หรือหนังโป๊บางเรื่องที่เพิ่งลงโรง

บางขณะสุจริตถึงกับคร่ำครวญออกมาว่า “ชีวิตเราเหลือเพียงสามสิ่งนี้เท่านั้น หรือ...”

บางคืนเขาฝันประหลาด ฝันว่าเขากลายเป็นภิกษุหนุ่มผู้กำลังจาริกธุดงค์ไปสู่ทิวเทือกเขา ทิวเทือกเขาที่ทอดกายอยู่หลังบ้านเกิดนั่นเอง แม้ว่าในชีวิตจริงเขากับพี่ชายจะยังไม่เคยได้บวชทดแทนคุณให้พ่อกับแม่เลยสักครั้ง

สุจริตกับवासनाไม่เคยไปทำบุญตักบาตรที่วัดเลยสักครั้ง นับตั้งแต่ที่คนทั้งคู่ได้ตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกันภายในแพลตฟอร์มแห่งนี้ แม้ว่าเขาจะหลับฝันถึงวัดที่บ้านเกิดอยู่เนืองๆ บางครั้งหลับฝันว่าเขาในวัยเด็กได้แอบลอดรั้วลวดหนามในค้ำคืนของงานวัดเข้าไป เพื่อจะได้ดูหนังหรือดนตรีอันตื่นตาตื่นใจ ก่อนที่จะถูกพระบางรูปยึดกุมข้อมือไว้อย่างเหนียวแน่น ก่อนที่เขาจะสะบัดข้อมืออย่างเต็มแรงจนหลุดจากพันธนาการนั้น พร้อมสบัดด้วยตระหนกตกใจสุดขีด “ปล่อยกูนะ ไอ้เหี้ย”

เขาไปเข้าร่วมการประชุมประท้วงถี่ขึ้น และในห้วงเวลาเหล่านั้น เขากับवासनाแทบจะกลายเป็นคนแปลกหน้าต่อกัน เขากับเธอต่างถือลูกกุญแจกันคนละดอก เขาออกจากห้องพักไปตั้งแต่ที่เธอยังไม่ทันกลับมาจากที่ทำงาน และเขาก็กลับคืนที่พักเมื่อยามที่เธอได้

ออกไปทำงานเสียแล้ว อย่าว่าแต่ไม่เคยไปทำบุญร่วมกันเลยสักครั้ง เพราะหลายๆ ปีมานี้ เขาและเธอแทบไม่เคยได้นั่งกินข้าวพร้อมๆ กัน และอย่าว่าแต่การได้นั่งกินข้าวพร้อมๆ กันเลย เพราะแม้แต่การได้ร่วมหลับนอนก็ราวสูญหายไปจากชีวิตคู่ เขาพยายามนึกย้อนไปถึงการรสนกาลก่อน ก่อนจะรู้สึกฉงนฉงายในตัวเอง ว่าเขาไปพิสมัยในตัวเธอได้อย่างไรกันนะ หญิงสาวร่างเล็กและแบบบาง หญิงสาวผิวขาวซีดผู้มีสะเกือกแบนและไม่มีหน้าอก พุดน้อย ไร้อารมณ์ขัน แต่ทุกคำพูดนั้นมักแฝงซ่อนด้วยการเชือดเฉือนใจ

เธอพูด “มีรถไว้เปล่าประโยชน์ทำไม หากไม่รู้ว่าจะทำอะไร พามันออกตระเวนรับซื้อของเก่าก็ไม่เลวหรอกนะ”

หากตรองดูดีๆ คำพูดของเธอก็มีเหตุผลควรรับฟังอยู่มีใช่น้อย แต่ทว่าหน้าของเขาก็กังเขินไป เขานึกไม่ออกเอาเสียเลยว่าเขาจะยึดอาชีพนั้นได้อย่างไร แม้ว่าเงินเก็บก้อนสุดท้ายจะค่อยๆ ร่อยหรอลงทุกขณะก็ตาม และแม้ว่าเขาจะพยายามใช้จ่ายอย่างระมัดระวังอย่างไรก็ตาม แต่ค่าครองชีพที่สูงขึ้นทุกขณะก็ทำให้มันพร่องลงอย่างรวดเร็ว แม้ว่าเขาจะเลิกกินอาหารนอกบ้าน เลิกดื่มสังสรรค์กับเพื่อนฝูงจากที่ทำงานเก่า หันมาสูบยาเส้นแทนบุหรี่ แทงหวยใต้ดินน้อยลง หยุดซื้อเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายใหม่ๆ มานานแล้ว ดูหนังในโรงเป็นครั้งคราว และพยายามหารายได้เล็กๆ น้อยๆ จากการปล่อยพระเครื่องพระเหรียญให้คนคอเดียวกัน

เขาพยายามกระเปียดกระเสียดถึงเพียงนั้น และดูเอาเถิด ดูนางแม่ค้าที่อาศัยอยู่ในห้องห้องหนึ่งของชั้นสาม นางผู้มักมาหยุดยืนอยู่ที่หน้าห้องของเขาอยู่เสมอๆ พร้อมกับอาหารการกินต่างๆ นานา และหลังจากที่เขาได้ซื้อสินค้าของนางครั้งหนึ่ง และแทนที่นางจะทอนเงินจำนวนหนึ่ง (ซึ่งไม่มากมายอะไรเลย) ให้กับเขา แต่นางกลับพูดเองเออเองเอาดี้อู่ว่า ขอให้เขาได้ร่วมทำบุญกับนางเถิด ทำบุญเพื่อร่วมกันสร้างพระพุทธรูปให้วัดธรรมกายนั้นเถิด ครั้นเมื่อหูของเขาได้ยินชื่อวัดแห่งนั้นเท่านั้น เขาก็ร้องขอเงินทอนจากนางด้วยน้ำเสียงที่แข็งเยียบ และหลังจากนั้นเขาก็ไม่เคยอดหนุนสินค้าของนางอีกเลย แม้ว่านางจะมาหยุดยืนอยู่ที่หน้าประตูเสมอๆ พร้อมกับน้ำเสียงกระเซ้าเสมอๆ “แฟนไม่ให้เงินติดตัวไว้บ้างเลยรี”

เขากับวาสนาต่างก็ช่วยกันออกค่าใช้จ่ายต่างๆ ทั้งการผ่อนส่งห้องพัก รถยนต์ ค่าส่วนกลาง ค่าน้ำ ค่าไฟ และค่าอาหารการกิน และระยะหลังๆ มาเมื่อเกิดระหองระแหงกันขึ้น เขามักได้ยินวาสนาเอ่ยถึงบ้านเกิดออกมาบ่อยๆ และยังได้ยินเธอพูดราวตัดพ้อต่อว่า

ตัวเองในทำนองที่ว่า เธอไม่น่าปิดบังพ่อแม่เลย และคงด้วยเหตุนี้ที่ทำให้เธอไม่อาจรอดพ้นไปจากบาปเคราะห์ของชีวิต ไซลี เพราะการใช้ชีวิตคู่ระหว่างเธอกับเขานั้นไม่ได้ อยู่ในสายตาหรือการรับรู้ของญาติผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่าย และก่อนที่พ่อแม่พี่น้องจะขึ้นมาเยียมหาเธอที่เมืองหลวง เธอก็จะเป็นฝ่ายชิงกลับลงไปเยียมหาพวกเขาเหล่านั้นเสียก่อน และแน่นอน ตลอดระยะเวลาที่เธอและเขาได้ใช้ชีวิตร่วมกัน เธอจะเป็นฝ่ายปกป้องตัวเอง ด้วยยาคุมกำเนิดทุกครั้ง

ปีนี้อายุสามสิบปีแล้ว เธอยังคงฝ่ายผอมและซูบเซียว และแม้ว่าเธอจะปิดบังพ่อแม่เรื่องชีวิตคู่ แต่เธอก็ยังเจียดส่งเงินไปให้คนที่อยู่เบื้องหลัง และน้ำเสียยงที่เธอกำลังพูดผ่านสัญญาณโทรศัพท์ไปยังคนทั้งคู่ แม้ว่าเธอจะพยายามให้มันสดใสสักเพียงใด แต่เขาก็สัมผัสได้ถึงความเศร้าสร้อยและความสำนึกผิด

จู่ๆ สุจริตก็พลันคิดขึ้นมาว่า ชีวิตคือความบังเอิญอย่างจริงแท้...

บุญทิ้งเดินพล่านราวเสือดุดจัน โดยมีภาพข่าวการชุมนุมประท้วงในจอโทรทัศน์เป็นตัวกระตุ้นเร้า และระยะหลังๆ มาเธอเริ่มทะเลาะกับเพื่อนร่วมแฟลตบางคนที่มีความเห็นต่างทางการเมือง ในขณะที่สุจริตมักหลีกเลี่ยงที่จะพูดคุยกับเธอเป็นเวลานานๆ โดยถ้าไม่ขลุกอยู่ในห้อง เขาก็จะตรงไปยังห้างสรรพสินค้าแห่งนั้น

และบ่ายวันหนึ่งที่หน้าโรงหนังในห้างแห่งนั้น ขณะที่สุจริตกำลังจะเดินเข้าไปซื้อตั๋วเพื่อดูหนังเรื่องหนึ่ง พลันสายตาของเขาก็สะดุดเข้ากับเด็กหนุ่มเด็กสาวคู่อึ่งเข้า โดยบังเอิญ เด็กหนุ่มเด็กสาวในชุดนักเรียนที่นั่งซุกอยู่ในมุมหนึ่งบริเวณด้านข้างโรงหนัง และคนทั้งคู่กำลังกอดจูบกันอย่างพลันเลยทีเดียว ครั้นเมื่อดวงตาของเด็กสาวผู้นั้นสบประสานกับดวงตาของเขา เขาก็มองเห็นว่าดวงตาคู่นั้นระคนอยู่ด้วยความฉงนฉงายและความตื่นตระหนก ขณะที่ใจของเขาเองก็พลอยเต้นร่วอย่างไม่ทราบสาเหตุ

เขาอุทานอยู่ข้างใน “บัดซบแล้วละ บุญทิ้งเอ๊ย” และล้วงเอาโทรศัพท์มือถือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกงโดยไม่รู้สึกรู้สีกั้ว ก่อนที่กล้องในโทรศัพท์จะทำการบันทึกภาพที่อยู่เบื้องหน้า

ดวงหน้าของเด็กสาวที่ชื่อจริยาหรือน้ำผึ้งนั้นซีดเผือดราวแผ่นกระดาษ เธอและเด็กหนุ่มผละออกจากกัน ขณะที่สุจริตได้ก้าวเดินหายเข้าไปในโรงหนังพร้อมรอยยิ้มประหลาดที่มุมปาก

ภายในโรงหนัง แม้ว่าหนังเรื่องนั้นจะบู๊ตืดเลือดปล่านสมปรารถนาของสุจริต แต่เขากลับดูมันอย่างไม่มีสมาธิ ปะติดปะต่อเรื่องราวไม่ถูก เพราะเขามักมองเห็นแต่ภาพของเด็กหนุ่มเด็กสาวที่กำลังนัวเนียกันอยู่นั้นปรากฏขึ้นแทนที่ โดยเฉพาะดวงตาเบิกโพลงด้วยตื่นตระหนกของเด็กสาวผู้นั้น เด็กสาวผู้เป็นความหวังหนึ่งเดียวของครอบครัวคนชั้นล่าง ของคนจนเมือง เด็กสาวผู้มักจะขลุกอยู่แต่หน้าจอกอมพิวเตอร์กับเกมต่างๆ เด็กสาวผู้หลีกเลี่ยงไปโทรศัพท์ทราเวลนานๆ อยู่ที่ลานหญ้าด้านหลังตึกแฟลต เด็กสาวที่เดินผ่านหน้าเขาไปด้วยชุดกางเกงขาสั้นกุดและเสื้อยืดคอกกลมรัดรูป ทรวงอกและสะโพกสะเทือนไหว (ราวกับกำลังเอ่ยบางถ้อยคำแก่เขา) และกลิ่นเหงื่อกายของเธอทำให้เขาถึงกับป่นป่วนรัฐจวนใจ

และแล้วบัดนี้เด็กสาวก็ได้ฉีกพันธสัญญาแห่งครอบครัวนั้นลงเสีย ฉับพลันเขามองเห็นภาพของนายสุบินผู้เฒ่าแต่เดินก้มหน้างออยู่ตลอดเวลา นายสุบินผู้ชกตากขูดขื่นในให้ลูกเมีย ฉับพลันเขามองเห็นภาพของนางบุญทิ่งผู้ขบเคี้ยวทุกสิ่งอย่างในครอบครัวให้รูดไปข้างหน้า หญิงวัยกลางคนผู้มีวาจาฉลาดฉาน ทุ่มเทศวิตให้กับการงานจนลึมนอนลึมนกินเพื่อลูกสาวอันเป็นความหวังของวันพรุ่ง ความหวังที่จะมีบ้านเดี่ยวสักหลังหนึ่ง และการงานอันมั่นคงของผู้เป็นลูกสาวหนึ่งเดียว และแล้วบัดนี้เด็กสาวก็ได้ฉีกพันธสัญญาแห่งครอบครัวนั้นลงเสีย ด้วยวัยที่พิสุทธิ์สดใสและเปี่ยมด้วยพลังกายใจ

สุจริตดูหนังเรื่องนั้นไม่รู้เรื่อง ด้วยในหัวของเขามีแต่เรื่องราวและภาพของเด็กสาวหมุนเวียนซ้ำๆ โดยไม่รู้ตัว มือทั้งสองของเขากำแน่น กรามทั้งสองของเขาขบแน่น และเขารู้สึกโกรธเกลียดเด็กสาวผู้นั้นอย่างจับจิด และถ้าหากบังเอิญเด็กสาวผู้นั้นเป็นลูกสาวของเขา แน่นนอน เขาจะฆ่าเธอด้วยมือของเขาเอง

ในที่สุดเขาก็เดินออกมาจากโรงหนังอย่างกลางคัน เขาเหลือบมองมุมหนึ่งข้างโรงหนังที่บัดนี้ว่างเปล่า แต่ทว่าดวงตาที่เบิกโพลงอย่างตื่นตระหนกยังประทับอยู่ที่นั่น ราวกับดวงตาของนกตัวหนึ่งที่ถูกแมวตัวหนึ่งตะปบ

สุจริตนั่งจ้องดวงตาที่เปื้อนหลบของเด็กรสาว ให้ห้องห้องหนึ่งของโรงแรมเล็กๆ ริมนนราชดำเนิน ท่ามกลางสายฝนกลางฤดู

เด็กสาวอยู่ในชุดกางเกงยีนส์และเสื้อยืดสีเหลืองรัดรูป (เสื้อยืดที่เขาซื้อให้เธอ) เมื่อบ่ายวันวานนี้เอง ขณะที่เธอกลับจากโรงเรียนและกำลังจะเดินผ่านเขาไป และขณะที่ผู้เป็นแม่ของเธอกำลังก่นด่าบรรดานักประທံงอยู่ในห้อง เขาก็นึกโทรศัพท์ไปข้างหน้าเธอ พร้อมกับเอ่ยด้วยรอยยิ้มประหลาดที่มุมปาก

“รูปของหนูอยู่ในนี้”

และนั่นทำให้ป่วยของวันนี้เขาได้มานั่งประจันหน้าอยู่กับเด็กสาวที่กระสับกระส่ายสับสน ดวงตาคู่นั้นคลอด้วยน้ำตาต่างๆ กลิ่นฝนและกลิ่นถนนเบื้องล่างลอยฟุ้งเข้ามาในห้อง ก่อนที่เขาจะตึงเด็กสาวเข้ามาโอบกอด และถ้าหุ้ไม่ผาดไป เขาคิดว่าเขาได้ยินเสียงคุ้ยของนกเขาตังมาจากที่ไกลๆ

เขาปล่อยเด็กสาวกลับออกไปในยามบ่ายคล้อย ก่อนจะผล็อยหลับไปถึงมืดค่ำ และตื่นขึ้นภายในห้องที่อวลอยู่ด้วยกลิ่นของเด็กสาว เขาตื่นขึ้นด้วยความกระฉับกระฉ่างดุจม้าหนุ่ม พลังชีวิตที่ราวไร้นายไปก่อนหน้านี้ได้กลับคืนมาอย่างสมบูรณ์แบบ เขาสำรวจดูเรือนร่างของตัวเองในกระจกเงา พลันพบว่าวัยหนุ่มได้กลับคืนมา

เขาเดินออกจากโรงแรมในยามค่ำคล้อย ระเบียบไปตามฟุตบอลบ ก่อนจะไปร่วมฟังคำปราศรัยกับผองผู้ชุมนุมมากมายหน้าหลายตา และคำคืนนี้เขารู้สึกคึกคักอย่างผิดปกติ ทั้งโห่ร้องและตบมืออย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย สาสะใจไปกับเหล่าถ้อยคำแหลมคมและบาดแผลของผู้ปราศรัยเหล่านั้น และรู้สึกราวกับว่ามีเด็กสาวมานั่งอยู่เคียงข้าง และเขาแทบจะรอให้ถึงวันพรุ่งนี้ไม่ไหวเลยทีเดียว...

บุญทิ้งบ่นว่าลูกสาวตังออกมาจากห้อง ว่าเล่นกีฬาแท้ๆ แต่ทำไมจึงอวบอ้วนขึ้นทุกวัน ก่อนจะหันไปด่าทอพวกที่ทำให้บ้านเมืองเดือดร้อนวุ่นวาย เหล่าผู้ประท้วงที่เอาแต่โห่ร้องและตบมือจนโลกสั่นสะเทือน

สุจริตยอมปล่อยให้รถกระบะหลุดลอยไป เพราะผ่อนส่งไม่ไหว ระยะเวลาหลังจากมาเขามักปล่อยให้คนเขาในกรุงคุ้ยอย่างเปล่าเปลี่ยว บางวันก็ลืมน้ำดื่มอาหารให้มัน ในหัวของเขามีแต่เรือนร่างเปลือยเปล่าของเด็กสาว เสียงครวญครางที่ดังราวลมพายุซัดคำทางการเมืองต่างๆ นานา

เขากลายเป็นแมวคำตัวนั้น แมวที่เพ็งอิมจากเลือดเนื้อของเหยื่อที่มันตะบปได้ แมวที่กำลังแลลื่นเลียปากอย่างบรมสุข ด้วยเลือดเนื้อของเหยื่อได้กระตุ้นให้สัญชาตญาณของมันกลับคืนมาดังเดิม สัญชาตญาณอันคมกริบ ดิบเถื่อนและสุขุมคัมภีรภาพ

จู่ๆ เขาแว่ยินถ้อยคำของพี่ชายตังขึ้นในโสตประสาท “ไอน้องเอ๋ย อุดมการณ์นั้นอยู่ในลิ้นซึกที่เปิดไม่ออก” พี่ชายผู้สาบสูญไปจากชีวิตของเขา ในโลกที่เต็มไปด้วยคำโป๊ปและการทุจริตฉ้อโกง ในโลกที่เราต่างเดินสวนกันไปมาและแย้มยิ้มให้กันด้วยหน้าากาที่หนาแน่น ในโลกที่มนุษย์ถือกำเนิดขึ้นมาพร้อมกับสายเลือดแห่งการโกงกินและการ

ทำลายล้าง เขานึกถึงตอนเป็นทหารเกณฑ์ หลังจากผ่านพ้นการฝึกอย่างเข้มข้นหนักหน่วง เขากับเพื่อนบางคนได้ถูกส่งตัวไปประจำอยู่ในบ้านของนายพลผู้หนึ่ง เพื่อทำหน้าที่รับใช้ อย่างขยันขันแข็งต่อสมาชิกทุกคนในครอบครัวนั้น พวกเขาทำงานกันทุกอย่าง ทั้งดูแลสนามหญ้า สัตว์เลี้ยง ล้างรถ ขับรถ จ่ายตลาด ทำความสะอาดบ้าน ทำครัว ซักตากเสื้อผ้า รวมทั้ง ชูดขันในของทุกคน ท่ามกลางวาทกรรมของบรรดานายพลทหารผู้เป็นใหญ่เป็นโตทั้งหลาย ว่าการรับใช้ชาติเป็นหน้าที่และเป็นเกียรติของลูกผู้ชายทุกคน เขาคิดอย่าง ซนซิ่น “ซึกซุดขันในให้คุณนายและลูกๆ นี่นะนะ คือการรับใช้ชาติอันน่าภาคภูมิใจ” มีหน้าที่หลังปลดประจำการ นายพลผู้นั้นยังทำเรื่องขอเหรียญทหารผ่านศึกให้กับเขา และเพื่อนเสียอีก

การประชุมประท้วงดำเนินมาถึงเช้าวันหนึ่งในสายฝนปลายฤดู ก่อนที่กองกำลัง ทหารจะออกมาทำการปฏิวัติรัฐประหาร การปฏิวัติรัฐประหารที่ไม่มีใครต้องสูญเสีย เลือดเนื้อ ท่ามกลางเสียงสวดดีของเหล่ามวลชนดังกึกก้องโลกา กองกำลังทหารและ ขบวนการถึงได้เคลื่อนออกมายึดครองสถานที่สำคัญๆ ไว้ได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ขณะที่ ผู้นำโกงกินและพวกพ้องได้หลบหนีออกนอกประเทศ บนถนนหนทางของเมืองเต็มไปด้วย ดอกไม้หลากสี เหล่าปลายกระบอกรบปืนของรถถังและของเหล่าทหารเต็มไปด้วย ดอกกุหลาบสีหวาน

สุจริตก็เช่นเดียวกับคนอื่นๆ เขาเสียบดอกกุหลาบสีแดงเลือดนกเข้ากับ ปลายกระบอกรบปืนของทหารนายหนึ่ง ก่อนจะกลับคืนที่พักด้วยหัวใจพองโตคืบอก หลังจาก ที่เขาได้ออกจากที่พักมาถึงสามวันสามคืน เพื่อร่วมในการประท้วงอันเข้มข้นสูงอม

ถึงห้องพักราวๆ สามทุ่ม ขณะवासานั่งอยู่ที่โซฟาและกำลังเฝ้าดูการแถลงการณ์ ของคณะปฏิวัติสลักกับละครปกติของทางสถานี ก่อนจะหันมาที่เขาและเริ่มต้นเล่าถึง เรื่องราวที่เกิดขึ้นในห้วงเวลาสามวันสามคืนที่เขาไม่อยู่ เธอเล่าว่าเธอสะดุ้งตื่นจากหลับไหล ด้วยเสียงกรีดร้องที่ตั้งมาจากห้องของนางบุญทิ้ง ก่อนที่หู่จะจับความได้ว่าเด็กสาวที่ชื่อ จริยาผู้นั้นกำลังตั้งท้องอ่อนๆ เธอได้ยินเสียงกรีดวกราดน่าขนหัวลุกของผู้เป็นพ่อ เสียงทุบตี เสียงกรีดร้อง และเสียงห้ามปรามของผู้เป็นแม่ ก่อนที่เธอจะผล็อยหลับไปอีกครั้ง ครั้นเมื่อ กลับจากที่ทำงานในหัวค่ำของวันถัดมา ขณะเดินสวนกับนางบุญทิ้งโดยบังเอิญที่โถง ทางเดิน (นางกลับมาเอาเอกสารบางอย่าง) เธอจึงได้รับรู้ข่าวร้ายจากปากของนางบุญทิ้ง เองเลยว่า บัดนี้สามีของนางยังนอนไม่รู้สีกตัวอยู่ในห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล หลังจาก

ที่เขาได้พบกับลูกสาว (ตั้งแต่เกิดกระทั่งโตเขาไม่เคยตีเธอสักแปะ) เขาได้พามอเตอร์ไซค์ออกไปนั่งดื่มกินเหล้าในตลาดจนเมามาย ก่อนจะพามอเตอร์ไซค์ไปล้มคว่ำจนบาดเจ็บสาหัส และครั้นเมื่อนางบุญทิ้งกระทิงที่กระหอบกลับมาจากโรงพยาบาล นางก็ได้พบว่าลูกสาวได้กินกินน้ำยาล้างห้องน้ำเข้าไปเสียแล้ว และบัดนี้ทั้งพ่อและลูกก็ได้เข้าไปนอนอยู่ในโรงพยาบาลเดียวกัน...

สุจริตผลจากวาสนาแล้วเดินออกมานอกห้อง เขารู้สึกราวกับว่าโลกกำลังถล่มทลาย ความพองฟูในหัวงอกก่อนหน้านั้นได้หดแฟบลงฉับพลัน เขามองเห็นบานประตูหน้าห้องของนางบุญทิ้งถูกปิดล็อกด้วยกุญแจ ก่อนจะมองเห็นว่านกเขาในกรงได้หายไปเสียแล้ว และที่พื้นล่างมีเพียงปึกขนสีน้ำตาลแกมเทาตกหล่นอยู่สามสี่อัน และห่างออกไปไม่กี่เมตร เขาเห็นเจ้าแมวดำกำลังเลียปากและเนื้อตัวอยู่อย่างสบายใจ เขาคิดว่าเขากำลังหลับฝันอยู่อย่างแน่แท้ เป็นไปได้ทุกรก้นที่นกซึ่งถูกขังอยู่ในกรงแน่นหนาจะถูกแมวตัวหนึ่งลากออกมาเขมือบได้ หรือว่าเป็นวาสนานั้นต่างหากที่ถือวิสาสะปล่อยนกของเขา คิดได้ดังนั้นเขาจึงผลุนผลันกลับเข้าห้องอย่างซุ่มเคือง ขณะเดียวกับที่วาสนาหันมาสบตากับเขาแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น

“ชาตินี้จะไม่มีการอย่างเด็ดขาด ดูลี”

และด้วยถ้อยคำนั้นก็ตาลใจให้เขาเกิดความพลุ่งพล่านอย่างประหลาด ก่อนที่เขาจะลากเธอเข้าไปในห้องนอน และโถมเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มีอยู่กระทำต่อเธออย่างป่าเถื่อนรุนแรง ทั้งตบตีและถ่วงลำเข้าไปในเธอ เธอผู้บอบบางและซุบเซียว ท่ามกลางเสียงกรีดร้องราวสัตว์บาดเจ็บ

สุจริตสะดุ้งตื่นขึ้นในกลางดึกก็กลับ เขาได้ยินเสียงกรีดร้องดังมาจากที่ใดที่หนึ่งราวกับเสียงหลอกลอนของจิตใต้สำนึกในความหลับฝัน

ในความมืดสลัวนั้น เขามองเห็นหญิงผู้ซุกซมคนหนึ่งกำลังสะอื้นไห้อย่างแผ่วเบา ขณะกำลังเก็บเสื้อผ้าและข้าวของต่างๆ ลงกระเป๋าดำเดินทาง

และได้ยินเสียงหง่าวร้องของแมวดังมาจากที่ไกลๆ เสียงหง่าวร้องที่แผงอยู่ด้วยความปรารถนาอันเร้นลึก และมีคำอย่างที่สุด

เรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์

ธันวาคม 2556

Amis.
23/10/17

“ต็อกต๋อย”

นทธี ศศิวิมล

ในหมู่บ้าน ก. ใครๆ ก็รู้จักกันทั้งนั้น ว่าต็อกกับต๋อยเป็นเพื่อนกัน และสนิทสนมกันมากขนาดไหน ...

ทุกๆ เช้าวันเสาร์และวันอาทิตย์ ต็อกกับต๋อยจะชวนกันออกมาเล่นที่ถนนในหมู่บ้านจนกลายเป็นภาพชินตา...

แต่เช้าวันหนึ่งเกิดเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนไป...

เช้าวันอาทิตย์วันนั้นอากาศสดชื่น เย็นสบาย เพราะเป็นหน้าหนาว (ที่ไม่หนาวแค่นั่น) และมีฝนเมฆบางๆ กางกันแสงแดดเข้าให้แผ่วริ่คิมแรงร้อนลงมาบนโลกได้เพียงน้อยนิด เย็นสบายจนใครๆ ในหมู่บ้านและบริเวณใกล้เคียงไม่อยากจะลุกจากเตียง...

เว้นแต่สองหนุ่มน้อยเพื่อนคู่หูวัยแปดขวบ วันนี้ต็อกและต๋อยต่างมีของเล่นใหม่มาอวดกันเสียด้วย ต็อกจูงจักรยานคันงามออกมาจากบ้านด้วยสีหน้ายิ้มแย้มร่าเริง จักรยานรุ่นใหม่มั่นสวย แบบเดียวกับที่เพิ่งออกโฆษณาทางโทรทัศน์

ต๋อยเองก็จูงออกมาเหมือนกัน แต่ที่ต๋อยจูงมาไม่มีล้อ มีแต่ขา... มีอยู่สี่ขาด้วยกัน ลูกหมาตัวน้อยๆ สีดำขนฟูน่าเอ็นดูวิ่งตึกตึกเคียงข้างเจ้านายคนใหม่มาอย่างร่าเริง

เป็นเรื่องธรรมดาที่เพื่อนทั้งสองจะแบ่งปันของเล่นกัน ต็อกเลยให้ต๋อยยืมจักรยานขับ และต๋อยก็ให้ต็อกยืมลูกหมาจูง...

เด็กๆ ทั้งสองตื่นเต้นกับของเล่นใหม่เป็นอันมากและเล่นอยู่ด้วยกันอย่างสนุกสนาน

อย่างที่บอก...วันนั้นในหมู่บ้านอากาศเย็น ฟ้าครึ้มและเจิบมาก เจิบจนออกจะน่าเบื่อ

ต้อกจึงเกิดความคิดในทางสนุกที่ต่างไปจากทุกวัน

“ต้อยเราข้ามไปเล่นกันที่สนามหมู่บ้านตรงข้ามกันดีกว่า เพื่อได้เจอคนอื่นๆ บ้าง”

“ไม่ได้หรอก เตียวแม่ข้าเอาตาย จะข้ามไปต้องรอแม่เอารถออกแล้วพาไป รอสายๆ หน้อยแม่อีกตื่นแล้ว”

“เอ็งไม่ยอมกลองข้ามไปเองหรือ จะได้เอาจักรยานไปลองถนนหมู่บ้านนั่นด้วย ถนนอย่างโล่งเลยนะเว้ย”

ต้อยเริ่มลังเล “เออ ดีเหมือนกัน จะได้มีที่ให้ไอ้ตุ๊กตักวิ่งเล่นไกลๆ” เด็กชาย ก็มั่งมองลูกหมาที่กระดิกหางให้เหมือนจะบอกว่าเอาใจเอากันเจ้านาย

แล้วเด็กชายทั้งสองก็พากันไปยังสถานที่ต้องห้าม คือถนนใหญ่หน้าหมู่บ้าน ต้อกจูงหมาของต้อย และต้อยก็ขี่จักรยานของต้อก พากันข้ามถนนใหญ่ด้วยหัวใจที่เต้น ไม่เป็นสำ พวกเขาไม่เคยข้ามถนนใหญ่โดยที่ไม่มีทางม้าลายและสะพานลอยมาก่อนเลย

ถนนเรียบเรียบจนน่าแปลกใจ แต่จะว่าไปอากาศอย่างนี้ เป็นใครก็คงไม่ยอม ออกจากบ้าน ยกเว้นคนที่มีความจำเป็นต้องออกมาจริงๆ

ขณะที่ต้อก ต้อย ตุ๊กตักและจักรยาน เดินทางมาได้ครึ่งถนนใหญ่นั้น รถเก๋งสีขาว หม่นเก่าๆ คันหนึ่งก็พุ่งเข้ามา!

คุณมัชฌิม เป็นหัวหน้าฝ่ายผลิตของโรงพิมพ์แห่งหนึ่ง ต้องไปทำงานแต่เช้าแล้ว กลับต้อมาสองอาทิตย์ติดต่อกันโดยไม่ได้หยุดแม้แต่วันเดียว (และไม่ได้โอทีเพราะ หัวหน้างานไม่มีสิทธิ์เขียนโอทีให้ตัวเองตามนโยบายของบริษัท) เพราะทางบริษัทเพิ่งได้ งานด่วนนรกแตกมาจากสำนักพิมพ์ใหญ่ที่เป็นลูกค้าประจำ จำเป็นต้องเร่งผลิตหนังสือ ชื่อตั้งจำนวนห้าหมื่นเล่มให้ทันตามกำหนดเวลา

เมื่อคืนหลังจากกลับถึงบ้านตอนเที่ยงคืนครึ่งภรรยา นั่งหน้าบั๊งอยู่ที่โต๊ะอาหาร ร้องไห้ฟูมฟายอยู่นานสองนานว่าลืมนวันเกิดของเธอ คุณมัชฌิมเลยต้องหาหนทางปลอมโยน ภรรยาทิ้งไม้แข็งและไม้ نرمจนเธอยอมให้อภัยเอาตอนตีสาม พอตีสี่คุณมัชฌิมสะดุ้งตื่น เพราะลูกชายวัยห้าขวบเดินร้องไห้มาหา บอกว่านอนฝันร้าย คุณมัชฌิมเลยต้องเดินไป นอนเป็นเพื่อนลูก พอตีห้าคุณมัชฌิมก็ต้องตื่นขึ้นมามีอีกครั้งเพราะต้องรีบอาบน้ำแต่งตัว ไปทำงาน ถ้าออกไปช้าอาจจะไม่ทันเพราะที่ทำงานอยู่ไกลจากบ้านมาก คุณมัชฌิมลื มเสียสนิทว่าวันนี้มันวันอาทิตย์ รถไม่ติด ไม่ต้องรีบก็ได้

เพราะฉะนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่คุณมัชฌิมมั่งวุ่นนอนเอามากๆ ตอนที่ขับรถมาถึง ถนนหน้าหมู่บ้านของต๊อบกับต๋อยและเริ่มสับสนงงตอนนั้นพอดี

คุณมัชฌิมคล้อยคล้ายคลบลว่ากำลังขับรถแต่จำไม่ได้ว่าขับไปหรือขับกลับ เอ...หรือเขากำลังนอนหลับอยู่แล้วฝันว่าขับรถ...

เดี๋ยวนี้ความฝันของคุณมัชฌิมมันสมจริงสมจังขึ้นทุกที อย่างตอนที่คุณมัชฌิม ก็ฝันว่ากำลังขับรถแล้วก็มีเด็กผู้ชายสองคนเดินจูงหมากับขี่จักรยานตัดหน้ารถ

ต๊อบตกใจปล่อยมือจากพวงมาลัยแล้วกระโดดหลบไปทางซ้าย ส่วนต๋อยก็ตกใจ สละจักรยานกระโดดหลบไปทางขวา

คุณมัชฌิมนึกว่าตัวเองกำลังฝันแต่ก็กระพือเบรกโดยอัตโนมัติแล้วก็สะดุ้งเมื่อ สายเข็มขัดนิรภัยกระชากตัวจนจุก และรู้สึกว้าวรถแล่นทับอะไรบางอย่าง และสิ่งๆ นั้นกำลัง แตกหักอยู่ใต้ล้อรถ

เสียงกรี๊ดร้องด้วยความเจ็บปวดดังลั่น คุณมัชฌิมใจหายวาบ สติสัมปชัญญะพุ่ง กลับเข้าร่างครบร้อยทันที แต่ความตกใจทำให้ยังคงนั่งนิ่งตัวแข็ง ขยับเขยื้อนตัวไม่ได้ คุณมัชฌิมทบทวนภาพที่เห็นและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างขวัญเสีย เขาขับรถทับเด็ก !

คุณมัชฌิมนึกอยากจะเป็นลมขึ้นมาตอนนั้นแต่ก็ไม่เป็น รู้สึกว่าตัวเองสั้นไปหมด ทั้งภายนอกและภายใน หัวใจตอนนี้เหมือนลูกมะม่วงสุกที่เคยขย่มกึ่งเพื่อให้ร่วงเมื่อ ตอนเด็กๆ จะหล่นไม่หล่นแหล่...ในวินาทีต่อจากนั้นเห็นหน้าลูกเมีย เห็นหน้าพ่อแม่ ถ้าต้อง ตัดคูกจะทำอย่างไร น้องแอสผู้ช่วยที่บริษัทต้องออกแตกตายแน่ถ้าต้องรับผิดชอบงานแทนเขา ทั้งหมด ทำไมกูไม่ทำประกันไว้วะ คุณมัชฌิมคิด เมื่อเดือนก่อนเพื่อนสนิทมาเสนอขาย ประกันอุบัติเหตุชั้นพิเศษเลิศเลอที่จะจ่ายค่าความเสียหายให้กับบุคคลที่สามเต็มวงเงิน แต่เขาปฏิเสธไป แล้วนี่พ่อแม่เด็กจะมาฆ่าเขาไหม...

ความเครียด ความดันพุ่งขึ้นพร้อมๆ กัน แล้วคุณมัชฌิมก็เป็นลมหมดสติไป...

คนทั้งหมู่บ้านวิ่งกรูกันออกมาทันทีที่เสียงกรี๊ดร้องดังสนั่นนั้นทำลายความ เงียบสงบลง

ต๊อบกับต๋อยยังคงนอนนิ่งอยู่คนละฟากถนน คงเพราะความตกใจมากกว่า อย่างอื่น เด็กทั้งสองโชคดีที่กระโดดออกมาพ้นวิถีรถแล้ว แต่ก็โชคร้ายก็ยังมีอยู่บ้าง เหมือนกัน...

เสียงกรี๊ดร้องดังแสบแก้วหูนั้นดังออกมาจากปากเล็กๆ ของเจ้าตุ๊กตีกี ที่โชคไม่เข้าข้าง ถูกรถชนเข้าเบาๆ ทำให้ขาหลังข้างซ้ายหัก ลูกหมาน้อยร้องครวญครางอยู่กลางถนนอย่างน่าสงสาร

จักรยานคันสวยของต็อกก็ไซร้รายเช่นกัน มันนอนตะแคงอยู่ที่ท้องรถในสภาพบุงบู่บี้ ต็อกกับต๋อยรู้สึกเหมือนหัวใจจะสลาย ต่างคนต่างวิ่งเข้าหาของรักของตนเอง...

ต็อกโกรธต๋อยที่ปล่อยให้จักรยานคันสวยถูกทับบี้แบน ต๋อยก็โกรธต็อกที่ปล่อยให้ตุ๊กตีกีถูกรถชนขาหัก

แล้วต็อกกับต๋อยก็กระโดดเข้าต่อกันนัวเนีย

ไทยมุงมีเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วจนไม่น่าเชื่อ นักข่าวไม่รู้มาจากไหนกลุ่มรวมถ่ายรูปกันวันววย พ่อกับแม่ของต็อกกับต๋อยเข้ามาดิงแยกลูกของตัวเองออกจากกัน พลาทต่อว่าอีกฝ่ายหนึ่ง “ลูกคุณทำจักรยานลูกผมพัง คุณต้องจ่ายค่าเสียหาย”

“นี่ จะบ้าหรือไง ไม่เห็นเหรื่อว่าลูกคุณทำลูกหมาของลูกผมขาหัก คุณต้องรับผิดชอบค่ารักษา”

“จักรยานลูกผมราคาเป็นหมื่นนะ”

“หมาลูกผมก็เป็นหมื่นเหมือนกัน”

“กะอีแค่หมาตัวเดียวจะอะไรนักหนา”

ไทยมุงคนหนึ่งรีบพูดแทรกเข้ามา “แค่หมาเหรื่อ คุณพูดแบบนี้ได้ไง หมาก็เป็นชีวิตหนึ่ง รู้เจ็ฐูต้ายเหมือนคุณ ฉันอยู่มูลนิธิทำเพื่อหมา ฉันจะฟ้องคุณข้อหาทารุณกรรมสัตว์” พูดพลาทรีบอุ้มหมาเพื่อจะพาไปหาหมอ

“โธ่ไอ้พวกปัญญาอ่อน เรียกร้องความรักจากคนไม่ได้ก็เลยไปหาเอาจากหมา กฎหมายทารุณสัตว์บ้านเรายังไม่มีโวย ไม่ต้องทำมาชู่”

มูลนิธิทำเพื่อหมาวางหมาลงกับพื้นแล้วรีบกดโทรศัพท์ พูดด้วยน้ำเสียงโกรธเกรี้ยว “ฮัลโหล...รีบตามพวกเรามาที่หน้าหมู่บ้าน ก.ด่วน มีเรื่องแล้ว”

“ไม่ต้องไปว่าลูกคนอื่นเลย ลูกคุณนั่นแหละ เอาจักรยานออกมาที่ถนนใหญ่ ได้ยังไงหมวกกันน็อกก็ไม่มี มันผิดกฎจราจรนะ” ไทยมุงอีกคนว่า

“ซี่จักรยานเป็นเรื่องที่ดี ลดภาวะโลกร้อน สุขภาพแข็งแรง รodynต์ต่างหากที่ต้องหลบให้” สมาชิกจากชมรมทำเพื่อจักรยานที่มุงอยู่ด้วยพูดขึ้นบ้าง

“แต่ที่นี้ไม่มีเลนจักรยาน ยิ่งเงเด็กนี่ก็ผิดอยู่ดี”

ชมรมทำเพื่อจักรยานขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “ฮัลโหล โทรตามพวกเราารวมกันที่หน้าหมู่บ้าน ก.ด่วน มีเรื่องแล้ว”

ใครคนหนึ่งเปิดประตูรถคุณมัชฉิม แล้วเขย่าแรงๆ “คุณๆ ไม่ต้องมาทำเป็นหลับเลย ลงมาเจรจากับผู้เสียหายก่อน”

คุณมัชฉิมไม่ตื่น เพราะร่างกายอ่อนล้าสะสมประกอบกับความเครียดฉับพลัน ทำให้เส้นเลือดในสมองแตก และส่วนหนึ่งไหลรินออกทางหู

“เฮ้ย มาดูนี่เร็ว คนขับเป็นอะไรไม่รู้” นักข่าวรีบถ่ายรูปรูจบนแสงแฟลชจวบวาบไปหมด

โทรศัพท์มือถือของคุณมัชฉิมดังขึ้นเป็นเสียงเพลงโตรีม่อนตามที่ลูกชายแนะนำ ไทยมุงคนหนึ่งรีบกดรับ

“ฮัลโหล มัชฉิม เมื่อไหร่จะมาถึง มัวไปอยู่ที่ไหน งานมากองรอนายแล้วนะรีบมาเคลียร์ด่วน”

“นี่มีวันอาทิตย์นะครับ คุณยังจะให้เขาไปทำงานอีกเหรอ แล้วอีกอย่าง ตอนนี่เขา...” ไทยมุงคนนี้สังกัดอยู่สมพันธ์ทำเพื่อลูกจ้างพอดีพอดี

“ไม่ต้องมาอ้าंप่วยเลยนะ ถึงนายตายนายก็ต้องลากศพมาที่นี่ งานนี้ด่วนนรกแตก อีกลีบนาที่ถ้ายังมาไม่ถึงฉันจะตัดเงินเดือนนาย”

สมาชิกสมพันธ์ทำเพื่อลูกจ้างกดวางสายแล้วโทรออกทันที (ตอนนั้นเขาลืมนึกไปว่าไม่ใช่โทรศัพท์ตัวเอง) “ฮัลโหล ที่สมพันธ์มีใครอยู่บ้าง ตามออกมาที่หน้าหมู่บ้าน ก.ให้หมด มีเรื่องแล้ว”

ครึ่งชั่วโมงต่อมาการจราจรหน้าหมู่บ้าน ก. ก็ถูกปิดไปโดยปริยายเพราะมีผู้คนจำนวนมากศาลทั้งนักข่าว มูลนิธิทำเพื่อหมา ชมรมทำเพื่อจักรยานและสมพันธ์ทำเพื่อลูกจ้าง ต็อก ต่อย พ่อแม่ของต็อก กับต่อย ภรรยาของคุณมัชฉิม หัวหน้างานของคุณมัชฉิม (ที่ยังคงโทรสั่งงานอยู่ตลอดเวลา) คนในหมู่บ้าน คนนอกหมู่บ้าน คนที่ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยแต่อยากมุง มารวมตัวกัน ณ จุดเกิดเหตุหลายร้อยคน กลายเป็นสงครามการโต้เถียงเรื่องสิทธิหน้าที่ และความชอบธรรมกันอย่างมโหฬารที่สุดเท่าที่เคยเป็นมา จนในที่สุดต็อกกับต่อยเริ่มเบื่อและก็ไม่มีใครสนใจเด็กทั้งสองคนอีกต่อไป เด็กทั้งสองจึงพากันเดินกลับบ้านของตนเอง

คำวันนั้นรายการข่าวชื่อดังช่องหนึ่ง ถ่ายทอดการสัมภาษณ์สดภรรยาของคุณมัชฌิมกำลังนั่งร้องไห้อยู่ที่หน้าโรงพยาบาล โดยมีบรรดาสมาชิกสมาพันธ์ทำเพื่อลูกจ้าง มาให้กำลังใจกันอย่างเนืองแน่น

“อะไรนะครับ นี่คุณหมายความว่า คุณมัชฌิม ต้องตรากตรำทำงานอย่างหนัก ตั้งแต่เข้ายันดึก โดยไม่มีวันหยุดพักเลยมาสองอาทิตย์แล้วอย่างนั้นเธอ” พิธีกรอดนินยมนั่งน้ำเสียงหนักเบาเพื่อเพิ่มอารมณ์

“คะ” ภรรยาของคุณมัชฌิมสะอื้น โดยมีลูกชายนั่งหวาวอยู่บนตัก “โอทีก็ไม่เคยได้เลยด้วยซ้ำคะ ทางบริษัทบอกว่าเป็นนโยบายลดค่าใช้จ่าย หัวหน้างานไม่มีสิทธิ์เขียนใบขอโอทีให้ตัวเองคะ”

เสียงโห่ฮาด้วยความไม่พอใจดังมาจากกลุ่มสมาพันธ์ทันที จนตัวแทนต้องออกมาขอให้อยู่ในความสงบ

“เมื่อเช้าผมบังเอิญรับโทรศัพท์แทนคุณมัชฌิม เจ้านายของเขาไม่ฟังอะไรเลย แล้วยังพูดอีกว่าถึงตายก็ต้องลากศพมาทำงาน และถ้าไปช้าจะตัดเงินเดือนอีกด้วยครับ” สมาชิกสหพันธ์ที่อยู่ในเหตุการณ์เมื่อเช้ากล่าวขึ้น

“แล้วนี่ตั้งแต่คุณมัชฌิมเข้าโรงพยาบาลเพราะการเจ็บป่วยอันเนื่องมาจากการทำงานนี้ มีตัวแทนของทางบริษัทมาเยี่ยมหรือแสดงความรับผิดชอบอย่างไรบ้างแล้วครับ” พิธีกรว่าต่อ เน้นน้ำหนักที่คำว่า การเจ็บป่วยอันเนื่องมาจากการทำงาน

ภรรยาของคุณมัชฌิมส่ายหน้า “ยังไม่มีใครมาสักคนเลยคะ”

น้องแอ้ ผู้ช่วยของคุณมัชฌิมที่ถือกระเช้าเยี่ยมพร้อมซองเงินจากบริษัทมายืนลับๆ ล่อๆ ขาสั่นอยู่หน้าโรงพยาบาลพลางฟังสัมภาษณ์อยู่พักใหญ่ และเมื่อเห็นสีหน้าชิงชังน่ากลัวของบรรดาชาวสมาพันธ์ทำเพื่อลูกจ้าง เธอก็ตัดสินใจเอาวินาทีนั้นเองว่ากลับไปตั้งหลักก่อนดีกว่า

“อย่างนั้นมันผิดกฎหมายแรงงานหลายข้อเลยนะครับ” ตัวแทนสมาพันธ์ตะโกนขึ้นมา

“เอาเถอะครับ ต่อไปนี้คุณมัชฌิมถือว่าเป็นสมาชิกของสมาพันธ์ของเรา ทางเราจะดูแลและเรียกร้องสิทธิของลูกจ้างให้กับคุณมัชฌิมเองครับ”

เสียงเฮรับดังสนั่น ตลอดทั้งรายการไม่มีใครพูดถึงเรื่องที่คุณมัชฌิมขับรถชนลูกหมาและจักรยานเมื่อเช้าเลยสักคน...

อีกช่องทางหนึ่งรายการเพื่อนหมากำลังถ่ายทอดสัมภาษณ์สดเช่นกัน เพื่อนสมาชิก มูลนิธิทำเพื่อหมานั่งกันอยู่เต็มห้องส่ง

“คิดดูนะคะ เขาปล่อยให้ น้องตุ๊กตีกินนอนร้องตื่นครวญครางอยู่กลางถนน ไม่มีใครก้าวเข้ามาช่วยเลยสักคน ลูกหมาก็ดัวแค้นนี่เอง”

คนเล่าเล่าพลางน้ำตาซึม “แม้แต่เจ้าของหมาก็ไม่สนใจนะคะ คิดแต่จะเรียกค่าเสียหาย ฝ่ายตรงข้ามก็พูดว่าก็แค่หมาตัวนึงจะอะไรกันนักหนา”

พิธีกรสาวมีสีหน้าไม่พอใจตามไปด้วย “พูดแบบนี้ออกจะใจดำไปหน่อยนะคะ”

“ไม่แค่นั้นนะคะ พอเราบอกว่าหมามันก็มีจิตใจ มีความรู้สึกเหมือนกัน เขาก็พูดว่า ไอ้พวกปัญญาอ่อน เรียกร้องความรักจากคนไม่ได้ก็เลยไปหาเอาจากหมา แล้วก็บอกว่า กฎหมายป้องกันการทารุณสัตว์บ้านเรายังไม่มี ทำอะไรเขาไม่ได้หรอก”

“ตายจริง” พิธีกรมีสีหน้าตกใจ สมาชิกมูลนิธิที่นั่งอยู่ในห้องหลายคนพึมพำกันต่ำ ด้วยความเจ็บแค้น “จริงๆ กฎหมายป้องกันการทารุณกรรมสัตว์มีแล้วนะคะ เพิ่งผ่านเมื่อหลายเดือนที่แล้ว แต่ว่าถ้ากรณีรถชนนี่...”

หญิงสาวคนแรกเริ่มร้องไห้ เพื่อนสมาชิกอีกคนจึงพูดแทน “จริงๆ แล้วน้องเขา ตั้งใจดีนะคะ เห็นหมาเจ็บก็อยากจะเข้าไปช่วย แต่โดนว่ามาอย่างนั้นมันเสียกำลังใจหมดเลย ค่ะ ไม่รู้ว่าคนแบบนี้เขาโตมาแบบไหน พ่อแม่เขาไม่ได้สอนให้มีความเมตตาต่อสัตว์ร่วมโลกบ้างหรือไง แล้วที่พูดถึงกฎหมายทารุณสัตว์นี่แสดงว่าเขาอาจจะเคยมีประวัติ โละทำร้ายสัตว์เลี้ยงทั้งของตัวเองและคนอื่นมามากแล้วโดยไม่รู้สึกละเลยก็ได้”

“แล้วตอนนี้ น้องตุ๊กตีกินเป็นยังไงบ้างคะ” พิธีกรถาม

“ปลอดภัยแล้วค่ะ ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาลสัตว์ค่ะ”

พิธีกรถอนหายใจอย่างเครียดๆ “ท่านผู้ชมคะ ประเทศของเรามีชื่อเสียงมานานในเรื่องของความสุขภาพ ใจดีและเป็นเมืองพุทธ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเช้านี้ไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย แสดงให้เห็นว่าคนเราเดี๋ยวนี้มีความเห็นแก่ตัวและไร้ความเมตตาต่อเพื่อนร่วมโลกเพียงใด

มีงานวิจัยทางจิตวิทยาระบุว่าคนที่ชอบทำร้ายสัตว์เลี้ยง จะส่งสมนัยในการชอบทำร้าย ชอบความรุนแรง และจะสนุกกับการกระทำโหดร้ายทารุณที่หนักขึ้นเรื่อยๆ ใครจะรู้ว่าวันหนึ่งเขาจะเปลี่ยนจากทำร้ายหมามาทำร้ายลูกๆ หลานๆ ของเราวันไหน ในเมื่อมันเป็นอย่างนี้แล้ว เราก็คงได้แต่หวังค่ะ ว่าภาครัฐจะให้ความสำคัญกับการบังคับใช้

กฎหมายป้องกันการทารุณสัตว์ เพื่อที่เราจะป้องกันปัญหาความรุนแรงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ค่ะ”

“ประเทศเจริญแล้วทุกประเทศเขามีเลนจักรยานกันหมด มันไม่ใช่เรื่องยุ่งยากอะไรเลยจริงๆ นะครับ แต่ผู้ใหญ่บ้านเราไม่เห็นความสำคัญกันเลย” สมาชิกชมรมทำเพื่อจักรยานที่อยู่ในเหตุการณ์มหาสงครามต็อก-ต๋อยเมื่อเช้ากล่าวขึ้น ในรายการทีวีอีกรายการหนึ่ง “ตอนนี้ทุกประเทศกำลังตื่นตัวกันเรื่องภาวะโลกร้อน จักรยานเป็นทางออกที่ดีที่สุดทางหนึ่ง ทั้งช่วยลดมลภาวะทางอากาศ ทางเสียง ลดปัญหาการจราจร ลดภาวะโลกร้อน ทำให้สุขภาพร่างกายแข็งแรง แต่ทำไมไม่มีใครเห็นความสำคัญเลย แม้แต่น้องคนเมื่อเช้า การที่จะนำจักรยานมาขึ้นบนถนนผมว่าเป็นเรื่องที่ดีจริงจะขึ้นชมเขาไม่ใช่จะไล่คนขี่จักรยานทุกคนออกไปจากถนนเพราะว่ามันไม่มีเลนจักรยาน”

สมาชิกชมรมทำเพื่อจักรยานพยักหน้าหงึกหงักสนับสนุน

“แล้วคุณคิดจะดำเนินการเรื่องนี้ต่อไปอย่างไรคะ” พิธีกรรายการสภาวะโลกเราทุกวันนี้ถามขึ้น

ประธานชมรมทำเพื่อจักรยานตอบอย่างมุ่งมั่น “เราดั้นรนเรียกร้องเรื่องนี้นักมานานเกินไปแล้ว ต่อไปนี้เราคงต้องขอความช่วยเหลือ”

“จากไหนคะ”

“อาจจะต้องเป็นองค์กรเอกชนที่ทั่วโลกให้การสนับสนุน บางทีอาจจะเป็นมูลนิธิเพื่อสันติภาพและโลกสีเขียว”

เช้าวันจันทร์นั้นที่หมู่บ้านของต็อกกับต๋อยก็ดำเนินไปตามปกติ ต็อกกับต๋อยไปโรงเรียน ส่วนพวกผู้ใหญ่ก็ไปทำงาน พอกลับมาถึงบ้านก็อาบน้ำ กินข้าว ดูทีวี ...

ภาพข่าวการชุมนุมประท้วงอะไรต่อมิอะไรจากกลุ่มต่างๆ ที่หน้ารัฐสภาถือเป็นภาพธรรมดาที่เกิดขึ้นทุกวันจนแทบไม่มีใครสนใจ แต่วันนี้ไม่เหมือนวันอื่นๆ ...

กองทัพม็อบจากหลายต่อหลายกลุ่มได้มารวมตัวกันเรียกร้องสิทธิที่พึงได้จากรัฐใส่เสื้อสีประจำกลุ่มกันสารพัดสีเหมือนงานกีฬาประจำปีของโรงเรียนต็อกกับต๋อยไม่มีผิด ภาพการประท้วงในจอโทรทัศน์รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ผู้ชุมนุมส่วนหนึ่งพยายามจะปีนเข้าไปในรั้วรัฐสภา เจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งพยายามจะกั้นตัวคุณป้าที่เป็นสมาชิกม็อบอะไรสักม็อบใส่เสื้อสีเขียวๆ ไม่ให้ปีนเข้ามาในกำแพงโดยการดึงมือคุณป้าออกจากเหล็กแหลมบนรั้ว แต่คุณป้าก็มีโอ้ว คว่าคอเสื้อคุณตำรวจนายนั้นได้ก่อนที่จะผละหายหลัง คุณตำรวจเลยถูก

กระซอกหน้ากระแทกเหล็กแหลมหน้าผากแตก แต่คุณป้าก็ยังไม่ยอมปล่อย คุณตำรวจ
อีกนายเห็นก็ตกใจก็เลยช่วยเพื่อนโดยใช้กระบองตีที่มือคุณป้า ทำให้คุณป้าปล่อยมือ
และหล่นลงจากรั้วลงมากระแทกที่พื้นถนนด้านนอก ภาพนั้นก็ถูกบันทึกไว้ได้โดยกล้อง
ของนักข่าวจากต่างประเทศคนหนึ่งได้พอดี...

พ่อของต็อกกับแม่ของต๋อยยังคงโทรศัพท์เจรจาเรื่องค่ารักษาลูกหมาและ
ค่าซ่อมจักรยานกันอย่างเอาเป็นเอาตาย ต๋อยพาตุ๊กตักที่ใส่ฝือกแล้วเดินออกไปนั่งเล่น
ที่มานั่งหินอ่อนหน้าบ้าน พลังป้อนอาหารอ่อนๆ ให้มันกินตามที่หมอ (และสมาชิกมูลนิธิ
ทำเพื่อหมา) ส่ง ส่วนต็อกก็จูงจักรยานที่ซ่อมจนใกล้จะขี่ได้เหมือนเดิมแล้วมานั่งฟังสီใหม่
ที่หน้าบ้านตัวเองเหมือนกัน เด็กสองคนเห็นหน้ากันแล้วยังคงนอนกันอยู่นิดหน่อยจึงยัง
ไม่มีใครยอมพูดอะไรกัน ทั้งที่จริงๆ แล้วต็อกสนใจฝือกของเจ้าตุ๊กตักมาก ส่วนต๋อยก็อยาก
ช่วยต็อกฟังสီรถจักรยานจะตายไป เด็กสองคนนั่งทำกิจกรรมของตัวเองพลังแอบมอง
ไปยังบ้านของฝ่ายตรงข้ามจนฟ้าเริ่มค่ำจึงแยกย้ายกลับบ้านของตน

เช้าวันต่อมาข่าวในจอโทรทัศน์รายงานข่าวใหญ่โต เรื่องที่องค์กรด้าน
สิทธิมนุษยชนของโลกออกมาประท้วงการกระทำของรัฐบาลไทยต่อกลุ่มผู้ชุมนุมโดย
อ้างว่าตำรวจใช้กำลังรุนแรงเกินกว่าเหตุ โดยมีไฮไลท์เป็นภาพข่าวคุณป้าเสื่อเขี้ยวถูกตีตก
จากรั้วเมื่อวานนี้

ในยุคข้อมูลข่าวสารไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เรื่องรถชนจักรยานกับลูกหมา กลายร่างเป็น
สงครามโลกไปในที่สุด ภายในเวลาไม่ถึงเดือน

ราคาน้ำมันพุ่งขึ้นแพงกว่าทองภายในเวลาเพียงไม่กี่วัน พ่อกับแม่ของต็อกและ
ต๋อยจึงใช้วิธีเดินไปขึ้นรถไฟฟ้าแทน และให้ลูกๆ ขี่จักรยานไปโรงเรียน เพราะตอนนี้ถนนโล่ง
จนไม่ต้องกลัวรถติดหรืออุบัติเหตุอีกต่อไปแล้ว

ต็อกกับต๋อยออกมาเจอกันที่หน้าบ้านพอดี จักรยานคันสวยของต็อกฟังสီใหม่
ยังไม่เสร็จ ส่วนต๋อยก็ต้องปั่นจักรยานซื้อกับข้าวของแม่ออกมาทำทางเก่า กังๆ เพราะมัน
สูงมากและขาต๋อยแตะไม่ค่อยถึงพื้น ต็อกเห็นดังนั้นก็หันไปพยักเพ็ดเรียกเพื่อนให้ขึ้นมา
ซ้อนท้ายจักรยานของตน

ต๋อยจูงจักรยานของแม่เข้าไปเก็บและวิ่งออกมาซ้อนท้ายต็อกทันทีโดย
ไม่เสียเวลาคิดนาน

“เอ็งหายโกรธข้าแล้วหรือวะ”

“เออ หายแล้ว ไอตุ๊กตีดึกของเอ็งเป็นไงบ้างวะ”

“ใกล้ถอดเฟือกแล้ว แต่เห็นพวกมุลินธิเพื่อหมาอะไรนะ เขาจะเอาไปเป็นอนุสรณ์เกี่ยวกับกฎหมายทารุณสัตว์ ว่าแต่เอ็งอยากกระบายสีเฟือกเล่นก่อนไหมล่ะ”

“อยากสิ แล้วเอ็งล่ะ อยากช่วยข้าพ่นสีจักรยานไหม”

“หลายๆ สีได้ไหมล่ะ”

“ก็แล้วแต่เอ็ง ของของข้าก็เหมือนของของเอ็งแหละ”

เด็กทั้งสองปั่นจักรยานไปคุยกันไปจนถึงโรงเรียนอย่างร่าเริงเหมือนไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกันมาก่อน

คุณมัทฉิมตื่นขึ้นมาเสียทีหลังจากหลับไปนานสิบห้าวันเต็มๆ ฝันว่าตัวเองตายแล้ว แล้วไปเกิดใหม่กลายเป็นบุคคลสำคัญของโลก เมื่อหาใครในบ้านไม่เจอเลยสักคนก็เลยเดินสะลึมสะลือออกมาจากบ้านตัวเองเพื่อจะไปถามข้างๆ บ้านว่าคนอื่นไปไหนกันหมด

แล้วก็ต้องตกใจเมื่อพบว่าถนนหน้าบ้าน เงียบและโล่ง เหมือนในหนังลัดดาแลนด์ เดินออกไปถึงหน้าหมู่บ้าน บนถนนก็มีแต่รถจักรยานปั่นผ่านไปมา เหมือนอยู่ในเมืองจีนเมื่อหลายสิบปีก่อน และก็ต้องตกใจหนักเข้าไปอีกเมื่อพบรูปของตนเองปรากฏหราอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์ในหัวข้อข่าวว่า วีรบุรุษของชนชั้นกรรมาชีพ ผู้ที่ผลักดันให้ค่าแรงขั้นต่ำขึ้นเป็น 400 บาทต่อวันได้สำเร็จ

อาแปะเจ้าของร้านเดินมาตบไหล่เขาเบาๆ “อ้าว ตื่นแล้วเหอ มัทฉิม ดีใจด้วยนะ ลือเก่งจริง”

“ผมไม่รู้ว่ามีมันจริงหรือฝันกันแน่อาแปะ ทำไมอะไรๆ มันแปลกๆ ไปหมด”

“เออๆ โลกนี้อะไรมันก็แปลกๆ อยู่เรื่อยแหละอาหมัซิม เรื่องธรรมดา”

“ผมฝันว่าผมขับรถทับเด็กด้วยครีบาแปะ น่ากลัวชะมัด”

“เออๆ ฝันร้ายกลายเป็นดี แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีใครเขาขับรถทับกันแล้วละนะอาหมัซิมนะ”

คุณมัทฉิมเชื่อเอาต่อนั่นเองว่าตนเองต้องกำลังหลับแล้วฝันอยู่แน่ๆ จึงตัดสินใจเดินกลับเข้าไปในบ้านแล้วนอนหลับต่อ เผื่อว่าจะได้ตื่นขึ้นมาจริงๆ สักที

A.M.
13/11/97

เตภูมิกถา

อนุสรณ์ ติปยานนท์

ผู้ดูแลหนังสือห้องนี้ ไม่ใช่เธอ ผมรู้ดี เธอจากไปแล้ว ผมรู้ สองปีหรือสามปี ผมไม่แน่ใจ วันเวลาไม่ใช่สิ่งแน่นอนที่ผมจำได้ ใบหน้าและเรื่องราวของเธอต่างหากที่ผมจดจำ ใบหน้าและเรื่องราวของเธอต่างหากที่ผมมาลัย ใบหน้าและเรื่องราวของเธอต่างหากที่มีใบหน้าและเรื่องราวของผมร่วมอยู่ด้วย

...แม้จะเพียงช่วงเวลาสั้นๆ ก็ตาม

ผมพบเธอที่นี้ ท่ามกลางกองเอกสารเก่าจำนวนมาก ท่ามกลางสิ่งที่ไม่มีความสนใจ ทว่าท่ามกลางสิ่งที่ไม่มีความสนใจเหล่านั้นมีสิ่งที่น่าสนใจสำหรับใครบางคนและสิ่งที่น่าสนใจนั้นอยู่ภายใต้การดูแลของเธอ ในสมัยกรุงธนบุรี สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชได้ดำริว่า หลังบ้านเมืองเป็นปึกแผ่นแล้ว ควรที่จะมีการสร้างสรรค์วรรณคดีอันมีค่าไว้ในแผ่นดิน จึงทรงสั่งให้อาลักษณ์ ชิด คัด เขียน วรรณคดีที่คิดว่าควรจะทำนุบำรุงไว้จัดทำขึ้นเป็นสมุดไทย วรรณคดีหลายเรื่องจึงถูกจัดทำขึ้นในยุคนั้น อาทิเช่น รามเกียรติ์ตอนหนุมาน เกี้ยวนางวานริน กฤษณาสมน้องคำฉันท์ ลิลิตเพชรมงกุฎ ไม่เว้นแม้โอหนาคำฉันท์ แต่วรรณคดีชิ้นสำคัญที่นำผมมาพบเธอได้แก่ เตภูมิกถา หรือที่เรารู้จักกันในนามของไตรภูมิกถา

วรรณคดีเรื่องเตภูมิกถานั้นถูกบันทึกลงในสมุดภาพ ภาพต่างๆ นั้นแสดงถึงสิ่งมีชีวิตที่ถูกกั้นแบ่งตามบาปบุญ คุณโทษของตนเองในกามภูมิ รูปภูมิและอรุภูมิ นับรวมได้สามสิบเอ็ดภูมิ สิ่งมีชีวิตที่ชั่วร้ายที่สุดจะอยู่ในนรกหรืออบายภูมิชั้นต่ำ ผู้ประกอบคุณงามความดีหรือมีคุณธรรมจักอยู่ในภพภูมิที่สูงกว่า ความเชื่อที่ว่า

การกระทำของแต่ละบุคคลส่งผลต่อทั้งชีวิตในชาตินี้และชาติหน้าทำให้ภูมิทั้งสามสืบเอ็ดถูกแสดงออกผ่านภาพและคำบรรยายอันละเอียดลออในสมุดภาพเล่มนี้เพื่อเป็นคำสอนและแบบแผนในการดำเนินชีวิต ความน่าสนใจอยู่ตรงที่ภาพเหล่านี้มิได้ถูกจำกัดอยู่แต่ในสมุดภาพเท่านั้นหากแต่ถูกคัดลอกอย่างแพร่หลายตามวัดวาอารามต่างๆ โดยเฉพาะภาพที่แสดงถึงนรกภูมิอันน่าสะพรึงกลัว

อย่างไรก็ตาม ความน่าสนใจของสมุดภาพเตภูมิกถาสำหรับผมนั้นหาได้อยู่ตรงคุณค่าด้านภาพและถ้อยคำของมัน หากแต่อยู่ตรงการบันทึกนามของช่างอักษรมณ์และช่างเขียนภาพไว้อย่างชัดเจน อันเป็นสิ่งที่ไม่ปรากฏบ่อยนักในกระบวนการสร้างสรรค์ศิลปกรรมของไทย รายละเอียดของชื่อและยศที่ทำให้งานชิ้นนี้เป็นงานศิลปะที่มีตำแหน่งแห่งที่อันชัดเจน และทำให้มันมีราคาสูงยิ่งในสายตาของนักสะสมวัตถุโบราณ อีกทั้งการที่ปัจจุบันในโลกนี้หลงเหลือสมุดภาพเตภูมิกถาฉบับกรุงธนบุรี อยู่เพียงสองเล่ม เล่มหนึ่งนั้นอยู่ในความครอบครองของพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติกรุงเบอร์ลินและอีกเล่มหนึ่งนั้นอยู่ในประเทศไทย ยิ่งทำให้การปลอมแปลงสมุดภาพที่ว่านี้ทำได้ยากหรือทำไม่ได้เลยมีความพยายามจะหาความจริงมาเนิ่นนานว่าฉบับใดเป็นฉบับต้นแบบและฉบับใดเป็นฉบับคัดลอกกันแน่ กระนั้นการค้นหาที่ว่ากลับทำได้ยากเย็นเพราะไม่มีครั้งใดเลยที่สมุดภาพเตภูมิกถาทั้งสองเล่มจะได้มีโอกาสอยู่ร่วมกันหลังสมุดภาพเล่มหนึ่งเดินทางออกนอกประเทศนี้ไปเมื่อร้อยกว่าปีก่อน

หน้าที่ของผมคือการนำสมุดภาพที่หลงเหลืออยู่นี้ออกไปสมทบกับสมุดภาพอีกเล่มให้จงได้

ผมมอบชื่อของผมให้เธอ เธอพิณจมน้อยอยู่ชั่วครู่ก่อนจะเดินหายไปบนชั้นหนังสือจำนวนมากและกลับมาพร้อมกับสมุดภาพเตภูมิกถา เธอเป็นหญิงสาวที่มีใบหน้าสวยงามร่างกายสูงโปร่ง ดวงตาดำขลับและมีเส้นผมสีดั่งขนกา ผมไม่เคยฟังดูขนของกาอย่างใกล้ชิดแต่เชื่อว่ากาย่อมมีขนเช่นนั้น ในเวลาปกติการพบหญิงงามเช่นนี้เป็นเรื่องที่ที่ยินดีแต่ในสภาพเช่นนี้ผมไม่มีเวลาให้ใช้สั้นเปลืองมากนัก ผมพาสมุดภาพเล่มนั้นกลับไปโต๊ะอ่านหนังสือกลางห้อง หยิบถุงมือที่เตรียมมาขึ้นสวมและเปิดมันที่ละหน้าอย่างช้าๆ สมุดภาพเตภูมิกถาฉบับกรุงธนบุรีที่อยู่ในประเทศไทยมีลักษณะเป็นสมุดไทยขนาดใหญ่ทำด้วยกระดาษช่อยสีขาว พับทับกันไปมา ไม่มีปก ความยาวแต่ละแผ่นเท่ากัน ความกว้างและความหนาต่างกันเล็กน้อย ภาพภายในเล่มมีสีสันชัดเจนแม้หลายหน้าจะเปื้อยขาด

จากกันแล้ว ว่ากันว่าสมุดภาพเตกมุมิถาฉบับนี้เป็นสมบัติเดิมของท้าววรจรรย์ที่พลเกล้า
ถวายสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงหรือรัชกาลที่ห้า ส่วนสมุดภาพเตกมุมิถาฉบับที่อยู่ใน
พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติกรุงเบอร์ลินนั้นมีบันทึกว่าเมื่อครั้งที่สมเด็จพระยาดำรง-
ราชานุภาพเสด็จประพาสยุโรปในปี พ.ศ. 2473 ได้ทรงตรวจสอบสมุดภาพเล่มนี้และ
สันนิษฐานว่าเป็นฉบับที่ถูกชาวต่างชาติซื้อไปจากผู้ที่แอบลักสมุดภาพเล่มนี้ไปจาก
หอหลวงเมื่อครั้งที่กรมพระสมมตอมรพันธุ์ยังเป็นราชเลขาธิการกรมอาลักษณ์อันเป็น
เวลาก่อนที่จะตั้งหอสมุดประจำพระนคร

การหายไปของสมุดภาพเล่มดังกล่าวทำให้สมุดภาพอีกเล่มถูกปกป้องอย่าง
แข็งขัน แม้จะมีโอกาสศึกษามันได้โดยอาศัยตำแหน่งและหน้าที่ที่ถูกปลอมแปลงมาของผม
แต่การจะนำมันออกไปจากที่นี่เป็นสิ่งที่ยากเย็นเหลือเกิน มีหนทางในการนำมันออกไปอยู่
สามทาง หนึ่งคือนำมันเดินออกจากที่นี่ไปโดยตรง หากมีใครคิดขัดขวางก็สังหารทิ้งเสีย
สองคือพามันออกไปในยามค่ำโดยการแฝงตัวอยู่ที่นี้ตลอดวันตลอดคืนและพามัน
โอบยิบไปตั้งมนุษย์วิหคหรือมนุษย์ล่องหน หรือสามคือการทำเทียมมันขึ้นมาและอาศัย
การสับเปลี่ยนมันโดยทิ้งเล่มจำลองไว้ อันเป็นหนทางที่หมกมัลถึงกระทำอยู่ การทำเทียม
ภาพวาดในสมุดภาพนั้นไม่ซับซ้อนโดยเฉพาะในตลาดศิลปะวัตถุโบราณต่างชาติที่มี
ผู้เชี่ยวชาญด้านการปลอมแปลงเอกสารเก่าอยู่มากมาย สำหรับคนที่ไม่เคยชินกับ
กระบวนการปลอมแปลงดังกล่าว แรกเริ่ม เราต้องหาทางทำเทียมวัสดุที่เป็นดังของโบราณ
ก่อน อาจกระทำได้โดยการใช้โบราณวัตถุอีกชิ้นที่มีเนื้อวัสดุแบบเดียวกันแต่ไม่มีราคา
มาเป็นต้นแบบ ครั้นแล้วก็ใช้วัสดุที่เป็นแหล่งที่มาของสีสันทันในอดีตมาผลิตเป็นสีในแบบ
เดียวกัน อาทิเช่นใช้สีดำจากมะเกลือ สีแดงจากชาด หรือสีน้ำเงินจากต้นคราม ใช้วิธีการ
เอกซเรย์ค้นหาการซ้อนทับของสีสันทันและการซึมหรือทับลงบนวัสดุนั้น ก่อนจะผ่านหลอดไฟ
ความร้อนสูงเพื่อให้มีการเผาไหม้กับเนื้อวัสดุให้คล้ายดังการผ่านอดีตมานานนับ

ผู้รับผิดชอบการเขียนภาพทำทุกอย่างได้เหมือนต้นฉบับจริงจนแม้แต่ผมเองก็
ไม่อาจแยกออกได้ ความยุ่งยากจึงมาตกอยู่ที่การคัดลอกตัวอักษร เนื่องจากเขาไม่อาจ
ขีดเขียนตัวอักษรไทยและเขมรได้ หน้าที่ของผมในฐานะผู้ร่วมงานจึงเพิ่มพูนเป็น
สองประการ หนึ่งคือการคัดลอกภาษาจากสมุดภาพฉบับจริงลงสู่สมุดภาพฉบับปลอมแปลง
ให้สมบูรณ์ไว้ที่ตี และสองผมต้องทำการสับเปลี่ยนสมุดภาพฉบับปลอมแปลงกับฉบับจริง
อย่างแนบเนียนไร้ร่องรอย หน้าที่แรก ความยุ่งยากอยู่ที่การรักษาช่องไฟระหว่างตัวอักษร

ซึ่งต้องอาศัยการฝึกปรี้อ่มือและน้ำหนักรจากการจรดปลายปากกาอันเป็นสิ่งที่ผมเชี่ยวชาญอย่างยิ่งหลังการคัดลอกหนังสือชื่อ ปฐมมุลลุมลิตีหรือตำนานเค้าผีล้านนา ในงานขึ้นก่อน ขณะที่ภาละอย่างที่สองยุ่งยากกว่ามากเมื่อต้องหาช่องว่างและโอกาสซึ่งอาศัยความสงบของจิตใจและจังหวะเวลา อันเป็นเรื่องยากเย็นที่ผมไม่เคยทำมาก่อนโดยเฉพาะเมื่อต้องตกอยู่ภายใต้สายตาของหญิงสาวแสนงาม

นั่นคือเรื่องราวระหว่างเรา ทุกวันผมจะพบเธอที่นี่ และทุกวันเธอจะพบผมที่นี่เช่นกัน เธอยังคงอ่านชื่อผมทุกครั้งจากนามบัตรราวกับว่าการเปลี่ยนชื่อเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ทุกวัน และผมยังชื่นชมความงามของเธอทุกวันราวกับเป็นภาพที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เราเริ่มต้นทุกวันของเราด้วยความเฉยชา ด้วยพิธีการ ผมจะพาสมุดภาพไปที่โต๊ะอ่านหนังสือกลางห้อง สวมถุงมือ บรรจุลอกตัวหนังสือด้วยเส้นดินสอเบาๆ ใส่ลงในกระตาดชลอกกลายตลอดวันแล้วกลับสู่ที่พักเพื่อคัดมันใส่สมุดข่อยที่เตรียมไว้ เธอจะอ่านชื่อของผม กลับไปที่โต๊ะทำงาน ปิดห้องในเวลาเที่ยง เราทั้งคู่จะทานอาหารที่ร้านอาหารเดียวกัน โดยไม่เคยพูดจากัน กลับมาที่ห้องพักอีกครั้งในเวลาบ่าย และเริ่มต้นการทำงานของเราทั้งคู่ก่อนจะแยกย้ายจากกันในเวลาเย็น

วันแต่ละวันของผมในสถานที่แห่งนั้นจึงจมอยู่ในนรกภูมิ จมอยู่ในสวรรค์ภูมิ จมอยู่ในพรหมภูมิ แต่ในภูมิต่างๆ นรกภูมิเป็นภูมิที่ผมสนใจที่สุด ทุกครั้งที่ผมคัดลอกเรื่องราวของบุคคลที่ถูกกลดทังท์เหล่านั้น ผมจะเต็มไปด้วยความสงสัยว่ามันเป็นเรื่องจริงได้หรือไม่ ผมจะเต็มไปด้วยความกังวลว่ามันเป็นเรื่องจริงได้หรือไม่ ผมจะเต็มไปด้วยความหวาดกลัวว่ามันเป็นเรื่องจริงได้หรือไม่ กรรม การกระทำที่ผิดบาป ยังมีผลต่อจิตใจของผู้คนในยุคสมัยนี้อีกหรือ กรรม การกระทำที่ผิดบาปยังมีผลต่อผมซึ่งเป็นบุคคลสมัยใหม่ได้อีกหรือไม่ ตลอดวันและเวลาแห่งการคัดลอกสมุดภาพไตรภูมิและเรื่องราวแห่งเทวมิกถานั้น สิบหรือสิบห้าวันที่ต่อวันที่ผมจะวางปากกาลง สิบหรือสิบห้าวันที่ต่อวันที่ผมจะวางดินสอลง และครุ่นคิดถึงเรื่องราวในสมุดภาพนั้นและเรื่องราวของตนเอง

ความน่าสนใจของสมุดภาพไตรภูมิฉบับกรุงธนบุรีนั้นนอกเหนือจากสีสันที่สวยงามภายในเล่มแล้ว ในแง่ของเนื้อหามันเป็นสมุดภาพที่มีการอ้างอิงถึงนรกภูมิอย่างละเอียดลออที่สุดเท่าที่เคยมีมา เมื่อใดก็ตามที่มีการกล่าวอ้างถึงดินแดนนรกภูมิสมุดภาพเล่มนี้จะถูกนำมาใช้เป็นหลักฐานในการยืนยันอยู่เสมอ นรกภูมิในสมุดภาพนั้นประกอบไปด้วยดินแดนทั้งแปดอันได้แก่ สัตยชีพนรก, กาฬสูตตนรก, สังฆาตตนรก, โรหณะนรก,

มหาโรหณะนรก, ตาปนรก มหาตาปนรก และมหาทเวจिनรก นรกแต่ละภูมิจะรองรับคนกระทำความผิดบาปในยามมีชีวิตอยู่ที่แตกต่างกัน สัตว์ชีพนรกนรกมีผนังทำจากเหล็กร้อนรอบด้าน และมีไฟลุกโชนทั่วบริเวณ ใช้ลงโทษบุคคลที่ฆ่าหรือทรมาณสัตว์ต่างๆ ทั้งด้วยตนเองหรือผ่านทางผู้อื่น ส่วนกาฬสตนรกรุนนั้นใช้ลงโทษผู้ที่ครั้งเป็นมนุษย์นั้นได้ประทุษร้ายบิดา มารดา มิตรสหายทั้งหลายหรือผู้มีพระคุณ ส่งฆาตกรที่ใช้ลงโทษผู้ที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตผู้อื่นเป็นประจำโดยขาดซึ่งความเมตตากรุณา โรหณะนรกใช้ลงโทษมนุษย์ที่กระทำความเดือดเนื้อร้อนใจแก่ผู้อื่น เช่นพิพากษาคดีความอย่างไม่เป็นธรรม บุกรุกที่ดินเรือกสวนไร่นาของผู้อื่น คบหาภรรยาผู้อื่นแล้วฆ่าสามีเขาให้ตาย ฉ้อโกงหรือเบียดบังทรัพย์สินสมบัติที่ถูกถวายแก่พระสงฆ์เป็นต้น มหาโรหณะนรกใช้ลงโทษผู้ที่ครั้งเป็นมนุษย์ทำการปล้นชิงของต่างๆ ของพระภิกษุสงฆ์ ของบุพการี ของครูบาอาจารย์ ตาปนรกใช้ลงโทษผู้ที่ครั้งเป็นมนุษย์ทำการเผาป่าสัตว์ทั้งหลายให้ตายในคราวเดียวกันเป็นจำนวนมาก ส่วนมหาตาปนรกรุนนั้นใช้ลงโทษผู้ที่ครั้งเป็นมนุษย์ประกาศความเชื่อของตนว่ากรรมที่เป็นกุศลไม่มี กรรมที่เป็นอกุศลไม่มี ความตายนั้นเป็นที่สิ้นสุดและขาดสูญ เมื่อสิ้นชีวิตออกสุคติกรรมเหล่านี้จึงพาให้เกิดในนรกภูมินี้ ในขณะที่มหาทเวจिनรกลงโทษผู้ที่ครั้งเป็นมนุษย์ ได้ประทุษร้ายบาปกรรมขนาดหนัก เช่นการสังหารบุพการี พระอรหันต์ ทำให้สงฆ์แตกกัน ทำร้ายพระพุทธรูปเจ้าให้ถึงแก่การตกพระโลหิต อันถือเป็นอนันตริยกรรมอย่างยิ่ง และเป็นสิ่งก่อความจิตใจของผู้กระทำความบาปเช่นผมอย่างยิ่ง

วิธีการที่จะขจัดความกระวนกระวายต่อข้อความเหล่านั้นคือการหาสิ่งสนใจอื่น และในห้องที่มีแต่ฝุ่น แสงสลัว กระจกและกลิ่นของอดีตกาล ไม่มีอะไรน่าสนใจเท่ากับใบหน้าของหญิงสาวคนนั้น ผมเริ่มต้นสังเกตใบหน้าของเธอทีละน้อย และผมก็เริ่มหลงใหลใบหน้าของเธอมากขึ้น ริมฝีปากของเธอบางเฉียบแต่ปิดสนิท ดวงตาของเธอกระจ่างแต่เศร้าสร้อย เส้นผมของเธอเป็นประกายแต่แฝงความหม่นหมองและใบหน้าของเธองดงามแต่แสนจะเย็นชา ผมเริ่มสงสัยว่าเพราะเหตุใดหญิงสาวผู้จัดว่าเป็นคนงามจึงมาฝังตัวอยู่ในที่อับเฉาและสิ้นหวังเช่นนี้ ผมเริ่มสงสัยว่าเพราะเหตุใดหญิงสาวผู้มีอนาคตรุ่งโรจน์จึงมาอยู่ในสถานที่แห่งนี้ สถานที่ที่กาลเวลาดูเหมือนจะถูกขังจนวันตาย

ผมไม่ต้องรอนินนนานนักก่อนที่บทสนทนาของเราจะเริ่มขึ้น หากสำหรับผม เธอเป็นหญิงสาวที่น่าสนใจ สำหรับเธอ ผมยอมเป็นชายหนุ่มที่แปลกประหลาด วันแล้ววันเล่าแห่งการนั่งคัดลอกข้อความและตัวอักษรโดยไม่มีบทสนทนากับผู้ใดยอมทำให้ผม

เป็นดังรูปปั้นที่มีชีวิต วันแล้ววันเล่าแห่งการพลิกหน้าสมุดภาพไปมาย่อมทำให้ผมเป็นดั่ง
อภิลักษณ์แห่งอดีตกาล ไม่มีหญิงสาวคนใดทนความลึกลับแบบนั้นได้ ไม่มีหญิงสาวคนใด
ทนความผิดปกติแบบนั้นได้ ดังนั้นเช้าวันหนึ่ง ในห้องที่ร้างผู้คน เธอจึงเดินตรงเข้ามาหาผม
ในขณะที่ผมกำลังคัดลอกคำบรรยายถึงเปลวไฟแห่งสัญชีพนรก

“สัญชีพนรก นรกแห่งเปลวไฟและเหล็กร้อนแดง”

เสียงพูดของเธอ ทำให้ผมเงยขึ้นจากสมุดเบื้องหน้า ใบหน้าของเธอยังคงงาม
เช่นเดิม เศร้าสร้อยเช่นเดิม ผมวางปากกาในมือลง

“คุณอ่านสมุดภาพเล่มนี้แล้ว”

“สำหรับคนที่เฝ้าห้องแห่งนี้ด้วยความเดียวดาย แม้จะไม่สามารถอ่านหนังสือ
ทุกเล่มในนี้ได้ แต่หนังสือทุกเล่มย่อมเคยผ่านตา ยิ่งไปกว่านั้นสมุดภาพเล่มนี้ไม่ใช่สมุดภาพ
ที่ใครจะลืมหืมข้อความในมันได้ง่ายๆ”

“อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่หนังสือที่น่าอ่านนัก” ผมให้ความเห็น

“ขึ้นอยู่กับบุคคล” เธอเงยไปชั่วคราว “บางคนอาจหมกมุ่นกับสมุดภาพบุคคลลักษณะ
หากเขาเป็นผู้สนใจสิ่งมีชีวิต บางคนอาจหมกมุ่นกับสมุดภาพพฤษชาติหากเขาเป็นผู้
สนใจการทหาร น้อยนักที่จะมีใครสนใจสมุดภาพด้านการศึกษา แต่ คุณ ฉันเห็นคุณอ่าน
มันอย่างตั้งใจมาหลายวันแล้วมิใช่หรือ”

“นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง” ผมตอบ “การที่เราหมกมุ่นกับหนังสือสักเล่มอาจไม่ใช่
เพียงเพื่อการอ่านหรือทำความเข้าใจมัน หากแต่อาจมีสิ่งอื่นเจือปนด้วย”

“หนังสือ ตำรา งานเขียน ทุกชนิดมิใช่เพื่ออ่าน ไม่ได้มิใช่เพื่อสิ่งอื่น มันถูกกำหนด
ให้มีหน้าที่เช่นนั้น ตัวอักษรมิใช่ถูกสร้างขึ้นเพื่อการอ่าน นั่นคือความเป็นเหตุเป็นผลของ
หนังสือและตัวอักษร”

“เช่นเดียวกับการที่คนกระทำความดีได้ขึ้นสู่สวรรค์ และคนที่กระทำความ
เลวร้ายสมควรลงสู่นรก” ผมสรุปก่อนจะจ้องมองริมฝีปากบางเฉียบของเธอ

“ใช่ นั่นคือความเป็นเหตุเป็นผล หนังสือมิใช่เพื่ออ่าน คนดีเดินทางขึ้นสู่สวรรค์
ตัวอักษรมิใช่เพื่อเล่าเรื่องและทำความเข้าใจ คนเลวเดินทางต่ำลงสู่นรก” เธอกล่าวทิ้งท้าย
ก่อนจะลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วเดินจากไป

เสียงพูดของเธอยังก้องอยู่ในหัวของผม แม้เธอจะเดินจากไปแล้ว มีบางสิ่ง
น่าสนใจอยู่ในนั้น ไม่ใช่เพียงแค่คำพูด ไม่ใช่เพียงแค่ถ้อยคำ ไม่ใช่เพียงแค่เหตุผล ไม่ใช่

เพียงแค่การอุปมา หากแต่มีความเจ็บปวด มีความปวดร้าว เศร้าสร้อย เหนื่อยหน่าย และสิ้นหวัง ในคำพูดของเธอ ไม่ใช่ทุกคนหรอกที่จะพิสูจน์หรือค้นหาอารมณ์เบื้องลึกจากคำพูดของใครได้ แต่คำพูดของหญิงสาวคนนั้นบอกทุกอย่างได้หมดจด มีความเจ็บปวดในคำพูดของเธอเป็นแน่ มีความเจ็บปวดในจิตใจของเธออย่างไม่ต้องสงสัยเลย

หลังการสนทนากับเธอ ผมตัดสินใจทุ่มเทศาะมาธิให้กับหน้าแต่ละหน้าในสมุดภาพเตกมุ๊กกาอย่างต่อเนือง มีบางอย่างที่บอกผมว่ามันได้ถึงเวลาแห่งการจากสถานที่นี้แล้ว ผมเพิ่มเวลาตัดลอกตัวหนังสือในยามเช้า เที่ยง และเย็น ก่อนจะถ่ายเทมันลงในสมุดภาพฉบับทำเทียมในเวลากลางวัน หากเราแบ่ง 24 ชั่วโมง เป็นเวลาหนึ่งวัน สามในสี่ของเวลานั้นของผมก็หมดไปกับสวรรค์ นรก ความถูกและความผิด ผมเริ่มแยกแยะได้ระหว่างสัญชีพนรกกับโรจระนรก ผมเริ่มแยกออกกระหว่างเหล็กร้อนแดงกับหลาวที่ลุกเป็นไฟ ผมเริ่มแยกออกกระหว่างแรงและอึกปากเหล็ก ผมเริ่มแยกออกกระหว่างความเป็นและความตาย ผมเริ่มแยกออกกระหว่างความผิดกับการลงทัณฑ์ ไม่น่าเชื่อว่าหนังสือจากอดีตที่มีอายุกว่าสองร้อยปีแล้วจะสามารถสื่อสารกับผมได้ สมุดภาพเตกมุ๊กกาמיไซหนังสือโบราณสำหรับผมอีกต่อไป มันได้กลายเป็นหนังสือที่ใช้การได้จริง สั่งสอนได้จริง แม้ในยามปัจจุบัน

ดังนั้นเมื่อหญิงสาวคนนั้นเดินมาที่โต๊ะของผมในอีกวันหนึ่ง เธอจึงพูดว่า “คุณใกล้จะจากไปแล้ว”

“คุณรู้ได้อย่างไร” ผมถาม

“นี่เป็นหน้าท้ายๆ ของสมุดภาพเล่มนี้ หลังพ้นจากอรุณภูมิซึ่งไกลกว่าที่เราจะเข้าใจ เนื้อหาทั้งหลายก็จะดำเนินไปสู่จุดจบ”

ผมพยักหน้าก่อนจะเพ่งมองผมสีดำต้งขนกาของเธอ “การอำลาระหว่างผู้ใช้หนังสือกับบรรณารักษ์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเสมอมิใช่หรือ”

“ใช่ แต่กรณีของคุณนี้เป็นสิ่งที่ผิดปกติอย่างยิ่ง คุณจะบอกฉันได้ไหมว่าคุณคัดลอกหนังสือเล่มนี้ไปเพื่ออะไร”

“เพื่อสับเปลี่ยน” ผมตอบเธอ “ผมคัดลอกมันเพื่อสับเปลี่ยน เพื่อแลกเปลี่ยนมันกับสมุดภาพของจริงที่นี่”

ผมไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด ผมจึงพูดความจริงกับเธอ ทั้งที่เธอเป็นบุคคลที่ไม่ควรรู้ความจริงที่สุด ผมไม่รู้ว่าทำไมจึงพูดสิ่งที่เกิดขึ้นจริงกับเธอ ทั้งที่เธอจะเป็นคนที่ไม่เข้าใจมันที่สุด อาจเป็นเพราะผมไวใจเธอ ผมไวใจดวงตาใสกระจ่างของคุณั้น ผมไวใจผมสีด้าเหมือนขนกาเช่นนั้น หรือผมอาจไม่ไวใจความผิดของตนเองหากไม่สารภาพมันออกมา การทำ ความผิดไม่ใช่สิ่งที่ผมคำนึง แต่ภาพนรกภูมิในสมุดภาพทำให้ผมรู้สึกที่เราควรยอมรับ ความผิดของตนเอง แม้มันจะเป็นบทลงโทษที่เบาบางที่สุดเมื่อเทียบกับการต้องทัณฑ์ ด้วยเหล็กร้อนแดง

หญิงสาวคนนั้นนั่งฟังผมด้วยความสงบ อาจเป็นเพราะว่าเธอไม่เชื่อถ้อยคำพูด ของผม หรืออาจเป็นเพราะว่าเธอได้ยินคำพูดเช่นนั้นมามากมายแล้วก็เป็นที่ได้อย่างไรก็ตาม เธอลุกขึ้นสัมผัสสมุดภาพเทวภูมิถาดฉบับนั้นอย่างแผ่วเบา ก่อนจะเอ่ยคำว่า “นี่เป็นสมุดภาพ ที่มีค่ามาก นี่เป็นสมุดภาพเกี่ยวกับไตรภูมิเล่มเดียวที่หลงเหลืออยู่ที่นี้ หากคุณมีอะไร ให้ฉันช่วย โปรดบอกมันออกมา” แล้วเธอก็เดินจากไป

ผมไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด เธอจึงพูดเช่นนั้นกับผม ทั้งที่ผมไม่ควรได้รับถ้อยคำ เช่นนั้นที่สุด ผมไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเธอจึงยินดีช่วยเหลือผม ทั้งที่ผมเป็นคนที่ไม่น่าไว้วางใจ ที่สุด อาจเป็นเพราะเธอไวใจคนที่สนใจสมุดภาพเก่าแก่โบราณ อาจเป็นเพราะว่าเธอไวใจ คนที่สนใจในนรกภูมิ อาจเป็นเพราะว่าเธอไวใจคนที่สารภาพความจริงออกมา การคาดเดา ย่อมได้รับแค่ความว่างเปล่า การคาดเดาย่อมได้รับแต่คำตอบที่ไม่มีสมจริง มีแต่การ เผชิญหน้ากับเหตุผลที่แท้เท่านั้นเราจึงจะเข้าถึงความจริงเบื้องลึกได้

ผมไม่จำเป็นต้องรอเนิ่นนานเลยก่อนความจริงจะปรากฏ ชาวล่าสุดที่ผม ได้รับ การซื้อขายสมุดภาพจะเปลี่ยนสถานที่จากเมืองใหญ่เป็นเมืองเล็กแห่งหนึ่งใน ยุโรป แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือสมุดต้องไปถึงมือผู้ต้องการในอาทิตย์หน้า ด้วยเหตุนี้เช้า วันรุ่งขึ้นหลังจากรับทราบข่าวผมแจ้งหญิงสาวคนนั้นว่าเป็นไปได้ไหมที่จะค้างคืนที่นี่ เพื่อคัดลอกสมุดภาพให้เสร็จสิ้น “ผมไม่มีเวลาแล้ว” ผมบอก เธอหนึ่งไปช่วยครู่ก่อนจะตอบว่า “นี่เป็นเรื่องผิดระเบียบ แต่ฉันจะแก้ปัญหาให้คุณเอง”

แสงสุดท้ายของวันไล่ผ่านโต๊ะ หน้าต่าง และประตู ไปอย่างช้าๆ จนหลงเหลือ แต่ความมืด หญิงสาวคนนั้นเปิดไฟในดวงที่จำเป็น ก่อนจะลงปาด้านล่างโดยปล่อยให้ผม อยู่กับสมุดภาพเล่มนั้นโดยลำพัง ก่อนจะกลับมาพร้อมกับอาหารกล่องและคำพูดว่า “คุณอยู่ได้ตลอดคืนแล้ว ขอให้ราบรีน”

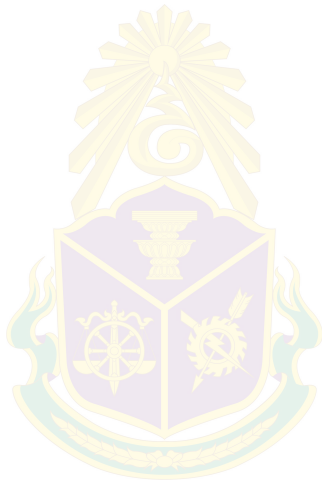
ผมคัดลอกทุกอย่างในสมุดภาพนั้นเสร็จก่อนรุ่งสาง โดยมีหญิงสาวผู้นั้นเฝ้ามองอยู่เคียงข้าง ระหว่างช่วงเวลานั้นผมเล่าให้เธอฟังถึงกำเนิดของกระดาษในโลกรำเนิดของกระดาษในประเทศไทย การทำกระดาษข่อย คำบรรยายของ ลาลูแบร์ทูตชาวฝรั่งเศสที่กล่าวถึงการทำกระดาษข่อยของชาวสยาม แผนที่สยามแผ่นแรก การสะสมสิ่งของของดินแดนแถบนี้ในสายตาของชาวตะวันตก วิธีการสร้างและลอกเลียนงานศิลปะในอดีตทุกขั้นตอน และความรู้สึกของผมที่มีต่อข้อความในสมุดภาพไตรภูมิระหว่างช่วงเวลานั้นเช่นกัน เธอเล่าให้ผมฟังถึงกำเนิดของหอสมุดในโลก คำบรรยายถึงหอสมุดที่ไม่มีตัวตนอีกแล้วของ อเล็กซานเดรีย การจัดทำบัญชีรายชื่อหนังสือหายาก หนังสือเล่มแรกที่พิมพ์เป็นภาษาไทยที่โรงพิมพ์ บลัดเลย์ ความรู้สึกผิดต่อการทำแท้งครั้งแรก และความเชื่อของเธอที่มีต่อนรกภูมิในสมุดภาพไตรภูมิ “การทำแท้งของฉันเป็นสิ่งที่ผมอาจลืมได้ และนั่นเป็นบาปที่รอวันชดเชยหลังการจากโลกนี้ไป” ผมถามถึงเหตุผลของเธอที่ยินยอมช่วยเหลือผม เธอตอบเพียงสั้นๆ ว่า “เพื่อให้ในโลกนี้มีการเผยแพร่เรื่องราวของนรกภูมิเพิ่มขึ้นอีก” เธอถามผมถึงเหตุผลที่ผมเปลี่ยนใจไม่นำสมุดภาพฉบับจริงออกไป หากแต่จะใช้สมุดภาพฉบับลอกเลียนแทน ผมตอบเธอเพียงสั้น “เพื่อที่จะมีใครสักคนทำมันขึ้นใหม่อีกครั้งในอนาคต โดยมีฉบับจริงเป็นต้นแบบ”

เมื่อรุ่งอรุณมาถึง ผมก็เดินออกจากหอสมุดแห่งชาติ หลังปิดดวงไฟทุกดวง เราทั้งคู่ลงจากบันไดในความมืด ทุกสิ่งทุกอย่างมืดมิดราวกับการเดินวนเวียนในนรกมีเพียงกลิ่นหอมจากเส้นผมของเธอเท่านั้นที่บอกว่าผมยังมีชีวิตอยู่ ผมมอบที่อยู่ของผมให้เธอ เธอมอบที่อยู่ของเธอให้ผม เราสัญญาถึงการพบกันอีกครั้ง ในสถานที่ที่สดชื่นกว่านี้ สว่างไสวกว่านี้ และงดงามกว่านี้

ผมออกจากประเทศนี้ในวันรุ่งขึ้นพร้อมกับสมุดภาพไตรภูมิฉบับปลอมแปลง กระบวนการต่างๆ เป็นไปดังที่มันควรจะเป็น ผู้เชี่ยวชาญยืนยันความถูกต้อง ตัวแทนผู้สะสมมอบเงินให้ ผมครึ่งหนึ่ง ผมพาเงินไปสู่ที่ปลอดภัย นัดเพื่อนร่วมงานมารับส่วนของเขาและหาที่ปลอดภัย นับจากนี้ ผมมีหน้าที่เพียงการเฝ้ารอ เฝ้ารอเงินงวดสุดท้าย และเฝ้ารอวันกลับมาพบเธออีกครั้ง

ทว่าสองสิ่งนั้นกลับไม่มีวันมาถึง

มีการตรวจพบว่าสมุดภาพฉบับนั้นเป็นของปลอมแปลง วันเวลาที่หลบหนีของผมจึงยืดยาว จากอาทิตย์เป็นเดือน จากเดือน เป็นปี ผมร้อนร่อยู่เป็นเวลานานนับปี นานจนวันหนึ่งมีใครบางคนส่งสมุดภาพเล่มจริงให้กับผู้สะสมในนามของผม โทษทัณฑ์ของผมจึงจบลง ผมกลับมาที่นี่อีกครั้ง ที่ห้องแห่งนี้ ผมพบกับผู้ดูแลห้องสมุดคนใหม่ ส่งนามบัตรของผมให้เขา ก่อนจะเผ้ารอการมาถึงของสมุดภาพไตรภูมิ และเมื่อผมเปิดมันขึ้นผมก็พบว่าสมุดภาพเล่มนี้เป็นของจริง กลิ่นเส้นผมของเธอบนกระดาษเหล่านั้นบอกผมเช่นนั้น กลิ่นเส้นผมของเธอที่เกิดจากการพยายามทำสมุดภาพอีกเล่มขึ้นมา กลิ่นเส้นผมของเธอที่เกิดจากการทำสมุดภาพอีกเล่มขึ้นมาเพื่อทำให้ันรภูมิได้รับการบอกเล่ามากขึ้นบอกกับผมเช่นนั้น

A m.
16/10/97

อีกไม่กี่วันข้างหน้า

จเด็จ กำจรเดช

ลมดีกพลิกม่านวูปไหว ร่างหนึ่งนอนนิ่งบนเตียง แสงไฟจากด้านบนลอดม่านเข้ามาพาดทับส่วนลำตัวและใบหน้า เป็นชายวัยกว่า 60 ชูบแห้ง เกรียมดำด้วยพิษไข้ ผ้าห่มคลุมถึงหน้าอก ดวงตาปิดสนิท ในความสงบ เสียงกรนดังสม่ำเสมอ สอดรับกับจังหวะขึ้นลงของหน้าอก

ราวภาพฝัน ชายอีกคนปรากฏกายข้างเตียง มีดพร้าคมขาวสะท้อนแสงวาววับ กระชับในอุ้งมือ โดยไม่มีท่าทีลังเล สองมือจับไว้มั่น ยกขึ้นสุดแขน

“ลาก่อน...พ่อ!”

เป็นเสียงตัวเอง ขณะมีอวาคคมพร้าลง...

สงฆ์ผู้อยู่ท้ายแถวเดินห่างออกไป พิณลดมือที่ประนมลง มองตามแพรเหลือองด้วยตาเหม่อลอย เธอรู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง แต่ไม่เพียงพอที่จะกลบความปวดร้าวในใจ เช่นเดียวกับที่เธอรู้ว่าแผลในใจนั้นยากที่จะหายสนิท มันยังต้องใช้เวลา...

พิณเก็บขัน ยกแก้วเข้าบ้าน กับวัย 30 ต้นๆ เธอน่าจะแข็งแรงกว่านี้ แต่จากความซัดเซียวของใบหน้า ท่าทางคู้ไหล่ยามเดินเหมือนคนชรา นั้นไม่ว่าใครที่เห็น ต่างก็รับรู้ได้ว่าเธอมีทุกข์ใหญ่หลวงในใจ เพียงแต่เฉพาะพิณเองเท่านั้น ที่รู้ว่าตัวเองเจอกับฝันร้ายแบบใด

หลังจากเก็บกวาดและเสร็จธุระทุกอย่างแล้ว พิณก็พบตัวเองเดินอยู่บนถนนที่มุ่งสู่บ้านพี่ชาย พี่ชายคนเดียวที่เธอหวังใจจะให้เขาช่วยเยียวยา -ขอแค่เขายอมฟังเธอสักครั้ง

พี่ชายมีบ้านหลังใหญ่ แยกจากบ้านไม้โบราณของพ่อตั้งแต่ครั้งแต่งงาน ระยะเดินแค่ 15 นาที แต่พี่ชายทำราวกับว่ามันห่างไกลจนไม่มีวันไปถึง ก็นับแต่เขา แยกบ้านไป แทบนับครั้งได้ที่เขากลับไปเยี่ยมพ่อ ยิ่งตอนหลังพ่อป่วยหนัก พี่สะใภ้ถึงกับ ห้ามขาดไม้ให้มาเยี่ยมที่บ้าน ราวกับกลัวว่าเชื้อโรครจะตามไปถึง

พินกดกริ่งและยื่นคอย ทันทิที่คนในบ้านมองลอดช่องประตูมาเห็นเธอ ประตูก็ปิดลงดังเดิม ริ้วสูงท่วมหัวทำหน้าที่ของมัน

พินหันหลัง เดินกลับบนทางเดิมที่เพิ่งผ่านมา ยกแขนเสื้อขึ้นป้ายตา ตลอดทาง

‘อัยยทรี’ เข้ามาเมื่อสามวันก่อน ในฐานะคนไข้ที่ต้องดูแลอย่างใกล้ชิด

เขานอนบนเตียงหมายเลข 11 เป็นเตียงเสริม ติดทางเดินใกล้ประตูกระจก ที่พ่อนอน มีตรวนผูกข้อเท้าติดขาเตียง มีตำรวจนอกเครื่องแบบผลัดเปลี่ยนมาเฝ้า วันละสองนาย

‘อัยยทรี’ ทุกคนในห้องผู้ป่วยรวมเรียกเขาแบบนั้น

“มันฆ่าพ่อตัวเอง” บ้านอมผู้มาเฝ้าลูกชายเป็นคนพูด แก่งนักรื่องผูกมิตร บางวันพินยังเห็นแกนั่งคุยกับพวกญาติคนไข้ด้วยกันที่สนิทสนม

“สับด้วยพริ้วจันละ แล้วมันคงคลั่ง เอาหน้าโขกคมพริ้ว ตำรวจบอกว่ามัน ติดยา...” พินมองผ้าพันแผลที่ปิดทับตั้งแต่หน้าผากลงมาจนถึงจมูก แล้วอดเสียวไส้ ไม่ได้

‘อัยยทรี’ กำลังหลับ เป็นเพราะฤทธิ์หมัดของตำรวจที่เฝ้านั่นแหละ เขาพยายาม ใช้ข้ออ่อนแอแห่งลูกกระเดือกตัวเอง เขามีอาการคลุ้มคลั่งจะทำร้ายตัวเองตลอดเวลา นอกเหนือไปจากเสียงแผ่ร้องโหยหวน สลับกับการร้องให้พุ่มพ่าย ตลอดสามคืน ทุกคนต้อง สะดุ้งตื่นเพราะเสียงร้องโหยหวนนั้น ไม่มีใครกล้าต่อว่า มีแต่ตำรวจที่เฝ้าอยู่เท่านั้นคอย ออกปากปรามรวมถึงใช้กำลังบางครั้ง

“ทำไมมันไม่ตายตามพ่อมันไปให้พ้นๆ” ญาติคนไข้บางคนตั้งข้อสงสัย

“มันใช้กรรม อัยยทรี มันต้องทรมานอีกนาน ตายมันง่ายและสบายเกินไป”

เห็นได้ชัดว่าทุกคนรังเกียจเขา แม้แต่พินก็เถอะ เธอแทบไม่ยอมมอง ยามต้อง เดินผ่านเตียงนั้น แต่อดไม่ได้ที่จะหันมอง และทุกครั้งที่มีมอง มันก็มองตอบเช่นกัน

คล้ายว่ามันจะยิ้มให้

วันนี้พินมาโรงพยาบาลสาย และพ่อคงจะโกรธ ความจริงพินตั้งใจไม่มาด้วยซ้ำ พินอยากให้พ่อรู้ว่าพ่อไม่ได้มีแค่พินคนเดียวเป็นลูก ทำไมพ่อจึงไม่เห็นวาระของพินสำคัญๆ กับธูระของพี่ชาย และทำไมพี่ชายจึงทิ้งภาระทุกอย่างให้พินคนเดียว พินเคยไปขอให้พี่ชายช่วยดูแล ได้รับเพียงเงิน ซึ่งพี่ชายบอกว่าเป็นค่าจ้างให้ดูแลพ่อ พี่ชายให้เหตุผลว่าเขาเป็นฝ่ายหาเงิน ต้องทำงาน ดังนั้นเรื่องดูแล ต้องเป็นหน้าที่ของพิน จากนั้นไม่ว่าพินจะไปหาที่ครั้ง ก็พบแต่ประตูรั้วบ้านที่ปิดสนิท

ใช้สี งานของพินมันก็แค่ขายกล้วยทอด มันไม่ทำกำไรมากมายพอค่ารักษาพ่อ มันจึงไม่สำคัญอะไร จะพูดอย่างไรก็แค่คำประชดประชัน พินต้องเลี้ยงดูลูก เธอต้องดูแลบ้าน แต่สุดท้ายเธอก็ต้องไปโรงพยาบาล

พินเดินผ่านอัยทรพี แม้พยายามจะไม่มอง แต่คล้ายมีแรงดึงดูด ‘อัยทรพี’ จ้องมาที่พิน และยิ้มให้

“หวัดดี” เขาทักทาย

พินก้มหน้า รีบเดินให้พ้นโดยเร็ว

เมื่อผลึกประตูกระจกเข้าไป ก็เป็นไปตามคาด พ่อครั้งหนึ่งครั้งนอนอยู่บนเตียง กำลังอยู่ในอารมณ์หงุดหงิด แค่เห็นพิน พ่อก็ระเบิดอารมณ์ใส่ทันที

“อ้อ ในที่สุดก็มาได้แล้วสินะ นึกว่าจะรอให้ฉันตายก่อนค่อยมา”

พินไม่ตอบโต้ รีบจัดการแกะถุงเทอาหารใส่จาน แต่พ่อกลับเรียกให้ช่วยพาเข้าห้องน้ำ พินรีบเข้าประคองพ่อลงจากเตียง น้ำหนักของพ่อลดลงจนน่าใจหาย พินแทบจะอุ้มพ่อได้สบาย นึกหวั่นใจว่าพ่อจะอาการหนัก แต่ดูอาการภายนอกก็ไม่ได้หนักหนาอะไร แค่วัยคนแก่ พี่สะใภ้เคยว่าไว้

หลังประคองกลับจากห้องน้ำ พินก็เตรียมน้ำเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้ แต่พอกลับเรียกหาอาหาร

“หิวจะเป็นลมแล้ว คราวหลังถ้าไม่ยอมมาก็กตามไอ้พลมา แล้วเอ็งไปทำงานแทนมัน”

“พี่พลหรือจะมา พ่อไม่รู้หรือว่าพี่แก้วพูดว่าอย่างไรบ้าง” พินเถียง นึกน้อยใจ

“ทำไม อีแก้วมันจะว่าอะไร ตอนมันมาเยี่ยมก็เห็นเอาใจใส่ซำดี มันทำงานเหนื่อย เอ็งไปปรบวามันก็ต้องว่ากลับมา เร็วอย่าช้า เอาข้าวมา” พ่อไม่เคยรู้ว่าลูกสะใภ้พูดอย่างไรบ้าง ผิดกับตอนที่มาเยี่ยมลิปลับ

“ถูก เอาอะไรให้ฉันกินเนี่ย” พ่ออุยข้าวซ้อนแรกที่พินป้อนให้

“ข้าวต้มกึ่ง เมื่อวานพ่อบ่นอยากกินไม่ใช่หรือ ทำให้แล้วไง”

“ข้าวต้มทำไมมันและยังกะอะไร ไม่เอา ไม่อร่อย” พ่อสายหัวและไม่ยอมกินอะไรอีก

พินก็ไม่ได้คะยั้นคะยอมาก รู้กันว่าถ้าพ่อพูดว่าไม่ก็คือไม่ จึงปอกส้มให้พ่อกิน แล้วบอกว่าเดี๋ยวจะไปหาซื้ออะไรมาให้

“ส้มนี้ก็เปรี้ยว เอ็งไม่รู้จักเลือกหรือไรวะ” แม้แต่ส้มก็ยังไม่ดีพอ

“แล้วพ่อจะเอาอะไรล่ะ เดี่ยวจะออกไปซื้อ”

“เบื่อ ไม่อยากกินอะไร”

“อยากกินที่ลูกสะใภ้เอามาฝากใหม่ เดี่ยวฉันจะไปเอามาให้” แม้จะพยายามอดทน แต่พินก็อดไม่ได้ พูดออกไปน้ำตาที่ไหล

“อะไร เอ็งพูดงี้ อิจฉาพี่มีงละสิ ไอนี้ อิจฉาพี่น้อง ได้ไง ถ้าเอ็งไม่ยอมดูแลข้าก็ไปเลย ฉันทนอยู่ของฉันทได้ ฉันทจะตายก็ไม่ต้องมาดู” พ่อพูดแล้วล้มตัวนอน หันหน้าไปทางอื่น

พินยืนมองพ่ออยู่ครู่หนึ่ง ปลอ่ยให้น้ำตาไหล

“ได้ ฉันทจะไป” แล้วพินก็เดินออกไป

สงฆ์ผู้อยู่ท้ายแถวเดินห่างออกไป พินลดมือที่ประนมลง มองตามแพรเหลือองด้วยตาเหม่อลอย เธอรู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง แต่ไม่เพียงพอที่จะกลบความปวดร้าวในใจ เช่นเดียวกับที่เธอรู้ว่าแผลในใจนั้นยากที่จะหายสนิท มันยังต้องใช้เวลา...

พินเก็บขัน ยกแก้วน้ำเข้าบ้าน กับวัย 30 ต้นๆ เธอน่าจะแข็งแรงกว่านี้ แต่จากความซัดเซียวของใบหน้า ท่าทางคู้ไหล่ยามเดินเหมือนคนชรา นั้น ไม่ว่าใครที่เห็น ต่างก็รับรู้ได้ว่าเธอมีทุกข์ใหญ่หลวงในใจ เพียงแต่เฉพาพินเองเท่านั้น ที่รู้ว่าตัวเองเจอกับฝันร้ายแบบใด

หลังจากเก็บกวาดทุกอย่าง พินก็ได้รู้สึกดีว่าวันนี้สายมากแล้ว เธอต้องรีบไปโรงพยาบาล

เมื่อมาถึงโรงพยาบาล เธอก็รีบเดินผ่านเตียงของอัยทรพีโดยไม่มอง แต่เมื่อถึงห้องกระจก กลับพบว่าในนั้นเต็มไปด้วยพยาบาล ทุกคนต่างรุมอยู่ที่เตียงคนไข้ จนมองไม่เห็นร่างของพ่อ ชุลมุนวุ่นวายอยู่กับเครื่องมือเครื่องมือ เสียงตะโกนของหัวหน้าพยาบาลให้ตามหมอ เสียงร้องขอเครื่องมือบีบหัวใจ ดังเซ็งแซ่ทั้งห้อง พิณหน้าขีดรีบถลาไปที่ประตูห้องกระจก พยายามเข้าไปในห้องนั้น แต่ถูกผู้ช่วยพยาบาลคนหนึ่งใช้มือกั้น และผลักให้ออกมา

“ญาติคนไข้เชิญข้างนอกค่ะ”

แม้ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่พิณก็พอเข้าใจ เธอร้องให้ ปากร้องรำเรียกพ่อ จนถูกผู้ช่วยพยาบาลคนเดิม ลากตัวพิณออกมาข้างนอก

หลังจากร้องไห้จนหน้าใจ พิณก็โทรศัพท์หาพี่ชาย เสียงเรียกสายดังอยู่ห้าครั้ง ก่อนจะมีเสียงรับสาย

“พี่เหรอ พ่อ...พ่อ...” พิณพูดได้แค่นั้น พี่ชายก็วางหูใส่

พิณร้องไห้หนักกว่าเดิม ร้องจนผู้ช่วยพยาบาลคนเดิมเดินกลับมาดู และพานั่งที่เก้าอี้ ก่อนจะลูบหลังพูดปลอบโยน

“ทำใจดีๆ นะคะ พ่อคุณไปสบายแล้ว” คำพูดนั้นยิ่งทำให้พิณร้องไห้หนัก ผู้ช่วยพยาบาลก็ได้แต่เร่งปลอบ ดูเธอจะมีความอดทนมากเป็นพิเศษ

“ทำใจดีๆ ค่ะ คนเรามีแกมมีตาย เราหนีมันไม่พ้น คุณจะร้องไห้ก็ได้ แต่คุณต้องรับเรื่องราวแบบนี้ให้ได้ เดี่ยวฉันจะเล่าเรื่องของคนๆ หนึ่งให้ฟัง เพื่อช่วยให้คุณดีขึ้น”

แล้วเธอก็เล่าเรื่องของผู้หญิงคนหนึ่ง ที่ถูกทิ้งให้เฝ้าดูแลพ่อที่ป่วยโดยลำพัง การดูแลคนแก่นั้นทั้งหนักทั้งเหนื่อย แต่ผู้หญิงคนนั้นก็จำต้องทำ ทำด้วยความเต็มใจ เพียงแต่ว่าเธอน้อยใจพี่ชายไม่มาเยี่ยมหรือช่วยมาดูแลเลย ปลอบให้เธอต้องทนกับอารมณ์ที่แปรปรวนของพ่ออยู่คนเดียว ความน้อยใจพี่ บวกกับความน้อยใจพ่อที่ดูเหมือนจะไม่พอใจเธอไปเสียทุกอย่าง แต่กลับพูดจาเหมือนจะเข้าข้างพี่ชาย ทำให้เธอทิ้งพ่อไปในวันนั้น ความจริงแล้วเธอไม่ได้ทิ้ง เพียงแต่งอนและอยากแกล้งทิ้งพ่อให้อยู่คนเดียวบ้าง จะได้รู้ว่าขาดเธอแล้วจะเป็นอย่างไร เธอจึงออกมานั่งที่ระเบียงชั้นล่าง มีมุมหนึ่งสือที่ให้เธอนอนเล่นได้ เธอกะว่าให้อารมณ์ดีสักพัก แล้วจะซื้อของกินขึ้นไปฝาก กระทั่งเพลอหลับไป ตื่นอีกทีก็เกือบป่วยโหมง เธอตกใจและรีบขึ้นไปดูพ่อ ก็พบว่าพยาบาลมุงอยู่ที่เตียงพ่อเต็มไปหมด พ่อของเธอตายเสียแล้ว เพราะพยายามจะลุกจากเตียงไป

เข้าห้องน้ำด้วยตัวเอง ในห้องกระจกไม่ค่อยมีใครสนใจกัน กว่าจะรู้ พยาบาลก็ได้ยินเสียง ตกเตียง แล้ววิ่งเข้าไปพบว่าคนไข้อาการสาหัส เขายังไม่ตายทีเดียว ลูกชายของเขามาถึง ที่หลังแล้วบอกให้ยื้อชีวิตพ่อให้นานที่สุด คนไข้มีชีวิตอยู่อีกสองวัน

ฝ่ายลูกสาวเสียใจอย่างหนัก ทั้งถูกพี่ชายตัดญาติ ทั้งถูกตำรวจสอบสวน เธอจึงป่วย คล้ายๆ เธอจะเห็นภาพหลอน เธอสร้างเรื่องราวหลอกตัวเองเพื่อเยียวยา บาดแผลในใจ ทุกวันเธอจะหิ้วถุงอาหารมาที่โรงพยาบาล ทำเหมือนกับว่าพ่อยังไม่ตาย และทุกวันต้องมีคนเล่าเรื่องของเธอให้ฟัง และต้องคอยบอกว่า พ่อของเธอตายแล้ว และขอให้เธอลับบ้าน

“เข้าใจไหมคะ คนตายไม่อาจฟื้นคืนมา และเราต้องอยู่ต่อไป ชีวิตต้องเดินต่อไป”
ผู้ช่วยพยาบาลพูด

“พ่อของฉันตายแล้วใช่ไหมคะ” พิณพูดทั้งสะอื้น เสียงเหมือนคนเหม่อลอย สายตามองไปยังเตียงของอัยทรพี พบว่ามันกำลังจ้องอยู่เช่นกัน

“ใช่ค่ะ พ่อของคุณตายแล้ว คุณต้องทำให้รับให้ได้นะคะพ่อของคุณตายไป ตั้งปีกว่าแล้ว” เสียงพยาบาลหายลงคอ

เสียงอัยทรพีส่งเสียงโหยหวนก้องโรงพยาบาล

มีคนปรากฏกายข้างเตียง มีดพร้าคมขาวสะท้อนแสงวาวับกระชับในอุ้งมือ โดยไม่มีท่าทีลังเล สองมือจับไว้แน่น ยกขึ้นสุดแขน

“ลาก่อน...พ่อ!”

พิณได้ยินเสียงตัวเอง ขณะมีอวตคมพร้าลง...

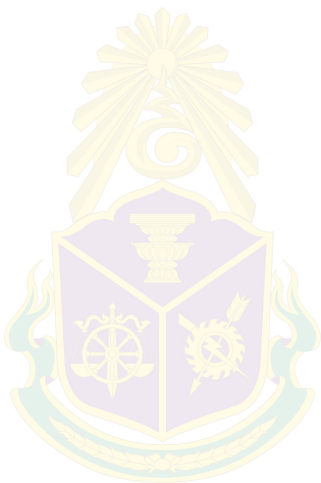
สงฆ์ผู้อยู่ท้ายแถวเดินห่างออกไป พิณลดมือที่ประนมลง มองตามแพรวเหลืออง ด้วยตาเหม่อลอย เธอรู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง แต่ทันทีที่รู้ว่าตัวเองสงบใจ พิณก็รู้สึกผิด เธออยากทำร้ายตัวเองเมื่อคิดได้ว่าตอนที่พ่อสิ้นใจ เธอแอบถอนหายใจโล่งอก แต่ก็แค่วินาทีเดียว เมื่อนาทีต่อมาเธอก็ร้องไห้ กระทั่งว่าเวลาผ่านมานาน มันก็ยังไม่เพียงพอที่จะกลบความปวดร้าวในใจ เช่นเดียวกับที่เธอรู้ว่าแผลในใจนั้นยากที่จะหายสนิท

มันยังต้องใช้เวลา...

“แม่ เข้าบ้านเถอะ”

ลูกชายประคองให้พิณลุกขึ้น เธอจ้องลูกชาย เด็กวัยหกขวบ ดวงตาใสจ้องมาที่เธอ เธอมองเห็นความรักเต็มเปี่ยมจากแววตาคู่นั้น เธอมั่นใจว่าเขารักเธอ แต่ในอนาคตเล่า ในอีกไม่กี่วันข้างหน้าเขาจะเป็นอย่างไร เธอพยายามจ้องเพื่อค้นหาว่าในแววตาใสๆ นั้น มีอย่างอื่นปะปนด้วยหรือเปล่า

จากนั้นพิณก็เก็บขัน ยกเก้าอี้เข้าบ้าน บอกตัวเองว่าต้องรีบไปดูพ่อที่โรงพยาบาล ...

A.M.
17/10/57

คืนเปลี่ยน

วัชรระ สัจจะสารสิน

คำคืนอันเหน็บหนาว จะมีอะไรรื่นรมย์เท่ากับการนั่งรับลมหนาวในงานปาร์ตี้เล็กๆ ที่ไหนสักแห่ง แต่สำหรับคืนนี้ ปาร์ตี้อย่างที่เฝ้าฝันอาจต้องเก็บพับเอาไว้อีก่อน เมื่อผมต้องเจอกับงานปาร์ตี้เลี้ยงรุ่นของคุณะ ซึ่งออกจะเป็นทางการและไร้ความโรแมนติกสักสิ้นดี

ผมเคยไปงานเลี้ยงรุ่นคณะมาบ้างหลังจบใหม่ไม่กี่ปี ครั้งนั้นถือว่าอารมณ์ความรู้สึกยังผูกพันอยู่กับองค์ประกอบต่างๆ ของคณะ ไม่ว่าจะเป็นครูบาอาจารย์ นักการรุ่นพี่รุ่นน้อง หรือเพื่อนๆ อีกอย่างงานการก็ยังไม่ได้ทำ ชีวิตยังสังสติดวนเวียนอยู่แถวมหาวิทยาลัย และที่สำคัญที่สุดของวัยรุ่นยุคนั้น คืออย่างน้อยก็ได้เมาพริกกันอีกสักมื้อแต่นั้นแหละพอการงานรัดตัวมากขึ้น เกือบห้าปีแล้วกระมังที่ผมไม่ได้แวะเวียนเข้าไปในงานเลี้ยงรุ่นอีกเลย ทั้งที่บรรดาพรรคพวกเพื่อนสนิทต่างโทรจิกให้ไปงานแทบทุกปี แต่ปีนี้มงคล-เพื่อนสนิทโทรแจ้งล่วงหน้าเป็นอาทิตย์ และย้ำนัยย้ำหนาว่า คราวนี้ผมต้องไปให้ได้ มันจะจัดหนักเป็นพิเศษเฉพาะรุ่นเรา โดยจะร้ายเวทเป่ามนตร์เรียกบรรดาเพื่อนเก่าๆ ในรุ่นที่ห่างหายไปนานมารวมตัวให้ได้มากที่สุด เมื่อเห็นความตั้งใจจริงของมัน และถึงขนาดเอาเพื่อนๆ มาเป็นตัวประกันเช่นนี้ ผมเองก็ยากที่จะปฏิเสธความปรารถนาดีดังกล่าว

การที่ผมห่างหายงานเลี้ยงรุ่นไปนานนั้น ส่วนหนึ่งเป็นด้วยเหตุผลส่วนตัวอย่างที่กล่าว แต่นั่นมันก็ไม่ถึงกับหนักหนาสาหัสสักกับการไปพบเจอเพื่อนสนิทในแต่ละปี แต่ด้วยบรรยากาศของงานมากกว่ากระมังที่ผมเอียนเหินเมื่อ ด้วยความที่เป็นมหาวิทยาลัยปิดชั้นนำของประเทศ บรรดาศิษย์เก่าในคณะส่วนใหญ่จะจับจองตำแหน่งหน้าที่การงานที่

สำคัญ ของแต่ละหน่วยงานราชการ จากรุ่นสู่รุ่น สืบทอดกันมาเป็นหลายสิบปี ความเก่งกาจไม่สำคัญเท่ากับเส้นสาย

คอนเนคชั่น สิ่งสมยาวนานจนยากที่ผู้ปฏิบัติงานในสายอื่นๆ สอดแทรก วางไว้หน้าห้องบ้าง ละ โยกโน้นย้ายนี้ จัดเรียงเคียงไว้เป็นแผง รองรับอำนาจตัวเองและสืบทอดด้วยพวกเดียวกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ บรรยากาศของงานเลยออกไปทางพวกบุญหนักศักดิ์ใหญ่ เจ้ายศเจ้าอย่าง ผู้น้อยพร้อมน้อมคำนับมือกุมเป่า ผู้ใหญ่เดินอาดๆ อดไอ้บารมีที่สวมหัวโชนกันมาทั้งคณะ คนตัวเล็กอย่างผมและศิษย์เก่าหลายคนรู้สึกอึดอัด คล้ายว่าพื้นที่ให้เราสรวลเสเฮฮาเหลือน้อยลงทุกที รางวัลศิษย์เก่าดีเด่นที่มอบกันแต่ละปี สมองไว้ให้กับศิษย์เก่าที่มีตำแหน่งหน้าที่การงานสูงส่ง ใครตำแหน่งสูงสุดในหน่วยงานไหนก็รับไปเลย มุ่งผลสำเร็จอย่างเดียว แต่วิธีการที่ได้มาซึ่งตำแหน่ง ไม่มีใครสนใจ ล้วนละไว้ในฐานที่เข้าใจ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ตอนผมยังตกงาน เพียงก้าวแรกที่เข้าไปในงาน พิธีกรกล่าวต้อนรับได้อย่างเจ็บแสบแปลบจิตเข้าไปถึงเนื้อกระดูก ผมยังจำได้ติดหู- เรียนเชิญผู้ประสบความสำเร็จในชีวิตทุกท่านเข้าร่วมงานของเรา สาบานได้- ตอนนั้นผมแทบชกเท้ากลับหดหู่กับสารรูปตัวเอง ผมบอกกับเพื่อนว่า สงสัยจะต้องมีงานทำก่อนล่ะมั้ง ถึงจะมางานยอดมนุษย์นี้ได้

ผมคาดเดาว่า ครั้งนี้ก็คงเหมือนเดิม ในเมื่อวัฒนธรรมเดิมๆ ยังไม่เปลี่ยนที่พูดไขอิจฉาดาร้อน เป็นไม่ได้เหมือนเขาแล้วโววาย เปล่าเลย ทุกอย่างคือความจริงที่ปรากฏ แต่ไม่มีใครพูดเท่านั้น เพราะอะไรละ หากไม่ใช่แต่ละคนต่างได้ประโยชน์ตรงนั้น บรรดาศิษย์เก่าหลายคนอาจจะป็นรุ่นผมหรือรุ่นน้องๆ มางานเลี้ยงรุ่นเหมือนมางานสอยดาว เข้าไปพินอบพิเทายกมือไหว้ผู้หลักผู้ใหญ่ โชคดีอาจเจอแจ็กพ็อตผู้ใหญ่ใจดี ดึงไปซุบเลี้ยง ใครติดขัดเรื่องโยกย้าย แหม มันช่างยากเย็นแสนเข็ญ มางานนี้ฝันอาจเป็นจริง เห็นมัยละว่า ทุกคนได้ประโยชน์กันทั้งนั้น

เมื่อมาถึงงาน ผมพยายามข่มใจไม่พยายามคิดอะไรในแง่ลบ ทั้งๆ สิ่งที่เห็นและเป็นอยู่ แทบไม่ต่างกับเมื่อหลายปีก่อน ผมเดินแอบๆ เกาะหลังมวงคล เหมือนเด็กน้อยเพิ่งมางานเลี้ยงครั้งแรก หลบเลี้ยงผู้หลักผู้ใหญ่ที่คั่นหน้าคั่นตา ไขว่ไม่เคารพ แต่ซึกี้เกียจมีระเบียบ เห็นเพื่อนรุ่นเดียวกันหลายคนเดินตามหลังนายต้อยๆ มือถือไฟแช็คตลอดเวลา เมื่อนายจรดบุหรี่ริมมูปาก ไฟจะวาบกินปลายบุหรืหันตาเห็น พร้อมๆ กันนั้น คล้ายผมจะเห็นอนาคตของพวกเขาโชติช่วงชัชวาลขึ้นมาด้วยเช่นกัน

เมื่อถึงโต๊ะกลุ่มของเรา ความอบอุ่นแบบเดิมๆ เริ่มปรากฏขึ้น เพื่อนชายหญิงในรุ่นมากันถ้วนหน้า การทักทายเป็นไปตามระดับความสัมพันธ์ ไอ้ที่คบหาเป็นเพื่อนสนิทมาจนถึงปัจจุบัน พวกนี้เจอกันบ่อยจนเบื่อหน้า ไม่ต้องพูดอะไรมาก มองตาเข้าใจ แต่ไอ้ประเภทห่างหายกันไปนาน ด้วยภารกิจชีวิต หรือระยะทางห่างไกล อาจจะระลึกชาติคุยเรื่องอดีตเจ๊ๆ กวนๆ กันมากหน่อย ทุกคนเข้าสู่วัยกลางคนกันแล้ว มีครอบครัวและหน้าที่การงานกันเกือบทุกคน กระจัดกระจายพลัดพรายไปในภาคเอกชนและราชการ เรื่องราวของแต่ละคนมีมากมายไม่รู้จบ แล้วแต่ใครจะขุดค้นขึ้นมาได้ ผมพยายามเสาะสายตาค้นหาเพื่อนบางคนที่ย้ายไป ฉงนสงสัย ทำไมไม่เห็น หรือเขาไม่มา หรือผมอาจหลงหูหลงตาไป

พอคุยกับเพื่อนๆ มากเข้า ความรู้สึกเดิมๆ เริ่มกลับมาอีก ผมรู้สึกเบื่อบรรยากาศของงานอีกแล้วละ วันนี้ผมกินเหล้าไม่มากนัก ไม่ถึงกับเมามาย ความรู้สึกแปลกแยกกลับมาอีก ผมเดินออกมาจากโต๊ะเจ๊ๆ ทยอยห่างออกจากงานมายืนริมสนามฟุตบอล มองความเป็นไปของเพื่อนๆ ยินดีกับสิ่งที่เพื่อนๆ เป็น หรือผมไม่เหมาะกับงานแบบนี้

ผมเดินฝ่าลมหนาวหลบออกจากงานเจ๊ๆ เรื่องบางอย่างตามติดมาด้วย

เรื่องบางเรื่องทำเอาชีวิตที่เหลืออยู่ของเราสั่นสะเทือน และความจริงบางอย่างได้บดขยี้ชีวิตที่ผ่านมาไม่เหลือซาก ความทรงจำที่อาจพล่าเลื่อนไปแล้ว กลับถูกขุดค้นให้แจ่มชัดขึ้นอีกครั้ง จะมีประโยชน์อันใดเล่า ในเมื่อมันไม่เหลือให้คงความรู้สึกดีๆ เอาไว้อีก

มือที่ผัดเกียร์พร้อมออกรถ ต้องซັกกลับ แข็งขากลับอ่อนล้าซาเฉย มือไม้ชะงักค้างนิ่ง คลื่นสมองวิ่งววนชนกัน จับต้นชนปลายไม่ถูก เปล่า ผมไม่ได้เมา แต่รู้สึกเศร้าอย่างประหลาด เคืองคว้าง คล้ายกำลังล่องลอยไปที่ไหนสักแห่ง แม้จะเคลื่อนรถออกมาได้ ใจยังหวีๆ แปลกๆ ความคิดยังหลงทิศหลงทาง คว้างจุดหมายปลายทาง

ผมถึงกับอึ้งในตอนที่อยู่คนเดียวที่รู้เรื่องราวของคองอนันต์ผ่านคำเล่าลือของเพื่อนๆ ในงาน เขาเป็นเพื่อนที่ดีของผมและเพื่อนๆ ร่วมรุ่น ผมมางานนี้ก็แค่ต้องการเจอเขาอีกสักครั้ง อยากพูดคุยกับเขา แต่ไม่ใช่เพื่อมาเจอข่าวย่างๆ ของเขา หากคืนนี้ไม่มีวาระพิเศษท่าเหวของมงคล ผมคงนอนตีพุงอยู่บ้าน เรื่องราวของเขาคงไม่ตามมาหลอกหลอนอย่างไม่มีต้นตึงตัวเช่นนี้

เมื่อตะกี้ ก่อนผมเดินออกมาขึ้นริมสนามฟุตบอล เพื่อนร่วมรุ่นบางคนแจ้งข่าว บางอย่างเกี่ยวกับคอนันต์ เนื้อหาความพอใจต้นชนปลายได้ว่า จริงๆ แล้วคอนันต์ไม่ได้จบที่คณะของเรา และที่ร้ายแรงกว่านั้น คือเขาไม่มีสถานภาพนักศึกษาใดๆ เลย เขาทำตัวเป็นนักศึกษา แฝงตัวเข้ามาเรียนหนังสือกับพวกเรา

มันเป็นไปได้ยังไงกัน!

ช่างเป็นเรื่องตลกร้ายที่ผมแทบคลั่ง มันคงไม่ใช่บทละครน้ำเน่าที่หักมุมแล้วหักมุมอีกจนคนดูเวียนหัว ใครเล่าเป็นคนเขียนสคริปต์เอาไว้ บ้าซัดๆ ผมไม่อยากเชื่อแม้แต่น้อย แต่เพื่อนคนเดิมยังยืนยันย้ำชัดถึงข้อเท็จจริงดังกล่าว ไม่ช้าชาวลือก็สะพัดไปทั่วงาน ความจริงบางอย่างถูกเปิดเผยออกมาแล้ว บรรยากาศในกลุ่มเพื่อนดูจะเศร้าสร้อยไปชั่วขณะ ทุกคนต่างประหลาดใจมากกว่าที่จะโกรธคอนันต์ ส่วนผมรู้สึกโลกรอบข้างนิ่งงันไปชั่วครู่

ผมอยากจะเจอเขาเหลือเกิน อาจชกหน้าเขาสักหมัด แล้วถามกลับไปว่า มึงทำอย่างนั้นจริงหรือ มึงทำไปได้อย่างไร นี่เพื่อนมึงทั้งนั้นนะ มึงหลอกพวกเราเสียสนิทได้อย่างไร หรือตัวพวกเราเองนั่นแหละ ที่ต้องกลับมาถามตัวเองว่า อ้าว! ไอ้ฉิบหายพวกมึงปล่อยให้มันทำยังงี้อยู่ได้ตั้งนานสองนาน ไม่ฉุกละหิม หรือมีอะไรผิดสังเกตพอเป็นสัญญาณเตือนถึงความผิดปกติในพฤติกรรมของเขากันบ้างหรือ

ใช่ ผมเองก็เหมือนกัน ไม่ฉุกละหิมอะไรขึ้นมาเลยหรือ สารภาพด้วยสัตย์จริงเลยว่า ผมไม่เคยสงสัยในตัวคอนันต์แม้แต่น้อย ก็เราเรียน กินนอนเที่ยวเล่นมาด้วยกัน ทำกิจกรรมต่างๆ ในมหาวิทยาลัยเหมือนเพื่อนคนอื่นๆ พยายามไล่เหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตก็แล้ว ภาพจำยังเหมือนเดิม ไม่มีอะไรผิดแผกแตกต่าง ใจหนึ่งค้ำยังไม่เชื่อ อาจจะมีอะไรผิดพลาดขึ้นก็ได้ หรือเป็นกระบวนการสร้างข่าวทำลายให้เขาเสียหาย หรือหวังดีสเครดิตเพื่อผลประโยชน์บางอย่าง ผมยังให้น้ำหนักไปทางนั้นอยู่บ้าง

คอนันต์ไม่ใช่เป็นศิษย์เก่าที่ไม่มีอะไร เปล่ากลวง สักแต่เรียนๆ ให้จบ แล้วออกไปทำงานเงินเดือนสูงๆ เขาเป็นที่รู้จักของเพื่อนๆ พี่ๆ และน้องๆ ในคณะเป็นอย่างดี ป้อนพู่ลาในหมู่นักกิจกรรม ทำกิจกรรมนักศึกษาไม่เคยขาด ร่วมต่อสู้เป็นปากเป็นเสียงให้กับพ่อค้าแม่ค้าที่โดนยกเลิกสัญญาจ้าง จัดค่ายอาสาของคณะทุกปี เขาเป็นประธานค่ายที่แข่งขัน สนุกสนาน และเสียสละทุ่มเทให้กับงานจนไม่คิดถึงผลเสีย

ที่จะตามมา ผมเองเคยไปค่ายของคณะกับเขาตั้งหลายครั้ง ทั้งค่ายสร้างและค่ายเที่ยว ได้ทั้งสาระและความเมามาย เขาถือเป็นเพื่อนร่วมวงเหล่าที่สนุก

เราเที่ยวเล่นตีหมกกันจนปรุไปทั้งย่าน เขาเป็นคนสุภาพเรียบร้อยไม่ก้าวร้าว ธารานใคร แต่นั่นแหละ อย่าให้ใครมารังแกก่อน เขาสู้อยิบตายและไม่ทิ้งเพื่อน จำได้ ตอนเราพักอยู่ในหอพักริมน้ำใกล้มหาวิทยาลัย โดนเด็กช่างกลแซวและอยากลองดี และหมัดแรกที่กระแทกกรามเด็กพวกนั้น เห็นชัดเจนว่าเป็นของเขา เขาจัดการจนพวกเรา ผ่าวงล้อมออกมาได้ ส่วนเรื่องการเรียน เขาเรียนไม่ถึงกับเก่งนัก แต่มีน้ำใจช่วยเหลือ ซีร็อกซ์ซีตแต่ละรายวิชามาแจกเพื่อนๆ หลายวิชาที่ผมและเพื่อนๆ ไม่ค่อยเข้าเรียน จำเป็นต้องพึ่งพาเขา แอบซุกชื่อไว้ในรายงานกลุ่มก็ตั้งหลายครั้ง ทั้งที่ไม่ได้ช่วยทำอะไร พวกเราจบมาได้ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเขา เห็นมัยละ จะไม่ให้พวกเรารักเขาได้อย่างไรกัน

แต่ตอนนี้เล่า บัดซบอะไรเช่นนี้ ทุกอย่างกลายเป็นอากาศธาตุ ภาพอันสวดยหู ของคองนั้นดล่อมสลายลงทันตา เพื่อนคนใดหากไม่ใกล้ชิดสนิทกับเขาคงไม่รู้สึกละไร กับเขามากนัก

แต่สำหรับก๊วนพวกเราอย่างมงคล กำพล วิชาญ คงรู้สึกไม่ต่างกัน คล้าย ล้มละลายทางความรู้สึก ตอนที่รู้ความจริงเมื่อตะกี้ พวกเราแค้นตรงกัน แต่ไม่ได้พูดอะไร ก่อนเดินหายไปคนละทิศละทาง คงไปหามุมสงบทำใจเสียบๆ

ก่อนหน้านี้อ หลังเรียนจบคองนั้นต์หายเข้ากลีบเมฆไปเลย แวะเวียนเข้ามา งานเลี้ยงรุ่นป็นึง แจ้งข่าวเพื่อนว่า เขาทำธุรกิจส่วนตัวในกรุงเทพฯนี้แหละ เขารับร้อน ถึงขนาดไม่รับปริญญา ตอนนั้นนี่ถือเป็นอีกเรื่องที่เป็นวีรกรรมของเขา ใครเล่าจะกล้า ไม่รับปริญญา ซึ่งเป็นสิ่งที่ใครๆ ต่างวาดหวังกันทั้งนั้นเมื่อเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ตอนนั้นนี่ถือเป็นเรื่องโจษขานกันใหญ่โต เขาถือเป็นคนเดียวในคณะที่กล้าทำเช่นนั้น หลายคนตำหนิในเชิงไม่เหมาะสม ทำเกินไปบ้างละ หนักหนาสาหัสอะไรกับการรับปริญญา แต่มีบางคนที่ยกย่องถึงความกล้าปฏิเสธพิธีการอันศักดิ์สิทธิ์ สำหรับผมเคารพ การตัดสินใจของเขา เขาเลือกวิถีทางเช่นนั้น เขาก็ต้องรับผิดชอบหากประสบปัญหาใด ตามมา แต่ถึงยังไงเขาก็ไม่อยู่อธิบายใดๆ ให้พวกเรากระจ่าง

เพื่อนเล่าข้อเท็จจริงเพิ่มเติมอีกว่า ความมาแตกเอาตอนคองนั้นต์ใกล้รับปริญญา ทางบ้านคงสงสัยในตัวเขาขึ้นมาจึงโทรเข้าไปคุยกับเพื่อนของเขา และไล่โทรไป คุยกับฝ่ายทะเบียนนักศึกษา ความจริงจึงปรากฏออกมา ตอนนั้นผมแน่ใจแล้วละว่า

เขาไม่ต้องการรับปริญญาเพราะเหตุใด เพื่อนยังเล่าอีกว่า ทุกอย่างที่เป็นความลับของคอนันต์หลุดมาจากบ้าซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ทะเบียนนักศึกษา ไม่นานมานี้เองใครสักคนหนึ่งในหมู่พวกเรา บังเอิญไปคุยกับแกอีท่าไหนก็ไม่รู้ ความลับที่ปิดลับมานานเลยถูกเปิดเผยขึ้น

งานเลี้ยงรุ่นปีนี่เลยเป็นเหมือนเวทีตั้งโต๊ะแถลงข่าวเรื่องของคอนันต์ไปเสียจบ

ผมกลับเข้าบ้านอย่างอ่อนล้า รู้สึกเพลียทั้งกายใจ อยากนอนพักเหลือเกิน แต่ตากลับแข็งค้ำง แล้วจะหลับไปได้อย่างไรกันล่ะนี่ ไม่เอาอีกแล้ว ปีหน้าหรือปีไหนๆ ใครจะมาชวนผมไปงานเลี้ยงรุ่นอีก ขอนอนเล่นอยู่บ้านดีกว่า แทนที่หอบเอาความสุขสนุกสนานกลับมา ดันมีแต่เรื่องทุกข์ซ้ำบอคอแตกติดสอยห้อยตามกลับมาด้วย

ในเมื่อหลับไม่ลง การพิสูจน์ความจริงอะไรบางอย่างสมัยเรียน น่าจะทำให้สติที่แตกชานกลับเข้าที่เข้าทางลงได้ หรือไม่แน่อาจจะกระเจิดกระเจิงสุดๆ เสียยิ่งกว่าเดิมเอาน่า ดีกว่าปล่อยให้เรื่องมันค้างคาใจไปตลอดคืน

ผมซงกาแพ เข้าไปในห้องหนังสือ เปิดลิ้นชัก หยิบหนังสือรุ่นที่ไม่เคยเปิดมานานขึ้นมาดู ไล่เปิดไปที่ละหน้า ผมและเพื่อนๆ ตอนหนุ่มๆ ดูตลก เป็น เขย ไล่เข้าไปได้ยังไงแวนกรอบเบ้อเร่อขนาดนั้น ผมเผ้าฟูสยายเหมือนโดนไฟช็อต สมัยนั้นถือว่าเท่สุดๆ เป็นเทรนด์ที่ทุกคนรู้สึกใช้ แต่เมื่อมองผ่านแว่นปัจจุบัน เด็กๆ คงหัวเราะก๊าก นึกว่าเราไปงานแฟนซีที่ไหนกัน ผมเองยังรู้สึกขำๆ ที่ทำไปได้ ถือเป็นยุคสมัยหนึ่งที่ต้องจดจำบันทึกจะให้มันหวนกลับมาอีกคงเป็นไปได้ยาก ได้แต่เก็บเอาไว้นั่งอมยิ้มคนเดียวเวลาลูกหลานหนีหาย

ผมเจอรูปคอนันต์แล้ว ภาพแต่ละภาพทำให้นึกถึงเหตุการณ์ในอดีตได้อย่างแจ่มชัด นั่นคอนันต์หรือนั่น เขาคนเดิมหรือเปล่า ตอนนี่ผมกลับนึกเห็นใจเขา คิดดูสิ ในขณะที่ทุกคนคือตัวตนจริงๆ แต่เขากลับต้องปิดเงาปริศนาอีกด้านไว้กับด้านมืดของตัวเอง เขาคงทรมาณตื่นเช้าในตัวตนน่าดู เขาจะลำบากขนาดไหนกับการวางแผนชีวิตในทุกๆ วัน ก้าวย่างแต่ละก้าวของเขามีความหมาย เขาต้องระวังตัว หาก่างผิดแม้ก้าวเดียวนั้นหมายถึงชีวิตที่ผ่านมาของเขามีอันต้องพังพินท์ล้มครืนลงมา

ช่างเป็นชีวิตที่หนักหน่วงเหลือเกิน

ผมพยายามย้อนนึก เหมือนคนเก่งหลังห่วยออกยังงี้ยังงั้น เรื่องกิจกรรมต่างๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนที่คณะ ผมไม่ว่ากัน แต่ตอนที่เขาทำเนียนเข้ามานั่งเรียนกับเรา มีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์สม่ำเสมอ จำได้ว่าเขานี้แหละเป็นคนเถียงอาจารย์ตัวแม่ หรือการทำงานกลุ่มร่วมกับคนอื่น ผมเองเคยร่วมทำงานกลุ่มกับเขาตั้งหลายครั้ง ทำไมกัน ไม่มีใครฉุดคิดอะไรเลย มหาวิทยาลัยของเราจมีห้องโหว่ในหลายจุด รูปแบบการเรียนการสอนเหมือนมหาวิทยาลัยเปิดทั่วไป ไม่มีการเช็คชื่อ ไม่บังคับให้แต่งชุดนักศึกษา เว้นแต่วันสอบ

เออ แล้วตอนสอบล่ะ เขาทำยังงี้กัน ตรงนี้ผมลืมนึกไป พวกเราเคยเห็นเขาเข้าสอบมัย ผมนึกคิด เออ ผมเองยอมรับว่าไม่เคยสังเกต จะบ้าเรอะ สถานการณ์ตอนนั้น คงไม่มีใครสนใจใคร ปะปนยุ่งเหยิงกันไปหมด ทุกคนต่างมุ่นมั่งอยู่กับข้อสอบ แต่ผมยืนยันว่า เขาอยู่กับพวกเราในทุกบรรยากาศของทุกสถานการณ์ เข้าใจว่าการปรากฏตัวของเขาในทุกเหตุการณ์

คงกลมกลืนแนบเนียนกลายเป็นเนื้อเดียวกับพวกเรา จนไม่มีใครฉุดคิดอะไร ยิ่งเวลาประกาศผลคะแนนสอบแต่ละวิชา คณะจะใส่เพียงแค่เลขทะเบียนนักศึกษาและเกรดที่ได้ ไม่มีใครรู้ว่าใครเป็นใคร ได้คะแนนเท่าไร ยกเว้นว่าจะจำเลขทะเบียนกันได้ แต่ถามสิ ใครมันจะไปจำ แค่เลขทะเบียนของตัวเองสืบทว่าหลักก็ยังจำสลับไปสลับมา เออ นึกขึ้นมาได้อีกแล้วว่า คงอนันต์จะเป็นคนแรกเสมอที่เริ่เอาคะแนนมาบอกพวกเราทุกคนเลยไว้ใจเขา นึกขอบคุณที่ใส่ใจในทุกรายละเอียดของเพื่อนฝูง หลังจากนั้นเรื่องคะแนนสอบเลยตกเป็นภาระของเขาไปโดยปริยาย เขาบอกยังงี้พวกเราก้เชื่อตามนั้น เขาคงเหน้อยนำคู่กับการจดจำเลขทะเบียนของเพื่อน ๆ

ผมคิดว่าบางช่วงคงอนันต์คงมีภาวะที่หน้าอึดอึดบ้างล่ะ เมื่อความลับที่ตัวเองปกปิดเอาไว้สู่มเสี่ยง ล่อแหลม ที่จะถูกเปิดเผย แต่นั่นแหละ เขาคงเอาตัวรอดไปได้ ครั้งแล้วครั้งเล่าท่ามกลางความโง่เขลาเบาปัญญาของพวกเรา ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะความไร้เดียงสาของพวกเราด้วยล่ะ ไมสิ ด้วยความไว้เนื้อเชื่อใจต่างหากล่ะ ผมไม่แน่ใจว่า นอกจากเรื่องพฤติกรรมภายนอกแล้ว

ในเรื่องของหลักฐานทางทะเบียน รหัสนักศึกษา หรือบัตรประจำตัวนักศึกษา เขาจะทำปลอมขึ้นมาบ้างหรือเปล่า หากเป็นอย่างที่คิด ผมว่ามันออกจะมากไปสักหน่อย หรือเขาอาจจะไม่ได้ทำขนาดนั้น ผมอาจจะพิพากษาเขามากไปหน่อย แต่นั่นแหละ พฤติกรรมของเขาทำให้ผมอดคิดไปเช่นนั้นไม่ได้

คิดดูสิ ก็เขาเล่นปลอมทุกอย่าง ปลอมตัวตน ปลอมประวัติศาสตร์ชีวิต ปลอมอารมณ์ความรู้สึก เขาช่างเหมือนผู้สร้างละคร เป็นทั้งผู้สร้าง เขียนบท กำกับและที่สำคัญแสดงเองด้วย ทำไมเขาต้องทุ่มทุนสร้างมหาศาลขนาดนั้น หากว่าเขาทำไปโดยไม่หวังประโยชน์ใดๆ ในทางทรัพย์สิน หรือลาภยศสรรเสริญใดๆ ผมคงกล่าวได้ในเชิงจิตวิทยา แรงขับบางอย่างคงทำให้คงอนันต์กระทำพฤติกรรมอย่างนี้ออกมาอย่างต่อเนื่อง อาจจะทำอะไรไปในชีวิตและต้องการสิ่งทดแทน หรือผลกระทบจากการกดดันของครอบครัวและสังคมรอบข้าง บทวิเคราะห์ของผมอาจผิดพลาดก็ได้ แต่เชื่อเถอะ เขาต้องมีปัญหาอะไรสักอย่างในตัวเองเป็นแน่

ผมยังคงไล่ดูรูปไปที่ละรูป ประวัติศาสตร์ของพวกเรามีเขาเติมเต็มอยู่เสมอ ตอนนี้ผมรู้สึกเห็นใจคงอนันต์ยิ่งยวด ผมเข้าใจเขาดี เขาคงมีเหตุผลของตัวเองที่做事情เหล่านี้ขึ้น ฉะนั้น เขาเองก็ต้องรับผิดชอบต่อผลจากการกระทำของตัวเอง เขาคงรับมันได้ หากล่วงรู้ว่าเพื่อนๆ ได้รู้ความจริงของเขาแล้ว เขาต้องรับได้สิ ในเมื่อสิ่งที่เขากระทำนั้นเกินกว่าที่ใครคนใดคนหนึ่งจะทำได้ ผมพยายามให้อภัยเขา เลือกชื่นชมแต่สิ่งดีงามที่เขาได้ฝากไว้กับคณะ มิตรภาพอันอบอุ่นที่เขาได้สร้างไว้อย่างประทับใจ แต่อีกด้านหนึ่งผมเองยังตะขิดตะขวงใจที่จะยอมรับมัน แน่ละ คนอื่นอาจประณามเขาอย่างไม่มีชั้นดี หรืออาจแอบหัวเราะเยาะเย้ยถากถางเขา หรือบางคนแค่ยกไหล่ไม่ยี่หระ มองว่าเป็นเรื่องราวของจอมลวงโลกคนหนึ่งที่ไม่มียะไรดีและน่าจดจำ แต่นั่นคงไม่ใช่ความรู้สึกของผมและเพื่อนๆ ร่วมก๊วน เรามีดีเกินกว่าการประณามหยามหมิ่นเยี่ยงนั้น

สายลมเย็นยามดึกเฉื่อยฉิวเข้ามาทางหน้าต่าง สัมผัสที่ทักทายผมหลุดจากห้วงคิด หันไปมองความดำมืดฉายฉานอยู่เบื้องนอก ลมปลิวมาอีกหลายระลอก แรงขึ้นเรื่อยๆ ชักเริ่มหนาวแล้ว ผมน่าจะพอได้แล้วกับเรื่องของคงอนันต์ กลับมาสู่โลกความเป็นจริง ลมยิ่งหนาวมากขึ้นบ่งบอกห้วงเวลา ผมละสายตาจากหนังสือรุ่น ปิดมันไว้กับความเงิบงันอันยาวนานอีกครั้ง

เมื่อเก็บหนังสือรุ่นไว้ในลิ้นชัก ผมปิดไฟ ล้มตัวลงนอน รู้สึกตัวเองเบาหวิว สิ่งที่ค้างคาในหัวสมองคล้ายสลัดหลุดหมดสิ้น จ้องมองความมืดเบื้องบน ก่อนยกตัวขึ้น สัมผัสได้ถึงสายลมกระแสดูเหมือน

ความมือสะเปะสะปะไปยั้งลั่นชักหัวเตียง หยิบจุดสองสองออกมา ยกขึ้น
จ่อขมับ...

ก่อนเหนียวโก คล้ายมีฝ่ามือพาดเข้ามาเต็มแรง ผมหน้าหงาย ก้นจ้ำบ้า
ปีนกระเด็นลงพื้น

**ผมทำอะไรลงไปหรือนั่น ผมอ่อนแอขนาดนั้นเลยหรือ ไม่หรือก มันเป็น
ความโง่เขลามากกว่า** เรื่องแค่นี้ จะหาทางออกกันง่ายๆ อย่างนั้นหรือ ชีวิตมันง่ายไปมั้ง
หักมุมไปหน่อยมัย นี่ชีวิตจริงนะ ไม่ใช่नियाย ที่ตัวละครมักเดินทางสู่ความตายเมื่อถึง
คราวตีบตัน เอ จะโทษตัวละครอย่างเดียวก็ได้สิ นักเขียนเองกระมังตีบตันจนต้องให้
ตัวละครตายตอนจบเพื่อแก้ปัญหาของตัวเองอยู่เนืองๆ

ผมสลัดตัวเองจากภาวะวิกฤติอันอึดอัด ลากสังขารไปในเงามืด นั่งลงใกล้
หน้าต่างริมระเบียง ลมหนาวยังโชยผ่านเข้ามาทางบานเกล็ด หนาวขึ้นกว่าเดิมอย่างที่คาด
ตือออก ผมรู้สึกดีขึ้น หัวงคิดกลับนึกทบทวนเหตุการณ์ในช่วงคำคืนที่ผ่านมา ยังสิ
คำคืนนี้ยังไม่ผ่านไป แต่สิ่งที่ผ่านมา ช่างหนักหน่วงกดทับบ่าคลั่งอะไรเช่นนั้น ผมผ่านมัน
มาแล้ว แต่ก๊น่ะ เกือบไปเหมือนกัน ผมนึกกระหึ่ม เอาน่า ถึงผมจะทำอะไรโง่เขลาไปบ้าง
แต่ก็ยังเข้มแข็งจนผ่านมันมาได้ นึกแล้วก็ตลก ที่ผ่านมาผมเคยผ่านภาวะกดดันอันสุด
ระงับมามากมายหลายครั้ง คราวนี้ผมจะยอมมันง่ายๆ ได้อย่างไร ไข่สิ คิดเสียว่า มันแค่
การฝ่าวิกฤติอีกครั้งหนึ่งในชีวิตก็เท่านั้น

ไม่สิ ผมจะคิดอย่างนั้นได้อย่างไร วิกฤติอะไรกัน ความคิดอันอ่อนแอสยบยอมเข้า
ครอบครองความคิดผมอีกแล้ว ทุกอย่างไม่ใช่การแพ้อาย แต่เป็นชัยชนะของผมต่างหากละ
ใครกันที่ควรจะเศร้าสลดในความโง่เขลาของตัวเอง พวกเขาเหล่านั้นต่างหากละที่ควรจะ
ตกอยู่ในสภาวะเยี่ยงนั้น เสียงหัวเราะเยาะเย้ย ถากถาง ควรจะมอบให้พวกเขาเช่นกัน
เป็นการยืนยันว่า เขาเหล่านั้นได้แสดงความโง่เขลาเอาไว้ในหน้าประวัติศาสตร์ชีวิตของ
ตัวเอง คำคืนนี้คล้ายจุดเริ่มต้นของการประจันตัวตนคนเหล่านั้น ช่างเหมาะเหม็งดีแท้
คนเหล่านั้นจัดงานเลี้ยงเพื่อประจันความอ่อนด้อยของตนเอง ผมละสะใจจริงๆ ผมรู้
สักวันความจริงจะต้องปรากฏ มันไม่ได้หายไปไหน มันยังดำรงคงอยู่ในตัวผมและกาลเวลา
เว้นแต่คนเหล่านั้นจะค้นพบกันหรือไม่

ในตอนนั้น คนเหล่านั้นคงคิดว่าตนเองได้เจอความจริงอันหอมหวานอย่างที่สุด คล้ายเห็นอาหารจานใหญ่อันโอชะกำลังถูกนำมาเสิร์ฟ หลายคนน้ำลายสอแตกฟองเต็มกระพุ้งแก้ม บ้างผลอกระเซ็นลามเลอะมุมปาก เป็นที่น่าเวทนา เขาอดอยากปากแห้งกันขนาดนั้นเชียวนะหรือ เมื่อถึงเวลาคนเหล่านั้นต่างยื้อแย่ง ขยำทิ้งแทะ กัดเคี้ยวอย่างตะกละตะกลาม แล้วเขมือบกินลงกระเพาะ ก่อนขย้อ้นกลับออกมาขยี้อีกรอบ สลัดแผดหัวเราะสุดเสียง เศษอาหารกระจุยกระจายผ่านร่องฟัน และโพลงปากอันควเหม็น ช่างครึกครื้นสนุกสนานสมกับงานเลี้ยงผู้ทรงเกียรติจริงๆ ผมรู้สึกตลกกับอาการสติแตกของคนเหล่านั้นเสียเหลือเกิน พวกเขาเกือบทำอะไรกันมาหรือไม่สิ พวกเขาอาจขาดแคลนอาหารร่อยถูกปากมายาวนาน ทำให้เขาต้องทำลายผมด้วย พวกเขาจะเอาอาหารมากินกันเองมากกว่า หรือพวกเขาอาจไม่ได้ตั้งใจ ในเมื่อผมดันทะเล่สิ่งมางานของพวกเขาเอง ช่วยไม่ได้หากจะตกเป็นเหยื่ออันโอชะของพวกเขา

ตอนนี้ผมจะอ่อนแอไม่ได้ ผมไม่ได้ผิดพลาดอะไร ผมไม่ได้ชั่วร้ายอย่างที่ใครๆ คิด ผมแค่ทำความฝันให้เป็นจริง ผมอาจมีปัญหาในตัวเอง ผมอาจเป็นคนยอมรับความจริงไม่ได้ ในเมื่อโลกแห่งความจริงช่างโหดร้าย ปีบเค้นให้ผมหลุดไปจากวิถีโลกแห่งปรารถนา จมปลักอยู่กับซากความฝันอันแหงว่นที่ไม่เคยเป็นจริง ผมจะอย่างไรได้ละ ในเมื่อทุกอย่างในโลกแห่งความเป็นจริงของคนเหล่านั้นช่างโหดร้าย ตั้งป้อมเป็นปฏิปักษ์กับผม ข้าผลักไล่ให้ผมหลุดจากวิถีโคจร ผมบอกกับตัวเองว่า ผมต้องลุกขึ้นมาสู้ด้วยความฝันเดิมๆ อันแหงว่นนี้แหละ ผมจะฟื้นคืนกลับมาสร้างฝันของตนให้บรรเจิดขึ้นอีกครั้ง ท่ามกลางความโหดร้ายบนโลกแห่งความจริงของคนเหล่านั้น

ในเมื่อความจริงทุกอย่างของผมถูกเปิดเผยออกมาหมดแล้วนี้ ผมจะกลัวอะไรอีก ผมจะปิดบังมันอีกทำไม แต่ถึงยังไง แม้พวกเขาจะรู้ความจริงของผมก็ตาม แต่เชื่อแน่ว่าพวกเขาไม่มีทางที่จะล่วงรู้ความจริงทุกประการหรอก พวกเขาคงได้แต่ตั้งคำถามกับตัวเอง และพรรคพวกว่า ทุกอย่างเป็นไปได้อย่างไร ผมทำไปได้อย่างไร ทำไมไม่ลุกคิดระมัดระวัง ผมเชื่อแน่ว่า คำถามหลายๆ อย่าง คงก่อหวนตรบกว่นห้วงคิดของพวกเขาไม่รู้จบ และเมื่อค้นหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ ความเลวร้ายอันสุดหยั่งก็จะถูกโยนมายังผม

สำหรับเพื่อนที่สนิท ผมไม่คิดว่าพวกเขาจะโทษผมมากมายนัก พวกเขาคงรักผมอยู่ เช่นเดิม ผมเองก็ยังรักพวกเขา มิตรภาพและความรู้สึกดีๆ มากมายที่พวกเรา ก่อร่างสร้างกันมา คุณค่าของมันยิ่งใหญ่มากกว่าจะมีสิ่งใดทำลายได้ ถึงอย่างไร

ผมก็ยังสงสัยพวกเขา พวกเขาคงตะลึงงันเมื่อรู้เรื่องของผม แม้อาจโกรธผมอยู่บ้าง แต่สุดท้ายแล้วพวกเขาคงให้อภัยผม และยังคงเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม แรกเริ่มเดิมที ผมจะสารภาพกับพวกเขาแล้วละ ตอนที่ทางบ้านู้ความจริงทุกอย่าง ผมเชื่อว่าพวกเขาคงให้อภัยผมและเก็บงำด้านมืดของผมเอาไว้ แต่สุดท้ายแล้ว ผมไม่กล้าพอที่จะเผชิญความจริง ผมเลือกที่จะเร้นกายหายหน้าไปให้ไกลๆ เสียดีกว่า เมื่อรู้สึกดีขึ้น ค่อยโผล่มาพบพวกเขา เป็นครั้งคราว

หากผมจะรู้สึกผิดอยู่บ้างก็คงเป็นเพราะแค้นความรู้สึกของเพื่อนๆ ที่สนิทนี้แหละ ผมอยากเจอพวกเขา อยากสารภาพให้หมดเปลือกถึงสิ่งที่ผมได้กระทำไป แต่ถึงอย่างไร ผมเลือกที่จะหนีพวกเขาเสียดีกว่า ผมไม่อยากจะหลอกตัวเอง และไม่ยอมให้เพื่อนๆ บั่นหน้าเสแสร้งแกล้งหลอกว่ามิตรภาพของเรายังคงเหนียวแน่นดังเดิม ไม่มีทาง ผมไม่เชื่อเด็ดขาด มิตรภาพของเราจะไม่เหมือนเดิม ต่างคนต่างอยู่กันดีกว่า เวลาคงทำให้พวกเขาลืมเลือนความรู้สึกดีๆ ที่มีต่อผมได้ ส่วนนี้ผมเองขอสารภาพผิดโดยไม่ต้องอุทธรณ์ใดๆ ทั้งสิ้น ผมหลอกหลวงพวกเขา สร้างความสัมพันธ์เทียมๆ ขึ้น เพื่อพรางตนไปสู่งบเป้าหมายสูงสุดตามความฝันของตัวเอง เพื่อนของผมมีอาจล่วงรู้หรือแยกแยะได้ ปฏิสัมพันธ์กับผมด้วยความบริสุทธิ์ใจ ผมเองต่างหากละ รู้อยู่เต็มอกกว่า กำลังก่อมิตรภาพเทียมๆ ขึ้นมาเท่านั้นเอง ผมช่างโหดร้ายและเลือดเย็นเหลือเกิน

อย่างที่บอก ผมกระทำไปเพราะความบีบคั้นบางอย่าง กลายเป็นแรงขับให้ผมกระทำสิ่งนี้ขึ้นมา จะให้ผมทำอย่างไรได้เล่า ในเมื่อทุกคนรอบข้างคาดหวังกับผมมากมายเหลือเกิน อยากเห็นผมประสบความสำเร็จในชีวิต อยากเห็นผมยกระดับตัวเองและครอบครัวมาอยู่แถวหน้าของสังคม โดยมีเคยถามผมสักนิดว่า สิ่งที่ผมแบกรับอยู่นั้นหนักหน่วงขนาดไหน คนตัวเล็กๆ อย่างผมจะทำในสิ่งที่ทุกคนต้องการได้มั๊ย

จะกล่าวหาว่าผมผิดฝ่ายเดียวก็ออกจะไม่ยุติธรรมนัก ทุกอย่างเริ่มจากความผิดพลาดของระบบของคนเหล่านั้น แรกเริ่มเดิมทีผมมีชื่ออยู่ในบัญชีของผู้ผ่านการสอบคัดเลือกเข้าเรียนในคณะนี้ หลังทราบผลสอบ ผมและครอบครัวดีใจกันมาก พ่อกับแม่ ป่าวประกาศไปทั่ว ผมดีใจที่ความฝันเป็นจริงขึ้นมาแล้ว ผมใฝ่ฝันอยากเรียนคณะนี้นานมาแล้ว เป็นคณะที่มีชื่อเสียงและเกียรติประวัติอันยาวนาน ศิษย์เก่าล้วนมีชื่อเสียงอยู่หน่วยงานราชการและบริษัทห้างร้านสำคัญ จบออกมาการันตีเรื่องงานแน่นอน จำได้ตอนเข้าคณะครั้งแรกในวันแรกพบ รุ่นพี่ต่างเตรียมต้อนรับเข้าใต้กลุ่มกันอย่าง

ศึกศึกสนุกสนาน ผมรู้สึกมีความสุขกับบรรยากาศใหม่ๆ แต่เมื่อวันที่ผมไปสัมภาษณ์ กลับไม่มีชื่อของตัวเองในบัญชีรายชื่อผู้ที่ผ่านข้อเขียน ผมถูกคัดชื่อออกโดยเหตุผลที่พวกเขาอ้างว่า มีเหตุขัดข้องด้านเทคนิค การคิดคะแนนผิดพลาด จริงๆ แล้วคะแนนของผมต่ำเกินกว่าที่จะสอบผ่าน ผมเหมือนโดนพาดหัวอย่างแรง มีนขา เศร้าอย่างที่สุด น้ำตาไหลออกมาอย่างไม่รู้ตัว

ผมอับอายเกินกว่าจะบอกใครได้ และวางความคิดหนึ่งก็เพิ่งเกิดขึ้น...

ในเมื่อผมถูกเล่นงานถึงขนาดนี้แล้ว มีหรือผมจะยอมแพ้ ตอนนั้นใจบอกว่าจะถึงใจก็ต้องลุกขึ้นสู้ เดินหน้าต่อไป ด้วยเป็นคณะที่ใหญ่และมีนักศึกษามาก ผมเลยตัดสินใจเป็นหนึ่งในนักศึกษาในรุ่นนั้น ทำกิจกรรมต่างๆ พร้อมกับเพื่อนใหม่ เมื่อได้เข้าไปสัมผัสกับเพื่อนๆ รุ่นพี่ และระบบงาน ระบบการเรียนการสอนของคณะแล้ว ผมพบช่องโหว่ของระบบงานในคณะเยอะมาก จึงไม่ยากเลยที่คนอย่างผมจะเข้าไปเป็นนักศึกษาคนหนึ่งกับเขาได้ ผมเลือกคบเพื่อนที่ดูจะไม่จุกจิกจู้จี้กับผมมากนัก ยังได้แบบเฮฮาปาร์ตี้ยิ่งใหญ่ ผมสร้างความสัมพันธ์จอมปลอมจนมีเพื่อนสนิทกินนอนด้วยกันหลายคน การฝังตัวอยู่ในคณะจึงเป็นไปได้ง่ายตายมากขึ้น กิจกรรมใดสุมเสี่ยงต่อตัวตนของผมนั้นก็พยายามเลี่ยง แต่งานใดเป็นกิจกรรมทางเลือกไม่เป็นทางการ งานไหนงานนั้น ผมอยู่ด้วยเสมอ บางงานผมถึงกับเป็นแม่งาน เพราะนั่นหมายถึงความน่าเชื่อถือขั้นสูงสุดที่ทุกคนจะต้องมีให้ผม ผมใช้ชีวิตนักศึกษากลมกลืนกับเพื่อนๆ หลายกลุ่ม กิจกรรมหลายๆ อย่าง กลายเป็นคนของคณะอย่างสมบูรณ์แบบ จนไม่มีใครมองเป็นอื่นหรือแปลกแยกแต่อย่างใด

แรกๆ คล้ายเป็นความสนุกสนาน เหมือนเล่นเกมส้อะไรสักอย่าง ผมกำลังทำแต่ทุกอย่างศึกศึกฮึกเหิม ใครๆ ต่างเดินไปตามบทและเส้นทางที่ผมวางไว้ มันเป็นเกมส์ที่อาศัยช่องโหว่ในระบบของคนเหล่านั้น ผมวางแผนแทบทุกวัน วันนี้จะเอาสักกี่แต้ม ผมไม่เคยพลาด กวาดแต้มสะสมไว้อย่างมากมาย จนผมอุ่นใจและเชื่อมั่นว่าตัวเองจะไม่มีวันแพ้ ไม่มีทางที่ใครจะล่วงรู้ความลับของผม และแน่นอนที่สุด ผมจะไม่มีทางถอยกลับล้มเลิกการเล่นเกมส์นี้เด็ดขาด ช่วงกลางๆ ของการเรียน ผมรู้สึกคุ้นชินกับทุกสิ่งทุกอย่างของคณะ ไม่ขัดเขินหรือระแวงอะไรเป็นพิเศษเหมือนช่วงแรก ผมรู้สึกเป็นธรรมชาติกลมกลืนกับทุกปรากฏการณ์ในคณะ ผมไม่รู้สึกว่าตัวเองกำลังเสแสร้งแกล้งทำอะไร

ผมถูกทำให้กลายเป็นนักศึกษาคนหนึ่งไปแล้ว แต่ในช่วงใกล้จบนี้สิ ความจริงต่างๆ กลับมาหลอกหลอนผมอีกครั้ง ผมต้องตั้งหลักใหม่และวางแผนว่าจะเอาอย่างไรกับอนาคต ผมกำลังชนะในเกมส์ แต่ผมจะปิดเกมส์อย่างไรให้สวยหรูและไร้ร่องรอย นั่นแหละ คือความยากลำบากของผมในขณะนั้น

และสิ่งที่ผมหวาดหวั่นก็เป็นจริงขึ้นมาในตอนนั้น

ผมเหมือนเสียศูนย์ไปชั่วขณะ เมื่อใกล้รับปริญญา ผมบอกกับที่บ้านว่าผมไม่รับปริญญา ผมหลุดพ้นจากพิธีการใดๆ แล้ว ผมเรียนจบแล้ว เนื้อหาสาระแห่งวิชาที่เรียนได้ รับผิดชอบต่อสังคมแล้ว แค่นี้ถือว่าเพียงพอแล้ว ผมสนใจเนื้อหาหมากกว่ารูปแบบ พยายามชี้แจงเหตุผลให้ทางบ้านเข้าใจ แต่ไม่มีใครเข้าใจผม ทุกคนคะยั้นคะยอให้ผมรับปริญญา ให้ได้ ผมพยายามอย่างหนักในการอธิบายให้ที่บ้านเข้าใจอีกหลายต่อหลายครั้ง แต่ไม่สำเร็จ จนในที่สุด ความจริงต่างๆ ถูกเปิดเผยขึ้นมา ผมถึงกับอึ้งไปชั่วขณะตอนที่บ้านแจ้งความจริงมาให้ทราบ ก่อนจะทำใจได้ ด้วยตอนนั้นคิดอยู่ทุกลมหายใจว่า ความจริงกำลังไล่ล่าผมอยู่ตลอดเวลา

ในที่สุด ผมก็พ่ายแพ้เกมส์นั้นจนได้

ผมบอกให้ที่บ้านเก็บเรื่องนี้ไว้เงียบๆ หากคนอื่นรู้ก็จะยิ่งทำให้สถานการณ์เลวร้ายเข้าไปอีก ส่วนผมต้องรีบแจ้งไปกราบขอร้องเจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนให้เก็บความลับของผมไว้ ผมบอกว่า ผมไม่ได้ทำความเสียหายในเรื่องอื่นๆ แต่อย่างไร ผมแค่แอบเข้าไปเรียนเพราะศรัทธาในตัวอาจารย์ผู้สอนและสนใจความรู้ในวิชานั้นๆ และไม่ได้เข้าไปบ่อย และย้ำหนักแน่นว่า ไม่เคยนำสถานภาพของนักศึกษาไปแอบอ้างหาประโยชน์ใดๆ ส่วนที่แอบอ้างกับทางบ้านว่าเรียนอยู่ที่นั่นนั้น ไม่ได้มีเหตุผลอื่นใดเลย เพียงอยากจะให้ทางบ้านรู้สึกสบายใจ เจ้าหน้าที่ทะเบียนคนนั้นคงสงสารผมและเชื่อในเหตุผลของผมอยู่บ้าง แกจึงรับปากอย่างแมนมั่นว่าจะไม่บอกเรื่องนี้กับใคร ผมโล่งใจไปชั่วขณะ แต่ยังรู้สึกหวั่นใจอยู่ตลอดเวลา

แล้วคำคืนนี้ก็มาเยือน เป็นคำคืนที่ผมไม่มีวันลืมเลือนเด็ดขาด เป็นงานเลี้ยงรุ่นที่อีกทีกครีกโครมด้วยเรื่องของผม ผมเคยมางานเลี้ยงรุ่นครั้งล่าสุดเมื่อเกือบห้าปีมาแล้ว ครั้งนั้นเมื่อผมหลบมรสุมชีวิตไปช่วงหนึ่ง ก็เริ่มเปิดรับความรู้สึกเก่าๆ กลับคืนมา ผมยังเป็นที่กล่าวขานของคณะ ใครๆ ยังจำผมได้ ทุกคนยังเป็นห่วงว่าผมหายไปไหน โดยเฉพาะมงคล และเพื่อนในก๊วนดีใจสุุดระงับเมื่อผมเผลอมารงานเลี้ยงรุ่นในปีนั้น

ในตอนอยู่ที่คณะ งานเลี้ยงรุ่นถือเป็นงานใหญ่ที่ผมเฝ้ารอมาตลอดในแต่ละปี สมาคมศิษย์เก่าจะร่วมทำกิจกรรมกับศิษย์ปัจจุบัน ศิษย์เก่ากับศิษย์ปัจจุบันถือเป็นพี่ๆ น้องๆ ที่รักใคร่กลมเกลียวกันมาก ผมตื่นตื่นเสมอเมื่อได้รู้จักรุ่นพี่ที่หลายๆ โตะๆ หลายคน มีตำแหน่งคับกระทรวง หลายคนเป็นเจ้าของบริษัทตั้ง หรือไม่ก็อยู่ในสายงานที่เป็นหน้า เป็นตาให้กับคณะ รวมถึงบรรดาดารานักร้อง หลายคนเป็นศิษย์เก่าที่นี้ ในทุกๆ ปีผมจะช่วยงานและร่วมทำกิจกรรมในงานเลี้ยงรุ่นไม่เคยขาด ฝ้าคอยบริการรุ่นพี่ในทุกๆ เรื่อง ถือเป็นวันที่ผมมีระเบียบมากที่สุด แต่รู้สึกอึดใจ ผมยกมือไหว้รุ่นพี่ที่เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ทุกคน แม้จะไม่รู้จักก็ตาม ทำไปไม่เสียหายอะไร มีแต่ได้กับได้ เพื่อวันหน้าวันหลังท่านจำผมได้ขึ้นมา ท่านอาจเ็นดูในสิ่งที่ร้องขอ ผมแนะนำให้น้องๆ กล้าคุยกับผู้หลักผู้ใหญ่อย่าไปกลัว จบออกไปท่านจะได้ช่วยให้เข้าทำงานได้คล่องขึ้น ผมตื่นตาตื่นใจกับบรรยากาศของงาน และสัมผัสได้ถึงความสำเร็จในชีวิตการงานของรุ่นพี่ที่เป็นรูปธรรม ยิ่งตอนมีการมอบรางวัลศิษย์เก่าดีเด่นด้วยแล้ว ยิ่งทำให้ผมขมลูก แอบชื่นชมความสำเร็จของศิษย์เก่าที่ได้รับรางวัล แต่ละท่านคงเหนื่อยยากในการปฏิบัติงาน จนสามารถฟันฝ่าครองตำแหน่งสูงสุดของหน่วยงานได้ ถูกต้องแล้วละ ที่คณะยกย่องบุคคลเหล่านี้

งานเลี้ยงเมื่อค่านี้นี้ เมื่อแรกสัมผัสรับรู้ได้ว่า บรรยากาศยังคงทรงความขรมขลัง อลังการมิเคยเปลี่ยน สายใยแห่งความรักระหว่างศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบันที่มีต่อคณะ ยังคงมีเสื่อมคลาย ผมยังคงจำรุ่นพี่ๆ ได้อยู่บ้าง ยกมือไหว้ผู้หลักผู้ใหญ่ที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ ผมเดินไปยังโต๊ะกลุ่มของเรา ทักทายพรรคพวกเพื่อนฝูง ถามไถ่สารทุกข์สุขดิบ เรื่องเล่าต่างๆ มากมายเดินทางมาไม่ขาด แต่แล้วระหว่างที่ผมกำลังคุยกับเพื่อนคนหนึ่งนั้น มงคลเดินมาลากผมออกมาถามไถ่อะไรบางอย่าง และตอนนั้นเองผมถึงตระหนักรู้ว่าตัวเองกำลังลอยคว้างคว้างอยู่กลางมหาสมุทรกว้าง

ผมลากสังขารออกมาจากงานโดยไม่มีใครทันสังเกต

ผมกดปุ่มเปิดหน้าจอโทรศัพท์มือถือถือ ไฟหน้าจอสว่างวาบขึ้นกลางความมืด สายโทรเข้าค้างเครื่องอยู่เป็นสิบ พรรคพวกคงโทรหาผมเมื่อตอนค่ำ จบสิ้นกันเสียที ผมไม่อยากจะเจอพวกเขาอีกแล้ว ไม่อยากคุยด้วย ไม่ต้องการคำปลอบประโลม ใครไม่เป็นผมไม่มีวันเข้าใจ

ผมคงถูกปลิวชื่อจากสารบบศิษย์เก่า ลบรูปออกจากหนังสือรุ่น เป็นตัวร้ายของระบบของพวกเขา ถึงขั้นอาจจะทำให้ระบบเสื่อม พวกเขาอาจจะต้องกำจัดผมเล่นงานผมให้หลาบจำและไม่ใช่เป็นเยี่ยงอย่างรุ่นน้อง และคงทำทุกอย่างไม่ให้เรื่องของผมเป็นรอยต่างพร้อยของคณะและสถาบัน อนาคตอาจจะต้องมีการหาวิธีป้องกันให้รัดกุมขึ้น เพื่อไม่ให้คนอย่างผมเล็ดรอดเข้าไปอีก คงขอให้ผมเป็นคนสุดท้าย ที่เป็นตัวร้ายของระบบของคนเหล่านั้น

ผมพยายามถามตัวเอง เมื่อสถานการณ์พัฒนามาถึงระดับนี้แล้ว ผมจะโง่หัวขึ้นมาอีกหรือ ผมช่างไร้ราคา ไร้เครดิต ไร้ที่อยู่ที่ยืน ตอนนั้นคนเหล่านั้นไล่ต้อนผมมาจ่อที่ริมปากเหวลึกแล้วละ ผมกำลังถูกบีบให้กระโดดลงไปไหนเหวลึกอันไร้กัน หรือผมต้องกลับไปค้อมหัวนอนน้อมยอมรับผิดทุกประการ ผมผิดไปแล้วที่กระทำการโง่ๆ ลงไป ทำให้คณะและมหาวิทยาลัยเสื่อมเสีย

ไม่! ผมจะไม่ยอมเด็ดขาด ผมไม่ไร้ศักดิ์ศรีถึงขนาดนั้น ผมต้องอยู่สู้สิ ผมต้องยืนหยัดในสิทธิและตัวตนตัวเอง เพื่อสร้างความชอบธรรมให้ระบบของคุณ และเป็นการปลุกเร้าให้พวกเขาได้ตระหนักรู้ และรักษาระบบของคุณให้ยังยืนนานต่อไป ผมต้องอยู่ ผมจะสำนึกไม่ได้เด็ดขาด

พวกเขาอาจเห็นใจผม ปลุกปลอบ พร้อมให้อภัย แต่มันก็แค่จอมปลอม ผมถูกกำจัดออกไปแล้ว ตั้งแต่ลมปากแรกเอ่ยเรื่องของผมขึ้นมา คงเป็นเรื่องเล่าที่สนุกสำหรับคนเหล่านั้น เป็นอุทาหรณ์ให้เด็กรุ่นต่อไป แต่ไม่มีใครเอ่ยอ้างถึงความผิดพลาดในระบบของตัวเอง

ผมแค่อยากมีที่ยืนนิดๆ หน่อยๆ อยากรู้อย่างคนเหล่านั้น อยากรูเสพสุขอยู่กับระบบของพวกเขา แต่ในเมื่อพวกเขาไม่ให้โอกาส ผมจำต้องทำอย่างนั้น ผมไม่หนีหายไปไหนหรอก แค่เฝ้ารอ สักวันหนึ่ง เมื่อระบบของคนเหล่านั้นมีช่องโหว่อีกเมื่อไหร่ ผมจะฟื้นตัวขึ้นมา

คำคืนกำลังจับสั่น ขอบฟ้าเริ่มเรื่อ ผมลุกเดินออกไปยังระเบียง ลมหนาวยังกระพือโหมไม่ขาด หนาวเข้าเนื้อกระดูก ผมเดินกลับเข้ามาในห้องสลัว เท้าเหยียบเข้ากับจุดสองสองที่ทำตกเอาไว้

ผมสะดุ้งโหยง หลุดจากห้วงคิด ชักเท้ากลับ ก่อนก้มลงหยิบมันขึ้นมา...

คำสาปอันหอมหวาน ของแม่ทองอ้อม

ภาณุ ตรัยเวช

ชัยกร สินวัฒนา พนักงานบริษัทเอปียเอสทรานสปอร์ต อายุ 27 ปี

ชายหนุ่มหันมองรอบตัว เขาจำไม่ได้แล้วว่าเคยเดินผ่านสะพานแห่งนี้หรือยัง ดินสะพานด้านหนึ่งเป็นแผงหมูปิ้ง ส่วนอีกด้านเป็นร้านขายตุ๊กตาดินเผาและร้านแผ่นเสียง น่าจะเคยกระมัง เขาคุ่นๆ ตุกตาโบหน้าพิลึก ตัวดำ ยิ้มแฉ่งเห็นฟันขาว ริมฝีปากหนา และผมเกรียนขมวดเป็นปม สงสัยคนปั้นตั้งใจให้เป็นเงาะ แต่ชัยกรไม่แน่ใจนัก เพราะนอกจากชี้ข้างชี้ควาย บางตัวก็ชี้เครื่องบิน ขับรถสปอร์ต หรือจับไมค์ร้องคาราโอเกะ

ชัยกรเดินเข้าไปในร้านแผ่นเสียง ลูกคหาวานหอยด้อยของสุรพลลอยมาแต่ลำโพง “มอง...เธอสวยฉันจึงได้มอง หากเธอไม่สวยฉันคงไม่มอง หากเธอไม่แจ่มฉันคงไม่จ้อง...” เขาไล่เรียงดูแผ่นเสียงที่ละปก สายัณห์ พุ่มพวง เสรี ไพรวลัย โปรยยิ้มส่งมาให้เขา

“ถามได้นะครับ”

น้องคนชายตรงเข้ามาค้อมศีรษะ ชัยกรอ้าปากค้าง แต่รีบกลืนคำพูดลงคอ เขาพูดไม่ออกว่าตัวเองกำลังหลงทาง คนชายเงี้ยวเข้ามาใกล้เพื่อรอฟังว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไร สุรพลไม่แยแสกับอาการประหม่าเคาะเขินของคนทั้งสอง “...ต่อให้เทวีที่อยู่บนฟ้า ต่อให้สีดาก็ยังเป็นสอง ต่อให้ไซซีที่โลกยกย่อง หากเจอกันสองต่อสองฉันว่าพระอินทร์ ยังต้องมอง...เธอ”

เขารีบเดินออกจากร้าน กลับไปยืนอยู่กลางสะพาน มองปลายน้ำทั้งสองด้าน พยายามหาร่างรวงที่คุ้นหูคุ้นตา แม่ค้าหมูบั้งวางหมูชุดใหม่ลงบนเตา ควันสีเทาลอยฟุ้ง พร้อมกับกลิ่นหอมฉุยตลบอบอวล ชัยกรนึกตำหนิตัวเอง ทำให้ไม่ถึงได้เจอช่านัก หลงทางในตลาดน้ำ...ให้มันได้ออย่างนี้สิ! เขาเดินผ่านที่จอดรถ ข้ามสะพานสองแห่ง แล้วเดินเลียบคลองมาเรื่อยๆ ตอนนี้เขาก็น่าจะอยู่...ตรงไหนหว่า

พระอาทิตย์วันนี้ตกเร็วเป็นพิเศษหรืออย่างไร แค้นทำโม้ครั้งเท่านั้น แต่ดวงอาทิตย์กลมโตดูจางๆ เค็มลอยเด่นอยู่บนผิวน้ำ ผิวคลื่นทอประกาย ไม่รู้เขาตาฝ้าหรืออย่างไร ถึงได้เห็นเพิงร้านค้าสองฝั่งกระเถิบเข้าหากัน หลังคามุงจากเหมือนคนสวมหมวกฟางใบใหญ่ ยื่นหน้ามาทักทาย ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ คำขายวันนี้เหนื่อยยากมากหรือน้อย กำไรพอเอาไปจ่ายค่าหอม ชื่อขนมมนเมยให้ลูกหรือเปล่า

ชัยกรวิ่งเวียนสี่รอบ เขาก้าววาทๆ ผ่านร้านค้าสองข้างทาง ถ้าซอยเท้าต่อไปเรื่อยๆ จะต้องถึงที่หมายเข้าจวนได้ เขาเลียซ้ายเลียขวาโดยไม่เหลียวดูทาง คิดอยู่อย่างเดียวคือทิ้งลูกคอสุรพลไว้เบื้องหลังให้ไกลสุดเท่าที่จะทำได้

ชัยกรหอบหายใจอยู่ตรงหน้าสะพานอีกแห่ง...อย่างน้อยเขาก็คิดว่าน่าจะเป็นอีกแห่งนะ ร้านตุ๊กตาดินเผาเปลี่ยนไปเป็นร้านเครื่องเรือนหวาย แผงมะพร้าวมาแทนที่แผงหมูบั้ง เขายืนชันเข่า ถามตัวเองว่าที่นี่คือที่ไหน

จากสุดปลายคลอง คลื่นขยายแผ่ออกเป็นวงกว้าง ชายหนุ่มผูกผ้าขาวม้า แผงอกเกลี้ยงเกลาพายเรือตรงมาอย่างเชื่องช้า ประดุจชัยกรกำลังชมภาพยนตร์สักเรื่อง เมื่อฝีพายขยับปาก เขาไม่ตระหนักด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายกำลังพูดอยู่กับใคร ได้แต่รอเมื่อไหร่ผู้กำกับจะตัดให้เห็นภาพคนที่ชายหนุ่มกำลังสนทนาด้วย

“ไปไหนครับพี่” เขาถามซ้ำเป็นคำรบสอง

“เหอ”

“ไปซื้อขนมไหมครับ”

ชัยกรส่ายหน้า

“ผมพาพี่ไปซื้อขนมดีกว่า หาของฝากอยู่ไม่ใช่หรือ”

“ปะ...เปล่า” ชัยกรเปล่งเสียงอย่างยากลำบาก ขณะเท้าข้างหนึ่งก้าวลงเรือ

ถ้าการปรากฏตัวของชายหนุ่มเหมือนฉากในภาพยนตร์ การพายเรือของเขา ก็เหมือนฉากในลิเก ทางคณะวาดทิวทัศน์บนผ้าผืนยาว ม้วนตั้งไว้หลังเวที พอจะเปลี่ยนฉาก

ก็ให้ลูกคณะไปคอยม้วนผ้า พระเอกซึ่งมี้อออกจากทุ่งหญ้าแบ็บๆ ก็ไปถึงน้ำตกได้ วันนั้นก็เหมือนกัน ตั้งแต่เมื่อไรที่ร้านรวงสองฝั่งคลองถูกแทนที่ด้วยปาล์มพริกชุก เห็นศาลาร้างและศาลพระภูมิโทรมๆ นี่พวกเขาออกมาไกลแคไหนแล้ว และต้องไปอีกไกลเท่าไรจึงจะถึงร้านขนม

ไม่ทันเอ่ยปากถาม ฝ้ายก็เทียบเรือกับตลิ่ง ตอนแรกชัยกรนึกว่าเป็นศาลาอีกแห่ง แต่มองดีๆ ถึงเห็นว่าเป็นเรือนไทย ปลูกติดน้ำ สองเสาปักลงเลน ชายหนุ่มกระโดดข้ามไปยังสะพานปลา แล้วผูกเชือกติดกับเสาอย่างทะมัดทะแมง ก่อนเอื้อมมือไปพยุงผู้โดยสาร

“ผมรออยู่นี้ พี่ชื่อขนมเสร็จเมื่อไหร่ ค่อยเจอกัน”

ความรู้สึกแรกที่ชัยกรก้าวพ้นธรณีประตูคือ ที่นี่สะอาดสะอาด ไม่ใช่สะอาดแบบในโรงพยาบาลที่มักจะมาพร้อมกับกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อ เรือนไทยแห่งนี้มีกลิ่นหอมของลำคลองและดอกไม้ป่า พื้นไม้ยังอยู่ในสภาพดี ไม่ได้ขึ้นจันขึ้นราหรือไค้งอทั้งที่ปลูกติดน้ำเปลวเทียนห่มทั้งเรือนด้วยแสงเหลืองนวล

ความรู้สึกที่สองคือ ไม่เห็นจะมีขนมขายตรงไหนเลย

เด็กหญิงอายุแปดเก้าขวบ ไขมันจุก เดินเข้ามาสวัสดี

“มาหาคุณย่าหรือคะ”

“คนพายเรือบอกว่าที่นี่มีขนมขาย”

“มารอในนี้ก่อนสิคะ” เด็กหญิงพาเขาไปอีกห้อง ยกพื้นตรงกลางห้องสูงพ้น

ขอบประตู เขาคลานเข้าขึ้นไปนั่งพับเพียบบนเบาะ ห้องนี้ก็อาบไล้ด้วยแสงมลังเมลิ้งแต่ไม่ยักมีโคมหรือเทียน ราวกับเป็นแผ่นไม้เองที่เปล่งประกาย นอกหน้าต่างมีเสียงหวีดไร้อของแมลงกลางคืน ดังอึงอลสลับเสียงอ๊ับ ทุ่หมั่นของอ้อ่าง

แผ่นไม้ลั่นเอี้ยดอ้าต เจาด้าใหญ่ขวางบังประตูมืด ร้างหนึ่งมุดเข้ามาในห้อง ต้องใช้คำว่า “มุด” ถึงจะถูก เพราะเมื่อก้าวพ้นประตู ศีรษะของร่างนั้นแทบชนเพดาน ชัยกรผงะถอยหลัง เผลอกระชิบเบาๆ กับตัวเอง “ยักษ์!”

กระทั่งหญิงชราหันมาโพรยยิ้ม เขาถึงค่อยคลายใจลง โครงหน้าอวบอูม ผมสีดอกเลามัดมวย โหนกแก้มใหญ่บดเบียดดวงตาเหลือเพียงรอยริ้วเปี่ยมเมตตา เมื่ออีกฝ่ายนั่งพับเพียบ ชัยกรแปลกใจเมื่อพบว่าแกไม่ได้ตัวสูงใหญ่ไปกว่าเขาสักเท่าไร

“แม่ทองอิมใช้ไหมครับ”

“ลูกมาซื้อขนม”

“เพื่อนผมแนะนำมาว่า...”

“ใจเย็น ทานขนมมเนยก่อน” หลานสาวยกถาดหวานมาวางตรงหน้า มีชั้นใส่น้ำและขนมชั้นจัดเรียงบนใบตอง

ชัยกรเตือนตัวเองแต่แรกว่าจะไม่ยอมกินอะไรเป็นอันขาด เกรงว่าอีกฝ่ายจะผสมกัญชาลงไป กระนั้นก็ตาม ไม่ทันได้เอ่ยปากปฏิเสธ พอกลิ่นใบเตยกระทบจมูกจึงต้องประท้วงจ้อก! เขาหน้าแดง พูตอะไรไม่ออก ได้แต่หยิบขนมชั้นเข้าปาก

อ้อรอย! อ้อรอยอย่างไม่น่าเชื่อ! หอมละเอียด หวานจางๆ ชวนให้น้ำลายสอ บทจะเคี้ยวก็เหนียวหนุบหนับ บทจะกลืนลงคอกลับไหลลงปอดอย่างง่ายดาย เพียงอดีตใจ เขาสวาปามขนมชั้นจนหมดเกลี้ยง อิ่มสบายท้อง เพียงแค่นี้ก็เหมือนปัญหาที่แบกไว้บนบ่าจะคลายลงไปกึ่งหนึ่ง เจ้าของเรือนอมยิ้ม มองมาด้วยความภาคภูมิใจ

“กินอิ่มแล้วลูกก็เล่า”

“คะ...คุณณิชาเป็นเพื่อนที่บริษัทผม แล้วนี่เกิดความผิดพลาดขึ้นจริงๆ คือตำแหน่งเธอใหญ่กว่าผมจริงๆ คือเป็นเจ้านายผมเลยด้วยซ้ำ คุณณิชาจะไปฟ้องเจ้านายผมสั่งซื้อของผิดจริงๆ คือเธอไม่ชอบผมเป็นทุนเดิม...” ชัยกรเล่าเรื่องย้อนกลับไปที่บ้านจนแม่ทองอ้อมต้องขอให้เขาเรียบเรียงเรื่องราวเสียใหม่

เพราะความผิดพลาดของฝ่ายพัสดุ ทางบริษัทต้องสูญเสียเงินหลายล้าน

“ซึ่งลูกเป็นคนรับผิดชอบ”

เขาผงกศีรษะ “จริงๆ ถ้าคุณณิชาไม่ได้มีอคติอะไรกับผม ปิดเรื่องไว้สักอาทิตย์ สองอาทิตย์ คงพอลาทางผ่อนหนักเป็นเบาได้ แต่ผมเกรงว่าระหว่างประชุมผู้บริหาร อาทิตย์หน้า คุณณิชาจะเอาเรื่องขึ้นรายงาน”

หญิงชราครุ่นคิด “แม่จะช่วย”

“ขอบคุณครับ”

“แต่จำไว้เป็นบทเรียนนะ ที่หน้าที่หลัง อย่าใช้ความรักของผู้หญิงเป็นชั้นบันได”

ชัยกรสะดุ้งเฮือก แม่ทองอ้อมรู้ได้อย่างไรว่าเขาเคยคบค้ากับณิชามาก่อน หญิงสาวอายุมากกว่าเขาเกือบสิบปี เป็นผู้หญิงเก่งแต่เจ้าอารมณ์ ชัยยังชอบแสดงอาการหงุดหงิดไม่พอใจต่อหน้าเขาในที่สาธารณะ ชัยกรกล้ากลืนฝืนคบกับเธอ แต่สุดท้ายทนไม่ไหว ชายหนุ่มจำได้แม่นยำ ในวันที่ขอเลิก อีกฝ่ายโกรธแทบบ้าคลั่ง เหงี๋ยงานขามใส่หน้าเขา

“ผมขอโทษครับ”

“สัญญากับแม่ได้ไหม ข้าวของอะไรที่ห่อจนเคยซื้อมาให้ลูก จะเอาไปคืนให้หมด”

เขานึกถึงมิดชูสีเทาในลานจอดรถ ถึงจะมือสอง แต่ราคาก็ตกหลายแสน ถอนหายใจเอือกใหญ่ “ผมสัญญาครับ”

แม่ทองอิมพยักหน้า พยุงตัวเองลุกขึ้น แล้วบู้ยไปให้ชายหนุ่มเดินตาม ระเบียบไม้สักลาดยาวไปถึงในห้องครัว บนพื้นมีถาดทราย โถดินเผา เต่าถ่าน ครกหิน และกระทาย บนตั่งตัวเล็กมีกรวย พาย ไม้ค้ำเบ้ง ถ้วยตะไล มือแมว และมีดหลากชนิด ระแนงไม้ห้อยจากเพดาน แขนงหม้อ กระทะทอง ตะแกรงทองแดง ด้านบนวางภาชนะ หวายและพิมพ์ขนาดต่างๆ ซัยกรเหลือบแลท้องฟ้าสายฝนผ่านปล่องระบายควันที่ยกสูงจากหลังคา

เขาได้กลิ่นหอมลอยมาพร้อมควันฉุย แม่ทองอิมเริ่มตั้งเตาถ่าน พอร้อนได้ที่ก็พอดีกับหลานสาวเดินมารายงานว่าข้าวเหนียวดำสุกแล้ว

วัตถุดิบ

ข้าวเหนียวดำ	1	หม้อ
ใบตอง	4-5	แผ่น
น้ำอ้อย	1	ถ้วย

วิธีทำ

1. แม่ทองอิมเอาข้าวเหนียวดำมาล้างน้ำให้สะอาด แล้วเอาไปนึ่งจนสุก
2. จากนั้นตำข้าวจนละเอียด
3. เอาข้าวเหนียววางลงบนใบตอง พับใบประกบเข้าหากันจนข้าวเหนียวแผ่เป็นแผ่นบางๆ
4. ใส่ น้ำอ้อย (แม่ทองอิมบอกว่าใช้น้ำตาลทรายแดงก็ได้) แล้วนำไปปิ้งไฟให้ฟอง เหลือง รอจนน้ำอ้อยละลายเข้าเนื้อข้าว
5. ก็จะได้เป็นข้าวปุกกรอบหอมหวาน มีรสอ้อยปนอยู่ข้างใน

แม่ทองอิมห่อข้าวปุกด้วยใบตอง “ลูกเอานี้ไปให้เจ้านายกิน แล้วเคราะห์ห้ามยามร้ายจะผ่านพ้นไป”

ชัยกรไหว้มือท่อมหัว “ขอบคุณครับแม่

หญิงชราคลี่ยิ้ม “อย่าเพิ่งไปไหนนะ ยังมีขนมอีกอย่างที่แม่อยากทำให้ลูก”

ณิชาบอกตัวเองว่าไตร่ตรองเรื่องทั้งหมดอย่างถ่วงถี้ เธอมีอำนาจ มีอาญา
แค่พาดเปรี้ยงลงไป อนาคตของผู้ชายไม่เอาถ่านคนนั้นก็แหลกสลายคามือ ผู้จัดการ
ฝ่ายโฆษณากำลังสรุปต้นทุนประกอบการ หล่อนนั่งฟังเสียวๆ ถัดไปก็ถึงคราวเธอ
หล่อนนึกถึงใบหน้าของชัยกร เนื้อตัวสันเทา หัวใจสูบฉีดเลือดพลาซ่า ให้มันรู้เสียบ้าง!
เธอทุ่มเทไม่รู้เท่าไร สอนทั้งงาน มอบทั้งตำแหน่ง ทั้งหัวใจ ทั้งร่างกายให้ไอ้คนไม่รักดีนั้น!
เสียงตบตับสนั่นอยู่ในทรวง จนเธอแปลกใจว่าคนอื่นในห้องประชุมไม่ได้ยินเสียงหัวใจเธอ
หรืออย่างไร

หล่อนเลียริมฝีปาก นึกถึงขนมเมื่อตอนกลางวัน ไม่ได้ลิ้มรสข้าวปุกมานาน
แค่ไหนหนอ สมัยเด็กๆ คุณย่าชอบปิ้งให้กิน แก่แล้วว่าเป็นขนมของพวกกะเหรี่ยง
ช่างนานเหลือเกิน แต่รสชาติยังอร่อยล้ำไม่เปลี่ยนแปลง ช่างนอกรอบกร่วม แต่ข้างใน
เหนียวนุ่ม เคี้ยวแต่ละคำมีรสอ้อยซึ่มออกมา หวานยังกะขนมสอดไส้คาราเมล แต่เป็น
คาราเมลกะเหรี่ยง

“เออะ ใครมีอะไรอีกหรือเปล่า”

เสียงของหัวหน้าปลุกหล่อนจากภวังค์ ได้เวลาแล้ว ณิชาพยายามขับเรื่องขนม
ออกจากหัว แต่กลับไม่จ่ายตายนัก กรอบนอก เหนียวนุ่มใน รสหวานอร่อยติดอยู่บน
ปลายลิ้น หล่อนเตรียมเผยอปาก ทันใดนั้น ไม่รู้อุปทานไปเองหรืออย่างไร รสชาติข้าวปุก
แผ่ชานออกมา ผัสสะเหนียวหนุบหนับติดอยู่ตามซอกฟัน ยิ่งหญิงสาวพยายามอ้าปาก
เพียงใด เนื้อข้าวเหนียวก็ยิ่งตึงพันลางฟันบนไว้ด้วยกัน ไม่อาจเอ่ยคำพูดคำจา กลืนอ้อย
แตะจมูกของเธอ ไม่ได้ ไม่ได้ เธอมีสิ่งที่ต้องทำ...หากไม่ว่าจะพยายามสักเพียงใด ไม่อาจฝัน
ความเหนียวอันหอมหวานนั้นได้...

“เธอนี่โชคดีชะมัด” ณิชาทำเป็นสำรวจทิวทัศน์นอกหน้าต่าง แต่จริงๆ คือเธอ
ไม่ยอมกมองหน้าคู่สนทนามากกว่า

“ขอบคุณครับ” ชัยกรกุมสองมือบนตัก

“ก็แค่วันนี้เท่านั้นแหละ” ณิชาทำตาเหมียวเกรียม “แค่วันนี้ที่ฉัน...
เมตตาเธอ”

“จะอโหสิให้ผมไม่ได้เชียวนะหรือ”

“อย่ามาอ่อนวอนเสียให้ยาก”

ณิชาระบายลมหายใจพี๊ด วันพระไม่ได้มีคนเดียว คอยดูต่อไปก็แล้วกัน
ชัยกรกระแอมไอ เขาค่อยๆ หยิบห่อใบตองวางบนโต๊ะ “กินขนมกันดีกว่านะ”

“อะไรของเธอ” ณิชาไม่เชื่อหูตัวเอง

“กินขนมกันดีกว่า นี่ข้าวเหนียวตัด คุณชอบไม่ใช่เหรอ พวกขนมไทยเนี่ย”
เขาพูดพลางแคะห่อ ทีแรกหล่อนจะยกแก้วน้ำสาดใส่หน้าอีกฝ่าย แต่พอเห็นเม็ดข้าว
เคลือบกะทิขาว อัดตัวเป็นแท่งจัตุรัสแวววาว เม็ดถั่วดำโรยด้านบนเพื่อเสริมความงาม
อารมณ์ค่อยสงบลง

“ทานด้วยกันนะ”

“อืม...อาม...ง่า...อย่ายัดย่ะยัดยันย่ายๆ เหมือนยั่วเหยียวยัดยะ”

“อะไรนะ”

ณิชากลืนขนม หัวเราะเบาๆ อย่างลึ้มตัว “อย่าคิดว่าจะตักกันง่ายๆ เหมือน
ข้าวเหนียวตัดนะ”

“ไม่หรอก” ชัยกรก้มหน้างุด “คุณจะอโหสิให้ผมสักนิดไม่ได้จริงๆ เหรอ”

หมั่นไส้! เวลาตานี้ทำตัวหงิมๆ นี่แหละน่าหมั่นไส้ที่สุด! ณิชารู้สึกโล่งอก
อย่างประหลาด แต่ในความโล่งนั้น มีก้อนแห่งความเศร้าสร้อยแฝงอยู่ ก้อนตะปุ่มตะป่ำ
น่ารังเกียจอยู่ข้างในตัวเธอ แต่อย่างน้อยก็ไม่ไช่บนบ่า เธอมองอีกฝ่าย เป็นครั้งแรกที่เธอ
เห็นเขาเป็นคนอื่น อโหสิอย่างนั้นหรือ...เอาเถิด ถ้าแค่ตอนนี้ก็พออภัยไหว แต่ไม่สัญญา
นะว่าต่อไปจะอภัยให้ทั้งหมด

หล่อนใช้ช้อนตักข้าวเหนียวคำโตเข้าปาก หวานหอม มันแต่ไม่เลี่ยนเลย อร่อยจัง
ทำไมวันนี้กินอะไรก็อร่อยไปหมด มันจะเกี่ยวกับความรู้สึกแปลกๆ ที่ก่อขึ้นในตัวเธอ
ใหม่หนอ

หญิงสาวครุ่นคิดไปพลาง ใช้ช้อนเขี่ยถั่วดำเล่นไปพลาง

ชูชัย วรรณเกสร ผู้จัดการบริษัททริปปิเลตเจอร์ลงทุน อายุ 33 ปี

“ผมจบสิ้นแล้วครับแม่”

“ใจเย็นๆ สิลูก”

“ผมไม่รู้จักจริงๆ ว่าต้องทำอะไรต่อ”

“ทุกปัญหามีทางแก้ไข”

“ยกเว้นปัญหานี้ แม่คือที่พึ่งสุดท้ายของผม”

“กินขนมก่อนดีกว่า”

ชายหนุ่มคว่ำหมับเข้าปาก ไม่สนใจมองด้วยซ้ำว่ามันคืออะไร รู้แต่หอมๆ หวานๆ กรูบๆ เขายกชั้นน้ำดื่มอีกๆ

“ใจเย็นลงแล้วค่อยๆ เลามาให้แม่ฟังอย่างละเอียด”

“ผมเป็นโบรคเกอร์ เดือนที่แล้ว มีคนโทรมาออเดอร์ให้ระบายพอร์ต เผอิญแก่เป็นบิกในกองทัพ เจ้านายเลยหารือกับผมว่ามันน่าจะเกิดอะไรบางอย่างขึ้น เขาสั่งให้ผมปลอมลายเซ็น เพื่อขอกู้เงินธนาคารมาซื้อออปชั่น...ทั้งหมดเป็นความผิดเขาคนเดียว ผมพยายามเตือนเจ้านายแล้ว แต่เขาไม่ยอมฟัง”

หญิงชราเก็บสำรับจับจาน เตรียมตัวลุกขึ้น “ถ้าลูกไม่พูดความจริง แม่คงช่วยอะไรไม่ได้”

เขาหน้าซีด “ผมขอโทษครับ ผมเป็นคนออกความคิดเองแหละ ถ้าเกิดรัฐประหารขึ้นมาจริงๆ หุ่นกราวนัยกสนาม ออปชั่นพวกนี้จะมีมูลค่ามหาศาล ถึงทุกส่วนต่างเข้ากระเป๋าผมและเจ้านาย บริษัทจะยังมีโปรฟิตเหลือเหลือ แต่ผมไม่คิดว่าแกลงจะบ้าเลือดถึงขั้นไปกู้เงินธนาคาร แลบบังคับให้ผมปลอมลายเซ็นด้วย ป่านนั้นผมจะถอนตัวก็สายไปเสียแล้ว เขาจะไปเล่นงานผมเรื่องอินไซด์เทรตดิ่ง ก็เลยต้องตกกระไดพลอยโจน”

“ที่นั่นนอกจากจะไม่เกิดรัฐประหาร ราคาหุ้นยังพุ่งเอาๆ ผมพยายามเอาตรงนั้นมาโปะตรงนี้ ระบายออปชั่นออกไปได้บ้าง แต่ยังมีเหลืออีก...” ซูซึยกลิ้นน้ำลายอย่างยากลำบาก “ร้อยล้านบาทครับ”

ซูซึยทนต่อไปไม่ไหว บ่อน้ำตาแตก ผ่านไปเกือบห้านาทีที่ชายหนุ่มจะควบคุมตัวเองอยู่

แม่ทองอิมพริ้วเสียงถาม “ลูกต้องการให้แม่ช่วยอะไร ถึงเป็นแม่ ก็คงเสקרรัฐประหารขึ้นมาล้มกระดานหันให้ลูกไม่ได้หรอกนะ”

“แม่ไม่ต้องทำขานาदनั้นหรอกครับ เพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง ตำแหน่งความรับผิดชอบเราเท่ากัน ที่สำคัญเหมือนกับฟาลิซิติไว้แล้ว เราสองคนยังชื่อ ‘ซูซึ’ เหมือนกันอีก เมื่ออาทิตย์ก่อน...” เสียงแกว๊กแกว๊กดังมาจากนอกหน้าต่าง ชายหนุ่ม

สะดุ้ง นกกลางคืนกำลังออกหากิน เสียงร้องของมันฟังคล้ายเสียงแมวติดสัตว์ พอสบเห็นโอนกโผนจากกิ่งไม้ ตีปีกดังสะท้านไปทั่วคુંแคว

ซูซัยมองซ้ายมองขวา ลดเสียงลงราวกับกลัวคนนอกได้ยิน “เมื่ออาทิตย์ก่อนซูซัยอีกคนไปเที่ยวกลางคืน ขากลับรถเสียต่อม่อทางด่วน ตอนนี้อย่างไม่ได้สติเลย หมอบอกญาติๆ ให้ทำใจ...” ซูซัยสุดหายใจลึก “แม่ครับ ผมไม่ขออะไรมาเลย อะไรที่มันง่วงแงงงองแงง จะหักมีหักแหล่ ผมแค่ขอแรงแม่ช่วยติดให้มันล้มลงไปก่อนเวลาอันควร แค่วันสองวันก็มีความหมายมากแล้ว”

ทั้งคુંหนึ่งไปนาน แม่ทองอ้อมค่อยๆ เอ่ยปากทำลายความเจ็บ “ลูกจะโยนความผิดให้คนตาย”

“ผมสาบานครับแม่ ถ้าไม่เกิดเหตุบังเอิญ ผมไม่มีวันมาขอให้คุณแม่ทำอะไร เช่นนี้เด็ดขาด”

หญิงชราผงกศีรษะขาว เดินเข้าไปในห้องครัว ชายหนุ่มสาวเท้าตามไปติดๆ แม่ทองอ้อมจัดแจงนำเครื่องปรุงออกจากตู้กับข้าว

วัตถุดิบ

เผือก	3	หัว
ไข่	2	ฟอง
กะทิ	4	ถ้วย
น้ำตาลปีบ	1½	ถ้วย
หัวหอมเจียว		น้ำมันพืช

วิธีทำ

1. แม่ทองอ้อมหนึ่งเผือกจนสุก ปอกเปลือกแล้วยีให้แตก ไม่ให้ติดกันเป็นเม็ด
2. จากนั้นแบ่งกะทิครึ่งหนึ่ง ผสมไข่และน้ำตาล คนเข้าด้วยกัน กรองด้วยผ้าขาวบาง
3. ค่อยๆ ใส่เผือกลงในส่วนผสม คนให้เข้ากันดี นำขึ้นตั้งไฟกลาง คนให้ขมแข็งตัว
4. แกทาน้ำมันลงในถาดขนม ใส่ส่วนผสมให้เต็ม นำไปผึ่งไฟทั้งข้างบนข้างล่าง

แม่ทองอ้อมหยิบพัดใบลานมาโบกไล่เห็บไล่ไคล

“อะไรหรือครับ”

“ขนมหม้อแกงจ๊ะ”

“ผมต้องเอามาไปป้อนให้เพื่อนไข้ใหม่” ชูชัยใคร่ครวญ จะหาวิธีการหลบหลีก หลบพยาบาล กรอกขนมหม้อแกงลงคอคนไข้ที่หมดสติอย่างไรดี

“เปล่าๆ ลูกนั่นแหละที่เป็นคนกิน” แม่ทองอ้อมลุกขึ้นยืน หม้อแกงที่ผิงไฟไว้ กำลังได้ที่ แกโรยหัวหอมเจียวลงบนถาด ใช้กั้งไม้เขี่ยถ่านในเตาให้มอดลง

น้ำตาไหลเปื้อนแก้มหญิงสาวตรงหน้า น้ำตาที่แท้จริงคือแบบนี้เองใช่ไหม ชูชัยคิด ตาหลอนรีนแดง ปากพร่ำพรรณนาถึงความดีงามของสามีผู้ยังหลับไหลไม่ได้สติ หลอนรู้ตัวไหมนะ ว่ากำลังร้องไห้อยู่ อาจจะไม่ อาจจะไม่ หรืออาจไม่สำคัญอันใด สำหรับคนปรกติที่ต่อน้ำตาอยู่นอกเหนือการควบคุม

ตั้งแต่เด็ก น้ำตานี้แหละคือเครื่องป้องกันตัวอันประเสริฐสุด เด็กขี้แงมากๆ มักไม่ค่อยถูกรังแก เขาเรียนรู้กระทั่งวิธีใช้น้ำตาเป็นอาวุธ ร้องให้ให้อีกฝ่ายประมาท เหมือนจะเข้ในนิทานที่หลอกล่อเหยื่อด้วยการหลั่งน้ำตา

เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ เขาตัดสินใจว่าไม่มีโลกใดอีกแล้วที่เหมาะกับตัวเขา เท่าตลาดหุ้น ถึงไม่ได้เป็นเสือ สิง หรือหมาป่า แต่จะเข้ก็เป็นสัตว์ล่าเนื้อเหมือนกัน

หญิงสาวเริ่มสงบปากสงบคำ หลอนผินยิ้ม “ขอบคุณนะคะ ที่มาเยี่ยม”

“ไม่เป็นไรครับ บริษัทห่วงใยพนักงานทุกคนอยู่แล้ว” เขาย่อนนิกถึงคำพูดของเจ้านาย ตอนโทรศัพท์ที่ไปรายงานคำวินิจฉัยแพทย์ “...มีอะไรก็จัดการไปตามความเหมาะสมก็แล้วกัน”

...มีอะไรก็จัดการไปตามความเหมาะสมก็แล้วกัน...นี่หรือคือจุดจบของสัตว์ล่าเนื้อ แม่พอกระดุกหัก ใช้งานใช้การอะไรไม่ได้ แต่เนื้อก็ยังเป็นเนื้ออยู่วันยังค่ำ

อาทิตยที่แล้ว ตอนรู้ว่าฝ่ายกิจการภายในเริ่มลงมาตรวจสอบบัญชีทรัพย์สิน ชูชัยสิ้นหวัง แต่ในความสิ้นหวังมีอารมณ์อื่นแฝงอยู่ด้วย ความกล้าหาญ! พอกันทีกับชีวิตจะเข้ขี้แง เขาจะเข็ดหน้ายอมรับทุกความผิด ถ้าเพียงแต่เพื่อนเขา ชูชัยอีกคน ไม่ดื่มเหล้าเมาหัวราน้ำ แล้วขับรถกลับบ้านทั้งสภาพอย่างนั้น...มันไม่ใช่ความผิดของเขาสักหน่อย ก็บอกแล้วไงว่าเขาพร้อมจะยอมรับทุกความผิด

แล้วมันเกิดอะไรขึ้น ดูพวกเขาตอนนี้สิ เพื่อนร่วมงานนอนแบ็บอยู่บนเตียง ทำอะไรต่อมิอะไรลากโยงผ่านทวารทั้งห้า ส่วนเขาเองก็นั่งจุกแจ่า ไม่กล้าลุกไปไหน รสหวานของขนมหม้อแกงยังคงค้างอยู่ในปาก หวานปะแล่มๆ จะว่าอร่อยก็ไม่อร่อย แต่กินเข้าไปคำหนึ่งแล้วหยุดไม่อยู่ ตกลงไปที่ละซ็อน ของเหลวใสซึ่มออกมาเหมือน เลือดไหลจากบาดแผล เขากลั่นใจตักเข้าปากๆ ไม่สนใจกลิ่นคาวที่ปลายจมูก

เขาผิดไหมกับสิ่งที่ตัวเองทำ ชูชัยใช้นิ้วชี้สองข้างนิ้วขมับ ไม่ผิด ๆ เขาไม่ผิด เขาย้ำกับตัวเองซ้ำซาก ธรรมชาติจะสร้างความตายขึ้นมาทำไม ถ้าไม่ได้ให้คนตายไว้ แลกรับการระของคนเป็น ทั้งหมดเป็นเพียงความบังเอิญ เขาไม่ได้ฆ่าใคร มันคืออุบัติเหตุ ถ้าเขาผิด ก็ผิดโดยไม่เจตนา เขาผิดเพื่อส่วนรวม

ชูชัยผล็อยหลับ และตื่นขึ้นมาพร้อมกับเสียงประตูเปิด ร่างร่างหนึ่งเดินออกมา หยุดยืนตรงหน้าชายหนุ่ม แสงเงาสลัวส่องมาจากเบื้องหลัง เขาต้องขยี้ตาแล้วขยี้ตาอีก ถึงจะมองเห็นอีกฝ่ายชัดเจน ชูชัยอีกคนที่ตะกั๊ยงนอนสลบไรรีบวิ่งแรงกั้มลงมองเขา วิญญาณสินะ เขาตระหนักว่าทุกอย่างจบลงแล้ว เมื่อต้องเผชิญหน้าอีกฝ่าย เขาไม่มีความกลัว ถ้าจะมี ก็แค่ความละอาย ริมฝีปากสั้นเทา พยายามเอ่ยปากขอโทษ วิญญาณส่งยิ้มให้ ชูชัยรู้สึกตึงบนใบหน้า เขามีเอวแบกั้ม นี่ตัวเองหลังน้ำตาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

วิญญาณยกสองมือไหว้ “ภรรยาผมบอกว่าพี่มาเฝ้าใช้ทุกวันเลย ผมไม่รู้ จะขอบคุณยังไง หายตีออกจากโรงพยาบาลเมื่อไหร่ ขอให้ผมพาพี่ไปเลี้ยงข้าวสักมื้อ ได้ไหมครับ...”

จบแล้วจริงๆ ด้วย ชูชัยวางหูโทรศัพท์ อะไรจะเกิด ก็ให้มันเกิดแล้วกัน โทษของเขาอย่างน้อยๆ ก็ติดคุกสิบปี ขึ้นอยู่กับว่าเจ้านายจะไ้บายความผิดมาให้เขาแค่ไหน ชายหนุ่มย่ำเท้าไปบนระเบียงทางเดิน มองหน้าผู้คนที่นั่งรออยู่บนเก้าอี้พลาสติก สีเขียวอ่อน ทุกคนที่อยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ใช่กำลังถูกโรคร้ายคุกคามเสียเอง ก็มีญาติสนิทมิตรสหาย ใครบางคนกำลังป่วยไข้ เขาเองก็กำลังป่วย แต่เป็นความป่วยที่ไม่เหมือนใคร ไม่ได้ป่วยที่ร่างกาย ไม่ได้ป่วยที่จิตใจ แต่อนาคตของเขาต่างหากที่กำลังป่วย

ชูชัยเดินเข้าร้านสะดวกซื้อ ตั้งใจอดบุหรื้สักตัว พอติเหลือบไปเห็นหนังสือพิมพ์... เกิดอะไรขึ้น...ดาวโจนส์...วอลสตรีท...ซั้บไพร์ม... ที่ดิน...ฟองสบู่...เขาริบควั้หมับ เปิดดู พรวดๆ บริษัทหลักทรัพย์สามแห่งล้มลงพร้อมกัน หนึ่งในนั้นคือเจพีมอแกน บริษัทยักษ์ใหญ่ ที่อยู่ยั้งยืนนานมากกว่าแปดสิบปี

ผู้ชายแข่งขานอ่อนลงดื้อๆ แสบทรุดลงตรงหน้าเคาเตอร์ร้านสะดวกซื้อ เขาอยาก
แผลดเสียงหัวเราะออกมา...เจพีมอร์แกน...เจพีม้อแกง

ประดิษฐ์ เต็งอุตร ผู้จัดการโชว์รูมรถยนต์ อายุ 37 ปี

ชายคนหนึ่งเดินมาหยุดตรงหน้า คลายปมเนคไท ร้อนระมัด นี่ขนาดเขา
พับแขนเสื้อขึ้นมาถึงข้อศอกแล้วนะ แดดเปรี้ยงปร้างแบบนี้ก็กลับต้องมาเดินตลาดน้ำ
กลางวันแสบๆ นี่มันเหลือทนจริงๆ เขาเหลียวซ้ายแลขวา หาเรือลำที่ตนต้องการ

“น้องๆ พี่อยากซื้อขนม”

นายท้ายเป็นชายหนุ่มรูปร่างกำยำ เปลือยท่อนบน กำลังนั่งยองๆ คุยเล่นหัว
กับเพื่อน เขาหันมามองผู้โดยสารปราดเดียวหัวจรดเท้า แล้วก็หันกลับไป เล่นเอาอีกฝ่าย
ฉุนกึก

“ไม่ได้ยินหรือไง พี่อยากซื้อขนม”

“แถวนี้ก็มีตั้งหลายร้าน ไม่ต้องนั่งเรือไปหรอกพี่”

“พี่อยากได้ขนมพิเศษ”

“พิเศษยังไง บอกไว้ก่อนนะ ตลาดนี้ไม่ขายยาบ้า”

เสียงฮาครืนดังมาจากรอบวง ผู้โดยสารรอให้เสียงหัวเราะจางลงจึงค่อยถามต่อ

“ตกลงจะพาหรือไม่พาไป พี่มีสตางค์ ไครพาพี่ไปหาแม่บุญอ้อม พี่จ่ายให้เท่า
ค่าโดยสารหนึ่งอาทิตย์เลย”

เหล่านายท้ายมองหน้ากันเลิกลัก ไม่มีใครเอ่ยปาก ชายหนุ่มคนแรกยืนขึ้น
“แม่บุญอ้อม บุญอ้อมอะไร ไม่เคยได้ยิน”

ชายในเสื้อแขนยาวกอดอก ปักหลักยืนตัวตรง เคี้ยวน้ำลายหยๆ

“สองอาทิตย์ พวกมึงคนไหนพาไป ภูให้ค่าโดยสารสองอาทิตย์เลย”

เริ่มมีเสียงพิมพ์ ซายผู้มาเยือนและเด็กหนุ่มจ้องหน้ากันเขม็ง สุดท้ายเป็น
เด็กหนุ่มที่หลบสายตา

“ก็ได้พี่” เขาคว้าใบพายแล้วกระโดดขึ้นเรือ

ชายหนุ่มพายเรือแป็บๆ ไม่ทันไร ทิวทัศน์สองฝั่งคลองเริ่มเปลี่ยนแปลง
ต้นไทรงามแทนที่ร้านรวง ไม่ใหญ่สวยงามและกิ่งก้านลงในแม่น้ำ ขนาดฝีพายพยายาม
หลบเรือให้แล้ว ผู้โดยสารยังไม่แคล้วต้องก้มหัวเป็นระยะๆ สัตว์บางชนิดป็นปายห้อยหัว

ลงมา เขามองไม่เห็นตัว เห็นแต่ดวงตาสีแดงก่ำ เสียงร้องแคว่กแคว่คล้ายกับคนร้องให้
ตัวหนึ่งร่อนลงมาเฉียดศีรษะเขา

“บ้างครับพี่ ไม่ต้องกลัว มันไม่ทำอะไรหรอก”

ผีพายเทียบเรือกับตลิ่ง ผู้โดยสารเห็นบ้านเรือนไทย ปลูกติดน้ำ สองเสาปักลง
ในเลน ได้กลิ่นเรือนมีฝูงแมลงวันตอมเศษซากอะไรบางอย่าง

ความรู้สึกแรกที่เขาก้าวพ้นธรณีประตูคือ ที่นี้สะอาดซะมืด สะอาดจนน่าขนลุก
เขาเคยอ่านเจอจากไหนว่างูเป็นสัตว์ที่รักความสะอาดมาก มันจะใช้ลำตัณกวาดพื้น
ด้านหน้าเรือนสะอาดสะอาด

เด็กชายอายุแปดเก้าขวบ เดินเข้ามาสวัสดิ์

“มาหาคุณย่าหรือครับ”

“คนพายเรือบอกว่าที่นี่มีขนมขาย”

“มารอในนี้ก่อนสิครับ” เจ้าหนูพาเขาไปรอในอีกห้อง เตาถ่านตรงกลาง
ให้ความสว่าง เขาเริ่มใจคอไม่ดี ถ้าพวกนี้เกิดเป็นมิถุนาชีพ ลักพาตัวเขาเพื่อเรียกค่าไถ่
จะอย่างไร เขาเปลอสะดุ้งเมื่อลมพัดแรงจนกิ่งไม้หล่นลงแม่น้ำเสียงดังตม

จู่ๆ ถ่านคุแดงในเตาดับวูบลงพร้อมกัน เงาดำใหญ่แผ่ขยายไปทั่วห้องก่อนค่อยๆ
มารวมตัวกันอยู่ตรงหน้าเขา

“พวกเธอเคยได้ยินชื่อแม่บุญอิมหรือเปล่า”

“ใครนะ”

“ฉันรู้จัก ที่รับจ้างทำเสน่ห์ไซ้ไหม”

“ที่อยู่ในตลาดน้ำ”

“ร้านไหนๆ”

“ไม่รู้ ต้องวงในจริงๆ เห็นว่าต้องเข้าหลังร้านนี้ วันนั้นๆ เท่านั้น”

“แต่ฉันได้ยินมาว่าต้องให้นายท้ายเรือพาไปส่ง”

“แกขลังมากเลยหรือ”

“คุณป้าบ้านข้างๆ ฉันนะ อายุจะห้าสิบแล้ว ที่เพิ่งแต่งงานได้ก็ล้อกันว่าเพราะ
แม่บุญอิมนี่แหละ”

“ยัยเจนไม่เชื่อล่ะสิ”

“อย่างเจนนะ ต้องใช้ที่ไหนกัน ยาเสน่ห์ ไซ้ไหมจ๊ะ”

“ไม่เหมือนแก”

“มีก็ดีสิ จะเอาไปติด...”

“ใส่ใ้ใครๆ”

“ถ้าเอาไปติดใส่ไอ้จูน มันจะกลายเป็นชายแท้ขึ้นมาไหม”

“ว้าย! เล่นของสูง”

เจนลุกไปเข้าห้องน้ำ เสียงหัวเราะคิกคักตามมาจากข้างหลัง พอให้อุ่นใจขึ้นบ้าง วันนี้ใจคอไม่ดีเลยเหมือนกับมีสายตาจ้องอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่สายตาธรรมดาเสียด้วย เป็นสัมผัสชั่วร้ายที่บรรยายด้วยคำพูดไม่ถูก ระหว่างกำลังล้างมือ เจนมองข้ามไหล่ตัวเองหลายรอบ

เชื่อไม่เชื่ออย่างไร เจนนึกกลับหัวไว้ก่อน ถ้าเรามั่นใจว่าตัวเองมีอำนาจอยู่เหนือมัน มันก็จะทำอะไรเราไม่ได้ ไม่ว่ามันจะเป็นใครหรือทำอะไรก็ตาม วิธีคิดแบบนี้ช่วยให้เธอฟันฝ่ามานักต่อนักแล้ว ทั้งชีวิตปากกัดตีนถีบ ทั้งพ่อเลี้ยงชี้เหล่า ทั้งอาจารย์ที่ขอพบเสาะหาเจอกับลูกศิษย์ จนถึงเจ้านายซีกอ

ไม่เชื่อ ต้องไม่เชื่อ หญิงสาวพูดกับตัวเอง ขณะเดินกลับไปหาเพื่อนฝูง

“คุณประดิษฐ์ต้องการพบดิฉันใช่ไหมคะ”

“ขอบคุณครับที่มา” เจ้าของห้องเงยหน้าจากกองเอกสาร แก้มอูมๆ ฉีกยิ้ม เขาเสียบปากกาหมึกซึมดำใหญ่คืนลงปลอกด้วยที่ทำโอ้อ่าเหมือนนักรบเก็บดาบลงฝัก

เจนไม่ชอบห้องนี้เอาเสียเลย เธอคิดขณะเลื่อนเก้าอี้สีแดงไปข้างหลัง ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะอะไร สายตาหญิงสาวเหลือบแลไปรอบห้อง ปฏิทินรูปนางแบบผิวดำที่ไม่ได้เปื้อนยอจนน่าเกลียด พลาสติกฟันทนผนัง หัวกะโหลกยิ้มไว้เสียบดินสอด่ กระดิ่งรูปลิงซึ่งชิงช้าแขวนไว้เหนือหน้าต่าง ทั้งหมดล้วนเป็นของตบแต่งที่ทำให้อึดใจได้เกลื่อนกลาด... หรือเปล่า เจนคิดไปเองใช่ไหม วันนี้พลาสติกฟันทนกลุ่กตาจ้องตัวเธอทุกอริยาบถ ทั้งที่ปิดหน้าต่าง แต่ลึนนั้นกลับไกวชิงช้าได้เอง หัวกะโหลกก็ดูสมจริงเกินกว่าจะทำด้วยพลาสติกและนางแบบผิวดำคนนั้น...จู่ๆ เจนรู้สึกเหมือนมีแมลงไต่จากปลายนิ้วเท้าขึ้นมาตามเรียวขา

เจ้าของห้องวางถาดขนมลงตรงหน้า ลอดช่องและข้าวตอกตั่ง “ผมรู้ครับว่าสาวสวยแบบคุณเจนเป็นศัตรูกับของหวาน แต่เจ้านี้เขาร่อยจริงๆ นะ”

“ขอบคุณค่ะ แต่ไม่...” คำพูดสะดุดก็ ลอดช่องอวบอ้วนสีมรกตแหวกว่ายอยู่ในทะเลกะทิ ตอกตั่งดินคลุกคลักในทุ่งฝอยมะพร้าว มือของเจนขยับอย่างไร้สติ

ทันทีที่ซ็อนกระหอบริมฝีปาก ลอดช่องปล้นมีชีวิตขึ้นมา เต้นตบตักกระโจนเข้าปากเธอ ตั้งแต่เกิดมาหญิงสาวไม่เคยกินอะไรแบบนี้มาก่อน ส่วนตอกตั้งนะหรือ เหมือนกับก้อนข้าวเหนียวจะบิดผันตัวเองเป็นงานประติมากรรมวิจิตรพิสดารในปาก

“ทานตามสบายเลยนะครับ เดี่ยวผมค่อยๆ พูดยุระให้ฟัง ผมได้ข่าวมาว่า คุณเจนทำรายงานให้ท่านรองฯ วิจัยเรื่องโมเดลที”

“เอื่อนั้นเป็นยามยับคะ”

“ไม่มีความลับในบริษัทนี้หรอก” เขาลุกจากเก้าอี้ ปีนขึ้นมา นั่งบนโต๊ะข้างๆ เธอ “ได้เรื่องได้ราวอะไรน่าสนใจบ้างไหมครับ”

“เรื่องนั้น...”

“เป็นความลับของแผนก” เขาจบประโยคให้ได้อย่างอารมณ์ดี “คุณเจนรักษาความลับได้ดีมาก ถ้าอย่างนั้นคุณเจนก็น่าจะรักษาความลับระหว่างเราสองคนได้ด้วย”

“ดิฉันจำไม่ได้จริงๆ ค่ะ ว่าเคยมีความลับอะไรกับผู้จัดการด้วย”

“ก็เรื่องโมเดลทีไงครับ ที่ราคาจริงต่ำกว่าที่ผมสั่งซื้อเครื่องละเป็นแสน” อีกฝ่ายยื่นมือมาสาธยายยาวสลาย เจนขลุ่ยขลุ่ย ปลูกปลูกใจตัวเองให้ไม่กลัวๆ ถ้าไม่กลัว อีกฝ่ายก็จะทำอะไรเราไม่ได้

“ขอโทษนะคะ นั่นเป็นความลับของผู้จัดการคนเดียวต่างหาก”

“ถูกของคุณ” เขาพยักหน้า เอ้อมตัวไปเปิดลิ้นชัก ความกุกกักๆ ชั่วจบ เจนนึกว่า เขาจะหยิบปืนขึ้นมา แต่กลับเป็นกล่องถ่ายรูป

“ความลับของคุณคือนี้ต่างหาก อีกประเด็นเราสองคนจะถอดเสื้อผ้า หลังจากผมถ่ายคุณตอนโดนลอดช่องและตอกตั้งจนเสร็จจสมเมื่อไหร่ ต่างฝ่ายต่างก็กุมความลับของกันและกันไว้แล้ว”

เจนโกรธเลือดขึ้นหน้า ผุดลุก “ขอตัวนะคะ...” ไม่ทันขาดคำแข่งขานหมดแรง รวากับมีเพลิงเผาเผาในช่องท้อง ต่อมเหงื่อขับน้ำจันเสื้อผ้าเปียกและเหนียวเหนอะ หญิงสาวหายใจยากลำบาก ขาสองข้างค่อยๆ แยกออกจากกัน

“อย่าซัดขึ้นเลย ทันทีที่กินนมของแม่บุญอิม คุณก็กลายเป็นลูกไก่ในกำมือผมแล้ว”

ต้องไม่เชื่อ...ต้องไม่เชื่อ... เจนบอกตัวเองซ้ำไปซ้ำมา แต่ยังคงคิด สติก็ยังเลื่อนราง ภาพตรงหน้าพราวมันว่ ผู้จัดการตั้งมุกล่องเล็งมายังเก้าอี้ نرمตัวใหญ่ที่เธอนั่งอยู่ เขาผิวปาก อย่างอารมณ์ดี เดินไปเข้าห้องน้ำส่วนตัว เจนได้ยินเสียงกลั้วปากดังมาจากข้างใน ต้องรีบไป จากที่นี่ แต่เขาเจ้ากรรมนอกจากจะไม่ฟังคำสั่งแล้ว ทุกส่วนของร่างกายยังถูกปลุกเร้าอย่าง ไม่เคยเป็นมาก่อน ในที่สุดประติษฐ์เดินออกจากห้องน้ำ กระหิมียิ้มย่อง เขาตรงมาทางเก้าอี้ มีอรุตชิปางเกงลง

เสียงตีปัดดังพับ พร้อมกับเงาดำขนาดใหญ่ทอดสยายปกคลุมไปทั่วห้อง อรุตชิปางเกงปาดตะเกเป็นร่างมทิมา “ใส่หัวไปเดี๋ยวนี้” เสียงแหบปร่าแต่ทรงอำนาจ ยกชีนิ ผมสีตอกเลาเอามือข้างหนึ่งพาดลงมาเพื่อปกป้องหญิงสาว มืออีกข้างปัดไปทางผู้ชายที่ กำลังอย่างสามชุม ประติษฐ์หน้าซิดเผือก ถอยกรูดไปชนโต๊ะทำงานจนหัวกะโหลกคยดินสอ เกลื่อนกลาด เขาแผ่นหนีออกจากห้อง ไม่ทันแม่แต่รุตชิปางเกง

ผู้มาเยือนบ่อนกัอนแป้งสีฟ้าอ่อนเข้าปากเจน กัอนขนมละลายบนลิ้น หญิงสาว อาการดีขึ้นเป็นลำดับ หัวใจกลับมาเต้นตามจังหวะ เห่งหยุดไหล ความหวานในปาก แผลไปทั่วสารพวงค์ แม่จะกลืนลงคอไปแล้ว กลืนหอมละมุนจรุงใจติดอยู่ที่ปลายจุมก

เธอกระพริบตาปริบๆ

“แม่บุญอ้อมใช้ไหมคะ” หญิงชราพยักหน้า

“ตะกั้แม่ให้หนูทานอะไร”

แกย้มอย่างมีเมตตา “สัมปันนี้ช่วยเรียกสติสัมปชัญญะคืนกลับมา ทำไม่ยาก หรอกจ๊ะ ส่วนผสมก็มี

วัตถุดิบ

แป้งมันอย่างดี	2½	ถ้วย
กะทิชั้นๆ	1½	ถ้วย
น้ำตาลทราย	1	ถ้วย

วิธีทำ

1. กัอนอื่นหนูคั้วแป้งไฟอ่อนๆ จนแป้งลััน
2. จากนั้นให้หนูผสมน้ำตาลกับกะทิ ตั้งไฟให้ละลาย ยกกลงกรอง

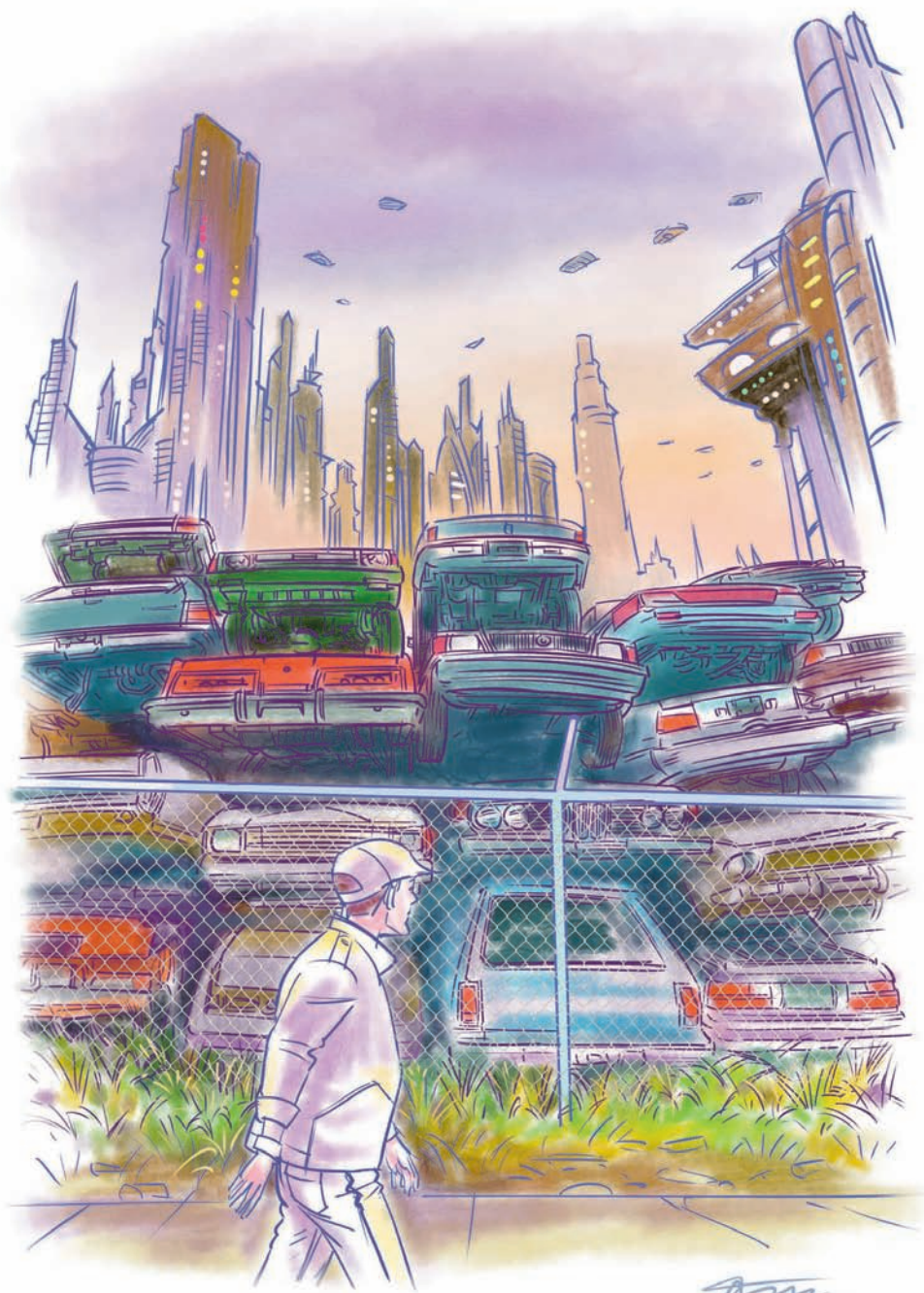
3. นำกะทิที่กรองแล้ว ยกขึ้นตั้งไฟอ่อน เคี่ยวจนเป็นยางมะตูม
4. เสร็จแล้วหนุเอามาคนให้ข้นขาวเหมือนนมข้นหวาน ร่อนแป้งมันใส่คนให้เข้ากัน รวมตัวกันเป็นก้อน
5. ยกขึ้นตั้งไฟอีกรอบ คนให้ละลาย แล้วกวนเป็นก้อนกลมร้อนกับกระทะ
6. ยกทิ้งไว้ให้อุ่นๆ อดใส่พิมพ์แล้ว พอเคาะเอาออกมาอบด้วยควันเทียนก็กินได้เลย”

เจนจตุตรที่หญิงชราให้มายิกๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้น “หนูขอถามอะไรอีกข้อได้ไหม ถ้าแม่เป็นคนขายตอกตั้ง ลอดช่องให้คุณประดิษฐ์ ทำไมแม่ถึงมาช่วยหนู”

หญิงชราส่งยิ้มแปลกๆ “คนที่มาช่วยหนูคือแม่ทองอิม คนที่ขายขนมให้คุณประดิษฐ์คือแม่บุญอิม ไม่มีแม่บุญอิมก็ไม่มีแม่ทองอิม ที่ไหนมีแม่ทองอิมที่นั่นย่อมมีแม่บุญอิม นายท้ายมีหน้าที่พายเรือรับส่งผู้โดยสาร แต่แม่คนไหนรอคอยเขาอยู่ในกระท่อม ขึ้นอยู่กับตัวผู้โดยสารเอง” นางสืบเท้าไปที่หน้าต่าง “มันเป็นเช่นนี้มาตั้งแต่โบราณกาล นับตั้งแต่มนุษย์ถือกำเนิดมาจากเส้นขนสีขาวและสีดำของหมาป่าสองตัวที่วิ่งไล่จับกัน และมันจะเป็นเช่นนี้สืบต่อไป”

เสียงตีปิกดังขึ้นอีกครั้ง ร่างมึนสลวยสวย เจนชะเง้อคอมอง นอกหน้าต่าง ไม่มีอะไรนอกจากอาคารบ้านเรือนสองฝั่งถนนอาบไล้อยู่ได้แสงอาทิตย์อัสดง

แต่ถ้ามองดีๆ จะเห็นงานกสองตัวทาบผ่านถนนบินไล่กัน หายลับไปทางเส้นขอบฟ้า

20/10/97

รอยยิ้มกลางความมืด

นิรันดร์ศักดิ์ บุญจันทร์

ทุกครั้งที่ผมเดินผ่านบริเวณนี้ จะรู้สึกเหมือนกำลังเดินหลงเข้ามาในชุมชนรถ
โซโครกที่ซุกซ่อนอยู่ท่ามกลางความรุ่งเรืองเฟื่องฟูของมหานครยังงัยงั้นแหละ

แม้ผมจะเดินผ่านไปมาเกือบทุกวัน และชินชากับสภาพที่เห็น แต่ถึงกระนั้น
บางเวลาผมก็อดที่จะหวาดหวั่นพรั่นพรึงขึ้นในใจไม่ได้ เพราะสิ่งที่ผมหวาดหวั่นนั้น มันเคย
เกิดขึ้นกับผู้คนที่สำคัญรเส้นทางสายนี้เป็นประจำ จนแทบจะกลายเป็นเหตุการณ์ปกติ
ไปเสียแล้ว ส่วนที่ไม่เป็นปกตินั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าใครจะพบกับความโหดร้ายและความน่า
สะพรึงกลัวมากน้อยแค่ไหนเท่านั้นเอง

ทั้งสองฟากถนนที่มีความยาวร่วม 4 กิโลเมตร กลายเป็นสุสานรถยนต์มา
นานแล้ว หลังจากน้ำมันเริ่มหมดจากโลกและมีราคาแพงลิบลิ่ว โดยซากรถยนต์เหล่านั้น
ครั้งหนึ่งมันเป็นเคยนวัตกรรมที่เลิศหรืออยู่ป้ายโฆษณาขายรถยนต์ยี่ห้อต่างๆ แต่เมื่อพลังงาน
เชื้อเพลิงน้ำมันถูกนำมาใช้จนแทบหมดเกลี้ยง นวัตกรรมล้ำเลิศของยานยนต์นานาชาติ
จึงไร้ค่า แล้วในที่สุดก็เป็นเพียงเศษโลหะที่ถูกนำมากองสุมกันอยู่ข้างถนนสายนี้ ซึ่งเป็น
บริเวณที่รัฐบาลกลางจัดสรรไว้ให้เป็นที่ทิ้งขวางโดยเฉพาะ

เวลาผมเดินเลาะเลียบบริณถนนสายนี้ เวลาแหงนหน้ามองซากยวดยานที่กอง
เป็นพะเนินแล้ว มันไม่ต่างจากกล่องกระดาษเก่าๆ ที่ซ้อนทับกันเท่าใดนัก จะแตกต่างกัน
ก็เพียงแต่ว่า กล่องกระดาษเก่าๆ ที่ถูกทิ้งขว้างเอาไว้ตามริมถนนเหล่านั้น มันเป็นอยู่อาศัย
ของพวกแมลงสาบหรือไม่ฝูงหนู ส่วนสุสานซากรถแห่งนี้มันเป็นที่ซุกหัวนอนของบรรดา
คนจรจัดมากมายหลายครอบครัว ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเศษชีวิตที่มีลมหายใจราวกับฝุ่นธุลี
ไร้ค่าที่ลอยล่องอย่างไร้จุดหมายอยู่ในมหานครแห่งนี้ทั้งสิ้น

1. New Bangkok City : นรกและสวรรค์

โดมขนาดใหญ่และแท่งตึกสูงที่ผุดขึ้นอย่างมากมายใน New Bangkok City ทำให้ผมและผู้คนที่จำนวนมากที่อาศัยอยู่ในมหานครนี้ตัวเล็กยิ่งกว่ามดปลวกเสียอีก...

ป้ายโฆษณาสินค้าแอลอีดี หรือ Light Emitting Diode ขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่หน้าตึกสูงทรงประหลาด และกำลังสาดแสงวูบวาบพร้อมกับภาพที่เคลื่อนไหวอยู่บนจอ นั้นมีอำนาจข่มความเป็นมนุษย์ของผมให้เล็กลงไปอีก เช่นเดียวกับยานบินส่วนตัวพนักงานตามสำนักงานต่างๆ บนอาคารสูง หลังดวงอาทิตย์เริ่มลับเหลี่ยมตึกไปแล้ว ต่างก็ทยอยบินออกจากลานบนดาดฟ้า ราวกับฝูงแมลงปอ ตลอดจนรถลอยฟ้าพลังงานยิ่งยวดที่เหมือนงูเลื้อยไปตามจุดจอดรับผู้โดยสารสถานีต่างๆ ในกรุงเทพมหานครใหม่นั้นอีก ยิ่งทำให้ผมเล็กกว่าจุลินทรีย์ที่น่ารังเกียจด้วยซ้ำ

ในความขมุกขมัวยามใกล้ค่ำ ขณะเดินอยู่ริมถนนสายหนึ่งเพื่อกลับที่พัก ทำให้ผมรู้สึกโดดเดี่ยวเหี่ยวใจอย่างไร้บอกไม่ถูก ทั้งๆ ที่เมืองใหญ่แห่งนี้มีผู้คนและยวดยานสารพัดพลุกพล่าน ส่วนไฟแสงหลากสีตามอาคารและป้ายตามริมถนนสายต่างๆ ก็เต็มระแค้นระยิบระยับขับแสงแพรวพราวเพื่อต้อนรับราตรีที่กำลังจะมาเยือน

ผมทำงานแผนกซบรถขนส่งอยู่ที่บริษัทรับซื้อหุ่นยนต์เก่าแห่งหนึ่ง ซึ่งมันเป็นบริษัทเล็กๆ ที่ไม่ต่างจากร้านรับซื้อของเก่าอะไรนัก แต่ถึงอย่างไรผมก็ยังรู้สึกว่ามันดีกว่าบริษัทอื่นๆ อีกมากมาย เพราะนอกจากจะสวัสดิการสำหรับพนักงานหลายอย่างที่น่าพอใจแล้ว การทำงานยังมีระบบที่ดี และสถานที่ทำงานก็ดูสะอาดไม่รุงรังเหมือนรังหนูแต่อย่างใด

“Robota Man Co.Ltd รับซื้อหุ่นยนต์เก่าทุกประเภทราคายุติธรรม.... และจำหน่ายอะไหล่หุ่นยนต์มือสองทุกชนิดราคาถูกเป็นพิเศษ”

มีป้ายแอลอีดีขนาดใหญ่ติดตั้งอยู่ที่ด้านชั้นบนสุดของอาคารบริษัทดูโดดเด่นชื่อบริษัทและคำโฆษณาจะสลัดกับปรากฏบนจออย่างมีรู้เห็นดีเห็นยอดตลอดเวลา

สำนักงานแผนกที่ผมทำงานอยู่นั้น อยู่ด้านหลังอาคารห้าชั้นของบริษัท ซึ่งลานกว้างด้านหลังจะเป็นสถานที่สำหรับจอดรถบรรทุก และรถยกของ สำหรับการขนถ่ายหุ่นยนต์เก่าที่รับซื้อมาตามสถานที่ต่างๆ ส่งไปให้แผนกอื่นๆ เพื่อทำความสะอาดและคัดแยกชิ้นส่วน ก่อนจะเลือกสรรส่วนที่สมบูรณ์และใช้งานได้ใส่กล่องบรรจุภัณฑ์เพื่อจำหน่ายให้กับลูกค้าอีกที

อันที่จริงแล้วโชควาสนาของผมมันไม่น่าจะมาซุกอยู่ในบริษัทรับซื้อหุ่นยนต์เก่าแบบหรอก ถ้าร่างกายของผมยังมีครบสมบูรณ์ทุกอย่าง...แต่เป็นเพราะผมได้รับอุบัติเหตุในวันหนึ่ง ขณะที่ผมขับรถอยู่บนท้องถนนอยู่ดีๆ บังเอิญยานบินส่วนตัวลำหนึ่ง เครื่องยนต์เกิดขัดข้อง แล้วร่อนถลาลงกระแทกด้านขวาตรงที่ผมกำลังนั่งถือพวงมาลัย ขับรถอย่างรุนแรงจนเสียงดังสนั่นนั่นแหละ แขนขวาของผมจึงถูกแรงบิดจนเหล็กยับเยิน พร้อมกับถูกยึดเหยียดให้เป็นคนพิการนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แต่ชะตากรรมของผมก็ไม่ถึงกับเลวร้ายเสียทีเดียว เมื่อมียานบินฉุกเฉินมารับตัวผมส่งโรงพยาบาลอย่างรวดเร็ว และแขนข้างขวาที่หายไปของผม มันก็ถูกทดแทนด้วยแขนเทียมเซลล์เนื้อสังเคราะห์ที่สามารถจะขยับเขยื้อนได้เหมือนของจริงด้วยไมโครชิพและโปรแกรมสั่งงานอัตโนมัติ จนผมสามารถหวนกลับมาขับรถได้อีกครั้งหนึ่ง

.....

ผมกำลังจะเดินเลี้ยวเข้าถนนสายสุสานซากรถยนต์ เพื่อมุ่งหน้ากลับไปยังที่พักอยู่แล้วเสีย แต่เพราะมีเสียงคนร้องเอะอะโวยวายขึ้นที่ร้านหนึ่งใกล้ๆ กับหัวมุมถนน ผมจึงหยุดและหันไปมองที่ต้นเสียงนั้นทันที

“ไอน์รกก...ช่วยด้วย...ช่วยด้วย!”

ผมมองเข้าไปในร้านอาหารแห่งนั้น เห็นเจ้าของร้านตะโกนเสียงดังลั่น ขณะเดียวกันก็พยายามจะยื้อยุดจุกกระชากเด็กวัยรุ่นสองคน จนโต๊ะเก้าอี้ล้มระเนระนาด ส่วนวันรุ่นสองคนนั้นก็พยายามยื้อแย่งหุ่นยนต์แอนดรอยด์ ซึ่งเป็นหุ่นยนต์มีรูปร่างหน้าตาเหมือนคนทุกอย่างที่เจ้าของร้านซื้อมาไว้เป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านให้จงได้ แต่เป็นเพราะชายเจ้าของร้านทั้งตัวใหญ่และอ้วนกว่าชายวัยรุ่นทั้งสองนั่นแหละ จึงไม่ง่ายเลยที่ทั้งสองจะช่วงชิงมาได้

“ไอ้โจรรกก...ไอ้พวกสวะเอ๊ย!” เจ้าของร้านลั่นเสียง สองมือออกแรงดึงตัวหุ่นยนต์เอาไว้

“มีงป่ล่อยเดี๋ยวนี้นะ...ไม่งั้นมีงโดยแน่”

วัยรุ่นคนหนึ่งดึงมีดแหลมคมออกมาจากเอวและตั้งท่าจะกระโจนจ้วงแทงจนเจ้าของร้านผละถอย ซึ่งเป็นช่วงจังหวะเดียวกันกับชายวัยรุ่นอีกคนดึงหุ่นยนต์จนหลุดจากมือผู้เป็นเจ้าของ

“ช่วยด้วย...ช่วยด้วย...” เสียงร้องลั่นร้าน ขณะเดียวกันก็พยายามจะคว้าหุ่นยนต์ แต่โชคพอจะเข้าข้างอยู่บ้าง เพราะหุ่นยนต์รับใช้ที่วัยรุ่นกำลังจะปล้นเอาไปนั้น เป็นหุ่นยนต์รุ่นเก่า มีน้ำหนักมาก มันจึงกลายเป็นปัญหาให้กับโจรวัยรุ่นทั้งสอง

“หุ่นยนต์บ๊ออะไรของมึงวะนี่” วัยรุ่นที่ออกแรงสุดเหวี่ยงหมายจะยกหุ่นยนต์ทั้งตัวกระแทกเสียงด้วยความโมโห สีหน้าบิดเบี้ยว เพราะยกหุ่นยนต์ไม่ขึ้น

“เอาไงดีโว้ย!” เมื่อไม่สามารถจะยกหุ่นยนต์ขึ้นมาแบกได้ จึงหันตะโกนถามเพื่อนซึ่งถือมีดคมเชิงเจ้าร้านอยู่

“ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็เอาแค่หัวมันก็พอ” คนถือมีดยืนจังก้ำหันมาบอก และเพียงเสี้ยววินาทีนั้น เพื่อนโจรวัยรุ่นอีกคนก็ผลักหุ่นยนต์ให้ล้มลง ก่อนจะลงมือปิดคอหุ่นยนต์ไปมาอย่างแรง จนส่วนหัวขาดจากลำตัวโดยมีสายไฟฟ้าขนาดเล็กหลุดติดรูจริง

“เผ่นกันเถอะโว้ย!” รวากับบัณฑิตหมายกันไปอย่างดิบดี ทันทีที่หัวหุ่นยนต์เอาไว้ได้ วัยรุ่นทั้งสองจึงวิ่งออกมาจากร้านนั้นอย่างรวดเร็ว

ผมยืนดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พร้อมกับรู้สึกเอ็นดูว๊วไปทั่วร่าง และขณะที่สองโจรวัยรุ่นวิ่งผ่านไปนั้น ผมก็อดที่จะยกมือข้างซ้ายมาจับแขนขวา ซึ่งเป็นแขนเทียมสังเคราะห์ของตนเองไม่ได้

ผมมองตามวัยรุ่นทั้งสองวิ่งหายลับที่ถนนสุสานขากรถ...และแม้ว่าเหตุการณ์ปล้นชิงวิ่งราวที่ผมเห็นนั้น จะเป็นเกิดขึ้นทุกวันจนเป็นปกติในนิเวศน์บังค็อก ซิตี้...แต่ผมก็อดที่จะหวนวิตกไม่ได้ ถ้าเกิดมีโจรสักคนหนึ่งมากระชากเอาแขนเทียมของผม แล้วนำไปขายตามร้านของรับซื้อชิ้นส่วนอวัยวะเทียมมือสอง แล้วนำไปขายต่ออีกทอดหนึ่ง

2. มหานคร : บางสิ่งหลังซากเหล็ก

ด้วยความสัตย์จริง...แม้ว่าผมจะใช้เส้นทางที่ทั้งสองฝากฝั่งถนนจะถูกจัดให้เป็นสุสานเศษเหล็กหมิ่นที่กองทับสูงราวกับภูเขาแทบจะทุกวัน แต่ผมก็ไม่กล้าพอที่จะล่องล่ำเข้าไปดูเห็นสิ่งที่อยู่เบื้องหลังขากรถยนต์หมดยุคเหล่านั้นเลย จะรู้บ้างก็เพียงคำบอกเล่าจากคนอื่นเท่านั้นว่า มันเป็นอาณาจักรของคนจรจัดที่เต็มไปด้วยนักจี้ปล้นที่น่ากลัว และคนปกติทั่วไปไม่ควรเสียดใจใกล้นั่นเอง

ตลอดทั้งวันนี้ผมขับรถตระเวนรับหุ่นยนต์เก่าที่มีผู้ขายให้กับบริษัทตามบ้านและอาคารต่างๆ หลายเที่ยว จนผมรู้สึกเมื่อยล้าเต็มที จนเลิกงานห้าโมงเย็น หลังจาก

เดินเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดพนักงานบริษัทที่ห้องแต่งตัวเสร็จแล้ว ผมจึงนั่งพักผ่อนและพูดคุยกับเพื่อนร่วมงานผู้ร่วมชะตาชีวิตเดียวกันนานร่วมชั่วโมง กระทั่งความสลับวามใกล้คำเริ่มคลี่คลมมหานคร ผมจึงขอตัวพรรคพวกกลับที่พักทันที

ลมเย็นใกล้คำที่สัมผัสได้ขณะเดินกลับที่พักนั้น ทำให้จิตใจรู้สึกผ่อนคลายลงอย่างมาก ภาพต่างๆ ที่เห็นอยู่เบื้องหน้า ไม่ว่าจะเป็ตึกสูงรูปทรงประหลาดเหมือนแท่งใหญ่ย่อยที่โผล่ขึ้นมาในใจกลางมหานคร โดมแก้วขนาดใหญ่ที่ครอบคลุมเขตที่พักอาศัย ปลอดภัยเอาไว้อ่างในนั้น รวมทั้งยานสารพัดชนิดที่บินแล่นกันขวักไขว่เหมือนฝูงแมลงวัน ตลอดจนมาฉายแสงสีที่กะพริบระยิบวิบไปทั่ว แม้ภาพที่เห็นจะไม่ใช้ภาพท่งหญาสี่เขียวแห่งธรรมชาติอันแท้จริงที่สวยงาม แต่ถึงกระนั้นในบางเวลาภาพที่ให้ความรู้สึกอันแข็งกระด้างและจอมปลอมเหล่านั้น ก็พอจะปลอมประโลมชีวิตผู้คนในเมือง รวมทั้งตัวผมให้ได้พบกับความรื่นรมย์ได้บ้าง ซึ่งก็ยังคงดีกว่าที่ปล่อยให้ความเป็นมนุษย์แห่งเหี่ยวเหือดหายไปจากจิตใจจนหมดสิ้น

ผมเดินมองนั่นดูนี่มาจนถึงหัวมุมที่จะเลี้ยวเข้าสู่ถนนสายสุสานรถยนต์แล้ว ท้องฟ้าเริ่มมืดสลัว พร้อมกับยามค่าคืนกำลังมาเยือนอีกครั้งหนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าสู่ถนนชวกรดซึ่งผมถือเป็นทางลัดที่จะทำให้ถึงที่พักเร็วขึ้น แม้จะซ่อนความหวาดกลัวเอาไว้บ้าง แต่เพราะต้องเดินผ่านไปแทบทุกวัน ความคุ้นชินจึงช่วยกลบความหวาดให้ลดลงบ้าง

แสงไฟสองข้างทาง ส่องสว่างในระยะห่าง แต่บางช่วงก็ตกอยู่ในความมืด ดีที่ว่ายังมีแสงไฟกะพริบจากโฆษณาขนาดใหญ่ที่ตั้งตระหง่านใกล้ละแวกนั้น สาดแสงวูบวาบพอให้ได้แสงสว่างครั้งคราวบ้าง

มันเป็นถนนที่คนปกติทั่วไปไม่ควรเดินเข้ามาจริงๆ นั่นแหละ ขนาดผมเองซึ่งในเส้นทางสายนี้สัญจรไปมาเกือบจะทุกวัน ก็อดที่จะรู้สึกหวาดหวั่นไม่ได้ เช่นเดียวกับคำวันนี้ ขณะที่ผมเดินมาถึงกลางถนน สิ่งที่ผิดปกติจากวันก่อนๆ ก็เกิดขึ้น จนผมถึงกับหยุดนิ่งและความกลัวได้พลา่นปลุ่งขึ้นในจิตใจมากขึ้น

ผมได้ยินเสียงประหลาดอย่างหนึ่งดังขึ้นอยู่เบื้องหลังซากเหล็ก แรกทีเดียวนั้นผมคิดว่าอาจจะเป็นเสียงหนู หรือไม่ก็เป็นสัตว์อะไรบางอย่าง...ผมพยายามจะเงี่ยหูฟังด้วยความตั้งใจ จนได้ยินเสียงชัดเจนมากขึ้น ซึ่งเสียงหัวเราะแหลมเล็ก และเสียงวิ่งเล่นพูดจาหยอกล้อกันอย่างร่าเริงสดใส แต่ก็นั่นแหละ...ผมก็ยังรู้สึกประหลาดใจอยู่ดีว่าทำไมจึงได้ยินเสียงแบบนี้ดังขึ้นในย่านที่น่าสะพรึงกลัวแบบนี้

ผมตัดสินใจขยับเข้าไปใกล้รั้วเขตสุสานเศษเหล็กที่ครั้งหนึ่งมันคือนวัตกรรมอันล้ำเลิศทางปัญญามากขึ้น แล้วพยายามสอดสายสายตามองหาต้นเหตุของเสียงนั้น ครั้นเห็นตาข่ายรั้วที่ถูกสนิมกัดจนเป็นช่องโหว่พอจะมุดตัวเข้าไปได้ ผมจึงไม่รอช้า โดยหันมองซ้ายขวา แล้วมุดตัวเข้าไปอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็เดินเลาะกำแพงเศษเหล็กเพื่อหาช่องว่างที่พอจะมองลอดไปเห็นภาพต่างๆ ที่อยู่เบื้องหลังกองซากเหล็กได้บ้าง หลังจากใช้ความพยายามได้ชั่วขณะ ผมก็ยื่นไปหน้าไปที่ช่องหนึ่งและเพ่งมองลอดไปยังอีกด้านหนึ่ง

ผมยืนนิ่ง ภาพที่ผมเห็นเคลื่อนไหวอยู่นั้นทำให้ผมรู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก ขณะเดียวกันก็อดจะแอบยิ้มไม่ได้ เพราะแสงไฟพอจะที่สาดส่องลงมาบ้างนั้น ทำให้ผมเห็นเด็กเล็กสี่ห้าคนกำลังวิ่งไล่เล่นกันอย่างสนุกสนาน ผสานกับเสียงพูดคุยและเสียงหัวอย่างร่าเริง แม้ว่าแต่ละคนนั้น จะใส่เสื้อผ้าปอนๆ และวิ่งเล่นล้มลุกคลุกคลานจนตามเนื้อตัวเปรอะเปื้อน แต่ใบหน้าอันพิสุทธ์ของพวกเขา กลับทำให้ผมรู้สึกเหมือนได้เห็นภาพที่สวยงาม ซึ่งผมไม่เคยได้เห็นภาพเช่นนี้มานานแล้ว

โดยเฉพาะเจ้าเด็กสุดที่ใส่เสื้ออมมแมมวิ่งตามหลังใครๆ และส่งเสียงหัวเราะอย่างเรีงร่ามัน...ราวกับเป็นภาพดงามมหัศจรรย์ยิ่งนัก

3. ความมืด : ความงาม

เวลาที่ผ่านพ้นไปในแต่ละวันไม่ได้มีผลให้ชีวิตผมเปลี่ยนแปลงอะไร ทุกอย่างเหมือนเดิม ก็วัฏจักรประจำวันซ้ำซาก เหมือนเครื่องจักรกลที่เดินเครื่องไปตามปกติ จะมีบ้างก็เพียงบางวันเท่านั้น เมื่อตัวเองเจ็บไข้ได้ป่วย ก็แน่ล่ะ...เมื่อเครื่องจักรกลเกิดขัดข้องหรือชำรุด ก็ไม่สามารถจะเดินเครื่องทำงานตามปกติได้ จนกว่าจะได้รับการซ่อมแซมให้เสร็จสิ้น จึงจะใช้งานได้ตามเดิม

วันนี้ผมรู้สึกครั้นเนื้อครั้นตัว และร้อนๆ หนาวๆ มาตั้งแต่บ่ายแล้ว แต่เพราะยังมีงานขนหุ่ยนต์เก่าที่เยวสุดท้ายของวันเหลืออยู่อีกหนึ่งเที่ยว ผมจึงกัดฟันทำงานต่อไป

“เป็นอะไรรีเปลาละ...ดูหน้าซีดจัง”

เพื่อนร่วมงานของผมคนหนึ่งซึ่งอยู่ฝ่ายขนย้ายหุ่ยนต์และต้องนั่งรถไปกับผมทุกที่เพื่อรับส่งสินค้าถามขึ้น เมื่อผมขำเลืองมองดูใบหน้าตัวเองที่กระจกส่องด้านหลังที่ติดตั้งอยู่ด้านหน้าห้องคนขับ ผมก็เห็นใบหน้าอันซีดเซียวของตัวเอง

“เหมือนจะเป็นไข้อย่างใจไม่รู้” ผมหันไปบอกเพื่อน รู้สึกเนื้อตัวร้อนวูบวาบและ
ในลำคอแห้งผาก

“เทียนนี่เป็นเทียนสุดทายเป็นแล้วนะ” เขาว่า

“ใช่...จะได้พักกันเสียที” ผมพูดแผ่วเบา

.....

คำคืนเริ่มคลี่ม่านมืดหม่นคลุมมหานครแล้ว....แสงไปหลากสีสรรที่สาดส่อง
ระยิบระยับแต่มีแต่งตามจุดต่างๆ นั้น รวากับจะยั่วล้อกับม่านมืดเหมือนไม่เกรงกลัว
อำนาจแห่งคำคืนแต่อย่างใดเลย

มันเป็นอีกวันหนึ่งที่ผมรู้สึกอ่อนระโหยโรยแรงอย่างมาก เนื้อตัวร้อนผ่าว
แต่บางครั้งก็เย็นสันท่านร่วง สลับกันไปมา ใจจริงแล้วก็อยากจะแหะหาหมอที่คลินิก
สักแห่งหนึ่ง แต่เป็นเพราะถนนสายกลับที่พักนั้นไม่มีแต่แม่แห่งเดียว ผมจึงคิดว่าถ้ากลับไป
นอนพักผ่อนอาการต่างๆ ก็น่าจะดีขึ้น

ผมเดินสวนกับผู้คนที่สำคัญจรไปมาบนฟุตบอลาจนกระทั่งมาถึงปากทางเข้าสู่
ถนนสุขุมวิท ผมจึงเดินค้อมเข้าไปโดยไม่สนใจสิ่งใด แต่พอเข้ามาจนถึงครึ่งทาง
แขนข้างขวาของผมก็รู้สึกชาวบพร้อมๆ กับร่างก็เซถลาล้มลงกับพื้นทันที

“ดึงแขนข้างนั้นของมันเลย”

ผมได้ยินเสียงพูดหัวๆ ดังอยู่ที่ด้านหลัง และในความซลมนั้น ผมเริ่มรู้สึกเจ็บ
ที่ต้นแขนข้างขวา ซึ่งเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างแขนเทียมสังเคราะห์กับส่วนเนื้อที่ต้นแขน
ขณะเดียวกันก็ได้กลิ่นความเลือดที่มันไหลออกมา

“กระชากแรงๆ ซิโว้ย” เสียงของวัยรุ่นคนอื่นดังขึ้น ผมพยายามดิ้นสุดแรงให้
หลุดพ้นจากสองโจรนั้น โดยคนหนึ่งก็จับแขนเทียมข้างขวาของผมไว้แน่น ก่อนที่มันจะ
ใช้เท้าข้างหนึ่งยันร่างผมไว้แล้วกระชากสุดแรง

“ได้แล้วโว้ย...ไปกันเถอะ!”

ผมร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด และพยายามพยุงร่างลุกขึ้น ก่อนจะรวบรวม
เรี่ยวแรงทั้งหมดที่เหลืออยู่วิ่งไล่ตามโจรวัยรุ่นทั้งสองคนไป แม้บริเวณนั้นจะมีตึกบ้าง
แต่ก็พอจะมองเห็นได้ด้วยแสงไปจากป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ที่ติดตั้งใกล้เคียงแถวนั้น

ผมแข่งใจวิ่งตามไปตืดๆ และเห็นโจรทั้งสองมุดเข้าไปที่ช่องโหว่ตึกชายรั้ว ซึ่งเป็น
ช่องที่ผมเคยแอบมุดเข้าไปเห็นพวกเด็กๆ เล่นกันอยู่ลานโล่งด้านหลังกองซากกรดยนต์นั่นเอง

“บ้าเอ๊ย...ข้าวอยู่ได้” เสียงหนึ่งดังขึ้น

“โธ้ย...อะไรวะนี่...มีเหล็กแหลมอะไรก็ไม่รู้ตีมันหน้าแข้งกู” อีกคนหนึ่งบอกด้วย
ซุ่มเสียงที่แสดงความเจ็บปวด” อ้าวเฮ้ย...แขน...แขนเทียมกระเด็นไปทางไหนของมันวะนี่”

ผมได้ยินเสียงพูดนั้นอย่างชัดเจน และคิดว่าขณะที่มันถือแขนเทียมที่กระชาก
จากร่างของผมวิ่งไปในท่ามกลางความมืดนั้น คงจะถูกเหล็กแหลมอะไรบางอย่างตีมัน
ที่หน้าแข้งสุดแรงแล้วสะดุดล้มลงจนแขนเทียมที่มันถือไว้หลุดกระเด็นจากมือ โดยที่ตรงนั้น
อยู่ไม่ไกลจากลานที่ผมเห็นพวกเด็กๆ วิ่งเล่นมากนัก

“ถ้างั้น...มีรังไข่ที่นั่นก่อน พรุ่งนี้เช้าค่อยมาเอาก็ได้...” อีกเสียงหนึ่งดังขึ้น
ก่อนที่เสียงฝีเท้าของโจรทั้งสองจะเจียบหายไปโน้มนุ่ม

แม้ผมจะเจ็บปวดที่ต้นแขนสักเพียงใด แต่เพราะความเสียดายแขนเทียม
สังเคราะห์กลับมีมากกว่านั้นแหละ ผมจึงอาศัยแสงไฟที่ส่องสาดมาจากจอภาพโฆษณา
ขนาดใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ย่นั้น พยายามสายสายตาไปมามองหาแขนเทียม ซึ่งผม
คิดว่ามันน่าจะตกหล่นอยู่ที่ใดที่หนึ่งบริเวณนั้นอย่างแน่นอน แต่ขณะที่ผมกำลังเดินไปมา
เพื่อมองหาสิ่งที่ต้องการอย่างร้อนรนใจ ผมก็ต้องสะดุ้งวาบ เมื่อเห็นเด็กสามสี่คนค่อยๆ
เดินออกมาจากซอกมืดใกล้ๆ กับลานโล่ง

ผมยืนนิ่ง ในใจรู้สึกหวาดหวั่น แต่เด็กทั้งสี่คนเดินเข้ามาใกล้ผมมากขึ้น จนผม
พอจะจำได้ว่าเป็นเด็กกลุ่มเดียวกันกับที่เคยเห็นวิ่งเล่นอยู่ที่นี่ โดยเฉพาะเด็กตัวเล็กที่สุด
ในกลุ่ม เขายืนอยู่ท้ายสุดและมีมือข้างหนึ่งถืออะไรวางอย่างซุกไว้ในร่มเสื้อ

ใจผมเต้นแรงมากขึ้น ความหวาดกลัวพลุ่งพล่าน และคิดว่าสิ่งที่เจ้าเด็กตัวเล็ก
ซุกไว้ในเสื้อนั้น จะต้องเป็นปืนหรือไม้กัอาวุธอะไรสักอย่างหนึ่ง เมื่อนึกถึงอาวุธและ
ความน่าสะพรึงกลัวที่ใกล้เข้ามา ผมก็เริ่มขยับเท้าเพื่อเตรียมวิ่งออกจากที่นั่น แต่เมื่อ
พวกเขาเดินมาหยุดยืนห่างผมราวสามเมตร พร้อมกับมีเสียงแหลมเล็กของเด็กตัวเล็กสุด
ดังขึ้น ผมก็ถึงกับนิ่งอึ้งตึงถึงขั้นทันที

“ลุง...ลุง...นี่แขนเทียมของลุงใช้อะป่าวลุง” เจ้าตัวเล็กบอกผม พลางเอา
แขนเทียมที่ซ่อนไว้ในร่มเสื้อออกมา “เมื่อกี้ผมเห็นสองคนนั้นทำหล่นเลยเก็บเอาไว้”

ผมเพ่งมองดูแขนเทียมที่เจ้าตัวเล็กยื่นให้

“ใช่...ใช่แล้วหนุ..มันเป็นของลุงเอง”

“ถ้างั้นเอาไปเลยนะลุง” เขายื่นสิ่งนั้นให้ โดยมีข้างซ้ายของผมที่เหลืออยู่ ขณะยื่นไปรับแขนเทียมจากเจ้าตัวเล็กนั้นสั้นระริก ขณะเดียวความก็รู้สึกตื่นตันใจ พร้อมกับขอบตาทั้งสองข้างผัวร้อน ก่อนที่น้ำตาจะเอ่อล้นออกมา

“ขอบใจ...ขอบใจมากนะหนู”

ผมย่อตัวลงและยื่นหน้าไปบอกกับเจ้าตัวเล็ก แม้จะอยู่ท่ามกลางความมืดสลัว แต่ผมก็พอจะอาศัยแสงไฟป้ายโฆษณามองเห็นหน้าตาของเขาได้บ้าง

เส้นผมบนหัวของเจ้าเล็กหยิกหยอย แม้นับไปหน้าจะมอมแมม แต่ผมกลับรู้สึกว้าไบน้หน้าและแววตาของเขานั้น ช่างบริสุทธิ์จึงดงามเหลือเกิน เช่นเดียวกับน้ำเสียงที่พูดกับผม ก็ให้ความรู้สึกที่กังวานสดใสรุ่งเรืองยิ่งนัก

และรอยยิ้มของเจ้าตัวเล็กนั้นอีก...แม้จะเป็นรอยยิ้มกลางความมืด แต่มันก็เป็นรอยยิ้มที่ทำให้ผมมีความสุขอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด...เป็นรอยยิ้มที่ผมไม่เคยพบเจอมานานแสนนานแล้วในมหานครแห่งนี้

.....

***หมายเหตุ**

แอนดรอยด์ (Android) ถูกจัดเป็นหุ่นยนต์อีกประเภทหนึ่ง ที่ถูกสร้างขึ้นมาให้มีความคล้ายคลึงกับมนุษย์มากที่สุด ทั้งรูปร่างหน้าตาและพฤติกรรมการแสดงออก

ประวัติย่อ
นักเขียน

กล้า สุขกวณิช

เกิด พ.ศ.2518 ที่กรุงเทพฯ สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี และปริญญาโท คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเนติบัณฑิตไทย เริ่มเขียนเรื่องสั้นตั้งแต่สมัยเรียนชั้นมัธยม โดยมีผลงานลงพิมพ์บ้างประปราย และเริ่มจับงานเขียนเรื่องสั้นจริงจัง เมื่อเรื่องสั้น “มนุษย์ดับหวาน” ได้รับรางวัลรองชนะเลิศนายอินทร์อะวอร์ด ปี 2553 หนังสือรวมเรื่องสั้นเรื่องแรก “ข้อความต่างดาว” เป็นหนึ่งใน Long List รางวัลซีไรต์ ปี 2554 หนังสือรวมเรื่องสั้น “หญิงเสาะและเรื่องราวอื่น” ได้รับรางวัลชมเชยจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ปี 2557 ปัจจุบันทำงานประจำ และเขียนคอลัมน์ในนิตยสาร

ประชาคม ลุชาชัย

เกิดเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2502 ที่จังหวัดยโสธร เคยทำงานในเรือประมงเป็นเวลา 8 ปี เริ่มเขียนหนังสืออย่างจริงจังใน พ.ศ.2535 เขียนได้ทั้งเรื่องสั้น นวนิยาย และสารคดี มีหนังสือรวมเรื่องสั้นเล่มแรก “ลูกแก้วสำรอง” ในปี 2539 และนวนิยายเล่มแรก “ฝั่งแสงจันทร์” ในปี 2540 หนังสือหลายเล่มได้รับรางวัลจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) รางวัลเซเว่นบุคส์อะวอร์ด ฯ ปัจจุบันมีผลงานเรื่องสั้นและนวนิยายประมาณ 20 เล่ม และมีนวนิยายที่ลงพิมพ์เป็นตอน ๆ กับคอลัมน์ประจำในนิตยสาร

จำลอง ฟังชลจิตร

เกิดเมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2497 ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช เคยเป็นครูโรงเรียนราษฎร์ พนักงานโรงแรม ประจำกองบรรณาธิการและบรรณาธิการหนังสือหลายเล่ม มีผลงานทั้งเรื่องสั้น นวนิยาย วรรณกรรมเยาวชน เคยได้รับรางวัลจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ รางวัลเซเว่นบุ๊คส์อะวอร์ด ฯ เขาได้รับฉายาว่า “ลอง-เรื่องสั้น” ปัจจุบันยังคงเขียนเรื่องสั้น และมีคอลัมน์ประจำในนิตยสาร

ไพฑูรย์ ธัญญา

ไพฑูรย์ธัญญาเป็นนามปากกาของธัญญา สังขพันธานนท์ เกิดเมื่อวันที่ 26 พฤษภาคม 2499 ที่จังหวัดพัทลุง สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี โท เอก สาขาภาษาไทย เริ่มเขียนหนังสือ ในปี 2523 โดยเป็นผู้หนึ่งที่ร่วมก่อตั้ง “กลุ่มนาค” กลุ่มศิลปินวรรณกรรมของนักเขียนภาคใต้ รวมเรื่องสั้นเล่มแรก “ก่อกองทราย” ได้รับรางวัลซีไรต์ ในปี 2530 ผลงานของไพฑูรย์มีทั้งเรื่องสั้นและนวนิยาย ส่วนงานวิชาการใช้ชื่อจริงในการเขียน ปัจจุบันเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม และยังคงเขียนหนังสืออยู่

ดวลย์ มาคงริส

เกิดที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กับ วงการศึกษา ควบคู่กับการเขียนหนังสือ มีผลงานเรื่องสั้น นวนิยาย บทความทางวิชาการ และวรรณกรรมเยาวชน จำนวนมาก หลายเล่มได้รับรางวัลจากคณะกรรมการ พัฒนาหนังสือแห่งชาติ ปัจจุบันเป็นข้าราชการบำนาญ กระทรวงศึกษาธิการ และเป็นบรรณาธิการหนังสือวิชาการ และวรรณกรรมของสำนักพิมพ์ธารอักษร

อำนาง เย็นสบาย

รองศาสตราจารย์อำนาง เย็นสบาย จบการศึกษาจาก โรงเรียนเพาะช่าง วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร (ปัจจุบัน คือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) มีผลงานการวิจัย เรื่องสั้น นวนิยาย วรรณกรรมเด็ก จิตกรรมและบทวิจารณ์ งานศิลปะ เคยดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรม และศิลปะ คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์ รองอธิการบดี ฝ่ายเครือข่ายการเรียนรู้ ปัจจุบัน ดำรงตำแหน่ง คณบดี วิทยาลัยโพธิวิชชาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ชมายกร แสงกระจ่าง

เกิดเมื่อ 5 มิถุนายน 2493 ที่จังหวัดจันทบุรี สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เขียนได้ทั้งเรื่องสั้น นวนิยาย บทกวี วรรณกรรมเยาวชน บทวิจารณ์ และสารคดีชีวประวัติ ปัจจุบันมีผลงานประมาณ 75 เล่ม หลายเล่มได้รับรางวัลจากคณะกรรมการพัฒนาหนังสือแห่งชาติ และถูกนำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์

เคยดำรงตำแหน่งนายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2550-2554 ปัจจุบันทำงานเขียนและวิจารณ์อิสระ

ชจรฤทธิ รักษา

เกิดเมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2506 ที่จังหวัดตรัง สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนกนกเทคโนโลยี มีผลงานเรื่องสั้นลงพิมพ์ครั้งแรกในปี 2527 เขียนได้ทั้งเรื่องสั้น นวนิยาย และสารคดี เขาเป็นผู้ก่อตั้งนิตยสารไรเตอร์ในปี 2536 และได้รับรางวัลศิลปาธร จากสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย (สศร.) กระทรวงวัฒนธรรม ในปี 2551 ปัจจุบันเป็นบรรณาธิการสำนักพิมพ์บ้านหนังสือ

เรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์

เกิดเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2509 ที่จังหวัดสุพรรณบุรี สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยม 6 เริ่มเขียนบทกวีเมื่อครั้งที่เป็นทหารเกณฑ์ ต่อมาได้เขียนเรื่องสั้นเรื่องแรก “บุรุษไปรษณีย์ ผู้หลงลืมเลขที่บ้านของตน” หนังสือรวมบทกวี “แม่น้ำรำลึก” ได้รับรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2547 รวมเรื่องสั้น “ชีวิตสำมะหาอันใด” ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเชว่นบุ๊คส์อะวอร์ด และรวมเรื่องสั้น “กระตุกของความลวง” ได้รับรางวัลดีเด่นในการประกวดหนังสือของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ปัจจุบันใช้ชีวิตเกษตรกรที่บ้านเกิดไปพร้อมกับการเขียนหนังสือ ได้รับรางวัลศิลปาธร ประจำปี 2557

นที ศศิวิมล

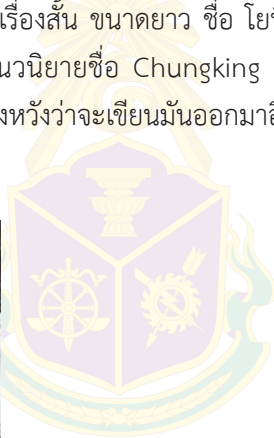
เกิดเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2523 ที่จังหวัดตาก สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง หลังจากนั้นได้เป็นครูโรงเรียนเอกชน พนักงานพิสูจน์อักษร และนักจิตวิทยา เขียนได้ทั้งเรื่องสั้น วรรณกรรมเยาวชน และเรื่องเชิงจิตวิทยา เคยได้รับรางวัลจากการประกวดเรื่องสั้น และวรรณกรรมเยาวชน หลายรางวัล ล่าสุดนทีได้รับรางวัลพีพร ประจำปี 2557

อนุสรณ์ ตีปยานนท์

เป็นคนเขียนหนังสือและสอนหนังสือ

เกิดที่กรุงเทพฯ เมื่อกว่าสี่สิบปีมาแล้ว มีผลงานเล่มแรกเป็นงานแปลบทกวีของ ระพินทร์นารถ ตะกอร์ เมื่ออายุ สิบเก้าปี ภายใต้อาชีพผู้สัจจรแห่งชีวิต ส่วนผลงานในช่วงหลัง มีรวมเรื่องสั้นนิมิตต์วิกาล และ เรื่องสั้น ขนาดยาว ชื่อ โยนีรูป ผลงานที่กำลังจะเสร็จ เป็นเล่มในเวลาอันใกล้นี้ นั่นคือนวนิยายชื่อ Chungking Express นั้นหมายความว่า ยังรักการเขียนหนังสืออยู่ และยังหวังว่าจะเขียนมันออกมาอีกได้เรื่อยๆ ในชีวิตนี้

จเด็จ กำจรเดช

เกิดเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2518 สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยศิลปกรรม-นครศรีธรรมราช แต่ชอบเขียนหนังสือมากกว่าเขียนรูป หรือเขียนป้าย เขาเขียนได้ทั้ง เรื่องสั้น นวนิยาย และบทกวี มีผลงานเรื่องสั้นลงพิมพ์ครั้งแรกในปี 2545 และ รวมเรื่องสั้นเล่มแรก “แดดเข้าร้อนเกินกว่าจะนั่งจิบกาแฟ” ในปี 2554 ได้รับรางวัลซีไรต์ ในปีเดียวกัน ปัจจุบันทุ่มเทเวลาให้กับการเขียนนวนิยาย

วัชร สัจจะสารสิน

วัชร สัจจะสารสิน เป็นนามปากกาของ วัชร เพชรพรหมศร เกิดเมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2518 ที่จังหวัดสงขลา

สำเร็จการศึกษาคณะนิติศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และปริญญาโทคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เคยได้รับรางวัลจากการประกวดเรื่องสั้น รางวัล สุภา เทวกุลฯ และรางวัลพานแว่นฟ้า รวมเรื่องสั้นเล่มแรก “เราหลงลืมอะไรบางอย่าง” ได้รับรางวัลซีไรต์ ประจำปี 2551 ปัจจุบันรับราชการในตำแหน่งพนักงานคดีปกครอง สำนักงานศาลปกครอง

ภาณุ ตรียเวช

ภาณุ ตรียเวช เรียนจบวิชาอูตูนิยมและสมุทรศาสตร์ จาก UCLA ประเทศสหรัฐอเมริกา ปัจจุบันเป็นอาจารย์สอนคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เขียนหนังสือทั้งสารคดี นิยาย และบทความเป็นงานอดิเรก

นิรันคักดิ์ บุญจันทร์

เกิดเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2498 ที่จังหวัดแพร่ สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เริ่มเขียนเรื่องสั้นตั้งแต่เป็นนักศึกษา ต่อมาได้ทำงานในนิตยสารหลายฉบับ เคยเป็น
บรรณาธิการนิตยสารฟ้าเมืองทอง และอื่น ๆ มีผลงานทั้งเรื่องสั้นและนวนิยายจำนวนมาก
และเป็นหนึ่งในจำนวนไม่กี่คนของนักเขียนเรื่องแนววิทยาศาสตร์แฟนตาซีของไทย
ปัจจุบัน เป็นบรรณาธิการฝ่ายจุดประกายวรรณกรรม หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ และ
คัดสรรเรื่องสั้นให้กับนิตยสารเนชั่นสุดสัปดาห์ กับคอลัมน์นิสต์หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก
โดยไม่ทิ้งการเขียนหนังสือ

ကျမ်းတော်မူ

คณะทำงาน

กิจกรรมวรรณกรรมสร้างสรรค์ป้องกันการทุจริต

1. นายพนม พงษ์ไพบูลย์ ประธานคณะทำงาน
2. นายเจน สงสมพันธุ์ คณะทำงาน
3. นายประภัสสร เสวิกุล คณะทำงาน
4. นายวินัย รอดจ่าย คณะทำงาน
5. นายชัยรัตน์ ขนิษฐบุตร คณะทำงาน
6. นายมนต์ชัย วสุวัต คณะทำงานและเลขานุการ
7. นางสุปรียา บุญสนิท คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
8. นางภาษิตา ศราธิลักษณ์ คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ

จัดทำโดย

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
เลขที่ 361 ถนนนนทบุรี ตำบลท่าทราย อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000
โทรศัพท์ 0 2528 4800-49
www.nacc.go.th

ที่ปรึกษา

คณะทำงานกิจกรรมวรรณกรรมสร้างสรรค์ป้องกันการทุจริต
สำนักงาน ป.ป.ช.
นายสรรเสริญ พลเจียก เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช.

บรรณาธิการ

ประภัสสร เสวิกุล

เผยแพร่

นางสาวศิริพรรณ พุ่มนิคม นางสาวสกลรัก เผ่าจินดา
นางสาวหนูพันธ์ เมรินทร์ นายบุญชัย ศรีโพธิ์
นางสาวลัดดาวัลย์ จอมประเสริฐ

ภาพปกและภาพประกอบเรื่อง

ศักดิ์ดา วิมลจันทร์

จัดรูปเล่ม

ซัชชัย สาเกตทอง

พิมพ์ที่

บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0 2422 9000 โทรสาร 0 2433 2742
พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2557, จำนวน 12,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ 2 กุมภาพันธ์ 2558, จำนวน 25,000 เล่ม

ISBN 978-974-7644-85-2

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

สำนักงาน ป.ป.ช.

15 นักเขียนต่อต้านการทุจริต

ชัชวาลย์ แสงกระจ่าง
จำลอง ฝั่งชลจิตร
นิรันดร์ศักดิ์ บุณยจันทร์
อำนาจ เย็นสบาย
ไพฑูรย์ ธีรญา
ทวีชัย มาตจรัส
ขจรฤทธิ์ ด้กษา
ประชาคม สุนาชัย
อนุสรณ์ ติปยานนท์
เรวัตต์ นันธน์นิวัฒน์
วิษุฒ์ สัจจะสาธิติน
จเด็จ กำจรเดช
ภาณุ ตรีชัยเว
นทร์ ตรีวิมล
กมล สุ่มทวนิช

ปกและภาพประกอบ โดย
ศักดิ์ดา วิมลจันทร์

สำนักงานคณะกรรมการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
361 ถนนนนทบุรี ตำบลท่าทราย
อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000
โทรศัพท์ 0 2528 4800-49
สายด่วน ป.ป.ช. 1205
www.nacc.go.th

